NEW YORK TIMES BESTSELLER

HARLAN COBEN

MYRON BOLITAR SERİSİ

SON DETAY

MARTI

Son Detay
Özgün Adı: The Final Detail
Yazar adı: Harlan Coben

Çevirmen	: Selim Yeniçeri
Editör	: Rose Mary Samanoğlu
Düzelti	: Nagihan Karadağ
Kapak Tasarım	: Filiz Odabaş
Türü	: Polisiye, Gerilim
Kitap No	: 422

Baskı: Eylül 2020
ISBN: 978-605-348-164-5
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright© Harlan Coben, 1999
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil telif hakları ajansı tarafından Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayıncılık
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16
Topkapı/İstanbul Tel: 0212 674 71 61
Sertifika No: 43087

NEW YORK TIMES BESTSELLER

HARLAN COBEN

MYRON BOLITAR SERİSİ

SON DETAY

Çeviren: Selim Yeniçeri

MARTI

Revere'deki Evelyn Hala'ya
Çok ama çok sevgilerle...

Ve Larry Gerson'ın anısına
1962-1998
Gözünüzü kapatırsanız gülümsemesini hâlâ görebilirsiniz...

1. BÖLÜM

Myron, insanın dizlerinin bağını çözecek kadar güzel ve üzerinde sadece küçük bikinisi olan bir esmerin yanında, bir elinde şemsiyeli tropik içkisi ve ayaklarına vuran pırıl pırıl Karayip sularıyla, beyaz toz gibi incecik taneli kumların üzerinde, Tanrı'nın tuvali gibi masmavi bir gökyüzünün ve İsviçreli bir masörün elleri kadar sakinleştirici parlak güneşin altında yatıyor ve kendini inanılmaz ölçüde berbat hissediyordu.

İkisi yaklaşık üç haftadır bu cennet adada birlikteydiler. Myron günleri saymaya gerek duymamıştı. Terese'nin saydığını da sanmıyordu. Ada, Gilligan's kadar gözden uzaktı; telefon yoktu, az ışık vardı, motorlu araç yoktu, bir sürü lüks şey vardı –Robinson Crusoe tarzı değildi– ve kesinlikle ilkel de sayılmazdı. Myron başını iki yana salladı. Çocuğu televizyondan çıkarabilirdiniz ama televizyonu çocuğun içinden çıkaramazdınız.

Ufuk çizgisinin ortasında masmavi suları, bembeyaz köpüklerle yararak gelen yatı gördü ve Myron'ın midesi sıkıştı.

Nerede olduklarını tam olarak bilmiyordu ama adanın bir adı vardı: St. Bacchanals. Evet, gerçekten. Gezegende küçücük bir noktaydı. Adanın yarısı, yolcuların yüzmesi, mangal yapması ve "kendi özel cennetlerinde" bir gün geçirmeleri için kullanan dev turizm firmalarından birine aitti. Tıpkı kendileri ve küçük kumsala sıkışmış iki bin beş yüz *turist* gibi. Evet, kişisel bir içki âlemi.

Ama adanın bu tarafı çok farklıydı. Burada sadece şirketin CEO'suna ait olan bu ev vardı ve bina derme çatma bir kulübeyle bir çiftlik malikânesinin melezi gibiydi. Bir millik mesafedeki tek insan bir hizmetkârdı. Adanın toplam nüfusu, hepsi şirketin kiraladığı kâhyalar ve hizmetkârlar olarak çalışan yaklaşık otuz kişiden oluşuyordu.

Yat, motorunu susturup süzülerek yaklaştı.

Terese Collins, Bolle güneş gözlüğünü indirerek kaşlarını çattı. Üç haftadır bu sulardan devasa transatlantikler dışında –*Sensation, Ecstasy* veya *G Spot* gibi cinsel çağrışımlı isimleri vardı– herhangi bir su aracı geçmemişti.

"Yerimizi kimseye söylemiş miydin?" diye sordu Terese.

"Hayır."

"Belki de John'dır."

John, daha önce adı geçen CEO'ydu ve Terese'nin bir arkadaşıydı.

"Sanmıyorum," dedi Myron.

Myron, Terese Collins'le üç haftadan biraz uzun bir süre önce tanışmıştı. Terese, CNN için ana haber bültenlerini sun-

duğu görevinden "izinliydi." İkisi de iyi niyetli dostlar tarafından bir yardım davetine katılmaya zorlanmışlardı ve ortak sıkıntıları onları mıknatıs gibi birbirlerine çekmişti. Biraz cüretkâr bir şekilde başlamıştı: *Her şeyi bırakıp kaç* tarzında. Çekici bulduğun ve pek tanımadığın biriyle birlikte ortadan kaybol. İkisi de geri çekilmemişti ve on iki saat sonra St. Maarten'deydiler. Yirmi dört saat sonrasındaysa bu kumların üzerinde...

Hayatı boyunca toplam dört kadınla yatmış –moda olduğu günlerde bile tek gecelik ilişkiler kurmamış, asla sadece fiziksel çekime dayanarak seks yapmamış– Myron gibi bir adam için, kaçma kararı şaşırtıcı ölçüde doğru gelmişti.

Nereye ve ne kadar süre için gideceğini kimseye söylememişti; bunun en önemli nedeni, kendisinin de bir fikrinin olmamasıydı. Annesiyle babasını arayarak onlara endişelenmemelerini söylemişti, ki bu onlara yüzgeç çıkarıp sualtında nefes almalarını söylemek gibi bir şeydi. Esperanza'ya bir faks göndererek şimdi ortak oldukları spor menajerliği ajansı olan MB SportsRep'in bütün yetkilerini geçici süreyle ona devretmişti. Ama Win'i aramamıştı bile.

Terese onu izliyordu. "Kim olduğunu biliyorsun."

Myron bir şey söylemedi. Kalp atışları hızlanmıştı.

Yat daha da yaklaştı. Ön tarafta bir kamara kapısı açıldı ve Myron'ın korktuğu gibi, Win güverteye çıktı. Panik nefesini kesmişti. Win öylesine uğrayan tiplerden değildi. Buraya gelmişse, kesinlikle bir sorun olmalıydı.

Myron ayağa kalktı. Hâlâ bağıramayacak kadar uzakta

olduğu için sadece el sallamakla yetindi. Win başıyla hafifçe onayladı.

"Bir saniye," dedi Terese. "Hani şu ailesi Lock-Horne Menkul Kıymetler'in sahibi olan adam değil mi bu?"

"Evet."

"Bir kez onunla röportaj yapmıştım. Borsa çöktüğü zaman. Uzun, abartılı bir adı vardı."

"III. Windsor Horne Lockwood," dedi Myron.

"Doğru. Tuhaf biriydi."

Ah bir bilse!

"Çok da yakışıklı," diye devam etti Terese. "Bütün o para, köklü zenginlik, şehir kulübü üyeliği, elinde gümüş bir golf sopasıyla doğmuşluk filan."

Win, işaret verilmiş gibi, bir eliyle sarı buklelerini sıvazlayarak gülümsedi.

"İkinizin ortak bir noktası var," dedi Myron.

"Nedir?"

"İkiniz de onun çok yakışıklı olduğunu düşünüyorsunuz."

Terese, Myron'ın yüzünü inceledi, "Geri dönüyorsun." Sesinde biraz endişe vardı.

Myron başıyla onayladı. "Aksi takdirde Win buraya gelmezdi."

Terese onun elini tuttu. Yardım balosundan beri geçirdikleri üç haftada aralarındaki ilk nazik an buydu. Kulağa tuhaf gelebilirdi –bir adada baş başa olan iki sevgili, sürekli seks yapmış ama ne nazikçe öpüşmüş, ne birbirini okşamış,

ne de güzel kelimeler etmiş bir çift– ama ilişkileri, unutup hayatta kalmaya dayalıydı. Bir moloz yığınının ortasında duran ama hiçbir şeyi tekrar inşa etmeye çalışmayan iki kişi...

Terese çoğu gününü tek başına yürüyüşlere çıkarak geçirmişti; Myron kumsalda kalmış, egzersiz yapmış veya bir şeyler okumuştu. Sadece yemek, uyku ve seks için bir araya gelmişlerdi. Onun dışında birbirlerini en azından kanamalarını durdurmak için serbest bırakmışlardı. Myron, genç kadının da paramparça olduğunu, yakın zamanda yaşadığı bir trajedi yüzünden iliklerine kadar etkilendiğini görebiliyordu. Ama neler olduğunu hiç sormamıştı. Terese de onu sorgulamamıştı.

Bu, küçük kaçamaklarının söze dökülmemiş bir kuralıydı.

Yat durup demir attı. Win motorlu filikaya bindi. Myron bekliyordu. Kendini hazırlayarak durdu. Filika kıyıya yeterince yaklaştığında, Win motoru durdurdu.

"Ailem mi?" diye sordu Myron, seslenerek.

Win başını iki yana salladı. "Onlar iyi."

"Esperanza mı?"

Win bir an tereddüt etti. "Yardımına ihtiyacı var."

Win ağırlığını kaldırmasını bekliyormuş gibi nazikçe suya adım attı. Beyaz bir gömlek ve köpekbalıklarını kaçıracak kadar renkli bir Lilly Pulitzer şort giymişti. Yat Züppesi. Vücudu çok iri değildi ama kolları derisinin altında çelikten yılanlar varmış gibi görünüyordu.

Win yaklaşırken Terese yerinden kalktı. Win dik dik

bakmadan görüntüyü takdir etti. Myron'ın bunu yapabileceğini bildiği birkaç erkekten biriydi. Terese'nin elini tutarak gülümsedi. Birbirlerine hatır sordular. Bunu sahte gülümsemeler ve anlamsız gülüşler izledi. Myron öylece duruyor, dinlemiyordu bile. Terese bir bahaneyle eve yöneldi.

Win onun arkasından dikkatli gözlerle baktı. "Kaliteli bir kız."

"Beni mi kastediyorsun?" diye sordu Myron.

Win bakışlarını hedefe kilitlemişti. "Televizyonda hep haber masasının arkasında oturuyor," dedi. "Böylesine kaliteli bir kızı olduğu kimin aklına gelirdi ki?" Başını iki yana salladı. "Gerçekten çok yazık."

"Doğru," dedi Myron. "Belki de her yayında birkaç kez ayağa kalkmalı. Hatta birkaç kez olduğu yerde eğilmeli, öne filan eğilmeli."

"İşte öyle," dedi Win, Myron'a kısa bir bakış atarken. "Aksiyon görüntüleri veya video filan var mı?"

"Hayır, bunu ancak sen yaparsın," dedi Myron, "Veya belki aşırı sapık bir porno yıldızı."

"Utanmalısın."

"Evet, utanmalıyım, anladım. Kaliteli kız mı? Esperanza'nın nesi var?"

Terese nihayet ön kapıda gözden kayboldu. Win hafifçe iç çekerek Myron'a döndü. "Yatın yakıt ikmali yarım saat sürecek. Ondan sonra gidiyoruz. Oturmamın sakıncası var mı?"

"Neler oldu, Win?"

Win cevap vermek yerine bir şezlonga oturarak arkasına yaslandı. Ellerini başının arkasına koyarak ayak ayak üstüne attı. "Bunu bil diye söylüyorum. Balatayı sıyırdığında bunu havalı bir şekilde yapıyorsun."

"Balataları filan sıyırmadım. Sadece biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı."

"Hı-hı." Win bakışlarını uzaklara dikti. Myron aniden kavradı: Win'in duygularını incitmişti. Tuhaftı ama muhtemelen doğruydu. Win aristokrat bir sosyopat olabilirdi ama hey, yine de insandı... sayılırdı. İki adam kolej yıllarından beri birbirlerinden ayrılmamışlardı ama Myron bu kez hiç aramadan ortadan kaybolmuştu. Birçok açıdan Win'in başka kimsesi yoktu.

"Seni arayacaktım," dedi Myron, zayıf bir sesle.

Win kıpırdamadı.

"Ama bir sorun olursa beni bulabileceğini biliyordum." Bu doğruydu. Win, bir Judge Crater samanlığında bir Hoffa iğnesini bile bulabilirdi.

Win bir elini sallayarak, "Her neyse," dedi.

"Esperanza'nın nesi var?"

"Clu Haid."

Myron'ın ilk müşterisi; kariyerinin alacakaranlığında olan sağ elli bir atıcı. "Ne olmuş ona?"

"Öldü," dedi Win.

Myron dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Şezlonga çöktü.

"Kendi evinde üç kez vurulmuş."

Myron başını eğdi. "Artık toparlandığını sanıyordum."

Win bir şey söylemedi.

"Peki, Esperanza'nın bütün bunlarla ne ilgisi var?"

Win saatine baktı. "Tam şu anda, muhtemelen onu cinayetten tutukluyorlar," dedi.

"Ne?"

Win yine bir şey söylemedi. Kendini tekrarlamaktan nefret ederdi.

"Onu Esperanza'nın öldürdüğünü mü düşünüyorlar?"

"Tatilinin hızlı sonuç çıkarma becerini köreltmediğini görmek güzel." Win yüzünü güneşe doğru kaldırdı.

"Ellerinde ne tür bir kanıt var ki?"

"Öncelikle cinayet silahı. Kan izleri. Lifler. Güneş kremin var mı?"

"Ama nasıl...?" Myron arkadaşının yüzünü inceledi. Her zamanki gibi bir şey anlayamadı. "O mu yapmış?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Kendisine sordun mu?"

"Esperanza benimle konuşmak istemiyor."

"Ne?"

"Seninle de konuşmak istemiyor."

"Anlamıyorum," dedi Myron. "Esperanza kimseyi öldürmez."

"Bundan çok eminsin, değil mi?"

Myron zorlukla yutkundu. Son zamanlarda yaşadıklarının Win'i daha iyi anlamasını sağlayacağını ummuştu. Win de birini öldürmüştü. Aslında sık sık öldürüyordu. Myron da

aynı şeyi yapmış olsa, aralarında yeni bir bağ oluşabilirdi ama öyle olmamıştı. Aslında tam aksine, aralarında yeni bir uçurum açılmıştı.

Win saatine baktı. "Gidip hazırlansana."

"Götürmem gereken bir şeyim yok."

Win evi işaret etti. Terese orada durmuş, sessizce ikisini izliyordu. "O halde Kaliteli Kıç'a veda et de gidelim."

2. BÖLÜM

Terese üzerine bir sabahlık geçirmişti. Kapının kirişine dayanarak bekledi.

Myron ne diyeceğini bilemiyordu. "Teşekkür ederim," dedi sadece.

Terese başıyla onayladı.

"Bizimle gelmek ister misin?" diye sordu Myron.

"Hayır."

"Sonsuza dek burada kalamazsın."

"Neden olmasın?"

Myron bir an düşündü. "Boksla ilgili bir şeyler biliyor musun?"

Terese havayı kokladı. "Burnuma yaklaşan bir spor metaforu kokusu mu geliyor?"

"Korkarım öyle," dedi Myron.

"Iykk! Devam et."

"Bu iş tıpkı bir boks maçı gibi," diye başladı Myron. "Rakibimizden uzak kalmak için eğiliriz, çekiliriz, dans ederiz bunu ancak bir süre yapabiliriz. Sonunda bir yumruk at-

mamız gerekir."

Terese yüzünü ekşitti. "Tanrım, bu berbattı."

"Anın heyecanı."

"Ve yanlış," diye ekledi Terese. "Şunu dene. Rakibimizin gücünü tattık ve ringe yığıldık. Her nasılsa tekrar ayağa kalkmayı başardık. Ama hâlâ bacaklarımız titriyor ve gözlerimiz hâlâ bulanık. Bir darbe daha alırsak dövüş bitecek. Dans etmeyi sürdürmek daha iyi. Darbe almamayı umarak süreyi doldurmak daha iyi."

Buna itiraz etmek zordu.

Sessizleştiler.

"New York'a gelirsen beni ara ve..." dedi Myron.

"Doğru."

Sessizlik.

"Neler olacağını biliyoruz," dedi Terese. "Bir şeyler içmek için buluşuruz, belki bir kaçamak yaparız ama aynı olmaz. İkimiz de son derece huzursuz ve rahatsız oluruz. Tekrar bir araya gelecekmiş gibi davranırız ama birbirimize Noel kartı bile göndermeyiz. Sevgili değiliz, Myron. Arkadaş bile değiliz. Ne olduğumuzu bilmiyorum ama minnettarım."

Bir kuş öttü. Küçük dalgalar yumuşak şarkılarını söylüyordu. Win kollarını göğsünde kavuşturmuş halde kıyıda duruyordu ve vücudu ürkütücü ölçüde sabırlıydı.

"İyi bir yaşam sür, Myron."

"Sen de öyle," dedi Myron.

Win'le birlikte filikaya binip, yata doğru ilerlediler. Mürettebattan biri Myron'a elini uzattı. Myron eli tutarak ken-

dini yata çekti. Yat hareket etti. Myron güvertede durarak kumsalın giderek geride kalışını izledi. Tik ağacı tırabzana dayanmıştı. Tik. Bu teknedeki her şey koyu renkli, zengin ve tikti.

"İşte," dedi Win.

Myron döndü. Win ona en sevdiği içecek olan Yoo-Hoo'dan bir kutu attı; gazlı bir meşrubatla çikolatalı süt arasında bir şeydi. Myron gülümsedi. "Üç haftadır şunlardan içmemiştim."

"Bağımlılık sancıları," dedi Win. "Çok acı vermiş olmalı."

"Televizyon yoktu. Hayatta kalmam mucize."

"Evet, pratikte bir rahip gibi yaşamışsın," dedi Win. Sonra adaya dönüp bakarak ekledi. "Şey, çok sık yatan bir rahip gibi."

İkisi de konudan uzak duruyorlardı.

"Yolculuğumuz ne kadar sürecek?" diye sordu Myron.

"Tekneyle sekiz saat," dedi Win. "St. Bart'ta özel bir jet bekliyor. Uçuş dört saat kadar sürecek."

Myron başıyla onayladı. Kutuyu çalkalayıp açtı ve büyük bir yudum aldıktan sonra tekrar okyanusa baktı.

"Üzgünüm," dedi.

Win aldırmadı. Ya da belki de bu kadarı onun için yeterliydi. Yat hızlandı. Myron gözlerini kapayarak suyun ve damlaların yüzünü okşamasına izin verdi. Bir an Clu Haid'i düşündü. Clu menajerlere güvenmezdi –"sübyancılıktan bir nebze daha iyi" derdi– dolayısıyla Myron henüz Harvard

Hukuk Fakültesi'nde birinci sınıf öğrencisi olmasına rağmen sözleşmesiyle onun ilgilenmesini istemişti. Myron bunu yapmıştı ve çok hoşuna gitmişti. Böylece ardından MB Sports-Reps gelmişti.

Clu sevimli bir serseriydi. Şarap, kadın ve müzik peşinde koşmaktan utanmıyordu; ellerine, burnuna, damarlarına geçirebildiği şeylerden söz etmeye bile gerek yoktu. Clu partilere bayılırdı. Çocuksu tarzda yakışıklı, iriyarı, neredeyse eski moda çapkın ve son derece etkileyici bir kızıl saçlıydı. Clu'yu herkes severdi; hatta uzun zamandır ona tahammül eden karısı Bonnie bile. Evlilikleri bir bumerang gibiydi. Bonnie onu uzağa fırlatır, Clu havada bir süre döner, sonra geri geldiğinde Bonnie onu tekrar yakalardı.

Clu son zamanlarda yavaşlamaya başlamıştı. Myron'ın onun başını beladan kurtardığı bütün durumlardan sonra – uyuşturucudan tutuklanmak, sahalardan uzaklaştırılmak, sarhoş araba kullanmak vs.– Clu karizmasını tüketmeye ve kilo almaya başlamıştı. Yankee'ler onu çok katı şartlarla kabul ederek bir şans daha tanımışlardı. Clu ilk kez rehabilitasyona girmişti. AA* toplantılarına katılıyordu. Performansı yine yükselmeye başlamıştı.

Win, Myron'ın düşüncelerini böldü. "Olanları duymak istiyor musun?"

"Emin değilim," dedi Myron.

"Öyle mi?"

"Son defasında batırmıştım. Beni uyardın ama dinleme-

** Ortak sorunlarını çözebilmek ve diğer alkoliklere yardımcı olmak için deneyimlerini ve umutlarını paylaşan kişilerin bir araya geldiği kuruluş. (e.n.)*

dim. Benim yüzümden birçok kişi öldü." Myron gözlerinin dolduğunu hissetti ve bastırmaya çalıştı. "Ne kadar kötü bittiğini hayal bile edemezsin."

"Myron?"

Myron arkadaşına döndü. Göz göze geldiler.

"Toparla kendini," dedi Win.

Myron bir ses çıkardı; bir ölçü hıçkırık, iki ölçü kahkaha. "Bunu yapmandan nefret ediyorum."

"Belki işe yaramaz tesellilerde bulunsam kendini daha iyi hissederdin," dedi Win. İçkisini elinde evirip çevirerek tadına baktı. "Lütfen şunlardan birini seç de, devam edelim: Hayat zor; hayat zalim; hayat rastgele; bazen insanlar kötü şeyler yapmaya zorlanıyor; bazen masum insanlar ölüyor; evet, Myron, işi batırdın ama bu kez daha iyisini yapacaksın; hayır, Myron, işi batırmadın, senin hatan değildi; herkesin bir kırılma noktası vardır ve bu da seninki. Artık durabilir miyim?"

"Lütfen."

"O halde Clu Haid'le başlayalım."

Myron başıyla onaylayıp Yoo-Hoo'sundan bir yudum daha aldı ve kutuyu boşalttı.

"Eski kolej arkadaşımız için her şey yolunda gidiyor gibi görünüyordu," dedi Win. "İyi atışlar yapıyordu. Evde mutluluk hâkimdi. Uyuşturucu testlerini geçiyordu. Gece belli bir saatten sonra dışarı çıkmıyordu. Ama iki hafta önce sürpriz bir uyuşturucu testi pozitif sonuç verdiğinde, bunların hepsi değişti."

"Ne testi?"

"Eroin."

Myron başını iki yana salladı.

"Clu basında çenesini kapalı tuttu," dedi Win, "ama basından uzaktayken testin uydurma olduğunu söyledi. Birinin yemeğiyle oynadığı gibi bir saçmalıktan söz etti."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Bana Esperanza anlattı."

"Esperanza'ya mı gitmiş?"

"Evet, Myron. Clu testi geçemeyince, doğal olarak yardım için menajerine yönelmiş."

Sessizlik.

"Oh," dedi Myron.

"Şu anda MB SportsReps'in içinde bulunduğu fiyaskodan söz etmek istemiyorum. Sadece Esperanza ve Dev Cindy'nin ellerinden geleni yaptıklarını söyleyebilirim. Bu senin ajansın. Müşteriler senin için geldi. Aniden ortadan kaybolman birçoğunu mutsuz etti."

Myron omuz silkti. Muhtemelen bir gün umursardı. "Yani Clu testi geçemedi."

"Hemen uzaklaştırıldı. Basın üzerine çullandı. Bütün reklam anlaşmalarını kaybetti. Bonnie onu evden kovdu. Yankee'ler takımdan attı. Gidecek başka yeri olmadığı için Clu tekrar tekrar sana gelmiş. Esperanza ona senin ulaşılamaz olduğunu söylemiş. Clu her ziyaretinde biraz daha öfkelenmiş."

Myron gözlerini kapadı.

"Clu dört gün önce ofisin önünde Esperanza'yla kavga etmiş. Tam olarak, Kinney otoparkında. Sert sözler söylenmiş. Bağrışmışlar. Birbirlerine hakaretler yağdırmışlar. Tanıkların söylediğine bakılırsa, Clu onun ağzını yumruklamış."

"Ne?"

"Ben ertesi gün Esperanza'yı gördüm. Çenesi şişmişti. Zorlukla konuşabilmesine rağmen bana kendi işime bakmamı söyledi. Anladığım kadarıyla, Mario ve birkaç otopark görevlisi onları ayırmasa, işler daha da kızışabilirmiş. Anlatılanlara göre, birileri Esperanza'yı tutarken, Clu'ya, 'Bu yaptığını sana pahalıya ödeteceğim,' diyerek tehditler savurmuş."

Myron başını iki yana salladı. Bunlar hiç mantıklı görünmüyordu.

"Ertesi gün öğleden sonra Clu, Fort Lee'deki kiralık dairesinde ölü bulundu," diye devam etti Win. "Polis daha önceki kavgayı öğrendi. Arama emirleri çıkartıldı ve dokuz milimetrelik cinayet silahı senin ofisinde bulundu."

"Benim ofisimde mi?"

"MB ofisinde, evet."

Myron yine başını iki yana salladı. "Yerleştirilmiş olmalı."

"Evet, belki. Clu'nun dairesindeki halıya uyan lifler de bulundu."

"Liflerin bir anlamı yok. Clu ofise gelmiş. Onları oraya o da getirmiş olabilir."

"Evet, belki," diye tekrarladı Win. "Ama şirket arabasının bagajında bulunan kan lekelerini açıklamak daha zor olabilir."

Myron neredeyse yere yuvarlanıyordu. "Taurus'ta kan mı?"

"Evet."

"Polis kanın Clu'ya ait olduğunu doğruladı mı?"

"Aynı kan grubu. DNA testinin sonuçları için birkaç hafta beklemek gerekiyor."

Myron duyduklarına inanamıyordu. "Arabayı Esperanza mı kullanıyordu?"

"Hem de aynı gün. Kayıtlara bakılırsa araç cinayetten sonra bir saat içinde Washington Köprüsü'nden New York'a geçmiş. Dediğim gibi, cinayet Fort Lee'de işlenmiş. Daire köprüye yaklaşık üç kilometre mesafede."

"Bu çılgınlık."

Win bir şey söylemedi.

"Ama nedeni ne olabilir ki?" diye sordu Myron.

"Polisin henüz somut bir fikri yok ama önerilen birkaç şey var."

"Mesela?"

"Esperanza, MB SportsReps'te yeni bir ortak. Bütün sorumluluk ona bırakılmıştı. Şirketin ilk müşterisi kapıdan çıkmak üzereydi."

Myron kaşlarını çattı. "Bu pek sağlam bir neden değil."

"Ayrıca yakın zamanda Esperanza'ya saldırmıştı. Belki de Clu yaşadığı bütün kötü şeyler için onu suçladı. Esperanza

da intikam almak istedi. Kim bilir?"

"Daha önce Esperanza'nın seninle konuşmadığını söylemiştin."

"Evet."

"Bu suçlamalarla ilgili Esperanza'ya sorular sordun mu yani?"

"Evet."

"Ve?"

"Bana konuyu kontrol altına aldığını söyledi," dedi Win. "Seninle bağlantı kurmamamı da söyledi. Seninle konuşmak istemediğini de."

Myron şaşırmıştı. "Neden ki?"

"Hiçbir fikrim yok."

Myron, Küçük Pocahontas takma adıyla güreştiği günlerde tanıştığı İspanyol güzeli Esperanza'yı düşündü. Üzerinden bir ömür geçmiş gibi geliyordu. Kuruluşundan beri MB SportsReps'te çalışıyordu; önce sekreter, şimdi ise hukuk fakültesinden mezun bir ortak olarak.

"Ama ben onun en yakın arkadaşıyım," dedi Myron.

"Bunu biliyorum, elbette. "

"O halde neden öyle söyledi?"

Win, sorunun kelime oyununa dayandığını düşündü ve sessiz kaldı.

Ada artık gözden kaybolmuştu. Teknenin her tarafı şimdi Atlantik Okyanusu'nun mavi dalgalarıyla sarılıydı.

"Kaçmamış olsaydım," diye başladı Myron.

"Myron?"

"Evet?"

"Yine sızlanıyorsun. Sızlanmalara tahammül edemiyorum."

Myron ahşap tike yaslanırken başıyla onayladı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Win.

"Benimle konuşacaktır," dedi Myron. "Buna emin olabilirsin."

"Az önce onu aramayı denedim."

"Eee?"

"Cevap vermedi."

"Dev Cindy'yi denedin mi?"

"Artık Esperanza'yla aynı evi paylaşıyor."

Hiç şaşırtıcı değildi. "Bugün günlerden ne?" diye sordu Myron.

"Salı."

"Dev Cindy hâlâ Deri-ve-Şehvet'te fedailik yapıyor. Orada olabilir."

"Gündüz mü?"

Myron omuz silkti. "Cinsel meydan okumanın zamanı yoktur."

"Tanrı'ya şükür," dedi Win.

Tekne onları nazikçe sallarken ikisi de sessizleştiler.

Win güneşte kamaşan gözlerini kıstı. "Güzel, değil mi?"

Myron başıyla onayladı.

"Bunca zamandan sonra bıkmış olmalısın."

"Hem de çok," dedi Myron.

"Kamaraya inelim. Buna memnun olacağından eminim."

3. BÖLÜM

Win yata videolar yığmıştı. Eski *Batman* dizisinin (Kedi Kadın rolünde Julie Newmar ve Kara Kedi rolünde Lesley Gore; çifte miyav!), *Tuhaf İkili*'nin, *Alacakaranlık Kuşağı*'nın ve daha yakın zamandan *Seinfeld*'ın (Jerry ve Elaine, Jerry'nin Florida'daki ailesini ziyaret ettikleri) bölümlerini izlediler. Etli güvecin canı cehenneme. Bu daha iyiydi. Ayrıca yetmezse diye Doritos, Cheez Doodles, Yoo-Hoo ve hatta Livingstone Caddesi'ndeki Calabria's Pizzacısı'ndan yeniden ısıtılmış pizza vardı.

Win. Bir sosyopat olabilirdi ama harika bir adamdı!

Bütün bunlar terapi etkisi yarattı –okyanusta ve sonrasında bir tür duygusal basınç odasında geçirilen saatler– ve Myron'ın ruhu aniden gerçek dünyaya geçişin şokunu atlatabildi.

İki arkadaş nadiren konuşuyordu ama Kedi Kadın rolündeki Julie Newmar'ı görünce iç çekiyorlardı (daracık siyah kedi tulumuyla ekranda göründüğü her seferinde, Win

"Mrrrrkemmel" diyordu). Dizi ilk gösterildiğinde ikisi de beş-altı yaşlarındaydı ama Julie Newmar'ın Kedi Kadın görüntüsü, gecikme süresiyle ilgili bütün Freud teorilerini altüst ediyordu. Bunun nedenini ikisi de bilemiyordu. Belki karanlık bir karakter olduğu için ya da daha ilkel bir şey. Esperanza'nın hiç şüphesiz ilginç bir fikri olurdu. Myron onu düşünmemeye çalışıyor, o konuda bir şey yapamayacağı için çaresiz hissediyordu. En son böyle bir şeyi yaptığında, Philadelphia'da hem Win hem de Esperanza yanındaydı. Onu özlüyordu. Onun sürekli yorumları olmadan bir şeyler izlemek zevkli değildi.

Tekne limana yanaştı ve özel jete yöneldiler.

"Onu kurtaracağız," dedi Win. "Sonuçta biz iyi adamlarız."

"Tartışılır."

"Kendine güven, dostum."

"Hayır, artık, yani iyi adam olmamızdan söz ediyorum."

"Bildiğini sanıyordum."

"Hayır artık, bilmiyorum," dedi Myron.

Win çenesini ileri çıkardı; bu mimiği artık alışıldık olmuştu. "Şu ahlaki krizlerin yok mu..." dedi.

Lock-Horne şirket jetinde onları nefes kesici bir sarışın bomba karşıladı. Kıkırtılar ve kırıtmalar arasında ikisine içki ikram etti. Win kadına gülümsedi. Kadın da gülümseyerek karşılık verdi.

"Komik," dedi Myron.

"Nedir o?"

"Hep vücudu dolgun hostesler tutuyorsun."

Win kaşlarını çattı. "Lütfen," dedi. "Uçuş görevlisi denmesini tercih ediyor."

"Aptalca duyarsızlığım için özür dilerim."

"Hoşgörülü olmak için biraz daha gayret et," dedi Win. "Adının ne olduğunu tahmin et," diye ekledi.

"Tawny mi?"

"Yakın. Candi. Sonunda *i* harfi var. Üstüne nokta da koymuyor; kalp çiziyor."

Win daha büyük bir domuz olabilirdi ama nasıl olacağını hayal etmek zordu.

Myron arkasına yaslandı. Hoparlörden pilotun sesi duyuldu. Onlara isimleriyle seslendi ve sonra da havalandılar. Özel jet. Yat. Bazen insanın zengin dostlarının olması güzel oluyordu.

Gerekli yüksekliğe ulaştıklarında, Win puro kutusuna benzer bir şeyi açtı ve bir telefon çıkardı. "Aileni ara," dedi.

Myron bir an kıpırdamadı. Yeni bir suçluluk duygusuyla yanakları kızardı. Başıyla onaylayarak telefonu alıp numarayı tuşladı. Telefonu sımsıkı tutuyordu. Annesi cevap verdi.

"Anne..." dedi Myron.

Annesi bağırmaya başladığında nasıl olduysa babasına seslenebildi. Babası alt kattaki paraleli açtı.

"Baba..."

O da bağırmaya başladı. İkisi de bağırıyordu. Stereo. Myron bir an için telefonu kulağından uzaklaştırdı.

"Karayipler'deydim," dedi, "Beyrut'ta değil."

İkisi de kahkahalara boğuldu. Sonra ağlamaya başladılar. Myron, Win'e baktı. Win ifadesiz bir yüzle oturuyordu. Myron gözlerini devirdi ama elbette ki memnun da olmuştu. *İstediğiniz kadar şikâyet edebilirdiniz ama kim bu kadar sevilmeyi istemezdi ki?*

Anne ve babası anlamsız bir sohbete daldılar; Myron bunun kasıtlı olsa da anlamsız olduğunu düşündü. Hiç şüphesiz baş belası olsalar da salar da ikisi de ne zaman geri çekilmeleri gerektiğini iyi bilirdi. Nerede olduğunu açıklayabildi. Sessizce dinlediler. Sonra annesi sordu: "Şimdi bizi nereden arıyorsun?"

"Win'in uçağından."

İkisinin de nefesi kesildi. "Ne?"

"Win'in şirketinin özel bir uçağı var. Size beni onun aldığını söyl..."

"Onun telefonundan mı arıyorsun?"

"Evet."

"Kaça patladığından haberin var mı senin?"

"Anne..."

Tam o anda anlamsız sohbet hemen sona erdi. Myron saniyeler sonra telefonu kapayarak arkasına yaslandı. Ne var ki, suçluluk duygusu bir kez daha geri gelerek, buz kalıbı gibi içine oturdu. Anne ve babası artık genç değillerdi. Kaçmadan önce bunu düşünmemişti. Aslında bir sürü şeyi düşünmemişti.

"Onlara bunu yapmamalıydım," dedi Myron. "Ya da sana."

Win koltuğunda kıpırdandı; onun için önemli bir beden dili hareketi. Candi tekrar kırıtarak yanlarına geldi. Bir ekranı indirerek düğmesine bastı. Bir Woody Allen filmi göründü. *Aşk ve Ölüm.* Zihnin ölümsüzlüğü. Hiç konuşmadan izlediler. Film bittiğinde, Candi, Myron'a inmeden önce duş almak isteyip istemediğini sordu.

"Pardon?" dedi Myron.

Candi gülerek ona "Budala," dedi ve kırıtarak uzaklaştı.

"Duş mu?"

"Arkada duş var," dedi Win. "Senin için yanımda temiz giysiler de getirdim."

"Sen gerçek bir dostsun."

"Gerçekten öyleyim, Budala!"

Myron duş alıp giyindi ve sonra herkes inişe hazırlanmak için emniyet kemerlerini taktı. Uçak gecikmeden inişe geçti ve mükemmel bir iniş yaptı. Siyah asfaltın üzerinde bir limuzin bekliyordu. Uçaktan indiklerinde, sanki başka bir ülkeye değil de, başka bir gezegene gitmiş gibi hava ilginç bir şekilde tuhaf ve yabancı geldi. Yağmur yağıyordu. Basamaklardan aşağı koşarak limuzinin açık bekleyen kapılarından daldılar.

Yağmuru üzerlerinden silkelediler. "Sanırım benimle kalacaksın," dedi Win.

Myron, Jessica'yla birlikte Spring Caddesi'ndeki bir çatı katında oturuyordu. Ama bu daha önceydi. "Sorun değilse."

"Sorun değil."

"Ailemin yanına da taşı..."

"Sana sorun değil dedim."

"Kendim için bir yer bulurum."

"Acelesi yok," dedi Win.

Limuzin hareket etti. Win iki elinin parmaklarını birleştirdi. Bunu hep yapardı. Ona yakışıyordu. Ellerini ayırmadan işaretparmaklarını dudaklarına vurdu. "Bu konuları konuşmak için en doğru kişi olduğum söylenemez, ama Jessica, Brenda veya başka biriyle ilgili konuşmak istersen..." Ellerini ayırarak sağ elini havaya doğru salladı. Win çabalıyordu. Gönül meseleleri güçlü olduğu bir konu değildi. Romantik ilişkilerle ilgili düşünceleri en tarafsız haliyle "afallatıcı" olarak tanımlanabilirdi.

"Bunun için endişelenme," dedi Myron.

"İyi o zaman."

"Yine de teşekkürler."

Win başıyla onayladı.

On yıldan uzun bir süre Jessica'yla boğuştuktan sonra –yıllarca aynı kadına âşık olmak, ayrılmak, sonra tekrar birbirini bulmak, çekingen adımlar attıktan sonra nihayet yine birlikte yaşamaya başlamak– artık sona ermişti.

"Jessica'yı özlüyorum," dedi Myron.

"Bu konuda konuşmayacağımızı sanıyordum."

"Affedersin."

Win oturduğu yerde yine kıpırdandı. "Hayır, devam et." Bunu söylerken lavmanı tercih edermiş gibiydi.

"Sadece... sanırım bir parçam hep Jessica'yla kalacak."

Win başıyla onayladı. "Bir makine arızasında olduğu gibi."

Myron gülümsedi. "Evet. Öyle."

"O halde kangren olan uzvunu kes ve orada bırak."

Myron arkadaşına baktı.

Win omuz silkti. "Ara ara *Sally Jessy*'yi izliyorum da."

"Belli oluyor," dedi Myron.

"*Annem Göğüs Küpemi Aldı* adlı bölüm," dedi Win. "Beni ağlattığını söylemekten çekinmiyorum."

"Duyarlı bir tarafın olduğunu görmek güzel." Sanki varmış gibi. "Sırada ne var?"

Win saatine baktı. "Bergen County gözaltı merkezinde bir bağlantım var. Gelmiştir." Telefonun sesini dışarı vererek numarayı tuşladı. Karşı tarafın çalışını dinlediler. İki kez çaldıktan sonra biri cevap verdi. "Schwartz."

"Brian, ben Win Lockwood."

Bu adı duyduktan sonra insanların verdiği tipik sessizlik tepkisi. "Hey, selam Win."

"Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Söyle."

"Esperanza Diaz. Orada mı?"

Kısa bir duraksama. "Benden duymuş olma," dedi Schwartz.

"Neyi?"

"Güzel, birbirimizi anlıyoruz," dedi. "Evet, burada. Onu birkaç saat önce kelepçeyle getirdiler. Çok gizli."

"Neden gizli?"

"Bilmiyorum."

"Mahkemeye ne zaman çıkarılacak?"

"Sanırım yarın sabah."

Win, Myron'a baktı. Myron başıyla onayladı. Esperanza o gece orada kalacaktı ve bu iyi bir şey değildi.

"Neden onu bu kadar geç tutukladılar?"

"Bilmiyorum."

"Onu kelepçeyle getirdiklerini mi gördün?"

"Evet."

"Kendi başına teslim olmasına izin vermediler mi?"

"Hayır."

İki arkadaş yine birbirlerine baktılar. Geç saatte tutuklama. Kelepçe. Gece orada kalış. Savcılıkta biri öfkeliydi ve bunu vurgulamaya çalışıyordu. Bu hiç iyiye işaret değildi.

"Bana başka ne söyleyebilirsin?" diye sordu Win.

"Çok bir şey değil. Dediğim gibi, bu konuda çok sessizler. Savcılık henüz basın açıklaması yapmadı. Ama yapacak. Muhtemelen akşam on bir haberlerinden önce. Sorulara fırsat bırakmadan, hızlı bir açıklama. Tanrım, koyu bir hayran olmasam bunu bilemezdim."

"Koyu bir hayran mı?"

"Profesyonel güreş. Onu eski güreşçilik günlerinden tanıdım. Esperanza Diaz'ın bir zamanlar Kızılderili Prensesi Küçük Pocahontas olduğunu biliyor muydun?"

Win, Myron'a baktı. "Evet, Brian, biliyorum."

"Ciddi misin?" Brian şimdi gerçekten heyecanlanmıştı. "Küçük Pocahontas kesinlikle benim favorimdi. Muhteşem bir güreşçiydi. Üzerinde küçücük süet bikinisiyle ringe girer, kendisinden daha iri, dev gibi hatunlarla güreşir, yerde bo-

ğuşurdu filan... Yemin ederim, o kadar seksiydi ki tırnaklarım erirdi."

"Anlatımın için teşekkürler," dedi Win. "Başka bir şey var mı, Brian?"

"Hayır."

"Avukatının kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır." Sonra ekledi: "Ah, bir şey daha var. Şey, yanında biri var, sayılır yani."

"Yanında mı Brian?"

"Dışarıda. Adliye binasının ön basamaklarında."

"Seni anladığımdan emin değilim," dedi Win.

"Yağmurda öylece oturuyor. Neredeyse Küçük Pocahontas'ın takım arkadaşı Büyük Şef Anne olduğuna yemin edeceğim. Büyük Şef Anne ve Küçük Pocahontas'ın üç yıl üst üste Kıtalararası Takım Şampiyonu olduğunu biliyor muydun?"

Win iç çekti. "Deme."

"Kıtalararası ne anlama geliyorsa. Yani, nedir bu, Kıtalararası? Yakın zamandan söz etmiyorum. Beş, belki sekiz yıl oldu. Ama dostum, harikaydılar. Çok büyük güreşçiler. Bugün, ligde artık klas kalmadı."

"Birbirleriyle boğuşan bikinili kadınlar," dedi Win. "Artık eskiden olduğu gibi yapamıyorlar."

"Aynen. Bugünlerde çok fazla sahte, şişme göğüs var; en azından öyle görünüyor. Biri karnının üzerine düşse, göğsü eski lastik gibi patlıyor. Bu yüzden artık pek izlemiyorum. Ah, kanalları tararken gözüme bir şey takılırsa filan iz-

liyorum ama…"

"Yağmurda bekleyen bir kadından mı söz ediyordun?"

"Doğru, Win, doğru, affedersin. Her neyse, her kimse, orada bekliyor. Sadece oturuyor. Daha önce polisler yanına gidip ne yaptığını sordular. Arkadaşını bekleyeceğini söyledi."

"Hâlâ orada mı?"

"Evet."

"Görünüşünü tarif etsene, Brian."

"İnanılmaz Hulk gibi. Daha korkunç. Belki daha yeşil."

Win ve Myron yine birbirlerine baktılar. Hiç şüphe yoktu; Büyük Şef Anne, kesinlikle Dev Cindy'ydi.

"Başka bir şey var mı, Brian?"

"Hayır, pek yok." Sonra yine ekledi: "Yani Esperanza Diaz'ı tanıyor musun?"

"Evet."

"Bizzat mı?"

"Evet."

Sessiz bir hayranlık. "Tanrım, ne müthiş bir hayatın var, Win."

"Ah, inan öyle."

"Benim için bir imza alabilir misin?"

"Elimden geleni yaparım Brian."

"Belki imzalı bir fotoğraf? Küçük Pocahontas kostümüyle? Gerçekten koyu hayranıyım."

"Bunu görebiliyorum, Brian. Görüşürüz."

Win telefonu kapatıp arkasına yaslandı. Myron'a baktı. Myron başıyla onayladı. Win diyafonu açarak şoföre adliye binasının yolunu tarif etti.

4. BÖLÜM

Hackensack'teki adliye binasına ulaştıklarında saat gece 10.00'du. Dev Cindy omuzlarını büzmüş halde yağmurda oturuyordu; en azından Myron onun Dev Cindy olduğunu sanıyordu. Uzaktan bakıldığında, sanki binanın basamaklarına bir Volkswagen kaplumbağa park etmiş gibi görünüyordu.

Myron arabadan inip ona yaklaştı. "Dev Cindy?"

Dev kütle, kendisine yaklaşan zayıf bir hayvanı uyaran bir dişi aslan gibi hırladı.

"Benim, Myron," dedi.

Hırıltı daha da derinleşti. Yağmur, Dev Cindy'nin saçlarını başına yapıştırmıştı. Bugün rengini kestirmek zordu, –Dev Cindy saç renginde çeşitliliği seviyordu– ama doğal durumunda herhangi bir tonu yok gibi görünüyordu. Dev Cindy bazen rastgele renkleri bileştirir ve neler olacağını görmek isterdi. Kendisine Cindy değil, Dev Cindy diye seslenilmesi için de ısrar ederdi. Dev Cindy. İsmini yasal olarak bile değiştirmişti. Resmi belgelerinde "Cindy Dev" diye yazıyordu.

"Bütün gece burada kalamazsın," dedi Myron.

Kadın güreşçi sonunda konuştu. "Evine git."

"Neler oldu?"

"Siz kaçtınız." Dev Cindy'nin sesi sızlanan bir çocuk gibiydi.

"Evet."

"Bizi yalnız bıraktınız."

"Bunun için üzgünüm. Ama artık geri döndüm."

Myron bir adım daha atma cesaretini bulabildi ama keşke onu sakinleştirecek bir şeyi olsaydı. Yarım galon Haagen-Dazs gibi. Veya kurbanlık bir keçi.

Dev Cindy ağlamaya başladı. Myron, sanki Dev Cindy koklamak istermiş gibi elini öne uzatarak yavaşça yaklaştı. Ancak artık hırıltılar kesilmiş, yerini hıçkırıklar almıştı. Myron elini bowling topuna benzeyen omuzlardan birine dayadı.

"Neler oldu?" diye sordu tekrar.

Dev Cindy, gürültülü bir şekilde burnunu çekti. Ses neredeyse bir limuzinin tamponunu ezebilirdi. "Size söyleyemem."

"Neden söyleyemezsin?"

"Söylemememi tembihledi."

"Esperanza mı?"

Dev Cindy başıyla onayladı.

"Yardıma ihtiyacı olacak," dedi Myron.

"Sizin yardımınızı istemiyor."

Bu sözler acıtmıştı. Yağmur yağmaya devam ediyordu. Myron, Dev Cindy'nin yanına oturdu. "Gittiğim için bana kızgın mı?"

"Size söyleyemem, Bay Bolitar. Üzgünüm."

"Neden?"

"Bana söylemememi tembihledi."

"Esperanza bu yükü tek başına kaldıramaz," dedi Myron. "Bir avukata ihtiyacı olacak."

"Avukatı var."

"Kim?"

"Hester Crimstein."

Dev Cindy çok fazla konuştuğunu anlamış gibi korkuyla inledi ama Myron onun bunu bilerek yapıp yapmadığını merak etti.

"Hester Crimstein'a nasıl ulaştı?" diye sordu Myron.

"Daha fazlasını anlatamam, Bay Bolitar. Lütfen bana kızmayın."

"Sana kızgın değilim, Dev Cindy. Sadece endişeleniyorum."

Dev Cindy ona dönerek gülümsedi. Görüntü Myron'ı çığlığını bastırmaya zorladı. "Geri dönmeniz çok güzel," dedi Dev Cindy.

"Teşekkür ederim."

Dev Cindy, başını Myron'ın omzuna yasladı. Ağırlık Myron'ı biraz ezdi ama dik kalmayı başardı. "Esperanza için neler hissettiğimi biliyorsun," dedi Myron.

"Evet," dedi Dev Cindy. "Onu seviyorsunuz. O da sizi seviyor."

"O halde ona yardım etmeme izin ver."

Dev Cindy başını, Myron'ın omzundan kaldırdı. Kan

dolaşımı devam etti. "Sanırım artık gidebilirsiniz."

Myron ayağa kalktı. "Haydi. Seni evine bırakalım."

"Hayır, ben burada kalacağım."

"Yağmur yağıyor ve saat çok geç oldu. Biri sana saldırmaya kalkışabilir. Burası güvenli değil."

"Başımın çaresine bakabilirim," dedi Dev Cindy.

Myron aslında saldırganlar için güvenli olmadığını kastetmişti ama bunu açıklamadı. "Bütün gece burada kalamazsın."

"Esperanza'yı yalnız bırakmayacağım."

"Ama burada olduğunu bile bilmiyor ki."

Dev Cindy kamyon lastiği büyüklüğündeki ellerinden biriyle yüzündeki yağmuru sildi. "Biliyor."

Myron arabaya baktı. Win kollarını göğsünde kavuşturmuş halde kapıya yaslanmıştı ve şemsiye omzuna dayalıydı. Gene Kelly! Win, Myron'a bakarak başıyla onayladı.

"Emin misin?" diye sordu Myron.

"Evet, Bay Bolitar. Ah, yarın da işe geç geleceğim. Umarım anlarsınız."

Myron başıyla onayladı. Yüzlerinden süzülen yağmurun altında birbirlerine baktılar. Güçlü bir kahkaha, ikisini de hücrelerin bulunduğu kale gibi binaya dönüp bakmaya zorladı. İkisinin de en yakın dostu Esperanza orada tutuluyordu. Myron limuzine doğru yürüdü. Sonra tekrar arkasına döndü.

"Esperanza kimseyi öldürmez," dedi.

Dev Cindy'nin bunu doğrulamasını veya en azından başıyla onaylamasını bekledi. Ama Dev Cindy bunu yapmadı;

sadece başını omuzlarının arasına çekerek kendi içine saklandı.

Myron arabaya bindi. Win de peşinden binerek, Myron'a bir havlu verdi. Şoför arabayı çalıştırdı.

"Avukatı Hester Crimstein'mış," dedi Myron.

"Televizyondaki Bayan Mahkeme mi?"

"Ta kendisi."

"Ah," dedi Win, "programının adı neydi?"

"*Crimstein'la Suç Üzerine,*" dedi Myron.

Win kaşlarını çattı. "Güzelmiş."

"Aynı isimde bir kitabı da var." Myron başını iki yana salladı. "Bu çok tuhaf. Hester Crimstein artık dava kabul etmiyor. Esperanza onu nasıl tutabildi?"

Win işaretparmağını çenesine vurdu. "Emin değilim," dedi, "ama sanırım Esperanza'nın birkaç ay önce onunla bir macerası olmuştu."

"Dalga geçiyorsun."

"Evet, ben böyle esprili biriyim işte. Bu da şimdiye kadar duyduğun en komik söz değil miydi?"

Ukala. Ama haklıydı. Esperanza mükemmel bir biseksüeldi; mükemmeldi, çünkü kişinin cinsel tercihi ne olursa olsun, onu büyük ölçüde çekici buluyordu. Her yolu deneyecekseniz, evrensel bir çekiciliğin olmasını isterdiniz, değil mi?

Myron birkaç saniye bunu düşündü. "Hester Crimstein'ın nerede oturduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Central Park West'te benden iki blok yukarıda."

"Onu ziyaret edelim."

Win kaşlarını çatarak, "Neden, diye sordu?"

"Belki o bize bir şeyler anlatır."

"Bizimle konuşmaz."

"Belki konuşur."

"Bunu düşünmenin nedeni ne?"

"Öncelikle," dedi Myron, "kendimi son derece çekici hissediyorum."

"Ulu Tanrım," dedi Win, öne eğilerek. "Şoför, gazı kökle."

5. BÖLÜM

Win, Manhattan'ın en gösterişli binalarından biri olan Dakota'da oturuyordu. Hester Crimstein'ın evi, iki blok kuzeyde aynı ölçüde gösterişli olan San Remo'daydı. Binanın sakinleri arasında Diane Keaton ve Dustin Hoffman da vardı ama San Remo asıl ününü belki de Madonna'nın oturma başvurusunu reddetmesiyle kazanmıştı.

İki girişi vardı ve ikisinde de Kızıl Meydan'da dolaşan Brezhnev'e benzer şekilde giyinmiş birer kapıcı duruyordu. Brezhnev Bir, donuk bir sesle Bayan Crimstein'ın evde "bulunmadığını" söyledi. Gerçekten *bulunmak* kelimesini kullanmıştı ki insanlar gerçek hayatta bunu yapmazdı. Win'e gülümserken Myron'a tepeden baktı. Bu kolay bir şey değildi –Myron en azından on beş santim daha uzundu– ve Brezhnev başını arkaya o kadar yatırdı ki, burun delikleri Lincoln Tüneli'nin girişi gibi göründü. Myron zengin ve ünlülerin hizmetkârlarının neden efendilerinden daha kibirli davrandığını merak etti. Bunun nedeni kıskançlık mıydı? Bütün gün kendilerine tepeden bakıldığı için, arada bir onlar da tepeden ba-

kacakları birine mi ihtiyaç duyuyorlardı? Ya da –daha basitçe– bu tür şeylere ilgi duyan insanlar özgüveni zayıf sersemler miydi?

Hayatın küçük gizemlerinden biri.

"Bayan Crimstein bu gece döner mi?" diye sordu Win.

Brezhnev ağzını açtı, duraksadı ve Myron'a İran halısına pisleyebilirmiş gibi yan gözle baktı. Win onun ifadesini anlayarak adamı kenara, değersiz serseriden uzağa çekti.

"Yakında geri döner sanırım, Bay Lockwood." Ah, demek Brezhnev, Win'i tanımıştı. Doğal. "Bayan Crimstein'ın aerobik dersleri saat on birde sona eriyor."

Gecenin on birinde egzersiz yapmak. Doksanlara hoş geldiniz; boş zamanlar yağ aldırma ameliyatlarındaki gibi emilir.

San Remo'da bir bekleme alanı veya lobi gibi bir şey olmadığından –en kaliteli binalar, onaylanan konukların bile oyalanmasına izin vermiyordu– tekrar dışarı çıktılar. Central Park, yolun karşı tarafındaydı. Myron ağaçları ve taş bir duvarı görüyordu. Hepsi bu kadardı. Bir sürü taksi hızla kuzeye gidiyordu. Win'in limuzinini göndermişlerdi –ikisi de Win'in evine kadar olan mesafeyi yürüyebileceklerini düşünmüşlerdi– ama park edilmez tabelası bulunan bir alanda dört tane daha limuzin park etmişti. Beşincisi yanaştı. Gümüş renkli bir Mercedes'ti. Brezhnev, acilen işemesi gerekiyormuş ve arabanın içinde tuvalet varmış gibi koşturdu.

Başının tepesindeki bir tutam beyaz saç dışında kel olan yaşlı bir adam, felç sonrası çarpılmış ağzıyla indi. Erik ku-

rusuna benzeyen bir kadın onu izledi. İkisi de pahalı giysiler giymişti ve en azından yüz yaşında olmalıydılar. Onlarla ilgili bir şey Myron'ı rahatsız etti. Yaşlı görünüyorlardı, evet. Her tarafları kırışık doluydu, kesinlikle. Ama Myron bundan fazlasının olduğunu seziyordu. İnsanlar tatlı yaşlılardan söz ederdi ama bu ikisi kesinlikle tam tersiydi; gözleri boncuk gibi, hareketleri kaskatı, öfkeli ve korkutucuydu. Hayat onları çürütmüş, gençliğin bütün iyiliğini, umudunu alıp götürmüş, çirkin ve nefret verici bir şeye dayalı uzun bir ömürlülük kazandırmıştı. Geride kalan tek şey öfkeydi. Ama Myron öfkenin Tanrı'ya mı, yoksa insanlara karşı mı olduğuna karar veremiyordu.

Win onu dürttü. Sağına baktı ve televizyondan Hester Crimstein olarak tanıdığı kadının durdukları yere doğru yürüdüğünü gördü. Modern çarpık Kate Mossian standartlarında güçlü bir görüntüsü vardı ve yüzü etli, meleksiydi. Ayaklarında beyaz Reebok spor ayakkabıları, beyaz çoraplar, yeşil tayt, bir bluz vardı ve sarı saçları örgü şapkasının arkasından çıkıyordu. Yaşlı adam avukatı görünce durdu, erik kurusu kadının elini tuttu ve aceleyle içeri yürüdü.

"Kaltak!" dedi yaşlı adam, yüzünün sağlam tarafıyla.

"Ben de senin, Lou," diye seslendi Hester, onun arkasından.

Yaşlı adam bir şeyler daha söyleyecekmiş gibi duraksadı ama sonra topallayarak devam etti.

Myron ve Win birbirlerine bir bakış attıktan sonra kadına yaklaştılar.

"Eski düşman," dedi Crimstein, açıklama yapar gibi. "Kötüler kolay ölmez sözünü duymuş muydunuz?"

"Ah, tabii."

Hester Crimstein, yepyeni bir arabanın sunumunu yapan Carol Merrill gibi iki eliyle yaşlı çifti işaret etti. "İşte size kanıt. Birkaç yıl önce çocuklarının bu orospu çocuğuna dava açmasına yardım etmiştim. Hayatınızda böyle bir şey görmemişsinizdir." Başını yana yatırdı. "Bazı insanların çakal gibi olduğunu hiç fark etmiş miydiniz?"

"Pardon?"

"Gençlerini yerler. Alın size Lou. Birlikte yaşadığı şu buruşuk cadıdan söz etmiyorum bile. Piyangoyu kazanmış beş dolarlık fahişe. Şimdi ona bakarken inanmak zor."

"Anlıyorum," dedi Myron, anlamamasına rağmen. Öne geçmeye çalıştı. "Bayan Crimstein, benim adım..."

"Myron Bolitar," dedi kadın. "Bu arada, berbat bir adın var, Myron. Seninkiler sana bu ismi koyarken akılları neredeymiş?"

Çok iyi bir soruydu. "Kim olduğumu biliyorsanız, neden burada olduğumu da biliyorsunuzdur."

"Hem evet, hem hayır," dedi Hester.

"Hem evet hem hayır mı?"

"Kim olduğunu biliyorum, çünkü bir spor tutkunuyum. Maçlarını izlerdim. Indiana'ya karşı oynadığınız NCAA şampiyonluğu maçı kesinlikle bir klasik oldu. Celtics'in seni takıma aldığını biliyorum; ne zamandı, on bir-on iki yıl önce mi?"

"Öyle bir şey."

"Ama açıkçası –ve lütfen gücenme– büyük bir profesyonel olmak için yeterince hızlı olmadığını düşünmüştüm, Myron. Atışlar tamam. Her zaman iyi atıyordun. Fiziksel açıdan iyiydin. Ama boyun kaç, bir doksan mı?"

"Yaklaşık."

"NBA'de çok zorlanırdın. Tabii bu bir kadının görüşü. Ama dizini patlatarak kader kendi yolunu çizdi zaten. Gerçeği ancak bir paralel evren bilebilecek." Hester gülümsedi. "Seninle sohbet etmek güzeldi." Dönüp Win'e baktı. "Seninle de, geveze çocuk. İyi geceler."

"Bir saniye," dedi Myron. "Ben buraya Esperanza Diaz için geldim."

Hester şaşırmış gibi yaptı. "Ciddi misin? Ben de senin spor geçmişini anmak istediğini sanmıştım."

Myron, Win'e baktı. "Cazibe," diye fısıldadı Win.

Myron tekrar Hester'a döndü. "Esperanza benim arkadaşım," dedi.

"Eee?"

"Yardım etmek istiyorum."

"Harika. Faturaları sana gönderirim. Bu dava bir servete mal olacak. Ben çok pahalıyım, biliyorsun. Bu binanın giderlerine inanamazsın. Üstelik şimdi de kapıcılar yeni üniformalar istiyorlar. Leylak rengi sanırım."

"Demek istediğim bu değil."

"Oh, öyle mi?"

"Davada neler olduğunu bilmek istiyorum."

Hester yüzünü buruşturdu. "Son birkaç haftadır neredeydin?"

"Uzakta."

"Nerede uzakta?"

"Karayipler'de."

Hester başıyla onayladı. "Güzel bronzlaşmışsın."

"Teşekkürler."

"Ama solaryuma da gidebilirdin. Solaryumlara sık takılan birine benziyorsun."

Myron yine Win'e baktı. "Cazibe, Luke," diye fısıldadı Win, Obi-Wan Kenobi rolündeki Alec Guinness'i taklit ederek. "Cazibeyi unutma."

"Bayan Crimstein..."

"Senin Karayipler'de olduğunu doğrulayabilecek birileri var mı, Myron?"

"Pardon?"

"İşitme sorunun mu var senin? Sana, *cinayet iddiası saatinde yerini doğrulayabilecek biri var mı* diye sordum."

Cinayet iddiası. Adam kendi evinde üç kez vurulmuştu ama cinayet sadece "iddia"ydı. Ah şu avukatlar! "Bunu neden soruyorsunuz?"

Hester Crimstein omuz silkti. "İddia edilen cinayetin silahı MB SportsReps'in ofisinde bulundu. Bu senin şirketin, değil mi?"

"Öyle."

"İddia edilen kanın ve ayrıca liflerin bulunduğu iddia edilen arabayı da sen kullanıyorsun."

"Burada anahtar kelime, *iddia*," dedi Win.

Hester Crimstein, Win'e baktı. "Konuşabiliyormuş."

Win gülümsedi.

"Benim şüpheli olduğumu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu Myron.

"Tabii ki, neden olmasın? Buna mantıklı şüphecilik denir, tatlım. Ben bir savunma avukatıyım. Biz mantıklı şüpheciliği çok severiz."

"Yardım etmeyi çok istemekle birlikte, yerimle ilgili bir tanığım var."

"Kim?"

"Bunu boş verin."

Kadın yine omuz silkti. "Yardım etmek istediğini söyleyen sendin. İyi geceler." Win'e göz kırptı. "Bu arada, mükemmel bir erkeksin; çok yakışıklı ve neredeyse dilsiz."

"Dikkatli ol," dedi Win, Hester'a.

"Neden?"

Win, başparmağıyla Myron'ı işaret etti. "Her an cazibesine başvurup özgüvenini yerle bir edebilir."

Hester, Myron'a bakarak kahkahalara boğuldu.

Myron tekrar denedi. "Neler oldu?" diye sordu.

"Anlamadım?"

"Ben onun arkadaşıyım."

"Evet, bunu söylediğini hatırlıyorum."

"Ben onun en yakın arkadaşıyım. Onu önemsiyorum."

"Pekâlâ. Yarın çalışma salonunda ona mesajını iletirim ve onun da senden hoşlanıp hoşlanmadığını anlarız. Sonra-

sında birlikte meşrubat içersiniz."

"Demek istediğim bu de..." Myron duraksadı. Yavaşça ve hafifçe, *yardım etmek için daima buradayım* diyen bir tavırla gülümsedi. Gülümseme 18: Michael Landon tarzı, fakat alnını onun gibi kırıştıramıyordu. "Sadece neler olduğunu bilmek istiyorum. Bunu anlarsınız."

Hester'ın yüzü yumuşadı ve başıyla onayladı. "Hukuk fakültesine gitmiştin, değil mi?"

"Evet."

"Hem de Harvard'a."

"Evet."

"O halde avukat-müvekkil gizliliğinden söz ettikleri gün okulu ekmiş olmalısın. İstersen bu konuyla ilgili mükemmel kitaplar önerebilirim. Ya da belki *Kanun ve Düzen*'in herhangi bir bölümünü izlersin. Yaşlı Savcı, Sam Waterston'a bir davası olmadığını ve anlaşma yapması gerektiğini söylemeden hemen önce genellikle bunu konuşurlar."

Cazibe de buraya kadardı. "Sadece kendi kıçınızı koruyorsunuz," dedi Myron.

Hester kendi arkasına bakarak kaşlarını çattı. "Kolay bir iş olmadığını belirtmeliyim."

"Sizin tuttuğunu koparan bir avukat olduğunuzu sanıyordum."

Hester iç çekerek kollarını göğsünde kavuşturdu. "Pekâlâ, Myron, dinleyelim bakalım. Neden kendi kıçımı koruyormuşum? Neden olduğumu sandığın gibi tuttuğunu koparan bir avukat değilmişim?"

"Çünkü Esperanza'nın teslim olmasına izin vermediler. Çünkü onu kelepçelerle sürüklediler. Çünkü onu aynı gün yargılamak yerine gece orada bekletiyorlar. Neden?"

Crimstein ellerini indirdi. "Güzel soru, Myron. Sence?"

"Çünkü oradaki biri onun yüksek profilli avukatından hoşlanmadı. Savcılıktaki birinin muhtemelen size garezi var ve acısını müvekkilinizden çıkarıyor."

Crimstein başıyla onayladı. "İyi bir olasılık. Ama ben başka bir şey söyleyeceğim."

"Neymiş?"

"Belki de işvereninden hoşlanmıyorlardır."

"Benden mi?"

Hester kapıya yöneldi. "Hepimize bir iyilik yap, Myron. Bu işin dışında kal. Sadece uzak dur. Belki sen de kendine bir avukat bulsan iyi olur."

Hester Crimstein olduğu yerde döndü ve içeride gözden kayboldu. Myron, Win'e döndü. Win belinden öne eğilerek kısık gözlerle Myron'ın kasıklarına baktı. "Ne yapıyorsun sen?"

Win hâlâ kısık gözlerle bakıyordu. "Testislerinden hiç olmazsa bir dilim bıraktı mı diye bakıyorum."

"Çok komiksin. Esperanza'nın işvereninden hoşlanmadıklarıyla neyi kastettiğini düşünüyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Win. "Kendini suçlamamalısın."

"Ne?"

"Caziben çaptan düştüğü için yani. Bütün bunların ara-

sında çok önemli bir detayı gözden kaçırıyorsun."

"Yani?"

"Bayan Crimstein'ın, Esperanza'yla ilişkisi vardı."

Myron bunun nereye gittiğini görebiliyordu. "Elbette. Lezbiyen olmalı."

"Kesinlikle. Sana karşı koyabilmesinin tek mantıklı açıklaması bu."

"Ya o ya da tuhaf doğaüstü bir olay."

Win başıyla onayladı. Central Park West'te yürümeye başladılar.

"Bu da, çok ürkütücü bir deyişe bir kanıt daha," dedi Win.

"Neymiş o?"

"Karşılaştığın kadınların çoğu lezbiyendir."

Myron başıyla onayladı. "Neredeyse hepsi."

6. BÖLÜM

Win'in evine kadar olan iki blok mesafeyi yürüdüler, biraz televizyon izleyip sonra da yataklarına girdiler. Myron karanlıkta bitkin bir halde yatıyordu ama uyuyamıyordu. Jessica'yı düşünüyordu. Sonra Brenda'yı düşünmeye çalıştı, fakat otomatik savunma mekanizması onunla ilgili düşünceleri hemen savdı. Henüz çok canı yanıyordu. Terese'yi düşündü. Bu gece ilk kez o adada yalnızdı. Gündüzleri adanın ıssızlığı huzur verici, sakin ve hoştu; geceleriyse daha çok izolasyon gibi geliyor, adanın siyah duvarları insanın üstüne kapanıyor, kendini tabuta girmiş gibi hissediyordu. Terese'yle birlikte hep birbirlerinin kollarında uyumuşlardı. Şimdi onu zifiri karanlıkta tek başına yatarken hayal ediyor onun için endişeleniyordu.

Ertesi sabah saat yedide uyandı. Win çoktan gitmiş, saat dokuzda Myron'la adliyede buluşacaklarını belirten bir mesaj bırakmıştı. Myron bir kase Cap'n Crunch yedi, Win'in kutudan çoktan çıkardığı hediye oyuncağı nafile bir şekilde aradı, duş aldı, giyindi ve saatine baktı. Sekizdi. Adliyeye

gitmek için bolca zamanı vardı.

Asansörle aşağı inerek ünlü Dakota avlusundan geçti. Yetmiş İkinci Cadde ile Central Park West'in köşesine ulaşmıştı ki üç tanıdık gördü. Myron'ın nabzı hızlandı. FJ –Frank Junior'ın kısaltması– yanında dev gibi iki çam yarmasıyla yürüyordu. Adamlar hatalı laboratuvar deneylerine benziyorlardı; genetik glandülere aşırı miktarda anabolik steroit karıştırılmış gibi. Kolsuz tişörtler giymişlerdi ve belden büzgülü spor pantolonları çirkin pijama altlarına benziyordu.

Genç FJ ince dudaklarıyla Myron'a gülümsedi. Giydiği mavi-mor takım o kadar parlaktı ki, biri üzerine yalıtım macunu sıkmış gibi görünüyordu. FJ kıpırdamadı, bir şey söylemeyip gözlerini kırpmadan, o ince dudaklarıyla Myron'a sadece gülümsedi.

Baylar bayanlar, bugünün kelimesi *sürüngen*di.

FJ nihayet Myron'a doğru bir adım attı. "Şehre döndüğünü duydum, Myron."

Myron sert bir cevap yapıştırmamak için kendini zor tuttu –zaten aklına gelen de pek zekice bir şey değildi– ve ağzını açmadı.

"Son görüşmemizi hatırlıyor musun?" diye sordu FJ.

"Belli belirsiz."

"Seni öldürmekten söz etmiştim, değil mi?"

"Olabilir," dedi Myron. "Pek hatırlamıyorum. Bir sürü sert adam, bir sürü tehdit. Karıştırıyorum artık."

Çam yarmaları kaş çatmaya çalıştı ama yüzleri bile aşırı kaslı olduğu için fazla çaba gerektiriyordu. Kaşlarını hafifçe

indirmekle yetindiler.

"Aslında bu sözümü yerine getirecektim," dedi FJ. "Bir ay kadar önce. Seni New Jersey'deki bir mezarlığa kadar takip ettim. Hatta silahımı çekip sessizce arkandan sokuldum. Komik, değil mi?"

Myron başıyla onayladı. "Henny Youngman yazmış gibi."

FJ başını yana yatırdı. "Seni neden öldürmediğimi bilmek istemez misin?"

"Win yüzünden."

Win'in adını duymak, çam yarmalarının üzerinde suratlarına soğuk su yemiş etkisi yaptı. İki dev gerçekten geri adım atıp hemen toparlandılar. FJ hiç rahatsız olmamıştı. "Win beni korkutmuyor," dedi.

"En aptal hayvanın bile," dedi Myron, "hayatta kalma dürtüleri vardır."

FJ bakışlarını Myron'ın gözlerine dikti. Myron onun gözlerine bakmayı sürdürmeye çalıştı fakat zordu. FJ'in gözlerinde çürümüşlükten başka bir şey yoktu; terk edilmiş bir binanın kırık pencerelerinden içeri bakmak gibiydi. "Tahriklere kapılma, Myron. Tahriklere kapılma. Seni öldürmedim, zaten çok sefil görünüyorsun. Seni öldürmek –nasıl desem– merhamet etmek olurdu. Daha önce dediğim gibi, komik, ha?"

"Stand-up gösterilerine başlamayı düşünmelisin," dedi Myron.

FJ güldü, manikürlü elini havaya doğru salladı. "Her

neyse, mazide kalmış. Babam ve amcam senden hoşlanıyorlar, ayrıca Win'i gereksiz yere kendimize düşman etmek istemeyiz. Onlar ölmeni istemiyorlar; o yüzden ben de öyle."

FJ'in babası ve amcası, New York'un efsanevi iki bacak kırıcısı olan Frank ve Herman Ache'di. Ache'ler sokaklarda büyümüş, herkesten daha çok adam katlederek zirveye yükselmişlerdi. Ağabey olan Herman şimdi altmışlarındaydı. Kendini hayatın daha kaliteli şeyleriyle sararak bir serseri değilmiş gibi davranıyordu: Onu istemeyen özel üyeli kulüpler, sonradan görmelerin sanat sergileri, süslü püslü yardım davetleri, kendilerine yüz dolardan az bahşiş verenlere ayakkabılarından bir türlü temizleyemedikleri bir şeymiş gibi davranan başgarsonlar. Diğer bir deyişle, yüksek gelirli bir serseri. Herman'ın kardeşi Frank, şimdi Myron'ın karşısında duran psikopat oğlu kadar psikopat, her zamanki tarzını korumuştu: K-Mart'ta satılan yünlü kazakları özel tasarım sayan çirkin bir maganda. Frank son birkaç yılda sakinleşmişti ama bu ona hiç yaramamıştı. Görünüşe bakılırsa hayat, sakatlayacak ya da işkence edecek kimse olmadığında, baba Frank için pek anlam taşımıyordu.

"Ne istiyorsun, FJ?"

"Sana bir iş teklifim var."

"Tanrım, bunun kesinlikle ilgimi çekeceğini tahmin edebiliyorum."

"Seni satın almak istiyorum."

Ache ailesi oldukça büyük bir spor menajerliği ajansı alan TruPro'nun sahipleriydi. TruPro vicdan denen şeyden

yoksundu. Genç sporcuları bünyesine katarken ancak kampanya fonu oluşturan bir politikacı kadar ahlaklı davranıyordu. Ama büyük borçları olan sporcuları seçiyorlardı. Yanlış türde mantarları çeken borçlar. Adına uygun Ache kardeşler –söz konusu mantarlar– hemen araya giriyorlar ve asalak yapılarını kanıtlayarak bütün yaşam belirtilerini emdikten sonra leşleri kemirmeye devam ediyorlardı.

Ne var ki, spor menajerliği yapmak sonuçta yasal bir işti. Oğlu için bütün babaların istediğini isteyen baba Frank, işletme fakültesinden mezun olur olmaz dizginleri FJ'in ellerine teslim etmişti. Teoride, FJ, şirketi olabildiğince yasal bir şekilde yönetecekti. Oğlu aynı şeyi yapmak zorunda kalmasın diye babası milleti sakatlayıp öldürmüştü; evet, biraz çarpıtılmış olsa da, klasik Amerikan rüyası. Ama FJ kendini eski aile prangalarından kurtaramıyor gibiydi. Myron bunun nedenini gerçekten merak ediyordu. Örneğin belirgin burun hatları gibi kötücül bir genetik yapı FJ'e mi geçmişti, yoksa diğer birçok çocuk gibi, büyürken babasından takdir görebilmek için olabildiğince psikopatça davranmaya çalışmış ve sonra da buna alışmış mıydı?

Doğa mı, yetişme tarzı mı? Bu hiç bitmeyecek bir ikilem olmalıydı.

"MB SportsReps satılık değil," dedi Myron.

"Bence aptalca davranıyorsun."

Myron başıyla onayladı. "Bunu da 'Bir Gün Umursayabileceklerim' dosyasına katarım."

Çam yarmaları aynı anda homurdandı, bir adım ileri

çıktı ve aynı anda boyunlarını gıcırdattı. Myron tek tek adamları işaret etti. "Hey, koreografınız kim?"

Hakaret edilmesini istiyorlardı –bu açıkça görülüyordu– ama *koreograf* kelimesinin anlamını ikisi de bilmiyordu.

"MB SportsReps'in son birkaç haftada kaç müşteri kaybettiğini biliyor musun?"

"Çok mu?"

"Listenin çeyreği olduğunu söyleyebilirim. Birkaçı bize katıldı."

Myron umursamıyormuş gibi ıslık çaldı ama aslında bunu duymaktan hoşlanmamıştı. "Onları geri alırım."

"Öyle mi dersin?" FJ yine bir sürüngen gibi gülümsedi; Myron neredeyse o ince dudakların arasından çatal uçlu bir dilin çıkmasını bekliyordu. "Esperanza'nın tutuklandığını duyduklarında kaçının daha gideceğini biliyor musun?"

"Çok mu?"

"Elinde bir tane kalırsa kendini şanslı say."

"Hey, demek Jerry Maguire gibi olacağım. O filmi izlemiş miydin? Bana parayı göster? Zencilere bayılırım!" Myron, elinden geldiğince Tom Cruise taklidi yaptı. "Sen. Beni. Tamamlıyorsun."

FJ hiç etkilenmemişti. "Cömert olmak niyetindeyim, Myron."

"Öyle olduğundan eminim, FJ, ancak cevabım hâlâ hayır."

"Adının ne kadar temiz olduğu umrumda değil. Ancak yaşamak üzere olduğun bu para skandalından kimse sağ kurtulamaz."

Bu bir para skandalı değildi ama Myron şimdi düzeltmelerle uğraşmayacaktı. "Sohbetimiz bitti mi, FJ?"

"Tabii." FJ ona son kez sürüngen gibi gülümsedi. O gülümseme yüzünden fırlamış, Myron'a doğru sürünmüş, sırtından yukarı tırmanmış gibi geldi. "Ama bir ara buluşup birlikte yemek yemeye ne dersin?"

"Ne zaman istersen," dedi Myron. "Cep telefonun var mı?"

"Tabii."

"Hemen ortağımı arayıp randevu al."

"O hapiste değil mi?"

Myron parmaklarını şaklattı. "Ah... doğru!"

FJ bundan hoşlanmıştı. "Eski müşterilerinden bazılarının şimdi benimle çalıştığından söz etmiştim."

"Etmiştin."

"Herhangi biriyle bağlantı kurarsan..." –FJ duraksayarak bunu düşündü– "...misilleme yapmak zorunda kalırım. Yeterince açık mı?"

FJ, Harvard İşletme Fakültesi'nden önceki yıl mezun olmuş yirmi beş yaşında bir genç olabilirdi. Koleje Princeton'da gitmişti. Akıllı bir çocuktu. Güçlü bir babası vardı. Bir söylentiye göre, Princeton'daki profesörlerden biri FJ'i eser hırsızlığıyla suçlamak üzereyken adam ortadan kaybolmuş, sonradan aynı suçlamaları desteklemeyi düşünen başka bir profesörün yastığının üzerinde sadece dili bulunmuştu.

"Çok iyi anladım, FJ."

"Harika, Myron. O halde yine konuşuruz."

Myron'ın dili hâlâ ağzında olursa.

Üç adam arabalarına bindiler ve tek kelime daha etmeden uzaklaştılar. Myron nabzını yavaşlatarak saatine baktı. Adliye zamanıydı.

7. BÖLÜM

Hackensack'teki mahkeme salonu, televizyonda gösterilenlere çok benziyordu. Çeşitli hukuk dizileri fiziksel görünüşü çok iyi yansıtıyordu. Ama elbette ki küçük şeylerden yayılan özü yakalayamazlardı: Korkudan kaynaklanan hafif ter kokusu, aşırı kullanılan dezenfektanların kokusu, bütün sıralarda, masalarda ve tırabzanlarda hissedilen yapış yapışlık gibi. Yani Myron'ın adına balçık faktörü dediği şeyler.

Myron, kefaletin hemen ödenebilmesi için çek defterini hazırlamıştı. Önceki gece Win'le üzerinde konuşmuşlar, yargıcın elli ila yetmiş beş bin dolar arasında bir şey isteyeceğini tahmin etmişlerdi. Esperanza'nın sicili temizdi ve düzenli bir işi vardı. Bu detaylar onun lehine olacaktı. Tutar daha yüksek çıkarsa da sorun değildi. Myron'ın cebi o kadar dolu olmayabilirdi ama Win'in serveti küçük bir Avrupa ülkesinin gayrisafi milli hasılasıyla ölçülebilirdi.

Dışarıda muhabirler bekleşiyor, kablolarla ve uydu antenleriyle dolu minibüsler sıra sıra duruyordu; daha yüksek reyting Tanrılarına sunakmış gibi yükselen çubuk antenler

de vardı elbette. Hukuk televizyonu oradaydı. Haber 2 New York. ABC News. CNN. Görgü Tanığı Haberleri. Ülkenin her eyaletindeki her şehirde, bir Görgü Tanığı Haberleri vardı. Neden? Bu isim neden böylesine çekiciydi? Ayrıca *Somut Kopya*, *Hollywood Haberleri*, *Güncel Haberler* gibi yeni televizyon programları da oradaydı ama onlarla yerel haber kanalları arasındaki ayrım neredeyse yok gibiydi. Eh, en azından *Somut Kopya* ve benzerleri, hiçbir sosyal değere hizmet etmedikleri konusunda dürüsttüler. Hava durumu sunucularına katlanmanız gerekmiyordu.

Muhabirlerden bazıları Myron'ı tanıyarak seslendi. Myron oyun yüzünü takındı –ciddi, bir şey belli etmeyen, kararlı ve güvenli– ve aralarından geçerken hiçbir yorum yapmadı. Duruşma salonuna girdiğinde, önce Dev Cindy'yi fark etti; cüssesiyle herkesi gölgede bıraktığı için buna şaşmamak gerekirdi. Win dışında boş olan bir sıraya sıkışmıştı. Bu da alışıldık bir durumdu. Koltuk tutmasını isterseniz, Dev Cindy'yi gönderin; insanlar ondan izin isteyerek yanından geçmeye cesaret edemezdi. Çoğu ayakta kalmayı tercih ederdi. Hatta evine dönmeyi.

Myron, Dev Cindy'nin sırasına kaydı, rugby kaskları gibi görünen iki dizin üzerinden aştı, iki arkadaşının arasına oturdu.

Dev Cindy dün geceden sonra üstünü değiştirmemiş, hatta yıkanmamıştı bile. Sürekli yağmur, saç boyasının bir kısmını akıtmıştı; boynunun ön ve arka tarafında mor ve sarı çizgiler kurumuştu. Daima bir büst yapmaya yetecek miktarda kullan-

dığı makyajı da yağmurdan akmıştı; şimdi yüzü güneşte çok uzun süre bırakılmış kokulu mumları andırıyordu.

Büyük şehirlerde cinayet sık görülürdü ve fabrikasyon tarzda ele alınırdı. Hackensack'te öyle değildi. Bu büyük bir davaydı; ünlü birinin karıştığı bir cinayet davası. Acele edilmeyecekti.

Mübaşir davaları saymaya başladı.

"Bu sabah bir ziyaretçim vardı," diye fısıldadı Myron, Win'e doğru eğilerek.

"Öyle mi?"

"FJ ve iki gorili."

"Ah," dedi Win. "*Modern Gangster*'in kapak çocuğu her zamanki tehdit potpurisini mi sunuyordu?"

"Evet."

Win neredeyse gülümsedi. "Onu öldürmeliyiz."

"Hayır."

"Sadece kaçınılmaz olanı erteliyorsun."

"O, Frank Ache'in oğlu, Win. Frank Ache'in oğlunu elini kolunu sallaya sallaya öldüremezsin."

"Anlıyorum. Yani daha iyi aileden birini mi öldürmeyi tercih edersin?"

Win'in mantığı. En korkunç tarzda. "Sadece bütün bunların nasıl sonuçlanacağını görelim, tamam mı?"

"Bugünün işini yarına bırakma."

Myron başıyla onayladı. "Şu yaşam prensipleri kitaplarından yazmalısın."

Sessizleştiler. Davalar devam ediyordu; bir haneye teca-

vüz, birkaç saldırı, bir sürü araba hırsızlığı. Şüphelilerin hepsi genç, suçlu ve öfkeli görünüyordu. Kaşları sürekli çatıktı. Sert çocuklar. Myron yüzünü buruşturmamaya, kişinin suçu kanıtlanana kadar masum olduğunu ve Esperanza'nın da şüpheliler arasında sayıldığını unutmamaya çalıştı. Ama pek yararı olmuyordu.

Myron sonunda Hester Crimstein'ın üzerinde en kaliteli profesyonel kıyafetiyle salona girdiğini gördü: Pırıl pırıl ütülü bej takım, krem rengi bluz ve aşırı bakımlı, aşırı biçimli saçlar. Savunma masasındaki yerini aldığında salona sessizlik çöktü. İki gardiyan Esperanza'yı açık bir kapıdan getirdi. Myron onu gördüğünde kendini katır tepmiş gibi hissetti.

Esperanza hapishanelere has fosforlu turuncu tulum giymişti. Grileri veya çizgilileri unutun; bir mahkum kaçmaya çalışırsa, bir manastırdaki neon lambası gibi parlardı. Elleri önden kelepçelenmişti. Myron, Esperanza'nın ufak tefek olduğunu biliyordu –1.60 metre boylarında ve yaklaşık elli kilo ağırlığında– ama onu hiç bu kadar küçük görmemişti. Başını meydan okuyan bir tavırla dimdik tutuyordu. Klasik Esperanza. Korkuyorsa bile, bunu hiç belli etmiyordu.

Hester Crimstein, elini rahatlatan bir tavırla müvekkilinin omzuna koydu. Esperanza başıyla onayladı. Myron umutsuzca onunla göz göze gelmeye çalıştı. Biraz zaman aldı ama Esperanza sonunda ona doğru dönüp doğruca gözlerine baktı ve *ben iyiyim* der gibi hafifçe gülümsedi. Myron kendini daha iyi hissetti.

Mübaşirin sesi duyuldu. "Esperanza Diaz'a karşı Savcılık."

"Suçlama nedir?" diye sordu yargıç.

Ergenlik çağından yeni çıkmış gibi görünen çocuk yüzlü bir savcı yardımcısı bir kürsüye yaklaştı. "İkinci dereceden cinayet, Sayın Yargıç."

"Cevap nedir?"

Esperanza'nın sesi güçlüydü. "Ben masumum."

"Kefalet?"

Savcı yardımcısı cevap verdi: "Sayın Yargıç, Savcılık, Esperanza Diaz'ın kefaletsiz tutuklu kalmasını talep ediyor."

"Ne?" diye bağırdı Hester Crimstein, insanlık tarihinin en mantıksız ve en tehlikeli kelimeleri söylenmiş gibi.

Savcı yardımcısı hiç etkilenmemişti. "Bayan Diaz, bir adamı ateşli silahla üç kez vurarak öldürmekle suçlanıyor. Elimizdeki somut kanıtlar..."

"Ellerinde hiçbir şey yok, Sayın Yargıç. İkinci derecede hiçbir şey."

"Bayan Diaz'ın bir ailesi ve toplumda gerçek bağları yok," diye devam etti Çocuk Yüzlü. "Önemli bir kaçma riskinin bulunduğuna inanıyoruz."

"Bu saçmalık, Sayın Yargıç. Bayan Diaz, Manhattan' daki önemli spor temsilciliği ajanslarından birinin ortağıdır. Ayrıca şu anda baro sınavlarına hazırlanan bir hukuk fakültesi mezunudur. Toplumda birçok arkadaşı ve bağları vardır. Şu ana kadar da sicili temizdir."

"Ama Sayın Yargıç, bir ailesi yok..."

"Ne olmuş?" diye araya girdi Crimstein. "Annesi ve babası vefat etmiş. Bunun için bir insanı cezalandırabilir misi-

niz? Ailesi öldü diye? Bu saçmalık, Sayın Yargıç."

Ellili yaşlarının başında gibi görünen kadın yargıç, arkasına yaslanarak Çocuk Yüzlü'ye döndü. "Kefaletin iptali talebiniz çok aşırı görünüyor," dedi.

"Sayın Yargıç, Bayan Diaz'ın elinde sıra dışı miktarda kaynak olduğuna ve yargılanmaktan kaçmak için çok iyi nedenleri olduğuna inanıyoruz."

Crimstein savunmasını sürdürdü. "Neden söz ediyorsunuz siz?"

"Cinayet kurbanı Bay Haid, yakın zamanda banka hesabından iki yüz bin doların üzerinde para çekmiş. Bu para dairesinde bulunamadı. Cinayet sırasında paranın alındığını düşünmemiz son derece mant..."

"Ne mantığı?" diye bağırdı Crimstein. "Sayın Yargıç, bu saçmalık."

"Savunma Avukatı, Bayan Diaz'ın toplumda dostları olduğundan söz etti," diye devam etti Çocuk Yüzlü. "Bazıları burada; aralarında işvereni Myron Bolitar da var." Myron'ı işaret etti. Bütün gözler Myron'a döndü. Myron hiç kıpırdamadan oturuyordu. "Soruşturmamız, Bay Bolitar'ın en azından bir haftadır kayıp olduğunu, Karayipler'de ve hatta belki Hayman Adaları'nda olduğunu gösterdi."

"Ne olmuş?" diye bağırdı Crimstein. "Bu bir suçsa tutuklayın onu."

Ama Çocuk Yüzlü'nün sözü bitmemişti. "Yanında da Bayan Diaz'ın dostlarından, Lock-Horne Menkul Kıymetler'in sahibi Windsor Lockwood oturuyor." Bütün gözler bu kez

Win'e döndü ve Win başıyla onaylayarak kraliyet tarzında hafifçe elini salladı. "Bay Lockwood, kurbanın finans danışmanıydı ve iki yüz bin doların çekildiği hesaptan sorumluydu."

"O zaman onu da tutuklayın," diye hırladı Crimstein. "Sayın Yargıç, bütün bunların müvekkilimle hiçbir ilgisi yok; belki masumiyetini kanıtlamak dışında. Bayan Diaz, geceleri hukuk fakültesine devam ederek hayatını kendi elleriyle kurmuş olan çalışkan bir İspanyol hanımdır. Sicili tertemizdir ve hemen salıverilmelidir. Kısacası, mantıklı bir kefalet hakkı vardır."

"Sayın Yargıç, burada çok fazla nakitten söz ediyoruz," dedi Çocuk Yüzlü. "Kaybolan iki yüz bin dolar. Bayan Diaz'ın, Bay Bolitar ve elbette ki bölgedeki en zengin ailelerden birinden gelen Bay Lockwood'la olan olası bağlantısı..."

"Bir saniye, Sayın Yargıç. Savcı yardımcısı önce Bayan Diaz'ın kaybolduğu iddia edilen parayı çalıp sakladığını ve kaçmak için kullanacağını söyledi. Şimdi de bağlantıları işle sınırlı olan Bay Lockwood'dan para isteyeceğini ima ediyor. Hangisi? Dahası, Savcılık makamı bir tür para komplosu yaratmakla meşgulken, ülkenin en zengin adamlarından biri yoksul bir İspanyol hanımla neden hırsızlık için işbirliği yapsın ki? Bu fikir son derece gülünç. Savcının sağlam kanıtları olmadığından, ancak Elvis'i gördüğünü iddia etmek kadar güvenilir olabilecek bu saçma sapan iddialarla geliyor..."

"Yeter," diyerek, arkasına yaslanıp parmaklarını kürsüsüne vurdu. Önce bir saniye Win'e, sonra tekrar savunma

kürsüsüne baktı. "Kaybolan para kafamı karıştırdı," dedi.

"Sayın Yargıç, sizi temin ederim ki, müvekkilim bu söz konusu parayla ilgili hiçbir şey bilmiyor."

"Aksini söyleseydiniz şaşardım, Bayan Crimstein. Ne var ki, savcılığın öne sürdüğü bilgiler gerçekten rahatsız edici. Kefalet reddedildi."

Crimstein'ın gözleri iri iri açıldı. "Sayın Yargıç, bu kesinlikle çok saçm..."

"Bağırmanıza gerek yok, Avukat Hanım. Sizi gayet iyi duyuyorum."

"Ama ısrarla itiraz edi..."

"İtirazınızı kameralara saklayın, Bayan Crimstein." Yargıç tokmağını vurdu. "Sıradaki dava?"

Boğuk mırıltılar başladı. Dev Cindy, savaşta ölen kocasının haberini almış bir dul gibi ulumaya başladı. Hester Crimstein, ağzını Esperanza'nın kulağına dayayarak bir şeyler fısıldadı. Esperanza başıyla onayladı ama dinliyormuş gibi görünmüyordu. Gardiyanlar, Esperanza'yı bir kapıya götürüyordu. Myron, yine onunla göz göze gelmeye çalıştı ama Esperanza ona bakmadı ya da bakmak istemedi.

Hester Crimstein, Myron'a dönerek büyük bir öfkeyle baktı. Yüzünü ifadesiz tutmaya çalışarak, Myron'a yaklaştı. "Yedi numaralı oda," dedi, Myron'a bakmadan sadece dudaklarını oynatmıştı. "Koridorun ucunda solda. Beş dakika sonra. Kimseye tek kelime etme."

Myron başıyla onaylamaya bile gerek görmedi.

Crimstein aceleyle kapıya yürürken, muhabirlere "yo-

rum yok" dağıtmaya başlamıştı bile. Win, iç çekerek cebinden bir kâğıt parçasıyla kalem çıkardı ve bir şeyler karalamaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Myron.

"Görürsün."

Uzun sürmedi. Üzerlerinden ucuz parfüm kokusu yayılan iki sivil giyimli polis onlara yaklaştı. Hiç şüphesiz cinayet masasından geliyorlardı. Daha kendilerini tanıtmalarına fırsat vermeden Win söze girdi. "Tutuklu muyuz?"

Polisler şaşırdı. "Hayır," dedi biri.

Win gülümseyerek ona kâğıt parçasını uzattı.

"Bu da ne böyle?"

"Avukatımızın telefon numarası," dedi Win. Yerinden kalkarak Myron'ı kapıya doğru çekiştirdi. "Size iyi günler."

Savunmanın görüşme odasına ulaştıklarında daha beş dakika dolmamıştı. Oda boştu.

"Clu nakit mi çekmiş?" diye sordu Myron.

"Evet," dedi Win.

"Sen bunu biliyor muydun?"

"Elbette."

"Ne kadar?"

"Savcı yardımcısı iki yüz bin dolar olduğunu söyledi. Bu tahmine karşı çıkmak için bir nedenim yok."

"Sen de izin mi verdin?"

"Pardon?"

"Yani Clu'nun iki yüz bin dolar çekmesine izin mi verdin?"

"Para onun parasıydı."

"Ama bu çok fazla nakit."

"Beni ilgilendirmez," dedi Win.

"Clu'yu tanıyordun, Win. Uyuşturucu, kumar, herhangi bir şey olabilirdi..."

"Muhtemelen öyleydi," dedi Win. "Ama ben onun finans danışmanıyım. Sadece yatırım stratejileriyle ilgili rehberlik sunarım. Nokta. Ne onun vicdanı, ne babası, ne bakıcısıyım... hatta menajeri bile değilim."

Uff. Şimdi buna zaman yoktu. Myron yine suçluluk duygusunu bastırarak olasılıkları düşündü. "Clu finans beyannamelerini almamıza izin vermişti, değil mi?"

Win başıyla onayladı. MB SportsReps, bütün müşterilerinin, Win'in hizmetlerinden yararlanması ve hesaplarını incelemeleri için en azından üç ayda bir şahsen görüşmeleri için ısrar ediyordu. Bu Myron'dan çok kendi iyilikleri içindi. Fakat Myron'ın müşterilerinin çoğu, beyannamelerin Myron'a gönderilmesi konusunda ısrar ediyordu; böylece Myron giriş çıkışları takip edebiliyor, otomatik fatura ödeme sistemleri filan kurabiliyordu.

"Yani o kadar büyük bir çekim bizim ekranlarımızda da görünürdü," dedi Myron.

"Evet."

"Esperanza da bunu bilirdi."

"Yine evet."

Myron kaşlarını çattı. "Bu da savcılığa cinayet için bir neden daha veriyor. Esperanza'nın paradan haberi vardı."

"Aynen."

Myron, Win'e baktı. "Peki, Clu parayla ne yaptı?"

Win omuz silkti.

"Belki Bonnie biliyordur?"

"Şüpheliyim," dedi Win. "Ayrılmışlardı."

"Ne de önemli. Sürekli kavga ediyorlardı ama karısı onu her zaman affediyordu."

"Belki. Ama bu kez Bonnie boşanmayı resmileştirmişti."

Bu Myron'ı şaşırttı. Bonnie daha önce hiç bu kadar ileri gitmemişti. Kargaşa döngüleri hep aynıydı: Clu aptalca bir şey yapardı, büyük bir kavga kopardı, Bonnie onu birkaç gece – belki bir hafta– evden kovardı, Clu ona yalvarırdı, Bonnie onu bağışlardı, Clu bir süre uslu dururdu, sonra yine aptalca bir şey yapardı ve döngü tekrar başlardı. "Yani bir avukat tutup boşanma davası mı açtı?"

"Clu'ya göre."

"Bunu sana kendisi mi söylemişti?"

"Evet, Myron. 'Clu'ya göre' bu anlama gelir."

"Sana bütün bunları ne zaman anlattı ki?"

"Geçen hafta. Parayı çektiğinde. Karısının boşanma işlemlerine başladığını söyledi."

"Kendisi bu konuda ne hissediyordu?"

"Kötü. Yine barışmak istiyordu."

"Parayı çektiğinde herhangi bir şey söyledi mi?"

"Hiçbir şey."

"Ve senin de hiçbir fikrin..."

"Yok."

Odanın kapısı açıldı. Hester Crimstein kıpkırmızı bir yüzle ve öfke içinde girdi. "Sizi lanet olasıca aptallar! Size uzak durmanızı söylemiştim."

"Suçu bize yıkmaya kalkma," dedi Myron. "Burada çuvallayan sensin."

"Ne?"

"Onu kefaletle serbest bıraktırmak çocuk oyuncağı olmalıydı."

"Siz duruşmaya gelmeseniz, olabilirdi. Savcılığın ekmeğine yağ sürdünüz. Zaten yargıca şüphelinin kaçmak için imkânları olduğunu göstermek istiyordu ve –BUM!– Yargıca eski bir sporcuyu ve ülkenin en zengin çapkınlarından birini ön sırada otururken gösterdi."

Crimstein, gri halının üzerinde bir aşağı bir yukarı ayaklarını vura vura yürüdü. "Bu yargıç liberal bir rezildir," dedi. "İspanyolluk konusunu vurgulayarak başlamamın nedeni buydu. Zenginlerden nefret eder; muhtemelen kendisi de onlardan biri olduğu için." Eliyle Win'i işaret etti. "Bu *Tiki Rehberi*'nin ön sırada oturması, zenci bir yargıcın suratına Konfederasyon bayrağı sallamak gibi bir şeydi."

"Davayı düşürmeliydin," dedi Myron.

Crimstein aniden başını ona çevirdi. "Sen aklını mı kaçırdın?"

"Ünün senin aleyhine oluyor. Yargıç zenginlerden hoşlanmıyor olabilir ama ünlülerden de pek hoşlanmadığı kesin.

Bu dava için sen yanlış avukatsın."

"Saçmalık! Bu Yargıcın önüne daha önce üç dava getirdim. Üç-sıfır öndeyim."

"Belki bundan da hoşlanmıyordur."

Crimstein'ın öfkesi biraz yatışmaya başlamış gibiydi. Geri çekilerek sandalyelerden birine çöktü. "Kefalet reddedildi," dedi, daha çok kendi kendine konuşur gibi. "Kefalet iptalinin talebini isteyecek cüreti göstermelerine bile şaşırdım." Oturduğu yerde sırtını dikleştirdi. "Pekâlâ, şöyle oynayacağız. Ben bazı cevaplar almak için bastıracağım. Bu arada siz ikiniz hiçbir şey söylemeyeceksiniz. Polisle, savcılıkla, basınla konuşmayacaksınız. Kimseyle konuşmak yok. Üçünüzün birlikte ne yaptığınızı düşündüklerini anlayana kadar."

"Üçümüz mü?"

"Söylenenleri duymadın mı, Myron? Bunun para için çevrilmiş bir komplo olduğunu düşünüyorlar."

"Üçümüzün de dahil olduğumuz bir komplo mu?"

"Evet."

"Ama nasıl?"

"Bilmiyorum. Senin Karayipler'e, belki de Hayman Adaları'na gittiğinden söz ettiler. Bunun ne anlama geldiğini hepimiz biliyoruz."

"Parayı yurtdışına kaçırmak," dedi Myron. "Ama ben ülkeden üç hafta önce ayrıldım... henüz para çekilmemişti bile. Ayrıca Hayman Adaları'na filan gitmedim."

"Muhtemelen hâlâ her yola başvuruyorlar," dedi Crims-

tein. "Ama feci şekilde senin peşine düşecekler. Umarım kayıtların düzenlidir, çünkü bir saat içinde onları incelemeye alacaklarına kalıbımı basarım."

Para skandalı, diye düşündü Myron. FJ böyle bir şeyden söz etmemiş miydi?

Crimstein dikkatini Win'e çevirdi. "Şu büyük miktarda nakit çekimiyle ilgili konu doğru mu?"

"Evet."

"Esperanza'nın bunu bildiğini kanıtlayabilirler mi?"

"Muhtemelen."

"Lanet olsun." Crimstein bir an bunu düşündü.

Win bir köşeye geçti. Cep telefonunu çıkardı, bir numara tuşladı ve konuşmaya başladı.

"Beni ortak avukat yap," dedi Myron.

Crimstein ona baktı. "Pardon?"

"Dün gece senin de vurguladığın gibi, baro üyesi bir avukatım. Beni de onun avukatı yaparsan, her şey avukat-müvekkil çatısı altında kalır."

Crimstein başını iki yana salladı. "Birincisi, bu asla işe yaramaz. Yargıç ne olduğunu anlar ve tanıklık edemezsin. İkincisi, kesinlikle aptalca olur. Sadece umutsuz bir savunma hareketi gibi görünmekle kalmaz, aynı zamanda gizleyecek bir şeyimiz olduğu için seni dışarıda bırakmaya çalıştığımızı düşündürür. Üçüncüsü, bütün bunlardan hâlâ suçlanabilirsin."

"Nasıl? Sana söyledim ya. Karayipler'deydim."

"Doğru. Şu zengin çocuğu dışında kimsenin seni bula-

mayacağı bir yerde. Ne güzel."

"Sence..."

"Bence diye bir şey yok, Myron. Sana savcının ne *düşünebileceğini* söylüyorum. Şimdilik sadece tahminlerde bulunuyoruz. Ofisine dön. Muhasebecini ara. Defterlerinin düzenli olmasına dikkat et."

"Düzenliler zaten," dedi Myron. "Tek metelik bile çalmadım."

Crimstein, Win'e döndü. "Ya sen?"

Win telefonu kapadı. "Bana ne olmuş ki?"

"Senin defterlerine de el koyacaklar."

Win bir kaşını kaldırdı. "Deneyebilirler."

"Temiz misin?"

"Bal dök yala," dedi Win.

"Pekâlâ, her neyse. O konuyla sizin avukatlarınız ilgilensin. Benim düşünecek yeterince şeyim var zaten."

Sessizlik.

"Eh, onu nasıl çıkaracağız?" diye sordu Myron.

"Onu biz çıkarmayacağız. Ben çıkaracağım. Sen uzak duracaksın."

"Ben senden emir almıyorum."

"Öyle mi? Ya Esperanza?"

"Esperanza'ya ne olmuş?"

"Bu sadece benim değil, onun da isteği. Ondan uzak dur."

"Bunu söylediğine inanmıyorum."

"İnan."

"Uzak durmamı istiyorsa," dedi Myron, "bunu yüzüme söylemesi gerekecek."

"Tamam," dedi Crimstein, derin bir iç çekerek. "Bunu hemen gidip halledelim."

"Ne?"

"Sana kendisinin söylemesini istemedin mi? Bana beş dakika ver."

8. BÖLÜM

"Benim ofise dönmem gerek," dedi Win.

Myron şaşırdı. "Esperanza'nın söyleyeceklerini duymak istemiyor musun?"

"Zamanım yok."

Ses tonu, daha fazla tartışmaya fırsat tanımıyordu. Win kapının tokmağına uzandı.

"Özel yeteneklerime ihtiyacın olursa," dedi, "cep telefonum açık."

Hester Crimstein içeri girerken, Win aceleyle çıktı. Crimstein, koridorda gözden kaybolana kadar onun arkasından baktı. "Nereye gidiyor?"

"Ofisine."

"Neden aniden bu kadar acelesi çıktı?"

"Sormadım."

Hester Crimstein bir kaşını kaldırdı.

"Ne?"

"Win kaybolan paranın çekildiği hesaptan sorumluydu."

"Eee?"

"Belki de Clu Haid'i susturmak için bir nedeni vardı."

"Bu saçmalık."

"Birini öldüremeyeceğini mi söylüyorsun?"

Myron cevap vermedi.

"Windsor Lockwood'la ilgili duyduğum hikâyelerin yarısı bile doğruysa..."

"Söylentilere kulak asmaman gerektiğini bilmeliydin."

Crimstein ona baktı. "Seni tanık olarak çağırsaydım ve III. Windsor Horne Lockwood'un birini öldürdüğüne tanık olup olmadığını sorsaydım, ne derdin?"

"Hayır."

"Hı-hı. Sanırım yalancı şahitlik konusundaki dersi de kaçırmışsın."

Myron karşılık vermeye gerek görmedi. "Esperanza'yı ne zaman görebilirim?"

"Haydi. Seni bekliyor."

Esperanza uzun bir masada oturuyordu. Üzerinde hâlâ turuncu hapishane tulumu vardı. Kelepçesiz ellerini önünde tutarken yüzünde bir kilise heykeli gibi dingin bir ifade vardı. Hester, gardiyana işaret etti ve birlikte odadan çıktılar.

Kapı kapandığında, Esperanza gülümsedi. "Hoş geldin," dedi.

"Teşekkürler," diye cevap verdi Myron.

Esperanza onu baştan aşağı süzdü. "Biraz daha bronzlaşmış olsaydın, seni ağabeyim sanabilirlerdi."

"Teşekkürler."

"Kadınlarla hâlâ güzel konuşuyorsun, ha?"

"Teşekkürler."

Esperanza neredeyse gülümsedi. İçinde bulunduğu şartlara rağmen, Esperanza hâlâ neşeli görünüyordu. Zarif teni ve mürekkep siyahı saçları fosforlu turuncu tulumunun üzerinde parlıyordu. Gözleri hâlâ Akdeniz'deki dolunayı hatırlatıyordu.

"Şimdi daha iyi misin?" diye sordu Esperanza.

"Evet."

"Neredeydin ki sen?"

"Karayipler'de özel bir adada."

"Üç hafta boyunca mı?"

"Evet."

"Tek başına mı?"

"Hayır."

Myron açıklamayınca, Esperanza, "Detaylar," dedi.

"Pek tanımadığım güzel bir haber sunucusuyla birlikte kaçtım."

Esperanza gülümsedi. "Nasıl desem... aklını başından mı aldı?"

"Öyle oldu."

"Bunu duyduğuma sevindim. Aklının başından alınmasına ihtiyacı olan bir adam varsa..."

"Ah, evet. O benim. Birinci Sınıf Aklının Başından Alınması Gereken Adam."

Esperanza bundan hoşlanmıştı. Arkasına yaslandı ve bir

kokteyl salonunda oturuyormuş gibi rahat bir tavırla bacak bacak üstüne attı. Böyle bir ortamda tavrı tuhaftı. "Nerede olduğunu kimseye söylemedin mi?"

"Kimseye."

"Ama Win yine de birkaç saat içinde seni buldu," dedi Esperanza.

Bu ikisini de şaşırtmamıştı. Kısa bir süre sessizce oturdular. "Sen iyi misin?" diye sordu Myron, sonunda.

"İyiyim."

"Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır."

Myron nasıl devam edeceğini, hangi konuyu açması gerektiğini veya nasıl açacağını bilmiyordu. Yine topu Esperanza alıp sürdü.

"Eh, Jessica'yla tamamen bitirdiniz mi yani?" diye sordu.

"Evet." Myron bunu ilk kez yüksek sesle söylemişti. Kulağa tuhaf geliyordu.

Esperanza gerçekten gülümsedi. "Ah, umut ışığı," dedi, memnun bir tavırla. "Yani gerçekten bitti mi? Kaltaklar Kraliçesi tamamen gitti mi?"

"Ona böyle deme."

"Tamamen gitti mi?"

"Sanırım."

"Evet de, Myron. Bu sana kendini daha iyi hissettirir."

Ama diyemedi. "Buraya benden konuşmaya gelmedim."

Esperanza kollarını göğsünde kavuşturarak sustu.

"Seni buradan çıkaracağız," dedi Myron. "Söz veriyorum."

Esperanza yine rahat bir tavırla başıyla onayladı; sigara içen biri olsa, şimdi duman halkaları üflerdi. "Ofise dönsen iyi olur. Şimdiden bir sürü müşteri kaybettik."

"Bu umurumda değil."

"Benim umurumda." Şimdi Esperanza'nın sesi gergindi. "Artık ortağım."

"Bunu biliyorum."

"Yani kısmen MB SportsReps'in sahibiyim. Kendini yok etmek istiyorsan, benim için hava hoş. Ama benim şehvet uyandıran kıçımı da beraberinde sürükleme, tamam mı?"

"Öyle demek istemedim. Sadece şimdi daha önemli sorunlarımız olduğunu söylemeye çalışıyordum."

"Hayır."

"Ne?"

"*Bizim* daha büyük sorunlarımız yok. Senin bu işin dışında kalmanı istiyorum."

"Anlamıyorum."

"Ülkenin en iyi suç avukatlarından biri benim davamla uğraşıyor. Bırak işini yapsın."

Myron bu sözleri sindirmeye çalıştı ama şeker krizine girmiş yaramaz çocuklar gibiydiler. Biraz öne eğildi. "Burada neler oluyor?"

"Bu konuda konuşamam."

"Ne?"

"Hester bana davayla ilgili kimseyle konuşmamamı söyledi; seninle bile. Sohbetlerimiz korunmuyor."

"Yani birine söyleyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Tanıklık etmeye zorlanabilirsin."

"O zaman yalan söylerim."

"Gerek kalmayacak."

Myron ağzını açtı, kapadı, sonra tekrar denedi. "Win ve ben yardım edebiliriz. Bu konuda iyiyiz."

"Alınma ama Myron, Win psikopatın teki. Onu seviyorum, fakat onun tarzında yardıma ihtiyacım yok. Ve sen..." Esperanza durdu, kollarını çözerek tavana baktı, sonra bakışlarını Myron'ın gözlerine indirdi. "...sen hasarlısın. Kaçtığın için seni suçlamıyorum. Muhtemelen doğru olanı yaptın. Ama normale dönmüşsün gibi davranmayalım."

"Normal değilim," dedi Myron. "Ama buna hazırım."

Esperanza başını iki yana salladı. "Sen MB'ye odaklan. Gemiyi yüzdürmek için bütün gücünü harcaman gerekecek."

"Bana olanları anlatmayacak mısın?"

"Hayır."

"Bu hiç mantıklı değil."

"Nedenleri az önce sana söyl..."

"Gerçekten sana karşı tanıklık etmemden mi korkuyorsun?"

"Böyle bir şey söylemedim."

"O halde ne? Buna gücümün yetmeyeceğini söylersen, tamam, belki buna inanırım. Ama öyle olsa benimle konuşmaktan kaçınmazdın. Aslında, muhtemelen sadece burnumu sokmamı istemediğin için anlatırdın. Burada neler oluyor?"

Esperanza'nın yüz ifadesi sertleşti. "Ofise git, Myron. Yardım etmek mi istiyorsun? İşimizi kurtar."

"Onu öldürdün mü?"

Bu kelimeler ağzından çıktığı anda Myron pişman oldu. Esperanza, az önce Myron masanın üzerinden uzanıp kendisine bir tokat patlatmış gibi baktı.

"Yapıp yapmamış olman umurumda değil," diye devam etti Myron. "Ne olursa olsun yanında olacağım. Bunu bilmeni istiyorum."

Esperanza kendini toparladı. Sandalyeden kayarak kalktı ve bir süre Myron'a baktı; normalde orada olması gereken bir şeyi arıyormuş gibi yüzünü inceledi. Sonra döndü, gardiyana seslendi ve odadan çıktı.

9. BÖLÜM

Myron ofise ulaştığında, Dev Cindy çoktan resepsiyon masasına yerleşmişti bile. Şehir merkezinde, Park Caddesi'nde güzel bir yerleri vardı. Lock-Horne binası, Büyük Büyük Büyükbaba Horne (yoksa Lockwood muydu?) bir Kızılderili çadırını yıkıp inşaata başladığından beri Win'in ailesine aitti. Myron, MB SportsReps katını çok düşük bir fiyatla Win'den kiralamıştı. Bunun karşılığında, Myron'ın bütün müşterilerinin finans işleriyle Win ilgileniyordu. Bu anlaşma Myron için çok iyi olmuştu. Bu seçkin adres ve müşterilerinin finans hizmetlerini neredeyse efsanevi III. Windsor Horne Lockwood'la garantileyebilmeleri, MB SportsReps'e küçük bir firmanın sahip olabileceği saygınlık ve cazibeyi kazandırmıştı.

MB SportsReps, on ikinci kattaydı. Bir asansör doğruca resepsiyon bölümüne açılıyordu. Telefonlar çalıp duruyordu. Dev Cindy, insanları beklemeye alarak ona baktı. Her zamankinden daha da gülünç görünüyordu ki, bu kolay bir şey değildi. Öncelikle, mobilyalar ona çok ufak geliyor, çocuğunun

ilkokul toplantısına gitmiş bir baba gibi, masa neredeyse dizlerinin üzerinde duruyordu. İkincisi, hâlâ üzerini değiştirmemiş veya yıkanmamıştı. Normalde imaja son derece önem veren bir girişimci olan Myron bu konuda yorum yapardı, ancak şimdi bunun zamanı değilmiş (ya da güvenli değilmiş) gibi hissediyordu.

"Basın buraya ulaşmak için bütün numaraları deniyor, Bay Bolitar." Dev Cindy ona daima Bay Bolitar diye seslenirdi. Resmiliği seviyordu. "Hatta ikisi, Birinci Bölge okullarından mezun müşteri adayları kılığında geldiler."

Myron buna pek şaşırmamıştı. "Aşağıdaki güvenlik görevlilerine özellikle dikkatli olmalarını söylemiştim."

"Bir sürü müşteri de arıyor. Çok endişeliler."

"Onları bana ver. Diğer herkesten kurtul."

"Peki, Bay Bolitar." Dev Cindy neredeyse selam vermek istermiş gibiydi. Myron'a bir tomar mavi not kâğıdı verdi. "Bunlar bu sabah arayan müşteriler."

Myron yığını taramaya başladı.

"Bilginiz olsun diye söylüyorum," diye devam etti Dev Cindy, "herkese başlangıçta bir-iki günlüğüne gittiğinizi söyledim. Sonra bir-iki haftalığına. Sonra sizin için acil durumlar uydurmaya başladık: Aile hastalıkları, hasta bir müşteriye yardım etmek, böyle şeyler. Bazı müşteriler bahanelerden sıkıldı."

Myron başıyla onayladı. "Bizden ayrılanların bir listesi var mı?"

Dev Cindy listeyi eline almıştı bile. Listeyi Myron'a

verdi. Myron ofisine yöneldi.

"Bay Bolitar?"

Myron geri döndü. "Evet?"

"Esperanza iyi olacak mı?"

Dev Cindy'nin zayıf, uzak sesi yine cüssesini inkâr ediyor, sanki küçük bir çocuğu yutmuş da, çocuk onun içinden seslenerek yardım istiyormuş gibiydi. "Evet, Dev Cindy. İyi olacak."

"Ona yardım edeceksiniz, değil mi? Etmenizi istemese bile?"

Myron başıyla onayladı. Bu, Dev Cindy'yi tatmin etmemiş gibiydi. "Evet," dedi Myron.

"Güzel, Bay Bolitar. Doğru olanı yapacaksınız demektir."

Ekleyecek bir şeyi olmadığı için, Myron kendi ofisine girdi. Altı haftadır MB'ye uğramamıştı. Tuhaftı. MB Sports-Reps'i –Myron için M ve Bolitar için B; fazla basit, değil mi?– inşa etmek için çok uzun süre ve çok fazla çalışmıştı ve şimdi de onu terk etmişti. İşine sırt çevirmişti. Müşterilerine. Esperanza'ya.

Tadilatlar tamamlanmıştı –Esperanza'nın kendi ofisinin olabilmesi için toplantı salonunun ve resepsiyon bölümünün bir kısmını ayırmışlardı– ama yeni oda henüz döşenmemişti. Dolayısıyla Esperanza bu ofisi kullanıyordu. Myron masasına oturur oturmaz telefon çalmaya başladı. Birkaç saniye telefona aldırmadan bakışlarını müşteri duvarına dikti; o duvarda MB'nin temsil ettiği bütün sporcuların fotoğrafları

vardı. Clu Haid'in fotoğrafına baktı. Clu atıcı pozisyonunda öne eğilmiş, esnemeye hazırlanıyordu ve ağzındaki tütün yüzünden yanağı şişmişti. Kısık gözlerle hiç şüphesiz rakip oyuncuya bakıyordu.

"Bu kez ne yaptın sen, Clu?" diye sordu yüksek sesle.

Fotoğraf cevap vermedi ki bu da muhtemelen iyi bir şeydi. Ama Myron bakmaya devam etti. Clu'yu yıllar boyunca o kadar çok sorundan kurtarmıştı ki, merak ediyordu: Karayipler'e kaçmış olmasa, Clu'yu bundan da kurtarabilir miydi?

Bunlar yararsız düşüncelerdi; Myron'ın birçok yeteneğinden biri.

Dev Cindy diyafondan seslendi, "Bay Bolitar?"

"Evet?"

"Bana sadece müşterileri bağlamamı söylediğinizi biliyorum ama Sophie Mayor hatta."

Sophie Mayor, Yankee'lerin yeni sahibiydi.

"Bağla." Bir tıkırtı duyarak "alo" dedi.

"Myron, Tanrım. Burada neler oluyor böyle?" Sophie Mayor gereksiz konuşmaları sevmezdi.

"Ben de hâlâ bunu anlamaya çalışıyorum."

"Clu'yu sekreterinin öldürdüğünü düşünüyorlar."

"Esperanza benim ortağım," diye düzeltti Myron, nedenini bilmese de. "Ve kimseyi öldürmedi."

"Burada Jared'le birlikte oturuyorum." Jared onun oğluydu ve Yankee'lerin "Ortak Genel Müdür"üydü. *Ortak* kelimesi *unvanı, ne yaptığını bilen başka biriyle paylaştığı,*

çünkü işi akraba ayrıcalığıyla kaptığı anlamına geliyordu. *Jared* ismiyse *1973'ten sonra doğduğunu gösteriyordu.* "Basına bir şeyler söylememiz gerek."

"Nasıl yardımcı olabileceğimden pek emin değilim, Bayan Mayor."

"Bana Clu'nun bütün bunları atlattığını söylemiştin, Myron."

Myron bir şey söylemedi.

"Uyuşturucu, alkol, partiler, belalar," diye devam etti Sophie Mayor. "Hepsinin geçmişte kaldığını söylemiştin."

Myron kendini savunacaktı ama sonra vazgeçti. "Sanırım bunları yüz yüze konuşmamız daha iyi olur," dedi Myron.

"Jared ve ben takımla birlikte yoldayız. Şu anda Cleveland'dayız. Bu gece eve dönüyoruz."

"O halde yarın sabaha ne dersiniz?"

"Stadyumda olacağız," dedi kadın. "Saat on birde."

"Orada olacağım."

Myron telefonu kapadı. Dev Cindy hemen bir müşteriyi bağladı.

"Ben Myron."

"Hangi cehennemdeydin be?"

Arayan Marty Towey'di; Vikings'in savunma oyuncularından biri. Myron derin bir nefes aldı, önceden hazırlanmış konuşmasını yaptı: Geri dönmüştü, işler harika gidiyordu, endişelenmeye gerek yoktu, finans durumu muhteşemdi, yeni bir sözleşme ayarlıyordu, yeni reklam anlaşmaları için

görüşüyordu, vesaire, vesaire, yatıştır, yatıştır.

Ama Marty hiçbirini yutmuyordu. "Lanet olsun, Myron, MB'yi seçtim, çünkü astlarla çalışmak istemiyordum. Ben büyük patronla çalışmak istiyordum. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Tabii, Marty."

"Esperanza tatlı bir kız ama sonuçta sen değil. Ben seni tuttum. Anlıyor musun?"

"Artık geri döndüm, Marty. Her şey güzel olacak, söz veriyorum. Bak, birkaç haftadır şehirdesiniz, değil mi?"

"İki hafta sonra Jets'le oynayacağız."

"Harika. Maçta buluşur, sonrasında da birlikte yemek yeriz."

Myron telefonu kapadığında müşterilerinin işlerinden çok uzak kaldığını, Marty'nin tam profesyonel seviyede mi, yoksa altında mı oynadığını bilmediğini fark etti. Lanet olsun, kapatması gereken açık çok büyüktü.

Aramalar sonraki iki saat boyunca benzer şekilde devam etti. Müşterilerin çoğu öfkeliydi. Bazıları kararsızdı ama onu terk eden yenileri yoktu. Hiçbir şeyi düzeltememişti, ancak kan kaybını ciddi şekilde azaltabilmişti.

Dev Cindy, kapıyı vurup açtı. "Sorun var, Bay Bolitar."

Kapıdan berbat –ama aşina– bir koku burnuna süzüldü.

"Bu da ne...?" diye başladı Myron.

"Yoldan çekil bakalım, dev hanım." Keyifsiz ses, Dev Cindy'nin arkasından geliyordu. Myron kim olduğunu görmeye çalıştı, fakat Dev Cindy güneş tutulması gibi görüş ala-

nını kapatıyordu. Sonunda kenara çekildi. Adliyede gördüğü iki sivil polis aceleyle içeri girdiler. İriyarı olanı ellili yaşlarında, bulanık gözlü, deneyimli ve tıraş olduktan sonra bile tıraşa ihtiyacı varmış gibi görünen tiplerdendi. Kolları ancak dirseklerine kadar uzanan bir pardösü giymişti ve ayakkabılarında bir Gaylord Perry beyzbol topundan daha fazla iz vardı. Ufak tefek olanı daha genç ve şey, gerçekten çirkindi. Yüzü Myron'a büyütülmüş bir bit fotoğrafını hatırlatmıştı. Üzerinde açık gri yelekli bir takım vardı –Sears Günlük Kanun Adamı– ve 1992 diye bağıran bir *Looney Tunes* kravatı vardı.

Berbat koku duvarlara işlemeye başladı.

"Arama emrimiz var," dedi iriyarı olanı. Ağzında puro yoktu ama olmalıydı. "Yetki bölgemizin dışında olduğumuzu söylemeden önce, sana Kuzey Manhattan'dan Michael Chapman'la çalıştığımızı hatırlatayım. Bir sorunun varsa onu ara. Şimdi koltuktan kalk, serseri, biz de burayı arayalım."

Myron burnunu buruşturdu. "Tanrım, bu parfümü hanginiz kullanıyor?"

Kafa Biti ortağına bir bakış attı. *Hey, bu adam için kurşun yerim ama kokusunu üstlenmem* diyen bir bakıştı. Haksız sayılmazdı.

"Dinle beni, seni bok kafalı," dedi iriyarı olanı. "Benim adım Dedektif Winters..."

"Ciddi misin? Annen sana Dedektif adını mı vermiş?"

Adam iç çekti. "...ve bu da Dedektif Martinez. Şimdi çekil oradan, ahmak herif."

Koku, Myron'ı iyice rahatsız etmeye başlamıştı. "Hey, Winters, parfümünü erkek uçuş görevlilerinden ödünç almayı bırakmalısın."

"Eğlen bakalım, komik çocuk."

"Cidden etiketinde 'mobilya cilası' ifadesi geçiyor muydu?"

"Gerçek bir komedyensin, Bolitar. Kanunsuzların o kadar çoğu komik ki, *Sing Sing* programına çıkmamaları çok yazık."

"Burayı zaten aradığınızı sanıyordum."

"Aradık. Şimdi de finans kayıtlarına bakmak için döndük."

Myron, Kafa Biti'ni işaret etti. "Tek başına yapamaz mı?"

"Ne?"

"Bu kokuyu buradan nasıl temizleyeceğim?"

Winters, olası parmak izlerini bozmamak için bir çift lateks eldiven çıkardı. Onları gösterişli bir şekilde ellerine geçirdikten sonra parmağını sallayarak sırıttı.

Myron göz kırptı. "Öne eğilip ayak bileklerimi tutmamı mı istiyorsun?"

"Hayır."

"Anladım! Bir flörte ihtiyacın var." Bir polisi iğnelemek mi istiyorsunuz? Eşcinsel esprileri yapın. Myron tamamen homofobik olmayan bir tanesiyle bile karşılaşmamıştı.

"Burayı talan edeceğiz, komik çocuk," dedi Winters.

"Şüpheliyim," dedi Myron.

"Oh?"

Myron yerinden kalkarak arkasındaki dosya dolabına uzandı.

"Hey, buradaki hiçbir şeye dokunamazsın."

Myron ona aldırmadan küçük bir video kamerası çıkardı. "Sadece sizi çalışırken filme alacağım, Memur Beyler. Günümüzde bu kadar çok sahte polis ahlaksızlığı suçlamaları varken, herhangi bir yanlış anlama olmasını istemeyiz..." – Myron kameranın düğmesine bastı ve objektifi iriyarı olana çevirdi– "...değil mi?"

"Hayır," dedi iriyarı adam, objektife bakarak. "Herhangi bir yanlış anlama istemeyiz."

Myron ekrana baktı. "Kamera seni çok güzel alıyor, Detektif. Daha sonra izlediğimizde parfüm kokunu bile alabileceğimizden eminim."

Kafa Biti gülümsemesini bastırmak için dudağını ısırdı.

"Lütfen yoldan çekilin, Bay Bolitar," dedi Winters.

"Elbette. İşbirliği benim göbek adımdır."

Aramaya başladılar; temelde bu ellerine geçirdikleri bütün belgeleri kutulara doldurup dışarı taşımaları anlamına geliyordu. Eldivenli eller her şeye dokunurken, Myron kendisine dokunuyorlarmış gibi hissediyordu. Masum görünmeye çalışıyordu –nasıl bir görüntüyse– ama gerginliğini üzerinden atamıyordu. Suçluluk duygusu tuhaf bir şeydi. Dosyalarında eksik bir şey olmadığını biliyordu ama yine de tuhaf bir şekilde kendini savunma ihtiyacı duyuyordu.

Myron kamerayı Dev Cindy'ye verdi ve MB'den ayrıl-

mış olan müşterileri aramaya başladı. Çoğu açmadı. Açanların çok azı geri dönmeyi istiyordu. Myron aşırı saldırganlığın geri tepeceğini düşünerek yumuşak oynuyordu. Sadece onlara geri döndüğünü, kendileri için uygun olan en kısa sürede görüşmek istediğini söylüyordu. Onunla konuşanlar bolca kem küm ediyordu, ki bu da beklediği bir şeydi. Güvenlerini geri kazanmak istiyorsa, bu zaman alacaktı.

Polisler işlerini bitirip, tek kelime bile etmeden gittiler. Dev Cindy ve Myron, kapanan asansör kapısına baktılar.

"Bu iş çok zor olacak," dedi Myron.

"Ne?"

"Dosyalar olmadan çalışmak."

Dev Cindy çantasını açarak ona bilgisayar CD'lerini gösterdi. "Her şey bunlarda."

"Her şey mi?"

"Evet."

"Bunlara her şeyin kopyasını mı aldın?"

"Evet."

"Mektuplar ve yazışmalar tamam, ancak benim sözleşmelere..."

"Her şey," dedi Dev Cindy. "Bir tarayıcı aldım ve ofisteki bütün belgeleri taradım. Citibank'taki kiralık bir kasada bir set daha duruyor. CD'leri her hafta güncelliyorum. Yangına veya başka bir acil duruma karşılık."

Dev Cindy bu kez gülümsediğinde, Myron yüzünü belli belirsiz buruşturdu.

"Dev Cindy, sen şaşırtıcı bir kadınsın."

Eriyen pastel boya maskesinin altından kestirmek zordu ama Dev Cindy kızarmış gibiydi.

Telefon çalınca Dev Cindy cevap verdi. "Evet?" Duraksadı. Sonra sesi ciddileşti. Evet, onu yukarı gönderin." Ahizeyi yerine bıraktı.

"Kimdi?"

"Bonnie Haid sizi görmeye gelmiş."

Dev Cindy, Dul Haid'i ofise getirdi. Myron masasının arkasında ayakta duruyor, ne yapacağını bilemiyordu. İlk hamleyi Bonnie'nin yapmasını bekledi ama yapmadı. Bonnie Haid saçlarını uzatmıştı. Myron bir an için Duke'a döndüğünü hissetti. Clu ve Bonnie kardeşlik evinin bodrumundaki kanepede yan yana oturuyorlardı. Arkalarında büyük bir bira fıçısı duruyordu. Clu kolunu Bonnie'nin omzuna atmıştı. Bonnie'nin üzerinde gri bir bluz vardı ve bacaklarını altına almıştı.

Myron yutkunarak ona yaklaştı. Bonnie bir adım gerileyerek gözlerini kapadı; bu yakınlığın acısına dayanamıyormuş gibi Myron'ı durdurmak için bir elini kaldırdı. Myron olduğu yerde kaldı.

"Çok üzgünüm," dedi Myron.

"Teşekkür ederim."

İkisi de oldukları yerde durdular; müziğin başlamasını bekleyen iki dansçı gibi.

"Oturabilir miyim?" diye sordu Bonnie.

"Elbette."

Oturdu. Myron bir an tereddüt ettikten sonra masanın arkasındaki kendi koltuğuna oturmaya karar verdi.

"Ne zaman döndün?" diye sordu Bonnie.

"Dün gece," dedi Myron. "O zamana kadar Clu'dan haberim yoktu. Yanınızda olamadığım için üzgünüm."

Bonnie başını yana yatırdı. "Neden?"

"Pardon?"

"Burada olamadığın için neden üzgünsün? Sen ne yapabilirdin ki?"

Myron omuz silkti. "Bilmiyorum. Yardım edebilirdim belki."

"Nasıl yardım?"

Myron yine omuz silkerek ellerini iki yana açtı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum, Bonnie. Burada bocalıyorum."

Bonnie meydan okuyan bir tavırla ona baktı ve sonra bakışlarını indirdi. "Sadece önüme gelene patlıyorum," dedi. "Kusuruma bakma."

"Bakmıyorum; patlayabilirsin."

Bonnie neredeyse gülümsedi. "Sen iyi birisin, Myron. Her zaman öyleydin. Duke'tayken bile, sende asil bir şeyler vardı, sanırım."

"Asil mi?"

"Kulağa gülünç geliyor, değil mi?"

"Çok," dedi Myron. "Çocuklar nasıl?"

Bonnie omuz silkti. "Timmy daha on sekiz aylık olduğu için hiçbir fikri yok. Charlie dört yaşında ve şu anda bir hayli

şaşkın. Onlarla ailem ilgileniyor."

"Kulağa kötü bir klişe gibi gelmesini istemem," dedi Myron, "ama yapabileceğim bir şey varsa..."

"Bir şey."

"Söyle."

"Bana tutuklamadan söz et."

Myron boğazını temizledi. "Ne olmuş ki?"

"Yıllar içinde Esperanza'yla birkaç kez karşılaştım. Clu'yu onun öldürdüğüne inanmakta zorlanıyorum sanırım."

"O yapmadı."

Bonnie yüzünü buruşturdu. "Bu kadar emin olmanın nedeni ne?"

"Esperanza'yı tanıyorum."

"Hepsi bu mu?"

Myron başıyla onayladı. "Şimdilik."

"Onunla konuştun mu?"

"Evet."

"Ve?"

"Detayları anlatamam..." –büyük ölçüde kendisi de bilmediği için; Myron, kendisine bir şey anlatmadığı için neredeyse Esperanza'ya minnettardı– "...ama o yapmadı."

"Peki, ya polisin bulduğu bütün o kanıtlar?"

"Buna henüz cevap veremem, Bonnie. Ama Esperanza masum. Gerçek katili bulacağız."

"Kendinden çok emin görünüyorsun."

"Eminim."

Sessizleştiler. Myron beklerken kendine bir yol haritası

çizmeye çalışıyordu. Sorulması gereken sorular vardı ama bu kadın kocasını daha yeni kaybetmişti. Duygusal bir mayına basmamak için çok dikkatli ilerlemesi gerekiyordu.

"Cinayeti araştıracağım," dedi Myron.

Bonnie şaşkın gözlerle baktı. "Araştırmakla neyi kastediyorsun?"

"Soruşturma."

"Sen bir spor menajerisin."

"Bu konuda biraz deneyimim var."

Bonnie onun yüzünü inceledi. "Win'in de mi?"

"Evet."

Aniden bir şey anlam kazanmış gibi, Bonnie başıyla onayladı. "Win hep ödümü patlatmıştır."

"Aklı başında biri olduğun için."

"Şimdi de Clu'yu kimin öldürdüğünü bulmaya mı çalışacaksın?"

"Evet."

"Anlıyorum," dedi Bonnie. Oturduğu yerde kıpırdandı. "Bana bir şeyi açıkla, Myron."

"Neyi istersen."

"Burada önceliğin nedir: Katili bulmak mı, yoksa Esperanza'yı kurtarmak mı?"

"İkisi de aynı."

"Ya değilse? Ya onu Esperanza'nın öldürdüğünü öğrenirsen?"

Şimdi yalan söyleme zamanıydı. "O zaman Esperanza cezasını çeker."

Bonnie gerçeği görebiliyormuş gibi gülümsedi. "İyi şanslar," dedi.

Myron bacak bacak üstüne attı. *Şimdi nazik ol,* diye düşündü. "Bir şey sorabilir miyim?"

Bonnie omuz silkti. "Tabii."

Nazikçe, nazikçe. "Saygısızlık etmek istemem, Bonnie. Burnumu sokuyor gibi görünmek de..."

"Lafı dolaştırmak güçlü bir yönün değil, Myron. Sorunu sor."

"Sen ve Clu'nun sorunlarınız var mıydı?"

Bonnie üzgün bir tavırla gülümsedi. "Her zaman yok muydu?"

"Bu seferkinin daha ciddi bir şey olduğunu duydum."

Bonnie kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bak, bak. Geri döneli daha bir gün olmamış ama bir sürü şey öğrenmiş. Hızlı çalışıyorsun, Myron."

"Clu, Win'e söz etmiş."

"Neyi bilmek istiyorsun?"

"Ona boşanma davası açmış mıydın?"

"Evet." Bonnie hiç tereddüt etmemişti.

"Bana olanları anlatabilir misin?"

Uzaklarda faks makinesinin tıkırtısı duyuldu. Telefon çalmaya devam ediyordu. Myron görüşmesinin bölünmesinden korkmuyordu. Dev Cindy uzun yıllar bir S&M barında fedai olarak çalışmıştı; gerektirdiğinde, öfkeli bir gergedan kadar ürkütücü olabilirdi. Aslında durum gerektirmediğinde de.

"Neden bilmek istiyorsun?" diye sordu Bonnie.

"Çünkü onu Esperanza öldürmedi."

"Bu senin için bir mantraya* dönüşmeye başlamış, Myron. Yeterince sık söylersen inanmaya başlarsın, değil mi?"

"İnanıyorum."

"Eee?"

"Onu, Esperanza öldürmediyse, başka biri öldürdü demektir."

Bonnie tavana baktı. "Onu, Esperanza öldürmediyse, başka biri öldürdü demektir," diye tekrarladı ve duraksadı. "Dalga geçmiyormuşsun. Bu konuda gerçekten deneyimin varmış."

"Sadece onu kimin öldürdüğünü bulmaya çalışıyorum."

"Evliliğimizi sorgulayarak mı?"

"Hayatında çalkantılı olan her şeyi sorgulayarak."

"Çalkantılı mı?" Bonnie hafif bir kahkaha patlattı. "Burada Clu'dan söz ediyoruz, Myron. Adamın bütün hayatı çalkantılıydı. Düzgün bir şeyler bulmakta zorlanırsın."

"Ne kadar süredir birlikteydiniz?" diye sordu Myron.

"Bunun cevabını biliyorsun."

Biliyordu. Duke'taki ilk yıllarında. Bonnie üzerinde tek parça uzun bir bluz elbise, inciler ve atkuyruğu saçıyla bodrum katına gelmişti. Myron ve Clu, bira fıçısıyla uğraşıyorlardı. Myron bira fıçısıyla uğraşmayı seviyordu, çünkü çok fazla içmesine engel oluyordu. Buradaki fikir yanlış anlaşılmasın: Myron içiyordu. O günlerde bu bir kolej zorunluluğu gibiydi. Ama iyi bir içkici değildi. Ayıklıkla kusmak arasındaki o eğlenceli seviyeyi hep kaçırıyor gibiydi. Onun için ça-

* *Genellikle Sanskritçe olan, sürekli tekrarlanan dua hecesi. (ç.n.)*

kırkeyiflik yoktu. Bunun genleriyle ilgisi olduğunu tahmin ediyordu. Aslında son aylarda bu ona yardımcı olmuştu. Terese'yle kaçmadan önce, Myron klasik yolla acılarını alkolde boğmayı denemişti ama açıkçası, daha sarhoş olamadan kusuyordu.

Alkol bağımlılığını engellemek için güzel bir yoldu.

Her neyse, Clu ve Bonnie'nin tanışması oldukça basitti. Bonnie içeri girmişti. Clu başını bira fıçısından kaldırmıştı ve bir anda Kaptan Marvel'ın yıldırımına tutulmuş gibi olmuştu. "Vay canına," diye mırıldanmıştı, birayı yere akıtırken; zaten yerde o kadar çok bira birikmişti ki kemirgenler, takıldıklarında boğulup ölüyorlardı. Clu barın üzerinden atlayarak Bonnie'ye doğru yürümüş, bir dizinin üzerine çökerek evlenme teklif etmişti. Üç yıl sonra gerçekten evlenmişlerdi.

"Yani, bunca yıldan sonra ne oldu?"

Bonnie bakışlarını Myron'a indirdi. "Cinayetle hiçbir ilgisi yoktu," dedi.

"Bu muhtemelen doğrudur ama hayatının bütün bir görüntüsüne ihtiyacım var; bütün olası yolları gözden geçirmem..."

"Saçmalık, Myron. Cinayetle hiçbir ilgisi olmadığını söyledim, tamam mı? Bırak artık."

Myron dudaklarını yaladı, ellerini birbirine kenetledi ve masanın üzerine koydu. "Geçmişte başka bir kadın olduğu için onu evden kovmuştun."

"Kadın değil. Kadınlar. Çoğul."

"Bu kez de aynı şey mi oldu?"

"Kadınlara tövbe etmişti. Başkaları olmayacağı konusunda bana söz vermişti."

"Bu sözünü bozdu mu?"

Bonnie cevap vermedi.

"Adı neydi?"

Bonnie'nin sesi yumuşaktı. "Öğrenemedim."

"Ama başka biri vardı?"

Bonnie yine cevap vermedi. Gerek yoktu. Myron bir an için avukat kılığına bürünmeye çalıştı. Clu'nun evlilik dışı ilişkisi, Esperanza'nın savunmasında iyi bir avantajdı. Daha fazla neden buldukça, daha fazla şüphe yaratılabilirdi. Clu'yu hâlâ karısıyla birlikte olmak istediği için kız arkadaşı mı öldürmüştü? Kıskandığı için bunu Bonnie mi yapmıştı? Bir de kaybolan para konusu vardı. Kız arkadaş veya Bonnie paradan haberdar olamaz mıydı? Bu da cinayet için bir neden oluşturmaz mıydı? Evet, Hester Crimstein bunu sevecekti. Bir davaya yeterince olasılık katarsan, suyu yeterince bulandırırsan, beraat neredeyse kaçınılmaz olurdu. Basit bir denklemdi: Karışıklık eşittir mantıklı şüphe ve o da eşittir masumiyet kararı.

"Daha önce de ilişkileri olmuştu, Bonnie. Bu kez farklı olan neydi?"

"Bırak artık, Myron, tamam mı? Clu daha gömülmedi bile."

Myron geri çekildi. "Özür dilerim."

Bonnie bakışlarını kaçırdı. Göğsü kalkıp inerken sakin kalmaya çalışıyordu. "Sadece yardım etmeye çalıştığını bi-

liyorum," dedi. "Ama boşanma işleri... şu anda çok canım yanıyor."

"Anlıyorum."

"Başka soruların varsa..."

"Clu'nun pozitif sonuçlanan bir uyuşturucu testine girdiğini duydum." Geri çekilmek buraya kadardı.

"Ben sadece gazetelerde okuduklarımı biliyorum."

"Clu, Win'e bunun düzmece olduğunu söylemiş."

"Ne?"

"Clu temiz olduğunu iddia etmiş. Sen ne dersin?"

"Bence Clu muhteşem bir başarısızlık örneğiydi. Bunu ikimiz de biliyoruz."

"Yani yine kullanıyor muydu?"

"Bilmiyorum." Bonnie zorlukla yutkundu ve Myron'ın gözlerine baktı. "Onu haftalardır görmemiştim."

"Daha öncesinde?"

"Aslında temiz gibi görünüyordu. Ama her zaman iyi gizlemiştir. Üç yıl önce denediğimiz o müdahaleyi hatırlıyor musun?"

Myron başıyla onayladı.

"Hepimiz ağlamıştık. Hepimiz durması için yalvarmıştık. Sonunda Clu da çözülmüştü. Bebek gibi ağlamış, hayatını değiştirmeye hazır olduğunu söylemişti. İki gün sonra bir hastabakıcıya para verip rehabilitasyon merkezinden kaçmıştı."

"Sadece semptomları gizlediğini mi düşünüyorsun?"

"Olabilir. Bu konuda iyiydi." Bonnie tereddüt etti. "Ama sanmıyorum."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Belki iyimser düşünüyorum sanırım ama bu kez gerçekten temiz olduğunu sanıyordum. Geçmişte rol yaptığını neredeyse görebilirdin. Benim veya çocukların önünde rol yapardı. Ama bu kez daha kararlı gibi görünüyordu. Bu anlaşma her şeye baştan başlamak için son şansıymış gibi. Daha önce hiç görmediğim kadar çok çalışıyordu. Yendiğini de görebiliyordum. Ama bir şey onu vazgeçirmiş olmalı..."

Bonnie'nin sesi kısıldı ve gözleri doldu. Hiç şüphesiz bardağı taşıran damlanın kendisi olup olmadığını, Clu'nun gerçekten temiz olup olmadığını, onu evden kovmakla bir kez daha batağın içine atıp atmadığını merak ediyor olmalıydı. Myron neredeyse ona kendisini suçlamamasını söyleyecekti, fakat sağduyusu klişelerden uzak durmasını söylüyordu.

"Clu'nun hep birine veya bir şeylere ihtiyacı vardı," diye devam etti Bonnie. "Hayatım boyunca tanıdığım en bağımlı insandı."

Myron başıyla onaylayarak onu teşvik etti.

"Başlangıçta bunu çekici bulmuştum; bana bu kadar ihtiyaç duymasını yani. Ama sonra bıktırmaya başladı." Bonnie, Myron'a baktı. "Kaç kez biri onun kıçını ateşten kurtardı?"

"Çok kez," diye itiraf etti Myron.

"Merak ediyorum, Myron." Bonnie oturduğu yerde doğrulurken gözleri netleşmişti. "Hepimizin ona kötülük yapıp

yapmadığımızı merak ediyorum. Belki de her seferinde onu kurtarmak için yanında olmasak, değişmek zorunda kalırdı. Belki de onu yıllar önce terk etmiş olsam, güçlenir ve bütün bunları geride bırakabilirdi."

Myron bir şey söylemedi; bu ifadenin içindeki çelişkiyi vurgulamaya gerek görmedi: Sonuçta nihayet Bonnie onu terk etmişti ve Clu ölmüştü.

"İki yüz bin dolardan haberin var mı?" diye sordu Myron.

"Polisten duydum."

"Nerede olabileceği konusunda bir fikrin var mı?"

"Hayır."

"Ya da o paraya neden ihtiyaç duymuş olabileceği konusunda?"

"Hayır." Bonnie'nin sesi uzaktan geliyordu; bakışlarını Myron'ın omzunun üzerinden boşluğa dikmişti.

"Sence uyuşturucu için miydi?"

"Gazetelerde eroin testi sonucunun pozitif olduğu yazılıydı," dedi Bonnie.

"Ben de öyle biliyorum."

"Bu Clu için yeni bir şey olurdu. Pahalı bir bağımlılık olduğunu biliyorum ama iki yüz bin dolar da aşırı kaçıyor."

Myron başıyla onayladı. "Başı belada mıydı?"

Bonnie ona baktı.

"Yani, her zamankinin dışında. Tefeciler, kumar gibi."

"Sanırım bu mümkün."

"Ama emin değilsin."

Bonnie başını iki yana sallarken hâlâ boşluğa bakıyordu. "Ne düşündüğümü biliyor musun?"

"Ne?"

"Clu'nun profesyonel kariyerindeki ilk yılını. New England Bisons'la birinci sınıf bir oyuncuyken. Sözleşmesi için senden pazarlık etmeni istemesinden hemen sonra. Hatırlıyor musun?"

Myron başıyla onayladı.

"Merak ediyorum."

"Neyi?"

"Onu kurtarmak için ilk kez hepimiz birleşmiştik."

Gece geç saatte gelen telefon. Myron'ın uykudan uyanıp cevap vermesi. Clu anlaşılmaz bir şekilde ağlıyordu. Yanında Bonnie ve Duke'tan eski oda arkadaşı –Bisons'ın top tutucusu– Billy Lee Palms ile alkollü araba kullanıyordu. Arabayı bir direğe çarpmıştı. Billy Lee hafif yaralanmıştı ama Bonnie hemen hastaneye götürülmüştü. Bir çiziği bile olmayan Clu elbette ki tutuklanmıştı. Myron, elinde bolca nakit parayla Massachusetts'e koşmuştu.

"Hatırlıyorum," dedi Myron.

"Clu için o çikolatalı süt reklamı anlaşmasını yapmıştın. Sarhoş araba kullanması zaten yeterince kötüydü ama yaralananlar olduğu için bu olay onu yok edecekti. Ama biz yardımına koşmuştuk. Doğru insanları satın almıştık. Billy Lee ve ben, bir kamyonetin yolumuzu kestiğini söylemiştik. Onu kurtarmıştık. Şu anda doğru şeyi mi yaptık diye merak ediyorum. Belki de Clu o zaman bir bedel ödeseydi, belki de hapse girseydi..."

"Hapse girmezdi, Bonnie. Lisansı askıya alınabilirdi. Kamu hizmetine verilebilirdi."

"Her neyse. Hayat küçük dalgacıklarla ilgilidir, Myron. Bazı düşünürler, yaptığımız her şeyin dünyayı sonsuza dek değiştirdiğine bile inanıyor. En küçük hareketlerin bile. Evden beş dakika geç çıksan, işe giderken farklı bir yolu kullansan... hayatının geri kalanında her şey değişebilir. Ben buna tam olarak inanmıyorum, fakat konu büyük şeylere geldiğinde, evet, bence bu gerçekten önemli. Belki de daha önce başladı. Daha çocukken. Beyaz bir küreyi inanılmaz bir hızla atabildiği için insanların ona özel gözle baktığını ilk anladığında. Belki de o gün onu şartlandırmaya devam ettik. Belki yetişkinliğe taşıdık. Clu birinin daima onu kurtaracağını öğrendi. Biz de bunu yaptık. O gece onu kurtardık ve sonrasında saldırı suçlamaları, uçarı davranışlar, pozitif uyuşturucu testleri vs. olduğu her seferinde bunu yapmaya devam ettik."

"Cinayetin de bütün bunların kaçınılmaz sonucu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sen düşünmüyor musun?"

"Hayır," dedi Myron. "Bence sorumlusu, onu üç yerinden vuran kişi. Nokta."

"Hayat nadiren o kadar basittir, Myron."

"Ama cinayet genellikle öyledir. Sonuçta onu biri vurdu. Clu böyle öldü. Kendine zarar verdiği davranışları desteklediğimiz için ölmedi. Biri onu öldürdü. Ve suçlu o kişi; sen, ben veya Clu'ya değer veren diğerleri değil."

Bonnie bunu düşündü. "Belki de haklısın." Ama ikna

olmuş gibi görünmüyordu.

"Clu'nun, Esperanza'ya neden saldırdığını biliyor musun?"

Bonnie başını iki yana salladı. "Bunu bana polis de sordu. Bilmiyorum. Belki de uyuşturucu kullanmıştı."

"Uyuşturucu kullandığında şiddet eğilimli olur muydu?"

"Hayır. Ama çok fazla baskı altındaymış gibi görünüyor. Belki de Esperanza ona senin yerini söylemediği için öfkelenmişti."

Bir suçluluk dalgası daha. Myron bu duygunun geçmesini bekledi.

"Başka kime giderdi, Bonnie?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bağımlı biri olduğunu söyledin. Ben ortalıkta yoktum. Sen onunla konuşmuyordun. Clu başka kime, nereye giderdi?"

Bonnie bunu düşündü. "Emin değilim."

"Arkadaşı, takım arkadaşı filan var mıydı?"

"Sanmıyorum."

"Ya Billy Lee Palms?"

Bonnie *bilmem* anlamında omuz silkti.

Myron birkaç soru daha sordu ama başka sonuç elde edemedi. Bonnie bir süre sonra saatine bakar gibi yaptı. "Benim çocukların yanına dönmem gerek," dedi.

Myron başıyla onaylayarak yerinden kalktı. Bu kez Bonnie onu durdurmadı. Myron ona sarıldı, Bonnie de şiddetle karşılık verdi.

"Bana bir iyilik yap," dedi Bonnie.

"Nedir?"

"Arkadaşını akla," dedi Bonnie. "Bunu yapmaya neden ihtiyacın olduğunu anlıyorum. Yapmadığı bir şey için hapse girmesini ben de istemem. Ama sonra da peşini bırak."

Myron biraz geri çekildi. "Anlamıyorum."

"Daha önce dediğim gibi, sen asil birisin."

Myron, Slaughter ailesini ve nasıl sonuçlandığını düşündü; içinde bir şeyler daha ezildi. "Kolej çok gerilerde kaldı," dedi, kısık sesle.

"Ama sen değişmedin."

"Duysan şaşarsın."

"Hâlâ adalete, düzgünlüğe ve doğru şeyleri yapmaya önem veriyorsun."

Myron bir şey söylemedi.

"Clu sana bunu veremez," dedi Bonnie. "O asil bir adam değildi."

"Öldürülmeyi hak etmedi."

Bonnie bir elini Myron'ın koluna koydu. "Arkadaşını kurtar, Myron. Clu'yu da unut."

10. BÖLÜM

Myron asansöre binerek Lock-Horne Menkul Kıymetler'in iki kat yukarıdaki sinir merkezine çıktı. Bitkin beyaz erkekler –kadınlar ve azınlıklar da vardı ve her yıl sayıları artıyordu, fakat hâlâ genel olarak acınası ölçüde azdılar– ortalıkta dolaşıyor, sıcakta terliyor, gri telefonlar göbek bağlarıymış gibi kulaklarına bağlı yaşıyorlardı. Gürültü seviyesi ve açık alan, Myron'a bir Vegas kumarhanesini hatırlatmıştı ama saçlar burada daha iyiydi. Erkekler yüzlerinde huşu ifadesiyle sürekli olarak elektronik bir sayaca bakıyor, rulette belli bir sayının gelmesini bekleyen kumarbazlara veya dağdan elinde tabletlerle inen Hz. Musa'ya bakan Yahudilere benziyorlardı.

Burası finans dünyasının siperleri, bunlar da bir araya toplanmış, her biri altı haneli bir gelir elde etmenin utanç verici veya ölüm sayıldığı bir dünyada hayatta kalmaya çalışan askerlerdi. Bilgisayar terminalleri sarı post-it kâğıtlarıyla kaplanmış ekranlardan bir sürü sayı döküyordu. Savaşçılar

koyu kahve içiyor, stok analizlerinin, finans belgelerinin ve şirket incelemelerinin volkanik akıntısına karşı aile fotoğraflarının arkasına sığınıyorlardı. Beyaz gömlekler ve Windsor düğümlü kravatlar kuşanmış, ceketlerini koltuklarının arkasına asmışlardı.

Win elbette ki burada oturmazdı. Bu savaşta generaller –yağmur yağdıranlar, büyük üreticiler, ağır toplar, ne derseniz– çadırlarını yakına kurar, ofisleri pencereler boyunca uzanır, sıradan askerlerin mavi gökyüzünü görmesini, temiz hava almasını veya insanlara has şeylerden yararlanmasını engellerdi.

Myron, halı döşeli bir koridordan soldaki köşe süite yöneldi. Win genellikle ofisinde yalnız olurdu. Ama bugün öyle değildi. Myron kapıdan başını uzattığında bir grup takım elbiseli adam ona döndü. Bir sürü takım elbiseli. Myron kaç kişi olduklarını sayamadı. Altı, belki sekiz kişi olabilirlerdi. Bir iç savaşın yeniden sahnelenmesinin ardından kulisteymiş gibi maviler, griler, kırmızılar içindeydiler. Manikürlü elleri, kol düğmeleri ve beyaz saçlarıyla diğerlerinden ayrılan kodamanlar, Win'in masasına yakın bordo renkli deri koltuklarda oturuyor, bolca baş sallıyorlardı. Gençler duvarın dibindeki kanepelere sıkışmış, başlarını eğmiş halde oturuyor, bloknotlarına Win sonsuz yaşamın sırrını paylaşıyormuş gibi sürekli not alıyorlardı. Arada bir gençlerden biri yaşlılara bakıyor, görkemli geleceğinin bir parçasını görüyordu ki, bu daha rahat bir koltuk ve daha az not almak anlamına geliyordu.

Bloknotlar onları ele veriyordu. Bunlar avukattı. Yaşlılar muhtemelen saatte dört yüz dolardan fazla, gençlerse iki yüz elli dolar filan alıyorlardı. Myron matematikle zaman kaybetmedi, çünkü odada kaç tane takım elbiseli olduğunu saymak fazla zahmet gerektirecekti. Fark etmezdi. Lock-Horne Menkul Kıymetler bedelini ödeyebilirdi. Zenginliği yeniden dağıtmak –herhangi bir yaratım, üretim veya yeni bir şey yapımı olmadan parayı ondan ona aktarmak bu anlama geliyordu– inanılmaz ölçüde kazançlıydı.

Myron Bolitar, Marksist Spor Menajeri.

Win ellerini birbirine vurarak adamları gönderdi. Olabildiğince yavaş bir şekilde yerlerinden kalktılar –avukatlar dakikasına para alıyordu; tıpkı karşılığı garanti edilen 900'lü seks hatları gibi– ve ofis kapısından döküldüler. Önce yaşlı adamlar çıkarken, gençler Japon gelinler gibi peşlerindeydi.

Myron içeri girdi. "Neler oluyor?"

Win, Myron'a oturmasını işaret etti. Sonra arkasına yaslandı ve yine parmak uçlarını birleştirdi. "Bu durum," dedi, "bana sıkıntı verdi."

"Clu'nun para çekmesinden mi söz ediyorsun?"

"Kısmen, evet," dedi Win. İşaretparmaklarını altdudağına dayamadan önce birbirlerine vurdu. "*El koyma* ve *Lock-Horne* ifadelerinin aynı cümle içinde geçmesinden hiç hoşlanmadım."

"Eee? Senin gizleyecek bir şeyin yok ki."

Win hafifçe gülümsedi. "Yani?"

"Bırak kayıtlarına baksınlar. Sen bir sürü şeysin, Win.

En önemlisi de dürüstsün."

Win başını iki yana salladı. "Sen de çok safsın."

"Ne?"

"Ailem bir finans danışmanlığı firması sahibi."

"Eee?"

"Yani bir dolandırıcılık iması bile firmayı yok edebilir."

"Bence aşırı tepki veriyorsun," dedi Myron.

Win bir kaşını kaldırarak elini kulağına koydu. "Pardon?"

"Haydi, Win. Daima bir Wall Street skandalı veya benzeri bir şey vardır. İnsanlar artık fark etmiyorlar bile."

"Onlar genellikle içeriden bilgilendirme skandallarıdır."

"Eee?"

Win duraksayarak, Myron'a baktı. "Kasıtlı olarak mı kalın kafalılık ediyorsun?"

"Hayır."

"İçeriden bilgilendirme şeyler tamamen farklı bir şeydir."

"Nasıl yani?"

"Bunu sana gerçekten açıklamam gerekiyor mu?"

"Sanırım."

"İyi o zaman. En basit tanımıyla, içeriden bilgilendirme, hile yapmak veya çalmak anlamına gelir. İnsanlar benim hile yapmama veya çalmama aldırmaz; onların yararına olduğu sürece. Hatta portföylerini genişletecek belli bir yasadışı uygulama varsa, çoğu müşteri teşvik bile eder. Ama finans danışmanları onların kişisel hesapları üzerinde oyunlar oynarsa

–ya da aynı ölçüde korkunç bir şekilde, bankacılık kurumu devlete hesaplara el koyma hakkı tanıyacak bir şey yaparsa– müşteriler haklı olarak gerilir."

Myron başıyla onayladı. "Bunun nasıl bir sorun oluşturabileceğini anlıyorum."

Win parmaklarını masasının üzerine vurdu. Ona göre bu önemli bir gerginlik belirtisiydi. İnanması zordu, fakat Win ilk kez gerçekten biraz gergin görünüyordu. "Konu üzerinde çalışan üç hukuk ve iki halkla ilişkiler firması var," diye devam etti.

"Nasıl çalışıyorlar?"

"Her zamanki gibi," dedi Win. "Politik iyilikler isteyerek, Bergen County Savcılığı'na karşı hakaret ve iftira davası açarak, basına etkili söylemler sunarak, yeni seçimlere hazırlanan yargıçları izleyerek."

"Diğer bir deyişle," dedi Myron, "parasını ödeyebileceğiniz kişiler."

Win omuz silkti. "Sen elma diyorsun, ben armut diyorum."

"Dosyalara henüz el konmadı mı?"

"Hayır. Herhangi bir yargıç bunu düşünmeden önce olasılığı ortadan kaldırmaya çalışıyorum."

"Belki de saldırıya geçmeliyiz."

Win yine parmaklarını birleştirdi. Maun masasının yüzeyi neredeyse ayna gibi yansımasını gösterecek kadar cilalıydı; bir yemek tabağında kendi yansımasını görerek aşırı heyecanlanan bir ev kadının gösterildiği eski deterjan rek-

lamlarındaki gibi. "Dinliyorum."

Myron, Bonnie Haid'le konuşmasını anlattı. O sırada Win'in masasındaki kırmızı telefon –Batfon; filmdeki eski Adam West aracına o kadar çok benziyordu ki, Win onu cam kek kapağına benzer bir şeyin altında saklıyordu– birkaç kez sohbetlerini böldü. Win aramalara cevap vermek zorundaydı. Çoğu avukatlardan geliyordu. Myron ahizeden avukatların endişeli seslerini duyabiliyordu. Anlaşılır bir şeydi. III. Windsor Horne Lockwood, hayal kırıklığına uğratmak isteyeceğiniz türden biri değildi.

Win sakindi. Sohbetlerinin sonu özellikle iki kelimeye indirgenebilirdi: *Nasıl* ve *ne kadar*.

Myron anlatımını bitirdiğinde, Win, "Bir liste yapalım," dedi.

"Fort Lee'deki bir dairede kalıyordu," dedi Myron.

"Cinayet mahallinde."

"Doğru. Clu ve Bonnie daireyi mayıs ayında sözleşme imzalandığında tutmuşlardı." Yankee'lerle. Bu anlaşma, yaşlanmakta olan deneyimli oyuncu Clu'ya yükselmek için son bir şans kazandırmıştı. "Tenafly'daki eve temmuz ayında taşındılar ama daire altı ay daha onların hizmetinde olacaktı. Bu yüzden, Bonnie onu evden atınca Clu oraya yerleşti."

"Adresi sende var mı?" diye sordu Win.

"Evet."

"İyi o zaman."

"Kayıtları Dev Cindy'ye gönder. Ona incelettiririm."

Bir telefon araması kayıtlarına bakmak ürkütücü ölçüde

kolaydı. İnanmıyor musunuz? Yerel sarı sayfalarınızı açın. Rastgele bir özel dedektif seçin. Ona herhangi birinin aylık aramaları için iki bin dolar önerin. Bazıları evet der ama çoğu rakamı üç bin dolara çekmeye çalışır; ödenen miktarın yarısı da telefon şirketindeki bir görevliye gider.

"Clu'nun kredi kartlarını, çek defterini, ATM hareketlerini, nesi varsa kontrol etmemiz ve son zamanlarda neler yaptığına bakmamız gerek."

Win başıyla onayladı. Clu'nun durumunda bu özellikle kolay olacaktı. Bütün finans portföyü Lock-Horne Menkul Kıymetler'in elindeydi. Finans konularının daha kolay halledilebilmesi için Win ayrı bir yönetim hesabı açmıştı. Buna bir ATM kartı, aylık faturaların otomatik ödemeleri ve bir çek defteri de dahildi.

"Şu gizemli kız arkadaşını da bulmamız gerek," dedi Myron.

"Çok zor olmamalı," dedi Win.

"Hayır."

"Daha önce söylediğin gibi, eski dernek arkadaşımız Billy Lee Palms da bir şeyler biliyor olabilir."

"Onu bulabiliriz," dedi Myron.

Win bir parmağını kaldırdı. "Bir şey daha var."

"Dinliyorum."

"Ayak işlerinin çoğunu senin yapman gerekecek."

"Nedenmiş o?"

"Benim yönetmem gereken bir işim var."

"Benim de öyle," dedi Myron.

"Sen işini kaybedersen, iki kişi incinir."

"Üç," diye düzeltti Myron. "Dev Cindy'yi unutuyorsun."

"Hayır. Dev Cindy'den ve Esperanza'dan söz ediyorum. Belli nedenlerle seni dışarıda bıraktım. Yine güzel bir klişe istersen, lütfen birini seç: Kendi düşen ağlamaz..."

"Anladım, anladım," dedi Myron. "Ama hâlâ korumam gereken bir işim var. Kendim için değilse de, onlar için."

"Şüphesiz." Win siperleri işaret etti. "Ama kulağa çok hoş bir melodram gibi gelse de, ben şu dışarıda gördüğün insanlardan sorumluyum. İşlerinden ve finansal güvenliklerinden. Aileleri, ipotekleri, okul masrafları var." Buz mavisi gözleriyle Myron'a delici bir bakış attı. "Bu hafife aldığım bir şey değil."

"Biliyorum."

Win arkasına yaslandı. "Elbette ki ben de olayın içinde olacağım. Özel yeteneklerime gerek duyulursa..."

"Duyulmayacağını umalım," diye araya girdi Myron.

Win yine omuz silkti. "Komik, değil mi?" dedi.

"Nedir o?"

"Bütün bunları konuşurken Esperanza'nın adını bile anmadık. Neden sence?"

"Bilmiyorum."

"Belki," dedi Win, "masumiyetiyle ilgili bazı şüphelerimiz vardır."

"Hayır."

Win bir kaşını kaldırdı ama sessiz kaldı.

"Sadece duygusal davranmıyorum," dedi Myron. "Bunu düşünüyordum."

"Eee?"

"Hiç mantıklı gelmiyor. Öncelikle, Esperanza neden Clu'yu öldürsün? Nedeni ne?"

"Savcılık para için olduğunu düşünüyor."

"Doğru. Ama öyle olmadığını ikimiz de biliyoruz."

Win duraksayarak başıyla onayladı. "Esperanza para için öldürmez, hayır."

"Dolayısıyla bir nedeni yok."

Win kaşlarını çattı. "Bence bu sonuç için oldukça erken."

"Tamam ama kanıtlara bakalım. Örneğin silah."

"Devam et," dedi Win.

"Bunu bir düşün. Esperanza tanıkların önünde Clu'yla şiddetli bir tartışmaya tutuşmuş, değil mi?"

"Evet."

Myron bir parmağını kaldırdı. "Bir, Esperanza, Clu'yu başkalarının önünde kavga ettikten bu kadar kısa süre sonra öldürecek kadar aptal olabilir mi?"

"Mantıklı," dedi Win. "Belki de otoparktaki kavga sadece öfkeyi artırdı. Belki de o olaydan sonra Esperanza, Clu'nun gerçekten kontrolden çıktığını anladı."

"Tamam, diyelim ki Esperanza kavgadan hemen sonra onu öldürecek kadar aptaldı. Şüpheli olacağını bilirdi, değil mi? Yani, görgü tanıkları vardı."

Win yavaşça başıyla onayladı. "Bunu kabul ederim."

"O halde neden cinayet silahı ofisteydi? Esperanza o kadar da aptal değildir. Daha önce bizimle birlikte çalışmıştı. Neyin ne olduğunu bilir. Tanrım, silahtan kurtulmak gerektiğini televizyon izleyen herkes bilir."

Win tereddüt etti. "Demek istediğini anlıyorum."

"Yani silah oraya yerleştirilmiş olmalı. Ve silah yerleştirilmişse, o halde kan ve lifler de yerleştirilmiş demektir."

"Mantıklı." Win, en iyi Mr. Spock rolünü oynuyordu. Batfon yine çaldı. Win ahizeyi kaldırıp konuyu birkaç saniyede halletti. Tekrar tartışmaya döndüler.

"Diğer yandan," dedi Win, "mükemmelen mantıklı bir cinayete de hiç rastlamadım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Gerçekler karışıktır ve çelişkilerle doludur. O.J. davasını ele al."

"Neyi?"

"O.J. davası," diye tekrarladı Win. "Bütün kan dökülmüşse ve Juice'un üstü başı kan içinde kalmışsa, neden o kadar az kan bulundu?"

"Üstünü değiştirmiştir."

"Eee? Öyle olsa bile, konsolun üzerine sıçramış birkaç damladan fazlasını bulmayı beklersin, değil mi? Juice eve gidip duş aldıysa, neden karoların üzerinde veya borularda filan kan bulunmadı?"

"Yani O.J.'in masum olduğunu mu düşünüyorsun?"

Win yine kaşlarını çattı. "Demek istediğimi anlamıyorsun."

"Sen açıkla."

"Cinayet soruşturmaları tam anlamıyla mantıklı değildir. Mantık dokusunda daima dalgalanmalar vardır. Açıklanamaz kusurlar. Belki Esperanza da bir hata yaptı. Belki polisin ondan şüpheleneceğine inanmadı. Belki silahın evi yerine ofiste daha güvende olacağını düşündü."

"Clu'yu o öldürmedi, Win."

Win ellerini iki yana açtı. "Aramızda –doğru şartlar söz konusu olduğunda– cinayet işleyemeyecek biri var mı?"

Derin bir sessizlik oldu.

Myron zorlukla yutkundu. "Teorik olarak, diyelim ki silah yerleştirilmişti."

Win bakışlarını Myron'ın gözlerinden ayırmadan yavaşça başıyla onayladı.

"Soru şu ki, ona kim tuzak kurdu?"

"Ve neden?" diye ekledi Win.

"Yani Esperanza'nın düşmanlarının bir listesini yapmalıyız," dedi Myron.

"Ve bizimkilerin."

"Ne?"

"Bu cinayet suçlaması ikimize de ciddi zarar veriyor," dedi Win. "Bu yüzden çeşitli olasılıkları gözden geçirmeliyiz."

"Örneğin?"

"Öncelikle," dedi Win, "bu tuzak olayına fazla derinlemesine bakıyoruz."

"Nasıl yani?"

"Bu hiç de kişisel bir mesele olmayabilir. Belki katil otoparktaki kavgayı duydu ve Esperanza'nın mükemmel bir yem olacağını düşündü."

"Yani katil sadece dikkati başkasına mı çekmek istedi? Kişisel bir düşmanlık olmadan mı?"

"Bu da bir olasılık," dedi Win. "Öyle ya da böyle."

"Peki," dedi Myron, "başka?"

"Katil, Esperanza'ya büyük zarar vermek istedi."

"Öyle görünüyor."

"Öyle görünüyor," diye tekrarladı Win. "Üç numaralı olasılık: Katil, ikimizden birine büyük zarar vermek istedi."

"Ya da," dedi Myron, "işlerimize."

"Evet."

Myron'ın başına dev bir çizgi film örsü düşmüş gibi oldu. "FJ gibi biri."

Win sadece gülümsedi.

"Ve," diye devam etti Myron, "Clu yasadışı bir şey yaptıysa, çok fazla para gerektiren bir şey..."

"O halde en büyük olasılıkla alıcı FJ ve ailesidir," diye tamamladı Win. "Elbette ki bir an için parayı unutursak, FJ seni ezmek için her türlü fırsatı değerlendirir. Hem işine zarar verip hem de en yakın dostunu ortadan kaldırmak için daha iyi bir yol olabilir mi?"

"Bir taşla iki kuş."

"Aynen."

Myron aniden kendini çok yorgun hissederek arkasına yaslandı. "Ache'lerle uğraşma fikri hiç hoşuma gitmedi."

"Benim de öyle," dedi Win.

"Senin mi? Daha önce FJ'i öldürmek istiyordun."

"Demek istediğim de bu. Artık yapamam. Bütün bunların arkasında FJ varsa, kanıtlamak için ona canlı ihtiyacımız var demektir. Asalağı kapana kıstırmak zor iş. Ben doğruca ortadan kaldırmayı tercih ederdim."

"Yani öncelikli seçeneğini ortadan kaldırmış olduk."

Win başıyla onayladı. "Üzücü, değil mi?"

"Trajik."

"Daha da kötü, dostum."

"Neden?"

"Masum ya da suçlu," dedi Win, "Esperanza bizden bir şey gizliyor."

Sessizlik.

"Başka seçeneğimiz yok," dedi Win. "Onu da araştırmamız gerek. Kişisel hayatına biraz girmemiz gerekiyor."

"Ache'lerle uğraşma fikrinden hoşlanmadım," dedi Myron, "ama Esperanza'nın özel hayatına burnumuzu sokma fikrinden hiç hoşlanmadım."

"Kork," dedi Win, başıyla onaylayarak, "hem de çok kork."

11. BÖLÜM

İlk potansiyel ipucu Myron'a iki şey yapmıştı: Ödünü patlatmış ve ona *Neşeli Günler*'i hatırlatmıştı.

Myron, eski Julie Andrews müzikalini seviyordu –kim sevmezdi ki?– ama özellikle bir parçayı hep aptalca bulmuştu. Aslında klasiklerden biriydi. "En Sevdiğim Şeyler." Şarkı hiç mantıklı değildi. Bir milyon kişiye en sevdikleri şeyleri sıralamalarını söyleseniz, Tanrı aşkına, kaçı size kapı zilleri derdi ki? Biliyor musun, Millie, kapı zillerine bayılıyorum! Sakin bir kumsalda yürümeyi, harika bir kitabı, sevişmeyi veya bir Broadway müzikalini izlemeyi unut. Kapı zilleri, Millie. Kapı zilleri benim için her şey. Bazen insanların evlerine koşup zillerine basıyorum ve hey, ürperdiğimi itiraf etmekten çekinmiyorum.

"En sevilen" şeyler arasında kafa karıştırıcı olan bir diğeri de, iple bağlanmış kahverengi kesekâğıdı paketlerdi, çünkü posta siparişiyle satış yapan bir pornograficiyi hatırlatıyordu (Myron bunu kişisel deneyimlerinden bilmiyordu elbette). Myron'ın posta yığını arasında bulduğu şey buydu.

Kahverengi saman kâğıda sarılmış bir paket. Bilgisayarla yazılmış etiketin altına *kişisel* kelimesi eklenmişti. Gönderenin adresi yoktu. New York'tan geliyordu.

Myron kahverengi kâğıdı açtı, salladı ve içinden düşen CD'yi izledi.

Selam.

Myron CD'yi alarak evirip çevirdi. Üzerinde etiket yoktu. Yazı yoktu. Myron bir an için onu inceledi, omuz silkti ve bilgisayarına takarak birkaç tuşa bastı. Tam Windows Gezgini'ni açıp içinde ne tür bir dosya olduğuna bakacakken, bir şeyler olmaya başladı. Myron arkasına yaslanarak kaşlarını çattı. CD'nin içinde bir bilgisayar virüsü filan olmamasını umuyordu. Sonuçta ne olduğunu bilmediği bir CD'yi bilgisayarına takmaması gerektiğini düşünmeliydi. Nereden geldiğini, daha önce hangi aptal bilgisayarlara takıldığını, prezervatif kullanılıp kullanılmadığını, kan testi yapılıp yapılmadığını bilmiyordu. Zavallı bilgisayarı. Sadece "Bam, güm, teşekkürler, RAM."

CD homurtuları.

Ekran karardı.

Myron kulağını çekiştirdi. Uzanıp ESC tuşuna basmamak için kendini zor tutuyordu ki –çaresiz bilgisayar korkağının son çaresi olan tuş– ekranda bir görüntü belirdi. Myron donakaldı.

Bu bir kızdı.

Ortadan ayrılmış uzun saçları ve mahcup bir gülümsemesi vardı. On beş-on altı yaşlarında olmalıydı. Diş telleri

yeni çıkmış. Gözleri yana bakıyordu ve arkasında rengarenk bir fon vardı. Evet, 1985 civarında yayınlanmış bir lise yıllığına ait olabilecek bu resim ailesinin evindeki şöminenin üzerinde durmalıydı. Altında da hayatını özetleyen bir yazı, James Taylor veya Bruce Springsteen'dan bir özlü söz, Anahtar Kulübü'nün sekreteri olmakla övündüğünü belirten bir ifade, Jenny ve Sharon T'yle birlikte Büyük W'de geçirdikleri güzel zamanların, Bayan Kennilworth'ün dersinde yenen patlamış mısırların, otoparkın arkasındaki grup provalarının anıları vs. olmalıydı. Tipik. Bir ergenin ölüm ilanı.

Myron kızı tanıyordu.

Ya da en azından daha önce görmüştü. Nerede, ne zaman olduğunu, bu kişiyi şahsen mi, yoksa bir fotoğrafta mı gördüğünü hatırlayamıyordu ama şüphesi yoktu. Bir isim veya küçük bir anı yakalamayı umarak resme dikkatle baktı. Hiçbir şey yoktu. Bakmaya devam etti. Ve o zaman başladı.

Kız erimeye başladı!

Tanımlamanın tek yolu buydu. Kızın saç tokaları düşüp etine karıştı, alnı aşağı sarktı, burnu çözüldü, gözleri arkaya dönerek kapandı. Gözlerinden kan süzülmeye başlayarak yüzünü kıpkırmızı yaptı.

Myron aniden arkasına yaslanırken bağırmamak için kendini zor tuttu.

Şimdi bütün resim kan kırmızısıydı ve Myron bir an için kızın resimden dışarı fırlayacağını sandı. Bilgisayar kolonlarından bir kahkaha duyuldu. Zalimce veya manyakça bir kahkaha değil; Myron'ın ensesindeki tüyleri bir ulumanın yapa-

mayacağı kadar diken diken eden mutlu, sağlıklı bir genç kız kahkahası.

Ekran aniden karardı. Kahkahalar kesildi. Ve ardından Windows ana mönüsü göründü.

Myron birkaç nefes alıp verdi. Masanın kenarını eklemlerinin beyazı görünecek kadar sıkı tutmuştu.

Bu da ne böyle?

Kalbi göğüskafesini delip çıkacakmış gibi atıyordu. Arkasına uzanarak kahverengi kâğıtları kaptı. Posta pulu üç haftalıktı. Üç hafta. Bu korkunç CD, kaçtığı günden beri posta kutusunda duruyordu. Neden? Bunu ona kim göndermişti? Kız kimdi?

Telefonu alırken Myron'ın eli titriyordu. Numarayı tuşladı. Myron'ın numarası gizli olmasına rağmen, aradığı kişi ismiyle açtı. "N'aber, Myron?"

"Yardımına ihtiyacım var, PT."

"Tanrım, sesin berbat çıkıyor. Esperanza'yla mı ilgili?"

"Hayır."

"Neymiş peki?"

"Bir bilgisayar CD'si. Çok acil analiz edilmesi gerekiyor."

"John Jay'e git. Doktor Czerski'yi iste. Bir iz arıyorsan bulma şansın düşük. Neler oluyor?"

"Biri bu CD'yi bana postayla göndermiş. İçinde bir ergen kız fotoğrafı var. Bir tür video dosyası filan olmalı."

"Kız kim?"

"Bilmiyorum."

"Czerski'yi arıyorum. Sen hemen ona git."

Doktor Kirstin Czerski'nin üzerinde beyaz bir laboratuvar önlüğü vardı ve eski bir Doğu Alman yüzücüsü gibi çatık kaşlıydı. Myron 17 Numaralı Gülümseme'yi denedi; Alan Alda!

"Selam," dedi Myron. "Adım..."

"CD." Kadın elini uzattı. Myron istediğini ona verdi. Kadın CD'ye bir bakış attı ve bir kapıya yöneldi. "Burada bekle."

Kapı açıldı. Myron *Savaş Yıldızı Galactica*'nın kaptan köprüsüne benzer bir oda gördü. Bir sürü metaller, kablolar, ışıklar, monitörler ve makara bantlar... Kapı kapandı. Myron az mobilyalı odada durdu. Linolyum zemin, üç plastik sandalye, bir duvarda broşürler.

Myron'ın cep telefonu tekrar çalmaya başladı. Bir saniye için ona baktı. Telefonunu altı hafta önce kapamıştı. Şimdi açtığında, zımbırtı kaybettiği zamanı telafi etmeye çalışır gibiydi. Bir tuşa basarak telefonu kulağına dayadı.

"Alo?"

"Selam, Myron."

BAM! Ses karnına inen bir yumruk darbesi etkisi yaptı. Telefon aslında bir deniz kabuğuymuş gibi kulakları uğuldamaya başladı. Myron sarı plastik bir sandalyeye oturdu.

"Alo, Jessica," dedi.

"Seni haberlerde gördüm," dedi Jessica, biraz fazla

kontrollü bir sesle. "Telefonunu açacağını tahmin ettim."

"Doğru."

Yine sessizlik.

"Ben Los Angeles'tayım," diye devam etti Jessica.

"Hı-hı."

"Ama sana birkaç şey söylemem gerekiyordu."

"Öyle mi?" Myron'ın Muhteşem Kelimeler Pınarı; elinde değildi.

"Öncelikle, en azından bir ay daha geri dönmeyeceğim. Kilitleri filan değiştirmedim, dolayısıyla çatı katında kalabilirsin..."

"Ah, şey, ben Win'in evinde kalıyorum."

"Evet, tahmin ettim. Ama bir şeye ihtiyacın olursa veya eşyalarını almak istersen..."

"Doğru."

"Televizyonu da unutma. O senin."

"Sende kalabilir," dedi Myron.

"Peki."

Yine sessizlik.

"Bu konuda gayet yetişkin gibi davranıyoruz, değil mi?"

"Jess..."

"Yapma. Aramamın bir nedeni var."

Myron sessiz kaldı.

"Clu seni defalarca aramıştı. Çatı katından yani."

Myron bunu tahmin etmişti.

"Çok umutsuz görünüyordu. Ona senin yerini bilmediğimi söyledim. Seni bulmak zorunda olduğunu, senin için

endişelendiğini söyledi."

"Benim için mi?"

"Nerede olduğun konusunda. Sana ulaşması gerektiğini söyledi; kendisinden çok senin iyiliğin için. Yerini bilmediğim konusunda ısrar ettiğimde beni korkutmaya başladı."

"Nasıl korkutmak?"

"Senin ölmediğini nereden bildiğimi sordu."

"Clu bu kelimeleri mi kullandı? Benim ölmüş olmamla ilgili?"

"Evet. O gittikten sonra Win'i aradım."

"Win ne dedi?"

"Senin güvende olduğunu ve endişelenmeme gerek olmadığını söyledi."

"Başka?"

"Burada Win'den söz ediyorum, Myron. 'O güvende, endişelenme,' dedi. Aynen böyle. Sonra da kapadı. Ben de peşini bıraktım. Clu'nun dikkatimi çekmek için bir şeyler uydurduğunu düşündüm."

"Muhtemelen öyleydi," dedi Myron.

"Evet."

Yine sessizlik.

"Sen nasılsın?" diye sordu Jessica.

"İyiyim. Ya sen?"

"Seni geride bırakmaya çalışıyorum."

Myron'ın nefesi kesildi. "Jess, konuşmamız gerek..."

"Yapma," diye tekrarladı Jessica. "Konuşmak istemiyorum, oldu mu? Şöyle söyleyeyim: Fikrini değiştirirsen beni

ara. Numaramı biliyorsun. Aramazsan, senin için güzel bir hayat diliyorum."

Tak.

Myron telefonu indirdi. Birkaç kez derin nefes alıp verdi. Telefona baktı. Bu kadar basitti. Numarayı gerçekten de biliyordu. Çevirmek gayet kolaydı.

"İşe yaramaz."

Başını kaldırıp Doktor Czerski'ye baktı. "Pardon?"

Kadın CD'yi havaya kaldırıp gösterdi. "İçinde bir görüntü olduğunu söylemişsin?"

Myron gördüklerini çabucak açıkladı.

"Artık içinde değil," dedi Doktor Czerski. "Kendi kendine silmiş olmalı."

"Nasıl?"

"Programın otomatik olarak çalıştığını mı söylemiştin?"

"Evet."

"Muhtemelen kendini çalıştırdı, işi bitince de sildi. Basit."

"Dosyayı kurtarmanızı sağlayabilecek programlar yok mu?"

"Var ama bu dosya silmekten fazlasını yapmış. Bütün CD'ye format atmış. Muhtemelen programın son komutuydu."

"Yani?"

"Gördüğün şey sonsuza dek silindi."

"CD'de başka bir şey var mı?"

"Hayır."

"İzini sürebileceğimiz bir şey? Kendine özgü bir özellik filan?"

Kadın başını iki yana salladı. "Tipik bir CD. Ülkedeki bütün bilgisayar mağazalarında satılır. Standart bir obje."

"Peki ya parmak izleri?"

"O benim alanım değil."

Myron bunun boşuna zaman kaybı olacağını da biliyordu. Biri bilgisayar kanıtlarını yok etmek için onca zahmete girmişse, çok büyük olasılıkla parmak izlerini de silmiş olmalıydı.

"Çok işim var." Doktor Czerski CD'yi Myron'a geri verdi ve arkasına bile bakmadan gitti. Myron CD'ye bakarak başını iki yana salladı.

Burada neler oluyordu böyle?

Cep telefonu tekrar çaldı. Myron cevap verdi.

"Bay Bolitar?" Arayan Dev Cindy'ydi.

"Evet?"

"İstediğiniz gibi, Bay Clu Haid'in telefon kayıtlarını inceliyordum."

"Ve?"

"Ofise dönüyor musunuz, Bay Bolitar?"

"Şu anda yoldayım."

"Size tuhaf gelebilecek bir şey buldum."

12. BÖLÜM

Asansörün kapıları açıldığında, Dev Cindy onu bekliyordu. Sonunda yüzünü temizlemişti. Bütün makyajı gitmişti. Bir kumlama aracı kullanmış olmalıydı. Ya da kaya matkabı.

"Çok tuhaf, Bay Bolitar," diyerek karşıladı Dev Cindy.

"Neymiş o?"

"İstediğiniz gibi, Clu Haid'in telefon kayıtlarını inceliyordum," dedi Dev Cindy. Sonra başını iki yana salladı. "Çok tuhaf."

"Tuhaf olan nedir?"

Dev Cindy, Myron'a bir kâğıt verdi. "Numarayı sarı daire içine aldım."

Myron ofise girerken kâğıda baktı. Dev Cindy de peşinden girerek kapıyı arkasından kapadı. Numara 212 alan koduydu. Yani Manhattan'daydı. Onun dışında hiç bilinmedik bir numaraydı. "Ne olmuş ki?"

"Bu bir gece kulübüne ait."

"Hangisine?"

"Tahmin et."

"Pardon?"

"Yerin adı bu," dedi Dev Cindy. "Tahmin Et. Deri ve Şehvet'ten iki blok ötede." Deri ve Şehvet, Dev Cindy'nin fedai olarak çalıştığı bardı. Slogan: Sevdiğinin Canını Yak.

"Burayı biliyor musun?" diye sordu Myron.

"Biraz."

"Ne tür bir kulüp?"

"Çoğunlukla ters giyinenler ve travestiler. Ama müşteri kitlesi çok çeşitli."

Myron şakaklarını ovaladı. "Çeşitli derken..."

"Aslında çok ilginç bir konsepti var, Bay Bolitar."

"Eminim."

"Tahmin Et'e gittiğinizde neyle karşılaşacağınızı bilemezsiniz. Demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Myron'ın hiçbir fikri yoktu. "Cinsel saflığımı mazur gör ama açıklayabilir misin?"

Dev Cindy düşünürken yüzünü buruşturdu. Hoş bir görüntü değildi. "Kısmen bekleyeceğiniz gibi bir şey: Kadın kılığına girmiş erkekler, erkek kılığına girmiş kadınlar. Ama bir kadın sadece bir kadın ve bir erkek de sadece bir erkek olabilir. Anlıyor musunuz?"

Myron başını iki yana salladı. "Kesinlikle hayır."

"Bu yüzden adı Tahmin Et. Asla emin olamazsınız. Örneğin, platin sarısı peruklu çok uzun boylu bir kadın görürsünüz. Bir kadın-adam olduğunu tahmin edersiniz. Ama –ki Tahmin Et'i bu kadar özel kılan da bu– öyle olmayabilir."

"Ne olmayabilir?"

"Bir kadın-adam. Bir travesti ya da transseksüel. Belki de kafa karıştırmak için fazla yüksek topuklu ayakkabı giyip peruk takmış güzel bir kadın olabilir."

"Ve bunun nedeni?"

"Yerin eğlencesi bu. Şüphe. İçeride bir yazı var. TAHMİN ET: AMAÇ ÇİFT CİNSİYETLİLİK DEĞİL, BELİRSİZLİKTİR."

"İlgi çekici."

"Amaç da bu. Gizem dolu bir yer. Birini eve götürüyorsunuz. Güzel bir kadın veya yakışıklı bir erkek olduğunu sanıyorsunuz. Ama külotlar inene kadar asla emin olamıyorsunuz. İnsanlar sizi kandırma amacıyla giyiniyor. Sonuna kadar bilemiyorsunuz."

Myron yüzünü buruşturdu. "Bu istenen bir şey mi?"

"Eğer meraklısıysanız, evet."

"Neye meraklı?"

Dev Cindy gülümsedi. "Aynen."

Myron yine şakaklarını ovaladı. "Yani müşterilerin bir sorunu yok..." –doğru kelimeyi bulmaya çalıştı ama yapamadı– "...bir eşcinsel örneğin, eve bir kadın götürdüğünü anladığında öfkelenmiyor mu?"

"Zaten bu yüzden gidiyorsunuz. Heyecan için. Belirsizlik. Gizem."

"Körebenin cinsel karşılığı yani."

"Doğru."

"Ama yakaladığın şey seni çok şaşırtabilir."

Dev Cindy bunu düşündü. "Aslında düşünürseniz, Bay Bolitar, iki şeyden sadece biri olabilir."

Myron bundan artık emin değildi.

"Körebe benzetmenizi sevdim," dedi Dev Cindy. "Partiye ne getirdiğinizi biliyorsunuz ama eve ne götüreceğiniz konusunda hiçbir fikriniz yok. Bir defasında adamın biri kilolu bir kadınla gittiğini sanmıştı ama aslında elbisesinin altında bir cüce saklayan bir adam çıktı."

"Lütfen bana dalga geçtiğini söyle."

Dev Cindy düz düz ona baktı.

"Eh," dedi Myron, "sen bu yere sık gidiyor musun?"

"Birkaç kez gitmiştim ama yakın zamanda gitmedim."

"Neden?"

"İki nedenle. Birincisi, Deri ve Şehvet'in rakibi. Farklı bir kitle ama yine de benzer pazarlardan müşteri topluyoruz."

Myron başıyla onayladı. "Sapıklar havuzu."

"Kimseye zarar vermiyorlar ki."

"En azından zarar görmek istemeyen birilerine."

Dev Cindy somurttu. Bu yüz elli kiloluk bir güreşçi için hoş bir görüntü değildi; özellikle de beton harcı gibi makyajı olmadan. "Esperanza haklıymış."

"Ne konuda?"

"Gerçekten çok dar görüşlü olabiliyorsunuz."

"Evet, tam bir Jerry Falwell'im. Eh, ikinci neden nedir?"

Dev Cindy tereddüt etti. "Ben açıkça cinsel özgürlüğü destekliyorum. Karşılıklı anlaşmaya dayandığı sürece ne yaptığınız umurumda değil. Ben de çok çılgınca şeyler yap-

tım, Bay Bolitar." Myron'ın gözlerinin içine baktı. "*Çok* çılgınca."

Myron detaylardan korkarak yüzünü buruşturdu.

"Ama Tahmin Et yanlış türde kitleler çekmeye başladı," dedi Dev Cindy.

"Tanrım, ne şaşırtıcı!" dedi Myron. "Oysa tatile çıkmış aileler için doğal bir mekân gibi görünüyor."

Dev Cindy başını iki yana salladı. "Çok dar görüşlüsünüz, Bay Bolitar."

"Soyunmadan önce partnerimin cinsiyetini bilmek istediğim için mi?"

"Tutumunuzdan dolayı. Sizin gibi insanlar cinsel takıntılara yol açıyorsunuz. Toplum cinsel açıdan bastırılıyor; aslında o kadar bastırılıyor ki cinsellikle şiddet, oyunla gerçek tehlike arasındaki çizgiyi aşıyorlar. Sonunda zarar görmek istemeyen insanlara zarar veriyorlar."

"Tahmin Et de o türde kitleleri mi çekiyor?"

"Çoğunlukla."

Myron arkasına yaslandı, iki eliyle yüzünü ovaladı. Beyninde tıkırtılar duymaya başlamıştı. "Bu birkaç şeyi açıklayabilir," dedi.

"Ne gibi?"

"Bonnie'nin neden sonunda Clu'yu tamamen evden attığını. Bir erkeğin bir sürü kız arkadaşı olması bir şey ama Clu böyle bir yere sıkça gidiyorsa ve..." –yine, doğru kelime ne olurdu?– "...başka şeylere yönelmeye başlamışsa, Bonnie de bunu öğrenmişse, neden kanunen ayrılmak istediği anla-

şılır." İçsel tıkırtılar artmış gibi kendi kendine başıyla onayladı. "Bonnie'nin bugünkü tuhaf davranışını da açıklar."

"Nasıl yani?"

"Benden çok derinlere inmememi istedi. Esperanza'yı akladıktan sonra konunun peşini bırakmamı istedi."

Dev Cindy başıyla onayladı. "Haberin yayılmasından korkmuştur."

"Doğru. Böyle bir şey kamuoyunda duyulursa, çocukları nasıl zarar görmez?"

Myron'ın zihninde dolaşan başka bir düşünce kayalara tosladı. Dev Cindy'ye döndü. "Sanırım Tahmin Et çoğunlukla biseksüelleri çekiyor. Yani, ne alacağından emin değilsen, umursamayacak birinden daha iyisi olur mu?"

"Daha çok ambiseksüeller," dedi Dev Cindy. "Ya da gizemi seven insanlar. Yeni bir şey isteyenler."

"Ama biseksüeller de."

"Evet, elbette."

"Ya Esperanza?"

Dev Cindy kabardı. "Ona ne olmuş?"

"O da bu yere gidiyor muydu?"

"Bilmiyorum, Bay Bolitar. Ne ilgisi olduğunu anlayamadım."

"Eğlenmek için sormadım. Ona yardım etmemi istiyorsun, değil mi? Bu da istemeyeceğimiz yerlere de bakmamız anlamına geliyor."

"Bunu anlıyorum, Bay Bolitar. Ama siz Esperanza'yı benden daha iyi tanıyorsunuz."

"Bu yönünü değil," dedi Myron.

"Esperanza mahremiyetine önem verir. Gerçekten bilmiyorum. Genellikle sürekli ilişkileri vardır ama oraya gidip gitmediğini bilmiyorum."

Myron başıyla onayladı. Zaten çok da fark etmezdi. Clu böyle bir yerde takılıyorduysa, Hester Crimstein'a daha fazla mantıklı şüphe kazandırabilirdi. Şiddet eğilimiyle ünlü böyle bir yer, felaket için doğal bir davetiyeydi. Clu eve yanlış paket götürmüş olabilirdi. Ya da yanlış paket kendisi olabilirdi. Üstelik para da söz konusuydu. Şantaj mı yapılmıştı? Bir müşteri onu tanımış mıydı? Tehdit mi etmişti? Video kaydı mı yapmıştı?

Evet, bir sürü bulanık şüphe.

Şu gizemli kız arkadaşı aramak için de iyi bir yerdi. Ya da erkek arkadaşı. Ya da aradaki arkadaşı. Başını iki yana salladı. Bu Myron için ahlaki bir ikilem değildi; sapkınlık onu şaşırtıyordu. Tiksintisi bir yana, anlamıyordu da. Hayal gücü yetersizliğinden kaynaklandığını düşünüyordu.

"Tahmin Et'i ziyaret etmeliyim," dedi.

"Yalnız olmaz," dedi Dev Cindy. "Ben de geleceğim."

Gizli gözlem umudu sönmüştü. "Tamam."

"Şimdi olmaz. Tahmin Et gece on birde açılıyor."

"Pekâlâ. Bu gece gidiyoruz o halde."

"Ben kendim gibi gidebilirim," dedi Dev Cindy. "Siz ne kılığına gireceksiniz?"

"Bastırılmış bir heteroseksüel erkek," dedi Myron. "Yapmam gereken tek şey üzerime Rockport'umu geçir-

mek." Tekrar telefon kayıtlarına baktı. "Maviyle işaretlediğin bir numara daha var."

Dev Cindy başıyla onayladı. "Billy Lee Palms adında eski bir dosttan söz etmiştiniz."

"Bu onun numarası mı?"

"Hayır. Bay Palms'ı hiçbir yerde bulamadım. Adına kayıtlı telefon numarası yok. Ayrıca dört yıldır vergilerini de ödememiş."

"Peki, bu kimin numarası?"

"Bay Palms'ın ailesinin. Bay Haid geçen ay onları iki kez aramış."

Myron adresi kontrol etti. Westchester. Duke'taki bir Aile Günü'nde, Billy Lee'nin ailesiyle karşılaştığını hayal meyal hatırlıyordu. Saatine baktı. Oraya ulaşmak bir saatini alacaktı. Ceketini kaparak asansöre yöneldi.

13. BÖLÜM

Myron'ın arabası, şirketin Ford Taurus'una polis tarafından el konulmuştu, dolayısıyla bordo renkli bir Mercury Cougar kiraladı. Kadınların direnebilmesini umuyordu. Arabayı çalıştırdığında radyoda Lite FM 106.7 açıktı. Patti LaBelle ve Michael McDonald, "Kendi Başıma" adında hüzünlü bir şarkı mırıldanıyorlardı. Bir zamanlar mutlu bir birliktelik yaşayan bu çift ayrılıyordu. Trajik. O kadar trajik ki, Michael McDonald'ın dediği gibi, "Şimdi boşanmadan söz ediyoruz... oysa henüz evlenmedik bile."

Myron başını iki yana salladı. Michael McDonald, Doobie Brothers'dan bunun için mi ayrılmıştı?

Billy Lee Palms, kolejdeyken tam anlamıyla bir parti çocuğuydu. Baş döndüren bir yakışıklılığı, simsiyah saçları, manyetik bir karizması ve maçoluğu vardı. Duke'tayken dernek kardeşleri ona *Hayvan Barınağı* filmindeki sözde tatlı dilli bir karaktere gönderme yaparak Otter adını vermişlerdi. Kesinlikle uyuyordu. Billy Lee aynı zamanda harika bir beyzbol oyuncusuydu; yarım sezonda büyük liglere ulaşmış,

Dünya Kupası'nı kazandıkları yıl Baltimore Orioles'da yedek oyuncu olarak yer almıştı.

Ancak bu, yıllar önceydi.

Myron kapıyı vurdu. Saniyeler sonra kapı hızla ardına kadar açıldı. Ne olduğu bile anlaşılmadan. Tuhaftı. Bu çağda insanlar en azından delikten veya emniyet zinciri aralığından bakar ya da hiç değilse gelenin kim olduğunu sorardı.

Myron'ın, Bayan Palms olarak hayal meyal hatırladığı bir kadın, "Evet?" dedi. Ağzı sincap ağzına benzeyen, ufak tefek bir kadındı ve gözleri arkalarında dışarı çıkmaya çalışan bir şey varmış gibi dışa doğruydu. Saçlarını başının arkasında toplamıştı ama birkaç bukle kaçmıştı ve yüzünün önüne düşüyordu. Taraklı parmaklarıyla o bukleleri geri itti.

"Siz Bayan Palms mısınız?" diye sordu Myron.

"Evet."

"Adım Myron Bolitar. Billy Lee'yle birlikte Duke'a gitmiştim."

Kadının sesi bir-iki oktav düştü. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, hanımefendi. Kayıp mı?"

Kadın kaşlarını çatarak geri çekildi. "İçeri gel, lütfen."

Myron antreye girdi. Bayan Palms bir koridordan yürümeye başlamıştı bile. Arkasına bakmadan veya adımlarını aksatmadan sağını işaret etti. "Sarah'nın düğün odasına git. Ben de hemen geliyorum."

"Peki, hanımefendi."

Sarah'nın düğün odası mı?

Kadının işaret ettiği yöne doğru yürüdü. Köşeyi döndüğünde şaşkınlıkla duraksadı. Sarah'nın düğün odası. Dekor sıradan bir oturma odası, bir mobilya galerisinin sunum salonu gibiydi. Beyaz bir üçlü kanepe, kırık L biçiminde takıma uygun bir ikili kanepe –muhtemelen aylık kampanya olarak ikisi birlikte 695 dolara alınmış olmalıydı– vardı; kanepe muhtemelen açılıp yatak olabiliyordu. Kare biçiminde meşe ağacından bir sehpa, bir tarafında okunmamış dergiler, ortada ipek çiçekler, diğer tarafta birkaç resimli kitap. Duvardan duvara halı açık bejdi ve iki tane şamdan lamba vardı.

Ama duvarlar kesinlikle sıradan değildi.

Myron duvarlarında fotoğraflar olan bir sürü ev görmüştü. Görülmemiş bir şey olduğu söylenemezdi. Fotoğrafların ortamı tamamlamaktan ziyade hâkim göründüğü bir-iki ev bile görmüştü. Bu da onu pek duraksatmazdı. Ama bu gerçeküstüydü. Sarah'nın Düğün Odası –Tanrım, kesinlikle büyük harflerle yazılmalıydı– düğünün tam anlamıyla yeniden yaratımı gibiydi. Tam anlamıyla! Renkli düğün fotoğrafları gerçek boyutlarda büyütülmüş, duvar kâğıdı olarak duvarlara yapıştırılmıştı. Sağ tarafta gelin ve damat davetkâr bir tavırla ona gülümsüyorlardı. Sol tarafta Billy Lee –muhtemelen sağdıç olarak– smokiniyle ona gülümsüyordu. Yazlık tuvaletinin içinde Bayan Palms, kocasıyla dans ediyordu. Adamın önünde bir sürü düğün masası vardı. Konuklar ona dönmüş, gülümsüyorlardı; hepsi gerçek boyutlardaydı. Sanki panoramik bir düğün fotoğrafı, Rembrandt'ın *Gece Devriyesi*'nin boyutlarında çekilmiş gibiydi. İnsanlar ağır müzikte dans ediyordu.

Bir orkestra müzik yapıyordu. Bir rahip, çiçek aranjmanları, düğün pastası, porselenler, beyaz örtüler... Hepsi gerçek boyutlardaydı.

"Lütfen otur."

Myron, Bayan Palms'a döndü. Karşısındaki gerçek Bayan Palms mıydı, yoksa o da mı fotoğraftı? Hayır, rahat bir şekilde giyinmişti. Gerçek McCoy. Emin olmak için neredeyse uzanıp dokunacaktı. "Teşekkür ederim," dedi.

"Bu, kızımız Sarah'nın düğünü. Dört yıl önce evlendi."

"Anlıyorum."

"Hepimiz için çok özel bir gündü."

"Bundan eminim."

"West Orange'daki Malikane'de yapıldı. Orayı biliyor musun?"

"Yaş kutlamam orada yapılmıştı," dedi Myron.

"Ciddi misin? Ailenin o günle ilgili çok güzel anıları olmalı."

"Evet." Anne ve babam o günle ilgili fotoğrafların çoğunu bir albümde saklardı.

Bayan Palms gülümsedi. "Tuhaf göründüğünü biliyorum ama... ah, bunu bin kez açıkladım, bir kere daha açıklayabilirim." İç çekerek bir kanepeyi işaret etti. Myron oturdu. Kadın da oturdu.

Bayan Palms ellerini birleştirerek, hayatın dev ekranına fazla yakın oturan bir kadın gibi boş gözlerle baktı. "İnsanlar en özel zamanlarının fotoğraflarını çeker," diye başladı. "Önemli anları ölümsüzleştirmeye çalışırlar. Onlardan zevk

almak, tadını çıkarmak, yeniden yaşamak isterler. Ama yaptıkları şey bu değildir. Resmi alırlar, bir kez bakarlar ve sonra bir kutuya atıp unuturlar. Ben öyle değilim. Ben güzel günleri hatırlarım. İçlerinde yuvarlanırım; elimden geldiğince onları yeniden yaratırım. Sonuçta o anlar için yaşarız, değil mi, Myron?"

Myron başıyla onayladı.

"Bu odada otururken bu fotoğraflar içimi ısıtıyor. Hayatımın en mutlu anlarından biriyle sarılı oluyorum. Hayal edilebilecek en pozitif aurayı yarattım."

Myron yine başıyla onayladı.

"Koyu bir sanat hayranı değilim," diye devam etti kadın. "Duvarlara kişiliksiz baskı resimler asmaktan hoşlanmıyorum. Tanımadığım insanların ve yerlerin görüntülerine bakmanın anlamı ne ki? İç tasarım beni o kadar ilgilendirmiyor. Antikalardan veya saçma sapan, sahte Martha Stewart şeylerinden de hoşlanmıyorum. Ama neyi güzel bulduğumu biliyor musun?" Bayan Palms duraksayarak Myron'a beklentili gözlerle baktı.

Myron sorması gerektiğini anladı. "Neyi?"

"Ailemi," diye cevap verdi Bayan Palms. "Benim için güzel olan şey ailem. Ailem benim sanatım. Bunu anlayabiliyor musun, Myron?"

"Evet." İşin tuhaf tarafı, Myron gerçekten anlıyordu.

"Dolayısıyla, buraya 'Sarah'nın Düğün Odası' adını verdim. Kulağa gülünç geldiğini biliyorum. Odalara isimler vermek... eski fotoğrafları büyütüp duvar kâğıdı olarak kullan-

mak... ama bütün odalar böyle. Billy Lee'nin üst kattaki yatak odasına 'Tutucu Eldiveni' diyorum. Buradayken o odada uyuyor. Sanırım onu rahatlatıyor." Bayan Palms kaşlarını kaldırdı. "Görmek ister misin?"

"Tabii."

Kadın resmen kanepeden fırladı. Merdivene dev gibi eski siyah-beyaz fotoğraflar sıralanmıştı. Düğün kıyafetleri içinde sert yüzlü bir çift. Üniformasıyla bir asker. "Bu Kuşaklar Duvarı. Şunlar büyük büyükannem ve büyük büyükbabam. Ve Hank'inkiler. Kocamın yani. Üç yıl önce öldü."

"Üzüldüm."

Bayan Palms omuz silkti. "Bu merdiven üç kuşak geriye uzanıyor. Sanırım atalarımızı hatırlamak için güzel bir yol."

Myron itiraz etmedi. Ortak hayatlarına başlayan ve muhtemelen biraz korkan genç çiftin fotoğrafına baktı. Bu insanların hepsi artık ölmüştü.

Myron Bolitar'dan *Derin Düşünceler.*

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi Bayan Palms. "Ama ölmüş akrabaların yağlı boya portrelerini asmaktan daha mı tuhaf? Sadece daha canlı gibi."

Bu fikre karşı çıkmak zordu.

Üst kattaki koridorun duvarları, yetmişlerin kostümlü balosu gibiydi. Bolca spor ve İspanyol paça pantolon. Myron sormadı ve Bayan Palms da açıklamadı. Sorun değildi. Kadın sola döndü, Myron onun peşinden Tutucu Eldiveni'ne girdi. Kesinlikle adını hak ediyordu. Billy Lee'nin beyzbol hayatı, Onur Listesi salonu gibi önüne serilmişti. Billy Lee'nin, Mi-

nikler Ligi'ndeki fotoğraflarıyla başlıyordu; tutucu pozisyonunda çömelmiş halde, yüzünde yaşına göre fazla güvenli, kocaman bir gülümsemeyle. Yıllar hızla akıyordu. Minikler Ligi'nden Babe Ruth Ligi'ne ve oradan da Duke'a; sonunda Orioles'le geçirdiği bir görkemli yıl ve Billy Lee Dünya Kupası yüzüğünü gururla gösteriyordu. Myron, Duke fotoğraflarını özellikle inceledi. Biri dernek binasının önünde çekilmişti. Üzerinde forması olan Billy Lee, kolunu Clu'nun omzuna atmıştı ve arkasında dernek kardeşleri dizilmişti. Aralarında kendisi ve Win de vardı. Myron resmin çekildiği zamanı hatırlıyordu. Beyzbol takımı, ulusal şampiyonluk karşılaşmasında Florida Eyaleti'ni yenmiş ve parti üç gün sürmüştü.

"Bayan Palms, Billy Lee nerede?"

"Bilmiyorum."

"Bilmediğinizi söylerken..."

"Kaçtı," dedi Bayan Palms. "Yine."

"Bunu daha önce de mi yapmıştı?"

Kadın duvara baktı. Gözleri camlaşmıştı. "Belki de Billy Lee bu odayı rahatlatıcı bulmuyordur," dedi, kısık sesle. "Belki de ona neler olabileceğini hatırlatıyordur." Myron'a döndü. "Billy Lee'yi en son ne zaman gördün?"

Myron hatırlamaya çalıştı. "Uzun zaman oldu."

"Nasıl olur?"

"Hiç o kadar yakın olmamıştık."

Bayan Palms duvarı işaret etti. "Bu sen misin? Arkadaki?"

"Benim, evet."

"Billy Lee senden söz ederdi."

"Gerçekten mi?"

"Spor menajeri olduğunu söylemişti. Yanılmıyorsam, Clu'nun menajerisin."

"Evet."

"Yani Clu'yla görüşmeye devam ettin mi?"

"Evet."

Bu her şeyi açıklıyormuş gibi, Bayan Palms başıyla onayladı. "Oğlumu neden arıyorsun, Myron?"

Myron bunu nasıl açıklayacağını bilemiyordu. "Clu'nun ölümünü duydunuz mu?"

"Evet, elbette. Zavallı çocuk. Kayıp bir ruh. Birçok açıdan Billy Lee gibi. Sanırım bu yüzden birbirleriyle yakınlaşmışlardı."

"Son zamanlarda Clu'yu görmüş müydünüz?"

"Neden soruyorsun?"

Battı balık yan gider. "Onu öldüren kişiyi bulmaya çalışıyorum."

Bu sözler küçük bir elektrik şoku yaratmış gibi, Bayan Palms aniden kaskatı kesildi. "Billy Lee'nin bununla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, elbette hayır." Ama daha bunu söylerken bile Myron merak ediyordu. Clu öldürülmüştü; belki de katili kaçmıştı. Yine mantıklı şüpheler. "Sadece ne kadar yakın olduklarını biliyorum. Belki de Billy Lee bana yardımcı olabilir diye düşünüyorum."

Bayan Palms, dernek binasının önündeki iki oyuncunun fotoğrafına baktı. Oğlunun yüzünü okşayacakmış gibi uzandı. Ama geri çekildi. "Billy Lee yakışıklıydı, değil mi?"

"Evet."

"Kızlar," dedi kadın. "Hepsi Billy Lee'me bayılırdı."

"Kızlarla arası daha iyi olan başka birini görmedim," dedi Myron.

Bu Bayan Palms'ı gülümsetti. Oğlunun görüntüsüne bakmaya devam etti. Bu biraz ürkütücüydü. Myron, *Alacakaranlık Kuşağı*'nda yaşlanan eski sinema kraliçesinin eski filmlerinden birine girerek gerçeklikten kaçmaya çalıştığı bölümü hatırladı. Bayan Palms da aynı şeyi yapmak ister gibi görünüyordu.

Bayan Palms sonunda bakışlarını fotoğraftan ayırdı. "Clu birkaç hafta önce geldi."

"Daha net olabilir misiniz?"

"Komik."

"Komik olan ne?"

"Polis de aynı şeyi söylemişti."

"Polis de mi geldi?"

"Tabii."

Onlar da telefon kayıtlarını incelemiş olmalıydılar. Ya da başka bir bağlantı bulmuşlardı.

"Sana da onlara söylediğimi söyleyeceğim. Daha net olamam."

"Clu'nun ne istediğini biliyor musunuz?"

"Billy Lee'yi görmeye gelmişti."

"Billy Lee burada mıydı?"

"Evet."

"O zaman burada mı kalıyordu?"

"Zaman zaman. Son birkaç yıl oğlum için pek iyi geçmedi."

Sessizlik.

"Burnumu sokmak istemem," diye başladı Myron, "ama..."

"Billy Lee'ye ne mi oldu?" diye tamamladı Bayan Palms. "Hayat ona yetişti, Myron. İçki, uyuşturucu, kadınlar. Dönem dönem rehabilitasyona girdi. Rockwell'i bilir misin?"

"Hayır, Hanımefendi."

"Özel bir kliniktir. Rockwell'e son ziyaretini yapalı daha iki ay olmadı. Ama temiz kalamadı. Kolejdeyken veya yirmili yaşlardayken bunu atlatabilirsin. Büyük bir yıldızsan ve insanlar sana hayransa, yine bir şey olmaz. Ama Billy Lee o seviyeye ulaşacak kadar iyi değildi. Dolayısıyla dayanacak kimsesi de yoktu. Benim dışımda. Ben de o kadar güçlü değilim."

Myron zorlukla yutkundu. "Clu'nun, Billy Lee'yi neden görmeye geldiğini biliyor musunuz?"

"Sanırım eski günlerin hatırına. Birlikte dışarı çıktılar. Belki birkaç bira içip çapkınlık yapmışlardır. Gerçekten bilmiyorum."

"Clu, Billy Lee'yi sık ziyaret eder miydi?"

"Clu şehir dışındaydı," dedi Bayan Palms, biraz fazla

savunmacı bir tavırla. "Buralara daha birkaç ay önce dönmüştü. Elbette ki bunu sen de biliyorsun."

"Yani bu öylesine bir ziyaret miydi?"

"O zaman ben de öyle düşünmüştüm."

"Ya şimdi?"

"Şimdi oğlum kayıp ve Clu öldü."

Myron bunu düşündü. "Böyle kaçtığında genellikle nereye gider?"

"Her nereye olursa. Billy Lee göçebe gibidir. Kaçıp gider, kendine korkunç şeyler yapar ve dibe vurduğunda buraya geri döner."

"Yani nerede olduğunu bilmiyor musunuz?"

"Aynen öyle."

"Hiçbir fikriniz yok mu?"

"Yok."

"Herhangi bir ipucu?"

"Yok."

"Belki bir kız arkadaş?"

"Bildiğim kimse yok."

"Yanında kalabileceği herhangi bir yakın arkadaşı?"

"Hayır," dedi Bayan Palms, yavaşça. "Öyle arkadaşları yok."

Myron kartvizitini çıkarıp kadına verdi. "Ondan haber alırsanız, Bayan Palms, lütfen bana bildirir misiniz?"

Odadan çıkıp tekrar alt kata inerlerken Bayan Palms kartviziti inceledi.

Kapıyı açmadan önce Bayan Palms ona döndü. "Sen

basketbol oyuncusuydun."

"Evet."

"Dizini yaralayan çocuk."

Profesyonel olarak sezon öncesi ilk maçta. Myron, Boston Celtics'in birinci tur alımlarındandı. Korkunç bir çarpışmayla kariyeri bitmişti. Öylece. Daha başlamadan. "Evet."

"Ama geride bırakabildin," dedi Bayan Palms. "Hayatına devam edip, mutlu ve verimli olabildin." Başını yana yatırdı. "Billy Lee bunu neden yapamadı?"

Myron'ın bir cevabı yoktu; kısmen, Bayan Palms'ın varsayımının tam olarak doğru olduğunu sanmadığı için. Kadına veda ederek onu kendi hayaletleriyle baş başa bıraktı.

14. BÖLÜM

Myron saatine baktı. Akşam yemeği zamanıydı. Annesi ve babası onu bekliyorlardı. Garden State Park Yolu'na ulaştığında telefonu tekrar çaldı.

"Arabanda mısın?" diye sordu Win. Win çok nazikti; hemen konuya girerdi.

"Evet."

"1010 WINS'i aç. Tekrar arayacağım."

New York'un ana haber radyo istasyonlarından biri. Myron söyleneni yaptı. Helikopterdeki adam trafik raporunu yeni bitiriyordu. Ardından haber masasındaki spikere bağlanıldı. Kadın haber özetini okudu: "Beyzbolun süper yıldızı Clu Haid'in cinayetiyle ilgili en son sürpriz. Altmış saniye sonra. Bizi dinlemeye devam edin."

Altmış saniye geçmek bilmedi. Myron gerçekten sinir bozucu bir Dunkin' Donuts reklamına katlanmak zorunda kaldı ve sonra heyecanlı bir şarlatan beş bin doları yirmi bin dolara çevirmenin sırrını paylaştı ama sonrasında daha kısık, daha telaşlı bir ses bunun her zaman işe yaramadığını, aslında

paranızı kaybedebileceğinizi ve muhtemelen kaybedeceğinizi, dahası yatırım tavsiyenizi bir radyo reklamından aldığınıza göre tam bir salak olduğunuzu söyleyerek bitirdi. Sonunda haber masasındaki kadın geri döndü. Dinleyicilere kendi adını –sanki umursayan varmış gibi– erkek partnerinin adını ve saati söyledikten sonra *nihayet* habere geçti:

"ABC'nin Bergen County Savcılığı'nda isimsiz bir kaynağından aldığı bilgiye göre, cinayet mahallinde şüpheli Esperanza Diaz'a ait saç ve diğer türde vücut dokuları bulundu. Kaynağın bildirdiğine göre, DNA testlerinin sonuçları bekleniyor, ancak ilk testler Bayan Diaz'la net bir uyum gösteriyor. Kaynak, evin her yerinde bazıları küçük olan tüyler bulunduğunu da bildirdi."

Myron kalp atışlarının hızlandığını hissetti. *Küçük tüyler,* diye düşündü. Kadın kasık tüylerini kastediyordu.

"Şimdilik daha fazla açıklama yapılmadı, fakat savcılık, Bay Clu Haid ve Bayan Esperanza Diaz'ın cinsel ilişkileri bulunduğuna inanıyor. Bütün detayları öğrenmek için 1010 WINS'i dinlemeye devam edin."

Cep telefonu çaldı. Myron açtı. "Ulu Tanrım!"

"İlgisi yok," dedi Win.

"Seni hemen arayacağım." Myron telefonu kapadı. Hester Crimstein'ın ofisini aradı. Sekreter, Bayan Crimstein'ın yerinde olmadığını söyledi. Myron konunun acil olduğunu vurgulasa da, Bayan Crimstein hâlâ yerinde değildi. Myron, Bayan Crimstein'ın cep telefonu olup olmadığını sordu. Sekreter aramayı sona erdirdi. Myron hafıza tuşuna bastı. Win

telefonu açtı.

"Sen bu konuda ne düşünüyorsun?" diye sordu Myron.

"Esperanza onunla yatıyordu," dedi Win.

"Belki de öyle değildi."

"Evet, elbette," dedi Win. "Belki de biri cinayet mahalline Esperanza'nın kasık tüylerinden yerleştirmiştir."

"Sahte bir bilgi olabilir."

"Olabilir."

"Belki de dairesini ziyaret etmiştir. İş konuşmak için."

"Sonra da arkasında kasık tüylerini mi bıraktı?"

"Belki banyoyu kullanmıştır. Belki de..."

"Myron?"

"Ne?"

"Lütfen daha fazla detaya girme, teşekkürler. Düşünülmesi gereken bir şey daha var."

"Nedir?"

"Yol kayıtları."

"Doğru," dedi Myron. "Esperanza cinayetten bir saat sonra Washington Köprüsü'nden geçmiş. Bunu biliyoruz. Şimdi bu mantıklı gelebilir. Esperanza ve Clu, otoparkta şiddetli bir şekilde kavga ettiler. Esperanza ortamı yumuşatmak istedi. Clu'nun evine gitti."

"Oraya gittiğinde?"

"Bilmiyorum. Belki de cesedi görerek paniğe kapıldı."

"Evet, elbette," dedi Win. "Birkaç kasık tüyünü koparıp etrafa saçtıktan sonra da kaçtı."

"Oraya ilk gidişi olduğunu söylemedim."

"Olmadığı kesin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ford Taurus'un köprü geçiş kayıtları. Geçen hafta gelen faturaya bakılırsa, araba son bir ayda o köprüden on sekiz kez geçmiş."

Myron kaşlarını çattı. "Dalga geçiyorsun."

"Evet, ben çok şakacı biriyim. Önceki ayı da kontrol ettim. Washington Köprüsü'nden on altı kez geçilmiş."

"Belki de Kuzey Jersey'e gitmek için başka bir nedeni vardı."

"Evet, elbette. Paramus'taki alışveriş merkezleri çok güzeldir."

"Pekâlâ," dedi Myron. "Bir ilişkileri olduğunu varsayalım."

"Bu çok akıllıca olur; özellikle de şimdiye kadar olanları mantıklı bir şekilde açıkladığı için."

"Ne demek bu?"

"Esperanza'nın sessizliğini açıklıyor."

"Nasıl?"

"Âşıklar daima harika şüphelilerdir," dedi Win. "Örneğin, Esperanza ve Clu'nun arasında bir ilişki olduysa, otoparktaki olayın âşıklar arasında bir tartışma olduğunu varsayabiliriz. Sonuçta bu gelişme Esperanza için kötü görünür, o da bunu gizlemek ister."

"Bizden mi?" diye sordu Myron.

"Evet."

"Neden? Bize güvenir o."

"Aklıma birkaç neden geliyor. Avukatı muhtemelen bir şey söylememesini tembihlemiş olabilir."

"Bu onu durdurmazdı."

"Durdurabilir. Daha da önemlisi, Esperanza muhtemelen utanıyordu. Daha yakın zamanda onu ortak yaptın. Bütün operasyonlardan o sorumluydu. Esperanza'nın böyle şeylere aldırmayacağını düşündüğünü biliyorum ama senin onayının olmamasından hoşlanacağını da sanmıyorum."

Myron bunu düşündü. Mantıklıydı, fakat tamamen inandığından emin değildi. "Hâlâ bir şey kaçırdığımızı düşünüyorum."

"Çünkü sessiz kalmasının en önemli nedenine aldırış etmiyoruz."

"O da?"

"Onu Esperanza öldürdü."

Win bu sözden sonra telefonu kapadı. Myron, Northfield Caddesi'nden Livingston'a yöneldi. Büyüdüğü yerin tanıdık görüntüleri önünde belirdi. Radyo haberini ve Win'in söylediklerini düşündü. Esperanza o gizemli kadın, Clu ve Bonnie'nin ayrılmasının nedeni olabilir miydi? Öyleyse, Bonnie neden bunu söylememişti? Belki de bilmiyordu. Ya da belki...

Dur bir dakika!

Belki de Clu ve Esperanza, Tahmin Et'te buluşmuşlardı? Oraya birlikte mi gitmişlerdi, yoksa tesadüfen mi karşılaşmışlardı? İlişkileri böyle mi başlamıştı? Oraya gidip... bir şeylere mi katılmışlardı? Belki de bir tesadüftü. Belki de ikisi

de oraya farklı kılıklarla gitmiş, iş işten geçene kadar birbirlerinin kim olduğunu anlamamışlardı? Bu mantıklı mıydı?

Nero's Restoranı'ndan sağa, Hobart Gap Yolu'na saptı. Artık yaklaşmıştı. Çocukluğunun hayır, bütün hayatının diyarına gelmişti. Bir yıl öncesine kadar ailesiyle birlikte burada yaşıyordu; sonunda bağları gevşeterek Jessica'yla birlikte yaşamaya başlamıştı. Psikologlar, psikiyatrlar ve benzerleri, onun otuzlarına kadar ailesiyle birlikte yaşamasını her türlü sıra dışı şeye bağlamaktan memnun olurlardı. Belki de haklı çıkarlardı. Ama Myron için cevap çok daha basitti. Onları seviyordu. Evet, baş belası olabilirlerdi –hangi anne-baba değildi ki?– ve Myron'ın hayatına burunlarını sokmaktan hoşlanabilirlerdi. Hepsi önemsiz şeylerle ilgiliydi. Onun mahremiyetine saygı duymuş, yine de sevildiğini hissettirmişlerdi. Bu sağlıksız mıydı? Belki. Ama hayatlarındaki bütün mutsuzluklar için ailelerini suçlayan arkadaşlarının durumundan kesinlikle daha iyiydi.

Ailesinin oturduğu sokağa saptı. Eski mahallesi kesinlikle çok sıradandı. New Jersey'de bunun gibi binlerce mahalle vardı; Birleşik Devletler'deyse yüz binlerce. Burası, ülkenin belkemiği olan banliyöydü; efsanevi Amerikan Rüyası'nın savaş alanı. Kulağa bayat gelse de, Myron burayı seviyordu. Evet, mutsuzluklar, tatminsizlikler, kavgalar vs. de vardı ama burayı hâlâ hayatı boyunca gördüğü "en gerçek" yer olarak kabul ediyordu. Araba yolundaki basketbol sahasını, yeni iki tekerlekli bisikletinin yardımcı tekerleklerini, okula gidip gelişleri, çimenlerin rengiyle fazla ilgileni-

şini sevmişti. Bu yaşamaktı. Hepsi buydu.

Myron, Jessica'yla klasik nedenlerden ayrıldıklarını düşünüyordu ama bir de cinsel boyutu vardı. Myron banliyöde bir ev almak ve aile kurmak istiyordu; Jessica ise bağlılıklardan ve sorumluluklardan korktuğu için bunu istemiyordu. Başını iki yana sallayarak araba yoluna girdi. Fazla basit bir açıklama. Bağlanma konusunun sürekli bir gerginlik kaynağı olduğu şüphesizdi ama daha fazlası vardı. Öncelikle yakın zamanda yaşanan bir trajedi vardı.

Brenda vardı.

Annesi kapıdan fırladı ve kollarını iki yana açarak Myron'a koştu. Myron'a hep yeni salıverilmiş bir savaş esiri gibi davranırdı ama bugünün ayrı bir özelliği vardı. Kollarını boynuna doladığında neredeyse oğlunu yere deviriyordu. Babası da aynı ölçüde heyecanlı bir şekilde arkasından geliyordu ama soğukkanlı görünmeye çalışıyordu. Babası hep dengeli olmuştu; boğmadan sevmiş, zorlamadan ilgilenmişti. İnanılmaz bir adamdı. Babası yanına geldiğinde tokalaşma filan olmadı; iki adam hiç utanmadan sımsıkı birbirlerine sarıldılar. Myron babasını yanağından öptü. Babasının kaba teninin tanıdık hissi, Bayan Palms'ın neleri yaşatmaya çalıştığını biraz daha anlamasını sağlamıştı.

"Aç mısın?" diye sordu annesi. Bu onun her zamanki açılış sözüydü.

"Biraz."

"Bir şeyler hazırlamamı ister misin?"

Herkes donup kaldı. Babası yüzünü ekşitti. "Yemek mi

pişireceksin?"

"Ne var ki bunda?"

"Zehirlenme ilkyardım numarasının olup olmadığını kontrol edeyim."

"Ah, Al, çok komiksin. Ha-ha! Gülmekten ölüyorum. Baban ne kadar da komik bir adam, Myron."

"Aslında, Ellen, git de bir şeyler pişir. Benim birkaç kilo vermem gerek."

"Vay canına, gözlerimden yaşlar geldi, Al. Beni öldürüyorsun, ilahi!"

"Zayıflama merkezinden iyidir."

"Ho-ho!"

"Sadece düşüncesi bile yeterince iştah kaçırıyor."

"Kendimi Shecky Greene'le evliymişim gibi hissediyorum." Annesi gülümsüyordu.

Artık eve girmişlerdi. Babası annesinin elini tutmuştu. "Sana bir şey göstereyim, Ellen," dedi babası. "Şuradaki büyük metal kutuyu görüyor musun? Ona fırın deniyor. F-ı-r-ı-n. Fırın. Üzerinde bir sürü sayı olan şu düğmeyi görüyor musun? Onunla çalışıyor."

"Ciddi bir Foster Brooks kitabından bile daha komiksin, Al."

Artık hepsi gülümsüyorlardı. Babası gerçeği söylüyordu. Annesi yemek yapamazdı. Neredeyse hiç yapmazdı. Mutfaktaki becerileri bir hapishanede isyan başlatabilirdi. Myron çocukken, en sevdiği ev yemeği babasının hazırladığı omletti. Annesi kariyerine odaklanmıştı. Mutfak onun için

dergi okuma yeriydi.

"Ne yemek istersin, Myron?" diye sordu annesi. "Çin yemeği? Fong'dan?"

"Olur."

"Al, Fong'u ara da bir şeyler iste."

"Tamam."

"Istakoz soslu karides istemeyi unutma."

"Biliyorum."

"Myron, Fong'un ıstakoz soslu karidesini sever."

"Biliyorum, Ellen. Onu ben büyüttüm, unuttun mu?"

"Sen unutmuş olabilirsin."

"Yirmi üç yıldır Fong'dan yemek söylüyoruz. Her seferinde ıstakoz soslu karides de istiyoruz."

"Unutabilirsin, Al. Yaşlanıyorsun. İki gün önce çamaşırhaneden bluzumu almayı unutmamış mıydın?"

"Kapalıydı."

"Yani bluzumu hiç almadın, haksız mıyım?"

"Elbette haksızsın."

"Her neyse." Ellen oğluna baktı. "Myron, otur. Konuşmamız gerek. Al, Fong'u ara."

Erkekler emirlere uydular. Her zamanki gibi. Myron ve annesi mutfak masasına oturdular.

"Beni iyi dinle," dedi annesi. "Esperanza'nın senin arkadaşın olduğunu biliyorum. Hester Crimstein iyi bir avukat. Esperanza'ya seninle konuşmamasını söylemişse, bu doğru olduğu içindir."

"Sen nereden bili..."

"Hester'ı yıllardır tanırım." Ellen bir savunma avukatıydı ve eyaletin en iyilerinden biriydi. "Daha önce çeşitli davalarda birlikte çalıştık. Beni aradı. Senin müdahale ettiğini söyledi."

"Müdahale filan etmiyorum."

"Aslında onu rahatsız ettiğini ve gözden kaybolman gerektiğini söyledi."

"Seninle bunları mı konuştu?"

"Elbette. Müvekkilini rahat bırakmanı istiyor."

"Yapamam."

"Neden yapamazmışsın?"

Myron yüzünü buruşturdu. "Elimde önemli olabilecek bilgiler var."

"Mesela?"

"Clu'nun karısının söylediğine göre, bir ilişkisi varmış."

"Ve Hester'ın bunu bilmediğini mi sanıyorsun? Savcı, onun Esperanza'yla ilişkisi olduğunu düşünüyor."

"Bir saniye." Bu babasıydı. "Ben Esperanza'nın lezbiyen olduğunu sanıyordum."

"O bir biseksüel, Al."

"Bir ne?"

"Biseksüel. Hem erkeklerden hem kadınlardan hoşlandığı anlamına gelir."

Babası bunu düşündü. "Sanırım bu iyi bir şey."

"Ne?"

"Yani, kişiye herkesten iki kat daha fazla seçenek kazandırır."

"Harika, Al, muhteşem görüşlerin için teşekkürler."

Ellen gözlerini devirerek Myron'a döndü. "Yani Hester bunu zaten biliyor. Başka ne var?"

"Clu öldürülmeden önce beni bulmaya çalışmış," dedi Myron.

"Çok büyük olasılıkla, Esperanza hakkında aşağılayıcı bir şeyler söylemek için."

"Öyle olmayabilir. Clu çatı katına gelmiş. Jessica'ya benim tehlikede olduğumu söylemiş."

"Sence ciddi miydi?"

"Hayır, muhtemelen abartıyordu. Ama bunun önemine Hester Crimstein'ın karar vermesi gerekmez mi?"

"Verdi bile."

"Ne?"

"Clu buraya da geldi, hayatım." Annesinin sesi aniden yumuşamıştı. "Jessica'ya söylediği şeyi bana ve babana da söyledi."

Myron zorlamadı. Clu ailesine de Jessica'ya söylediği şeyi söylemişse, annesi ve babası Myron'ın nerede olduğunu bilmezken onun ölmüş olabileceğinden söz etmişse...

Babası onun aklından geçeni okumuş gibi konuştu. "Win'i aradım. Senin güvende olduğunu söyledi."

"Size nerede olduğumu da söyledi mi?"

Buna annesi cevap verdi. "Sormadık ki."

Sessizlik.

Annesi uzanıp bir elini Myron'ın koluna koydu. "Çok şey yaşadın, Myron. Baban ve ben bunu biliyoruz."

İkisi de derin bir şefkatle ona bakıyorlardı. Olanları kıs-

men biliyorlardı. Jessica'yla ayrılması. Brenda'yla ilgili olanlar. Ama her şeyi bilmiyorlardı.

"Hester Crimstein ne yaptığını biliyor," diye devam etti annesi. "İşini yapmasına izin vermelisin."

Yine sessizlik.

"Al?"

"Ne?"

"Telefonu yerine bırak," dedi annesi. "Belki de biz yemek için dışarı çıksak iyi olur."

Myron saatine baktı. "Acele etmemiz gerekecek. Şehre geri dönmem gerek."

"Öyle mi?" Annesi bir kaşını kaldırdı. "Şimdiden bir randevun mu var?"

Dev Cindy'nin, Tahmin Et'le ilgili yaptığı tasviri düşündü.

"Pek sayılmaz," dedi. "Ama kim bilir?"

15. BÖLÜM

Tahmin et, dışarıdan bakıldığında, Manhattan'daki sıradan, ucuz bir bara benziyordu. Bina tuğladandı, pencereleri neon bira tabelalarını vurgulayacak şekilde karartılmıştı. Kapının üzerinde solmuş harflerle "Tahmin Et" yazıyordu. Hepsi buydu. "Sapkınlıklarınızı Getirin," "Ne Kadar Sapıkça, O Kadar İyi" veya "Sürprizleri Sevseniz İyi Olur" filan yazmıyordu. Hiçbir şey yoktu. Eve giden takım elbiseli biri buraya girebilir, çantasını bırakabilir, çekici bir şeyler bulabilir, bir içki ısmarlayabilir, birkaç hamle yapabilir, sonra da evine götürebilirdi. Sürpriz, sürpriz!

Dev Cindy üzerinde Earth, Wind, and Fire'ı hatırlatan bir kılıkla onu kapıda karşıladı; grubun diğer üyelerine pek benzediği söylenemezdi. "Hazır mısınız?"

Myron tereddüt etti ama başıyla onayladı.

Dev Cindy kapıyı açtığında, Myron nefesini tutarak arkasından içeri daldı. İçerisi de hayal ettiği gibi değildi. Açıkçası sapıkça bir şeyler beklemişti. Belki *Yıldız Savaşları*'ndaki bar sahnesi gibi. Oysa Tahmin Et'in ortamında her-

hangi bir cuma gecesi bekârların takıldığı bir milyon barda bulabileceğiniz o umutsuzluk duygusu vardı. Müşterilerden birkaçı renkli şeyler giymişti ama çoğu haki pantolon ve takım elbise içindeydi. Cüretkâr giyimli birkaç ters kılıklı, deri düşkünü ve vinileks tulum giymiş bir bebek vardı ama bugünlerde Manhattan'daki her kulüpte böyle tiplere rastlamak mümkündü. Evet, bazıları kılık değiştirmişti ama açıkça söylemek gerekirse, bekârlara has bir bara giderken kim farklı görünmeye çalışmazdı ki?

Gözler ve başlar onlara doğru döndü. Myron bir an için nedenini merak etti. Ama sadece bir an için. Sonuçta Dev Cindy'nin yanında duruyordu; bir Siegfried&Roy partisinde görebileceğinizden daha fazla pırıltıya bürünmüş, yaklaşık iki metre boyunda ve yüz elli kilo ağırlığında bir kas yığınının. Dikkatleri çeken oydu.

Dev Cindy ilgiden hoşlanmış gibiydi. Ağırbaşlı görünmeye çalışarak bakışlarını indirdi ama bu, Ed Asner'ın işveli görünmeye çalışması gibiydi. "Baş barmeni tanıyorum," dedi Dev Cindy. "Adı Pat."

"Erkek mi, kadın mı?"

Dev Cindy gülümseyerek Myron'ın koluna hafifçe vurdu. "İşte şimdi anlamaya başladınız."

Bir müzik dolabında Police'in "*Every Little Thing She Does Is Magic**" şarkısı çalıyordu. Myron Sting'in *her küçük* kelimesini kaç kez tekrarladığını saymaya çalıştı. Bir milyondan sonrasını takip edemedi.

Barda iki boş tabure buldular. Dev Cindy, Pat'i arıyordu.

---

* *(İng.) Yaptığı Her Küçük Şey Sihir. (ç.n.)*

Myron bir dedektif gibi ortamı inceledi. Sırtını bara dönerek dirseklerini dayadı, müzikle başını hafifçe sallamaya başladı. Bay Kaypak. Siyah tulumlu bebek onunla göz göze geldi. Myron'ın yanındaki tabureye süzüldü. Myron, 1967'de Kedi Kadın rolünü oynayan Julie Newmar'ı düşündü, ki bu sık yaptığı bir şeydi. Bu kadının saçları koyu sarıydı ama onun dışında oldukça benziyordu.

Kadın onu telekineziye inandıran bir bakış attı. "Selam," dedi.

"Selam." Kadın Avcısı uyanıyor.

Kadın yavaşça elini boynuna uzattı ve tulumunun fermuarıyla oynamaya başladı. Myron dilini yaklaşık olarak ağzının civarında tutmayı başardı. Dev Cindy'ye hızlı bir bakış attı.

"O kadar emin olma," diye uyardı Dev Cindy.

Myron kaşlarını çattı. Tanrı aşkına, burada bir göğüs çatalı vardı. Hem de derindi. Dev Cindy'ye dönerek fısıldadı, "Göğüs çatalı. İki tane göğsü var."

Dev Cindy omuz silkti.

"Adım Thrill," dedi kadın.

"Ben de Myron."

"Myron," diye tekrarladı, kelimenin tadını almaya çalışır gibi dilini ağzının içinde çevirerek. "Bu adı sevdim. Çok erkekçe."

"Şey, teşekkürler, sanırım."

"Adını sevmiyor musun?"

"Aslını istersen nefret ediyorum," dedi Myron. Sonra bir büyük adam bakışı attı ve derin düşüncelere dalmış Fabio

gibi bir kaşını kaldırdı. "Ama senin hoşuna gittiyse, tekrar düşünebilirim."

Dev Cindy, bir kaplumbağa kabuğunu tükürmeye çalışan Amerikan sığırını hatırlatan bir ses çıkardı.

Thrill, Myron'a yakıcı bir bakış daha atarak içkisini aldı. Kabaca "yudumlamak" denebilecek bir şey yaptı ama Myron, yayın denetiminin bu hareketi on sekiz yaş üstüne göndereceğini tahmin etti. "Bana kendinden söz etsene, Myron."

Sohbet etmeye başladılar. Barmen Pat, ara vermişti; dolayısıyla Myron ve Thrill yaklaşık on beş dakika sohbetlerine devam ettiler. Myron itiraf etmek istemiyordu ama eğlenmeye başlamıştı. Thrill bütün vücuduyla ona döndü ve biraz daha yaklaştı. Myron yine cinsiyet işaretlerini kontrol etti. Kirli sakallar olup olmadığına baktı. Hiçbir şey yoktu. Göğüs çatalına baktı. Hâlâ yerindeydi. Ah, eğitimli bir dedektif olmadığını kim söyleyebilirdi ki?

Thrill elini Myron'ın bacağına koydu. Myron kotunun üzerinden onun teninin sıcaklığını hissetti ve bir an ele baktı. Boyutları tuhaf mıydı? Bir kadın için fazla büyük, bir erkek için fazla küçük müydü? Başı dönmeye başlamıştı.

"Kabalık etmek istemem," dedi Myron, sonunda, "ama sen kadınsın, değil mi?"

Thrill başını arkaya atarak güldü. Myron bir âdemelması olup olmadığına baktı. Thrill'in boynunda siyah bir kurdele sarılı olduğundan, bunu söylemek zordu. Kahkahası biraz kabaydı ama ah, haydi... Karşısındaki erkek olamazdı. O göğüs çatalıyla! Hele vinileks tulumu vücudunu ve kasıklarını bu

kadar sıkı sararken; anladınız işte.

"Ne fark eder ki?" diye sordu Thrill.

"Pardon?"

"Beni çekici buluyorsun, değil mi?"

"Gördüklerimi."

"Eee?"

Myron ellerini kaldırdı. "Yani –lütfen açıkça söylememe izin ver– bir tutku anında odada ikinci bir penis varsa... şey, bu kesinlikle şehvetimi söndürür."

Thrill güldü. "Başka penis istemiyorsun, ha?"

"Aynen öyle. Sadece benimki. Bu açıdan bencilim."

"Woody Allen'ı bilir misin?" diye sordu Thrill.

"Elbette."

"Ondan bir alıntı yapayım." Myron kıpırdamadan durdu. Thrill, Woodman'dan alıntı yapacaktı. Eğer gerçekten dişiyse, Myron teklif edecekti. "'Seks iki kişi arasında harika bir şeydir. Beş arasında, muhteşem olur.'"

"Güzelmiş," dedi Myron.

"Nereden olduğunu biliyor musun?"

"Eski gece kulübü gösterilerinden. Woody altmışlarda stand-up gösterileri yaparken."

Thrill başıyla onayladı; öğrenci testi geçtiği için memnun olmuştu.

"Ama burada grup seksten söz etmiyoruz," dedi Myron.

"Hiç grup seks yaptın mı?" diye sordu Thrill.

"Şey, eee, hayır."

"Ama yapsaydın –diyelim ki beş kişi var– aralarından

birinin penisinin olması seni rahatsız eder miydi?"

"Burada teorik olarak konuşuyoruz, değil mi?"

"Birkaç arkadaşımı çağırmamı istemiyorsan."

"Hayır, sorun değil, gerçekten, teşekkürler." Myron derin bir nefes aldı. "Evet, pekâlâ, teorik olarak, sanırım bu çok büyük bir sorun olmazdı; adam benden uzak durduğu sürece."

Thrill başıyla onayladı. "Ama benim bir penisim olsaydı..."

"Felaket olurdu."

"Anlıyorum." Thrill, parmağıyla Myron'ın bacağının üzerinde küçük daireler çizmeye başladı. "Merak ettiğini itiraf et."

"Ediyorum."

"Eee?"

"Yani sonuçta bir gökdelenin tepesinden atladığında bir kişinin zihninden neler geçtiğini de merak ediyorum. Kaldırıma yapışmadan önce."

Thrill bir kaşını kaldırdı. "Muhtemelen çok hızlı düşünmek zorunda kalır."

"Evet, fakat sonunda da yere yapışmak var."

"Bu durumda..."

"Yere yapışmak penis oluyor, evet."

"İlginç," dedi Thrill. "Diyelim ki bir transseksüelim."

"Pardon?"

"Diyelim ki bir penisim *vardı* ama artık yok. Güvende olurdun, değil mi?"

"Yanlış."

"Neden?"

"Hayalet penis," dedi Myron.

"Pardon?"

"Savaşta kolunu veya bacağını kaybeden birinin organını hâlâ yerinde hissetmesi gibi. Hayalet penis."

"Ama kaybolan senin penisin değil ki."

"Fark etmez. Hayalet penis."

"Bu hiç mantıklı değil."

"Kesinlikle."

Thrill ona düzgün, bembeyaz dişlerini gösterdi. Myron onlara baktı. Dişlerden cinsiyet pek anlaşılmazdı. Göğüs çatalını tekrar kontrol etmek daha iyiydi. "Cinselliğin konusunda ciddi şekilde güvensiz olduğunun farkında mısın?" diye sordu Thrill.

"Potansiyel bir partnerin penisi olup olmadığını bilmek istediğim için mi?"

"Gerçek bir erkek, eşcinsel olduğunun düşünülmesinden endişelenmez."

"Beni rahatsız eden insanların ne düşündüğü değil ki."

"Sadece penis meselesi," diye tamamladı Thrill.

"Bingo!"

"Ben yine de cinsel açıdan güvensiz olduğunu söylüyorum."

Myron avuçlarını kaldırarak omuz silkti. "Kim değil ki?"

"Doğru." Thrill poposunu oynattı. Vinileksin vinilekse

sürtünmesinden çıkan gıcırtı. "O halde neden benimle çıkmıyorsun?"

"Sanırım bunu konuştuk."

"Beni çekici buluyorsun, değil mi? Gördüklerini, yani."

"Evet."

"Güzel sohbet ediyor muyuz?"

"Evet."

"Beni ilginç buluyor musun? Eğlenceli?"

"Evet, evet."

"Bekârsın? İlişkin yok?"

Myron yutkundu. "İki evet daha."

"Eee?"

"Eee... bunu kişisel algılama..."

"Ama yine de şu penis meselesi."

"Bingo."

Thrill biraz geri çekildi ve yine boynundaki fermuarla oynadı. "Hey, bu daha ilk buluşma. Hemen soyunmamıza gerek yok."

Myron bunu düşündü. "Oh."

"Şaşırmış gibisin."

"Hayır... Yani..."

"Belki de o kadar kolay değilimdir."

"Benim hatam... yani, bu bara gelmişsin."

"Eee?"

"Yani buradaki müşterilerin çoğunun zor rolü oynayacağını sanmazdım. Woody Allen'dan alıntı yapmam gerekirse, 'O işaretleri nasıl yanlış anladım?'"

Thrill tereddüt etmedi. "*Tekrar Çal, Sam.*"

"Eğer bir kadınsan," dedi Myron, "âşık olabilirim."

"Teşekkür ederim. Bu barda olmanın işaretleri olduğunu düşünüyorsak, sen burada ne arıyorsun? Böyle bir penis sorunun varken?"

"Güzel soru."

"Eee?"

"Ne eee?"

"Neden bana çıkma teklif etmiyorsun?" Thrill yine için için yanıyor gibiydi. "El ele tutuşabiliriz. Belki öpüşürüz. Hatta elini bluzumun altına sokarsın. Biraz ileri gideriz. Arzulu bakışların çoktan o noktaya ulaştığını söylüyor zaten."

"Arzulu bakmıyorum," dedi Myron.

"Öyle mi?"

"Baktıysam –ve *eğer* diyorum– bu sadece cinsiyetini doğrulamak içindir. Emin olabilirsin."

"Bunu netleştirdiğine sevindim. Ama demek istediğim şu ki, sadece birlikte çıkıp yemek yiyebiliriz. Belki bir sinemaya gideriz. Cinsel temas kurmamız gerekmez ki."

Myron başını iki yana salladı. "Hâlâ merak ederim."

"Ah, biraz gizemden hoşlanmaz mısın?"

"Birçok konuda gizemi severim. Ama konu pantolon seviyesine indiğinde, oldukça geleneksel biriyimdir."

Thrill omuz silkti. "Neden burada olduğunu hâlâ anlamıyorum."

Myron, "Birini arıyorum," dedi ve Clu Haid'in bir fotoğrafını çıkararak Thrill'e gösterdi. "Onu tanıyor musun?"

Thrill fotoğrafa bakarak kaşlarını çattı. "Spor menajeri olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Öyleyim. Bir müşterimdi."

"İdi mi?"

"Öldürüldü."

"Şu beyzbolcu mu?"

Myron başıyla onayladı. "Onu buralarda gördün mü?"

Thrill bir kâğıt parçası kaparak bir şeyler karaladı. "Bu benim telefon numaram, Myron. Beni ara."

"Ya fotoğraftaki adam?"

Thrill kâğıt parçasını Myron'a verdi, tabureden indi ve hemen uzaklaştı. Myron gizli bir, eee, silah fark etmeye çalışarak onun hareketlerine dikkatle baktı. Dev Cindy onu dirseğiyle dürttü. Myron neredeyse tabureden düşüyordu.

"Bu Pat," dedi Dev Cindy.

Barmen Pat, bu yeri yönetmek için Archie Bunker'ın tutmuş olabileceği birine benziyordu. Ellili yaşlarının ortalarında, kısa boylu, beyaz saçlı, sarkık omuzlu, yorgun bakışlı bir adamdı. Bıyığı bile –sarı-beyaz arası– her şeyi görmüş gibi sarkıktı. Pat'in kolları sıvanmış, tüylerle dolu Temel Reis tarzı kollarını sergiliyordu. Myron, Pat'in erkek olduğunu umuyordu. Bu yer başını ağrıtmaya başlamıştı.

Pat'in arkasında dev bir ayna vardı. Yanında pembe boyalı, üzerinde *Müşteri Onur Listesi* yazılı bir duvar uzanıyordu. Duvar tanınmış sağcıların çerçeveli portreleriyle doluydu: Pat Buchanan, Jerry Falwell, Pat Robertson, Newt Gingrich, Jesse Helms gibi...

Pat onun fotoğraflara baktığını fark etti. "Hiç fark ettin mi?"

"Neyi?"

"Bütün büyük eşcinsel düşmanlarının ilk isimlerinin ne kadar belirsiz olduğunu? Pat, Chris, Jesse, Jerry. Erkek de olabilir, kadın da. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Hı-hı," dedi Myron.

"Newt da ne biçim bir isim be?" diye ekledi Pat. "Yani, Newt gibi bir adın varken sağlıklı bir cinsel tutumla nasıl büyüyebilirsin ki?"

"Bilmiyorum."

"Benim teorimi duymak ister misin?" Pat omuz silkti. Barın üzerini bir bezle sildi. "Bu dar görüşlü serserilerin hepsi çocukken çok fazla alay konusu oldular. Bu da onların cinsel konularda düşmanca bir tutum takınmasına yol açtı."

"İlginç bir teori," dedi Myron. "Ama senin adın da Pat değil mi?"

"Şey, evet, eşcinsellerden ben de nefret ederim," dedi Pat. "Ama iyi bahşiş verirler."

Pat, Dev Cindy'ye göz kırptı. Dev Cindy de aynı şekilde karşılık verdi. Müzik dolabındaki şarkı değişti. Şimdi Lou Rawls "Love Is In The Air"ı* söylüyordu. Zamanlama diye buna denirdi.

Sağcıların portrelerinin hepsi "imzalı"ydı. Jesse Helms' inkinde şöyle yazıyordu: *Her yerim ağrıyor. Sevgiler ve öpücükler, Jesse.* Açıkça. Devamında bolca öpücük işareti vardı.

---

* *(İng.) Havada Aşk Kokusu Var. (ç.n.)*

Jesse'nin kendisi dudaklarını uzatıp öpmüş gibi iri bir ruj izi de vardı. Iyyk!

Pat elindeki bezle bir bira bardağını temizlemeye başladı. Rahat bir tavırla. Myron neredeyse onun eski kovboy filmlerindeki gibi tükürmesini bekliyordu. "Size ne vereyim?"

"Sporla ilgilenir misin?" diye sordu Myron.

"Anket mi yapıyorsun?"

Ah bu söz. Hep aynı tepkiyi alırdı. Myron tekrar denedi.

"Clu Haid adı sana tanıdık geliyor mu?"

Myron bir tepki bekledi ama göremedi. Hiçbir anlamı yoktu. Adam hayatı boyunca sadece barmenlikle ilgilenmiş gibiydi. Ancak bir *Sahil Güvenlik* karakteri kadar çeşitlilik gösterirlerdi. Hımmm. Bu şimdi ne diye aklına gelmişti ki?

"Sana dedim ki..."

"İsmin benim için hiçbir anlamı yok."

Dev Cindy araya girdi. "Lütfen, Pat..."

Pat ona bir bakış attı. "Beni duydun, Dev C. Onu tanımıyorum."

Myron zorladı. "Clu Haid'i hiç duymadın mı yani?"

"Aynen öyle."

"Peki ya New York Yankee'leri?"

"Mick emekli olduğundan beri onları da izlemiyorum."

Myron, Clu Haid'in fotoğrafını barın üzerine koydu. "Bu adamı burada hiç gördün mü?"

Biri bira istedi. Pat doldurup götürdü. Geri döndüğünde Dev Cindy'yle konuştu. "Bu adam polis mi?"

"Hayır," dedi Dev Cindy.

"O halde cevabım hayır."

"Ya polis olsaydım?" diye sordu Myron.

"O zaman cevabım hayır olacaktı... Bayım." Myron, Pat'in fotoğrafa neredeyse hiç bakmadığını fark etmişti. "Burada yüzleri fark edemeyecek kadar meşgul olduğumu söyleyerek lafı dolaştırabilirdim de. İnsanların, özellikle de ünlülerin, burada gerçek yüzlerini göstermediklerini."

"Anlıyorum," dedi Myron. Cüzdanına uzanarak bir ellilik çıkardı. "Ya sana Ulysses S. Grant'in bir fotoğrafını gösterseydim?"

Müzik dolabındaki şarkı değişti. The Flying Machine, Rosemarie'ye yalvarmaya başladı: "Gülümse, benim için biraz gülümse, Rosemarie." The Flying Machine. Myron grubun adını hatırlıyordu. Bir adamla ilgili ne diyordu?

"Paran sende kalsın," dedi Pat. "Fotoğrafın da. Soruların da. Bela istemiyorum."

"Bu adam bela anlamına mı geliyor?"

"Fotoğrafa bakmadım bile, ahbap. Ve niyetim de yok. Git artık."

Dev Cindy araya girdi. "Pat," dedi, "lütfen..." –kirpiklerini kırpıştırdı; yakıcı güneşin altında ters dönmüş iki pavurya düşünün– "...benim için yardım edemez misin?"

"Hey, Dev C, seni severim, bunu biliyorsun. Ama benim Deri ve Şehvet'e elimde fotoğraflarla geldiğimi düşün. Yardım etmeye hevesli olur muydun?"

Dev Cindy bunu düşündü. "Sanırım hayır."

"İşte. İlgilenmem gereken müşterilerim var."

"Pekâlâ," dedi Myron. Fotoğrafı aldı. "O halde ben de etrafta soruştururum. Fotoğrafı barda dolaştırırım. Sorular sorarım. Açıkça. Bu güzel ortama girip çıkan insanların fotoğraflarını çekerim."

Pat başını iki yana sallayarak hafifçe gülümsedi. "Sen budala orospu çocuğunun tekisin, biliyor musun?"

"Bunu yaparım," dedi Myron. "Yapmak istemiyorum ama elimde fotoğraf makinesiyle kapının önüne kamp kurarım."

Pat, Myron'a uzun bir bakış attı. Anlamını çözmek zordu. Biraz düşmanca belki. Büyük ölçüde sıkkın. "Dev C, birkaç dakikalığına çık buradan."

"Hayır."

"O zaman konuşmam."

Myron, Dev Cindy'ye dönerek başıyla onayladı. Dev Cindy başını iki yana salladı. Myron onu kenara çekti. "Sorun nedir?"

"Burada tehditler savurmamalısınız, Bay Bolitar."

"Ben ne yaptığımı biliyorum."

"Sizi burayla ilgili uyarmıştım. Sizi tek başınıza bırakamam."

"Hemen dışarıda olacaksın. Ben başımın çaresine bakabilirim."

Dev Cindy kaşlarını çattığında, yüzü yeni boyanmış bir totem direğini andırdı. "Bundan hiç hoşlanmadım."

"Başka seçeneğimiz yok."

Dev Cindy iç çekti. Tepesinde lavı köpüren Vezüv Yanardağı'nı hayal edin. "Dikkatli olun."

"Olurum."

Dev Cindy kapıya doğru yürüdü. Mekân doluydu ve Dev Cindy çok yer kaplıyordu. Yine de insanlar Hz. Musa'ya notlar aldıracak kadar büyük bir hızla ikiye ayrıldı. Dev Cindy kapıdan çıktıktan sonra, Myron tekrar Pat'e döndü. "Eee?"

"Eee, sen aptal serserinin tekisin."

Myron ne olduğunu bile anlamadı. İki el Myron'ın kollarının altından süzüldü ve parmaklar ensesinde kenetlendi. Klasik bir çift kle*. Tutuş sertleşti ve kollarını tavuk kanadı gibi geri çekti. Myron kürek kemiklerinin yandığını hissetti.

Kulağına biri fısıldadı. "Dans edelim mi, ideal erkek?"

Konu yakın dövüşe geldiğinde, Myron kesinlikle Win'le boy ölçüşemezdi ama kendisi de hiç değildi. Dahası, uygulayan kişi iyiyse, çift kleyi yarmanın bir yolu olmadığını da biliyordu. Gerçek güreş maçlarında yasak olmasının nedeni de buydu. Ayakta duruyorsanız, arkanızdaki kişinin ayağına basmayı deneyebilirdiniz ama ancak bir salak bu tuzağa düşerdi ki o kadar salak biri de bu noktaya gelmesini sağlayacak hıza ve beceriye sahip olamazdı. Üstelik Myron ayakta da değildi.

Myron'ın dirsekleri bir kuklanınkiler gibi havaya kalkmış, yüzü savunmasız bir şekilde açığa çıkmıştı. Onu tutan güçlü kollar örgü bir şey giyiyordu. Aslında yumuşak sarı bir kazak gibi duruyordu. Yumuşak, sarı bir bluz. Tanrım!

---

* *Güreşte bir oyun. (ç.n.)*

Myron direndi ama bir şey yapamadı. Kollar, Myron'ın başını arkaya çekti ve sonra bara doğru itti. Myron gözlerini kapamaktan başka bir şey yapamazdı. Darbenin ağır noktasını burnunun almaması için çenesini içeri çekti. Ama başı ahşabın üzerinden sekerken kafatasının sarsıldığını hissetti. Alnında bir şey yarılıp açıldı. Başı dönüyor, gözlerinin önünde yıldızlar uçuşuyordu.

Başka bir çift el Myron'ın ayaklarını yakaladı. Şimdi iyice sersemlemiş bir halde havada süzülüyordu. Eller ceplerini boşalttı. Bir kapı açıldı. Myron karanlık bir odaya taşındı. Eller onu bırakınca, Myron patates çuvalı gibi kıçının üstüne düştü. Bunların hepsi –çift klenin başlangıcından yere bırakılmasına kadar– sadece sekiz saniye sürmüştü.

Bir ışık yandı. Myron alnına dokundu ve eline yapış yapış bir şey geldi; kandı bu. Saldırganlara baktı.

İki kadın.

Hayır, ters kılıklılar. İkisinin de başında sarı peruklar vardı. Birininki seksenlerin başlarındaki alışveriş merkezi kızı saçıydı; kabarık ve yüksek. Diğerininki –yumuşak sarı yünlü bluz giymiş olan (ilgilenenler için, üzerinde isminin baş harfleri vardı)– Veronica Lake tarzındaydı.

Myron ayağa kalkmaya çalıştı. Veronica Lake bağırarak bir yandan tekme indirdi. Tekme hızlıydı ve tam göğsüne indi. Myron "pluuu" der gibi bir ses çıkardı ve tekrar olduğu yere çöktü. Eli otomatik bir şekilde cep telefonuna uzandı. Hafıza tuşuna basarak Win'i arayacaktı. Ama duraksadı.

Cep telefonu yerinde değildi.

Başını kaldırdı. Telefonu Alışveriş Merkezi Kızı almıştı.

Lanet olsun. Myron etrafına bakındı. Bütün bar ve Barmen Pat'in sırtı görünüyordu. Aynayı hatırladı. Elbette. Tek yönlü camdı. Müşteriler bir ayna görüyordu. Buradaki insanlarsa, eh, her şeyi görüyorlardı. Kimin izlediğini bilmezken farkı anlamak zordu.

Duvarlar mantarlı ve dolayısıyla da ses geçirmezdi. Zemin ucuz linolyum kaplıydı. *Temizlemesi kolay,* diye düşündü. Yine de her yerde kan lekeleri vardı. Onunki değil. Bu kan lekeleri eski ve kurumuştu. Ama buradaydılar. Başka bir şeyle karıştırılmaları mümkün değildi. Myron nedenini biliyordu. Tek kelime: Korkutma.

Burası klasik bir dayak odasıydı. Birçok yerde bu odalardan vardı. Özellikle de spor sahalarında. Artık eski günlerdeki kadar fazla değildi. Bir zamanlar yaramaz seyircilere stadyumdan çıkarılmaktan fazlası yapılırdı. Güvenlik görevlileri onu bir arka odaya götürür ve biraz tartaklardı. Görece güvenliydi. Taraftar ne diyebilirdi ki? Muhtemelen sarhoş olup kendini kaybetmiş, hatta tribünlerde kavgaya karışmış olabilirdi. Güvenlik görevlileri bu yüzden –önlem olarak– fazladan birkaç çürük daha eklerdi. Çürüklerin nereden kaynaklandığını kim bilebilirdi ki? Yaramaz taraftar dava açmakla veya sesini çıkarmakla tehdit ederse, stadyum yetkilileri onu kamu alanlarında sarhoş olmak, saldırı veya başka uydurma şeylerle dava edebilirlerdi. Dahası, hikâyelerini bir düzine güvenlik görevlisi desteklerken, taraftarınkini destekleyecek kimse olmazdı.

Bu yüzden taraftar konunun peşini bırakırdı. Dolayısıyla

dayak odaları kalırdı. Muhtemelen bazı yerlerde hâlâ vardı.

Veronica Lake güldü. Hoş bir ses değildi. "Dans edelim mi, ideal erkek?" diye sordu kadın-adam, tekrar.

"Romantik bir şarkıyı bekleyelim," dedi Myron.

Odaya bir ters kılıklı daha girdi. Bu kızıl saçlıydı. Eski komedi dizisi *Günbegün*'deki somurtkan anne Bonnie Franklin'e benziyordu. Aslında benzerlik bir hayli ürkütücüydü; mükemmel bir kararlılık ve şirinlik bileşimi.

"Schneider nerede?" diye sordu Myron.

Cevap gelmedi.

"Kalk bakalım, ideal erkek!" dedi Veronica Lake.

"Yerdeki kan," dedi Myron.

"Ne?"

"Güzel bir detay ama sizce de biraz abartılı değil mi?"

Veronica Lake sağ ayağını kaldırarak topuğunu çekiştirdi. Topuk söküldü. Aslında bir kılıfı gizliyordu; çelik bir bıçağın kılıfını. Veronica etkileyici bir yüksek tekme pozuyla ayağını kaldırarak onu Myron'a gösterdi.

Bonnie Franklin ve Alışveriş Merkezi Kızı gülmeye başladılar.

Myron paniğe kapılmamaya çalışarak Veronica Lake'in gözlerinin içine baktı. "Böyle giyinmekte yeni misin?" diye sordu.

Veronica ayağını indirdi. "Ne?"

"Yani, şu ince topuk konusunu biraz abartmıyor musun?"

En iyi esprisi değildi ama zaman kazanmaya çalışı-

yordu. Veronica, Alışveriş Merkezi Kızı'na baktı. Alışveriş Merkezi Kızı, Bonnie Franklin'e baktı. Sonra Veronica aniden bıçağı öne uzatarak yüksek bir süpürme tekmesi savurdu. Myron üzerine gelen çeliğin pırıltısını gördü. Geri yuvarlandı ama bıçak gömleğini ve tenini kesmişti. Hafifçe haykırdı ve gözlerini şaşkınlıkla açarak aşağı baktı. Kesik derin değildi, fakat kanı akıyordu.

Üç kadın-adam yumruklarını sıkarak açıldılar. Bonnie Franklin'in elinde bir şey vardı. Siyah bir copa benziyordu. Myron bundan hoşlanmamıştı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama Veronica yine bir tekme savurdu. Myron zıplamaya çalıştı ama bıçak yine de baldırını yakaladı. Myron bıçağın etine girip çıktığını hissetti.

Kalbi artık deli gibi atıyordu. Daha fazla kan. Şu kendi kanını görmekle ilgili bir şey. Nefesleri de çok hızlanmıştı. *Sakin kal,* diye hatırlattı kendine. *Düşün.*

Bonnie Franklin'in copla durduğu noktaya doğru gidecekmiş gibi yaptı. Sonra yumruğunu hazırlayarak aniden sağa çekildi. Hiç tereddüt etmeden, üzerine gelen Alışveriş Merkezi Kızı'na bir yumruk indirdi. Darbesi tam gözün altına isabet etti ve Alışveriş Merkezi Kızı düştü.

O anda Myron kalbinin durduğunu sandı.

Bir cızırtı duyuldu ve dizinin arkası patlamış gibi geldi. Myron acıyla döndü. Vücudu sarsılmıştı. Yakıcı bir acı, dizinin arkasındaki sinir odağından yayılarak vücudunun her yerine ulaştı. Arkasına baktı. Bonnie Franklin sadece elindeki sopayla ona dokunmuştu. Bacakları gücünü kaybederek al-

tında kıvrıldı. Myron yere devrilerek karaya vurmuş balık gibi çırpındı. Midesi kasıldı. Kusmak üzereydi.

"En düşük seviyedeydi," dedi Bonnie Franklin, küçük bir kız gibi tiz bir sesle konuşarak. "Sadece sığırın dikkatini çekmek için."

Myron vücudunun titremesini bastırmaya çalışarak başını kaldırdı. Veronica bacağını kaldırdı ve topuğunu Myron'ın yüzüne yaklaştırdı. Hızlı bir hamleyle Myron'ın işini bitirebilirdi. Bonnie ona yine copunu gösterdi. Myron bütün vücudunun bir kez daha titrediğini hissetti. Tek yönlü camdan dışarı baktı. Dev Cindy'den iz yoktu. Yardım gelmiyordu.

Şimdi ne olacaktı?

Konuşan Bonnie Franklin oldu. "Buraya neden geldin?"

Myron copa baktı ve onun tadına tekrar bakmaktan nasıl kurtulacağını düşündü. "Birini soruşturuyordum," dedi.

Alışveriş Merkezi Kızı kendini toparladı. Elini yüzüne bastırarak Myron'ın tepesine dikildi. "Bana vurdu!" Sesi şimdi daha kalındı; şaşkınlık ve acı, kadınsı tavrını biraz bırakmasına neden olmuştu.

Myron hiç kıpırdamadı.

"Seni kaltak!"

Alışveriş Merkezi Kızı yüzünü buruşturdu ve Myron'ın göğüskafesi futbol topuymuş gibi bir tekme indirdi. Myron tekmenin geldiğini gördü, topuk bıçağını gördü, gütme çubuğunu gördü, gözlerini kapadı ve hepsinin acısını hissetti.

Sırtüstü devrildi.

Bonnie Franklin sorularına devam ediyordu. "Kimi soruyordun?"

Bu bir sır değildi. "Clu Haid."

"Neden?"

"Çünkü buraya gelip gelmediğini bilmek istiyordum."

"Neden?"

Onlara katili aradığını söylemek pek akıllıca olmayabilirdi; özellikle de katil odadakilerden biriyse. "Bir müşterimdi."

"Eee?"

"Kaltak!" Yine Alışveriş Merkezi Kızı'ydı. Bir tekme daha. Yine göğüskafesinin altına indi ve cehennem gibi yaktı. Myron boğazından yükselen kusmuğu yutmaya çalıştı. Tek yönlü camdan dışarı tekrar baktı. Dev Cindy'den hâlâ iz yoktu. Göğsündeki ve bacağındaki bıçak yaralarından kan süzülüyordu. Elektrik şokundan içi hâlâ titriyordu. Veronica Lake'in gözlerine baktı. Sakin gözler. Win'inkiler gibi. İyi olanlar hep böyle bakardı.

"Kimin için çalışıyorsun?" diye sordu Bonnie.

"Kimse."

"O halde buraya gelip gelmediğini neden umursuyorsun?"

"Sadece parçaları birleştirmeye çalışıyorum," dedi Myron.

"Hangi parçaları?"

"Genel şeyler."

Bonnie Franklin, Veronica Lake'e baktı. İkisi de aynı

anda başıyla onayladı. Bonnie Franklin, elindeki copu uzatarak tekrar gösterdi. "*Genel şeyler* kabul edilir bir cevap değil."

Myron paniğe kapılmaya başlıyordu. "Durun..."

"Hayır, hiç sanmıyorum." Bonnie copla ona doğru uzandı.

Myron'ın gözleri iri iri açıldı. Hiçbir seçeneği yoktu. Denemek zorundaydı. Cop ona tekrar değerse, hiçbir şeyi kalmazdı. Sadece Veronica'nın onu öldürmemesini umabilirdi.

Hamleyi son on saniyedir planlıyordu. Boynunun ve başının üzerinde tamamen arkaya döndü. Ayaklarının üzerinde doğruldu ve hiç duraksamadan bir top gibi ileri atıldı. Üç kadın-adam saldırıya hazırlanarak geri çekildiler ama saldırmak intihar olurdu. Myron bunu biliyordu. Üç kişiydiler, ikisi silahlıydı ve en azından biri çok iyiydi. Myron onları asla yenemezdi. Onları şaşırtmak zorundaydı. Öyle yaptı. Onlara yönelmeyerek.

Doğruca tek yönlü cama yöneldi.

Bacakları onu bir roket gibi cama doğru taşıdı. Üç rakibi onun ne yapmaya çalıştığını anladıklarında, artık çok geçti. Myron gözlerini sımsıkı kapadı, yumruklarını sıktı ve bütün ağırlığıyla cama çarptı. Bütün gücüyle. Eğer cam kırılmazsa, zaten ölecekti.

Cam paramparça oldu.

Gürültü inanılmazdı. Myron cam parçalarını etrafına saçarak diğer tarafa uçtu. Yere indiğinde bir top gibi sımsıkı

büzülerek yerden yuvarlandı. Minik cam parçaları tenini kesti. Acıya aldırmadan yuvarlanmaya devam ederek bara çarptı. Şişeler devrildi.

Dev Cindy mekânın ününden söz etmişti. Myron buna güveniyordu. Tahmin Et müşterileri hayal kırıklığına uğramamışlardı.

Tam bir New York kavgası patlak verdi.

Masalar havalarda uçuyor, insanlar bağırıp çağırıyordu. Biri barın üzerinden atlayarak Myron'ın üzerine indi. Başka camlar kırıldı. Myron ayağa kalkmaya çalıştı ama yapamıyordu. Sağ tarafında bir kapının açıldığını gördü. Alışveriş Merkezi Kızı dışarı fırladı.

"Kaltak!"

Kadın-adam, elinde Bonnie'nin copuyla ona doğru koştu. Myron kalkmaya çalıştı ama kendini toparlayamıyordu. Kadın-adam yaklaşıyordu.

Ama birden gözden kayboldu.

Bir çizgi film karesi gibiydi; iri köpeğin Kedi Sylvester'a vurduğu, Sylvester'ın odanın diğer ucuna uçtuğu ve dev yumruğun birkaç saniye ekranda kaldığı sahne gibi.

Bu durumda yumruk, Dev Cindy'ye aitti.

Vücutlar havada uçuşuyordu. Camlar havada uçuşuyordu. Sandalyeler havada uçuşuyordu. Dev Cindy hiçbirine aldırmadı. Myron'ı kaldırıp bir itfaiyeci gibi omzuna attı ve çabucak bardan dışarı koştu. Aynı anda geceyi yaran polis sirenleri yaklaşıyordu.

16. BÖLÜM

Dakota'da Win "Cık-cık," dedi. "Birkaç kızın seni dövmesine izin mi verdin yani?"

"Kız değillerdi."

Win konyağından bir yudum aldı. Myron Yoo-Hoo'sunu içti. "Yarın gece," dedi Win, "bu bara tekrar gideceğiz. Birlikte."

Bu Myron'ın şimdi düşünmek istediği bir şey değildi. Win doktor çağırdı. Sabahın ikisiydi ama beyaz saçlı bir doktor on beş dakika içinde geldi. Profesyonel bir gülüşle, kırılan bir şey olmadığını söyledi. Tıbbi tedavinin büyük bölümü bıçak kesiklerinin ve cam parçalarının temizlenmesinden oluşuyordu. İki topuk kesiği –karnındaki Z biçimindeydi– dikiş gerektiriyordu. Sonuçta hepsi acı verici ama zararsızdı.

Doktor, kodeinli Tylenol verdi, çantasını kapadı, şapkasının ucunu tutarak selamladı ve gitti. Myron içeceğini bitirdikten sonra yavaşça ayağa kalktı. Duş almak istiyordu ama doktor ona sabaha kadar beklemesini söylemişti. Birkaç hap yutup kendini yatağa attı. Uykuya daldığında rüyasında

Brenda'yı gördü.

Sabah Hester Crimstein'ı evinden aradı. Telesekreter cevap verdi. Myron konunun acil olduğunu belirtti. Mesajın ortalarında Hester telefonu açtı.

"Esperanza'yı görmem gerek," dedi Myron, avukata. "Hemen."

Şaşırtıcı bir şekilde, avukat bir an tereddüt ettikten sonra "Tamam," dedi.

"Ben birini öldürdüm," dedi Myron.

Esperanza karşısında oturuyordu.

"Gerçekten bir silahla ateş ettiğimi kastetmiyorum ama etmiş kadar oldum. Birçok açıdan daha kötülerini de yaptım."

Esperanza bakışlarını ondan ayırmıyordu. "Bu kaçmandan hemen önce mi oldu?"

"Birkaç hafta öncesinde, evet."

"Ama bu yüzden gitmedin."

Myron ağzının kuruduğunu hissetti. "Sanırım hayır."

"Sen Brenda yüzünden kaçtın."

Myron cevap vermedi.

Esperanza kollarını göğsünde kavuşturdu. "Şimdi bu küçük bilgiyi neden benimle paylaşıyorsun?"

"Emin değilim."

"Ben eminim," dedi Esperanza.

"Öyle mi?"

"Bir tür numara. Büyük bir itirafta bulunmanın, benim de açılmamı sağlayacağını düşündün."

"Hayır," dedi Myron.

"O halde?"

"Benim böyle konularda konuştuğum kişi sensin."

Esperanza neredeyse gülümsedi. "Şimdi bile mi?"

"Beni neden kendinden uzaklaştırdığını anlamıyorum," dedi Myron. "Tamam, bunlardan söz etmemin bizim –bilmiyorum– normale dönmemize yardımcı olacağı yönünde bir umudum vardı. Belki de sadece konuşmak istedim. Win anlamaz. Öldürdüğüm kişi kötülüğün ta kendisiydi. Win için bunun yaratacağı ikilem, bir kravat seçimi kadar ahlaki önem taşımaz."

"Bu ahlaki ikilem seni rahatsız mı ediyor?"

"Sorun şu ki," dedi Myron, "etmiyor."

Esperanza başıyla onayladı. "Ah."

"O kişi bunu hak etmişti," diye devam etti Myron. "Ama mahkemenin elinde kanıt yoktu."

"Sen de kanun infazcısı oldun."

"Bir açıdan."

"Bu da seni rahatsız mı ediyor? Hayır, dur, rahatsız etmiyor."

"Doğru."

"Yani bu gerçek uykularını kaçırmadığı için uykun kaçıyor."

Myron gülümseyerek ellerini iki yana açtı. "Neden sana geldiğimi anlıyor musun?"

Esperanza bacak bacak üstüne attı ve tavana baktı. "Seninle ve Win'le ilk karşılaştığımda, arkadaşlığınızı merak etmiştim. Başlangıçta sizi birbirinize çekenin ne olduğunu. Belki de Win'in gizli bir eşcinsel olabileceğini düşünmüştüm."

"Neden herkes bunu söylüyor? İki erkek sadece..."

"Yanılmıştım," diye araya girdi Esperanza. "Hemen savunmaya geçme; insanlar böyle bir şeyi merak eder. Siz ikiniz eşcinsel değilsiniz. Bunu çabucak anlamıştım. Dediğim gibi, sadece bir düşünceydi. Sonra eski bir deyiş aklıma geldi: 'Zıt kutuplar birbirini çeker.' Belki de durum kısmen buydu." Esperanza duraksadı.

"Ve?" diye teşvik etti Myron.

"Ve aslında ikiniz birbirinize sandığınızdan daha çok benziyorsunuzdur. Burada çok derinlere inmek istemiyorum, fakat Win sende kendi insancıllığını görüyor. Sen onu sevebiliyorsan, ne kadar kötü biri olabileceğini sorguluyor. Sen, diğer yandan, onu gerçeğin soğukluğu gibi görüyorsun. Win'in mantığı korkutucu ama aynı ölçüde de çekici. Hepimizin içinde onun yaptıklarından hoşlanan bir taraf var; o aynı taraf, İranlıların bir hırsızın elini keserken çok da haksız olmayabileceklerini düşünüyor. Sen dezavantajlarla ilgili banliyö saçmalıklarını dinleyerek büyümüşsün. Ama şimdi gerçek yaşam sana bazı insanların gerçekten kötü olduğunu öğretiyor. Bu da seni Win'e biraz daha yaklaştırıyor."

"Yani Win gibi olmaya başladığımı mı söylüyorsun? Tanrım, çok rahatladım!"

"Sadece tepkinin insanca olduğunu söylüyorum. Hoşlanmadım. Doğru olduğunu da düşünmüyorum. Gerçekten de bir bataklığa gömülüyor olabilirsin. Kuralları esnetmek senin için giderek kolaylaşıyor. Belki öldürdüğün kişi bunu hak etmiştir ama bunu duymak istiyorsan, bağışlanma arıyorsan, Win'e git."

Sessizlik.

Esperanza'nın parmakları ağzına gitti ve tırnaklarını yemekle altdudağını çekiştirmek arasında kararsız kaldı. "Sen hep tanıdığım en iyi insan oldun," dedi. "Kimsenin bunu değiştirmesine izin verme, tamam mı?"

Myron zorlukla yutkunarak başıyla onayladı.

"Artık kuralları esnetmiyorsun," diye devam etti Esperanza. "Onları ezip geçiyorsun. Daha dün beni korumak için yemin altındayken yalan söyleyebileceğini söyledin."

"O farklı."

Esperanza, Myron'ın gözlerinin içine baktı. "Bundan emin misin?"

"Evet. Seni korumak için ne gerekiyorsa yaparım."

"Kanunları çiğnemek buna dahil mi? Demek istediğim bu, Myron."

Myron oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı.

"Bir şey daha," dedi Esperanza. "Bu ahlaki ikilemi, yüzleşmek istemediğin iki gerçekten kaçmak için kullanıyorsun."

"Hangi gerçekler?"

"Birincisi, Brenda."

"İkincisi?"

Esperanza gülümsedi. "Bunu bir hayli hızlı geçtin."

"İkincisi?" diye tekrarladı Myron.

Esperanza'nın gülümsemesi anlayışlı ve nazikti. "İkincisi, gerçekte neden burada olduğunu düşünmemeni sağlıyor."

"Nedenmiş o?"

"Clu'yu öldürüp öldürmediğim konusundaki merakın giderek artıyor. Eğer yaptıysam, bunu haklı çıkarmanın yollarını arıyorsun. Sen bir kez öldürdün; dolayısıyla eğer ben de öldürmüşsem, haklı bir nedenim olabilir. Sadece bir neden duymak istiyorsun."

"Sana vurmuş," dedi Myron. "Otoparkta."

Esperanza bir şey söylemedi.

"Radyoda Clu'nun evinde senin kasık tüylerinin bulunduğu..."

"Sakın o konuya girme," dedi Esperanza.

"Mecburum."

"Dışında kal."

"Yapamam."

"Senin yardımına ihtiyacım yok."

"Dahası da var. Ben de bu olaya karıştım."

"Çünkü öyle olmasını istiyorsun."

"Clu sana benim tehlikede olduğumu söylemiş miydi?"

Esperanza sessiz kaldı.

"Aileme bunu söylemiş. Jessica'ya da. Önce uydurma olduğunu düşündüm. Belki de değildir. Postayla gönderilen tuhaf bir CD aldım. Genç bir kızın fotoğrafı vardı."

"Artık saçmalıyorsun," dedi Esperanza. "Buna hazır olduğunu sanıyorsun ama değilsin. Geçmişteki hatalarından ders al biraz. Bu konudan uzak dur."

"Kendimden de uzak duramam ya," dedi Myron. "Clu neden benim tehlikede olduğumu söyledi? Neden sana vurdu? Tahmin Et barında neler oldu?"

Esperanza başını iki yana salladı. "Gardiyan."

Gardiyan kapıyı açtı. Esperanza bakışlarını yerden kaldırmıyordu. Döndü ve Myron'a bakmadan odadan çıktı. Myron birkaç saniye tek başına oturarak kafasını toparlamaya çalıştı. Saatine baktı. Dokuz kırk beş. Sophie ve Jared Mayor'la saat on birdeki randevusuna gitmek için bolca zamanı vardı. Daha odadan yeni çıkmıştı ki, bir adam yanına yaklaştı.

"Bay Bolitar?"

"Evet."

"Bu size."

Adam ona bir zarf vererek ortadan kayboldu. Myron zarfı açtı. Bergen County Savcılığı'ndan gelen bir el koyma emriydi. Başlığı okudu: "Bergen County Halkı'na karşı Esperanza Diaz." Bak, bak. Esperanza ve Hester ona hiçbir şey söylememekle doğru olanı yapmışlardı.

Zarfı cebine tıktı. En azından artık yalan söylemesi gerekmeyecekti.

17. BÖLÜM

Myron, başı hukuki açıdan derde giren her iyi çocuğun yapacağı şeyi yaptı: Annesini aradı.

"Clara teyzen bu konuyla ilgilenir," dedi annesi.

Clara aslında Myron'ın teyzesi değildi; sadece mahalleden eski bir dosttu. Dini bayramlarda hâlâ Myron'ın yanağını sıkar ve "Ne *punim*!" diye bağırırdı. Myron onun, bunu yargıcın önünde yapmamasını umuyordu. "Sayın Yargıç, Tanrı aşkına şu surata bir bakın: *Punim* mi, değil mi?"

"Pekâlâ," dedi Myron.

"Ben onu ararım, o da savcılığı arar. Bu arada sen hiçbir şey söylemeyeceksin, anlaşıldı mı?"

"Tamam."

"Şimdi anladın mı, Bay Ukala? Sana ne anlatmaya çalıştığımı şimdi anladın mı? Hester Crimstein haklı mıymış?"

"Evet, anne, her neyse."

"Bana her neyse deme. Senin için el koyma emri çıkarılmış. Ama Esperanza sana bir şey söylemediği için, onun davasına zarar veremezsin."

"Bunun farkındayım, anne."

"Güzel. Ben Clara Teyzeni arayayım."

Ellen telefonu kapadı. Bay Ukala da aynı şeyi yaptı.

Açıkça söylemek gerekirse, Yankee Stadyumu, sürekli aşınan Bronx'un foseptik çukurunda sayılırdı. Önemi yoktu. Ünlü spor anıtını gördüğünüz anda, kilisedeymiş gibi sessizleşirdiniz. Anılar zihninize dolar ve derinlere gömülürdü. Görüntüler zihninizde bir görünüp bir kaybolurdu. Gençliği. 4 numaralı trende durmuş, babasının dev gibi elini tutan, onun nazik yüzüne bakan, oyun başlamadan önce bütün benliğiyle heyecanlanan küçük bir çocuk. Myron beş yaşındayken, babası saha dışına uçan bir topu yakalamıştı. O anı hâlâ hatırlıyordu; beyaz ham deriden topun çizdiği kavis, kalabalığın ayağa kalkışı, babasının kolunun inanılmaz bir yüksekliğe uzanışı, topun mutlu bir takırtıyla avucuna inişi ve değerli ödülü oğluna verirken babasının yüzünde beliren o gurur ifadesi. Myron, o topu hâlâ saklıyordu; ailesinin evinin bodrumunda çürüyordu.

Myron'ın en sevdiği spor basketboldu ve televizyonda da futbol izlemeyi severdi. Tenis prenslerin, golf kralların oyunuydu. Ama beyzbol sihirdi. Erken çocukluk dönemine ait anıları çok net değildi ama neredeyse her çocuk, gittiği ilk büyük lig beyzbol maçını hatırlar. Maçın sonucunu, kimin sayı yaptığını, kimin topu yakaladığını hatırlar. Özellikle babasını hatırlar. Tıraş losyonunun kokusu beyzbol kokularına

karışmıştır; yeni kesilmiş çimenler, yaz havası, sosisli sandviçler, bayat patlamış mısır, dökülmüş bira, fazla yağlanmış eldiven ve beyzbol topu. Konuk takımı, yazın Petrocelli'yi ısıtmak için yerden top atışlarını, taraftarların Nesquik televizyon reklamlarındaki Frank Howard'ın taklidini yapışlarını, oyunun devlerinin sayı koşularını hatırlıyordu. İnsan kardeşinin kayıt tutuşunu, takımları Tevrat'ı inceleyen hahamlar gibi titizlikle incelediğini, beyzbol kartlarınızı elinizde tuttuğunuzu, yaz gününün yavaş ve rahat akışını, annenizin maçı izlemekten çok bronzlaşmaya çalıştığını hatırlarsınız. Babanızın konuk takımın flamasından alışını ve daha sonra Boston Garden'da sancak çeken Celtics gibi bir törenle odanızın duvarına asışını hatırlarsınız. Yedek kulübesindeki oyuncuların çok rahat göründüğünü, ağızlarındaki koca tütün tomarları yüzünden yanaklarının nasıl şiştiğini hatırlarsınız. Rakip takımın yıldızlarına nasıl hayranlıkla karışık nefret duyduğunuzu, Sopa Günü'nün mutluluğunu ve o tahta parçasına doğruca Honus Wagner'ın soyunma odası dolabından gelmiş gibi nasıl saygı duyduğunuzu hatırlarsınız.

Bana yedi yaşından önce bir büyük lig oyuncusu olma hayalleri kurmayan tek bir çocuk gösterin; Eğitim Ligi'nden veya kişinin hayatın sizi nasıl hayal kırıklığına uğratabileceğini öğrettiği acı verici ilk derslerden önce. Bana öğretmenler izin verdiğinde, Minikler Ligi kasketini başına geçirerek okula gittiğini, içine en sevdiği beyzbol kartını sıkıştırdığını, akşam yemeğinde başından çıkarmadığını, yatağa girdiğinde kasketini komodinin üzerine koyduğunu hatırlamayan bir

çocuk gösterin. Hafta sonlarında veya babasının işten aceleyle eve geldiği, iş giysilerini çıkarıp atarak hemen üzerine bir tişört geçirdiği –her zaman biraz fazla küçük gelir– eldivenini kaptığı ve günün son ışıkları kaybolmadan önce arka bahçeye koştuğu o çok değerli yaz gecelerinde, babasıyla top tutmaca oynadığını hatırlamayan bir çocuk gösterin. Bana babasının bir beyzbol sopasını ne kadar uzağa atabildiğini veya ne kadar sert vurabildiğini hayranlıkla izlemeyen –babası ne kadar kötü bir sporcu olursa olsun, ne kadar berbat vuruşlar yaparsa yapsın– ve o muhteşem anda babasını akıl almaz güçlere sahip bir kahraman gibi görmeyen bir çocuk gösterin.

Bu sihir sadece beyzbolda vardı.

New York Yankee'lerinin büyük pay sahibi, Sophie Mayor'dı. Kendisi ve kocası Gary, bir yıldan kısa bir süre önce, uzun zamandır gözden düşmüş olan Vincent Riverton'dan takımı satın aldıklarında beyzbol dünyasını şoka sokmuşlardı. Taraftarların çoğu ayakta alkışlamıştı. Bir yayıncılık kralı olan Vincent Riverton'ın halkla bir sevgi-nefret –çoğunlukla nefret– ilişkisi vardı ve servetlerini bilgisayar yazılımıyla kazanmış olan yeni teknoloji zengini çift Mayor ailesi, ellerini taşın altına sokmaya söz vermişlerdi. Gary Mayor, Bronx'ta büyümüştü; taraftarlara Mick ve DiMaggio günlerine geri döneceklerine dair söz vermişti. Taraftarlar çok heyecanlanmıştı.

Ama trajedi çok hızlı gelmişti. Satın alım gerçekleşmeden iki hafta önce, Gary Mayor ani bir kalp krizi geçirerek

ölmüştü. Yazılım işinde baskın olmasa da daima eşit ortak olan Sophie Mayor, satın alımın tamamlanması konusunda ısrar etmişti. Halkın desteği ve sempatisi arkasındaydı. Gray ve kökleri, onu halka bağlayan şey olmuştu. Sophie, Ortabatılıydı ve avcılığa olan tutkusu bir matematik dehası zihniyle karışıyordu; dolayısıyla doğasında şüpheci New Yorklular onu tuhaf bir kişilik olarak görmüşlerdi.

Takımın başına geçtikten kısa süre sonra, Sophie oğlu Jared'i –neredeyse hiç beyzbol deneyimi olmayan bir adamı– ortak genel müdür yapmıştı. Halk bundan hoşlanmamıştı. Çabuk bir hamleyle, Clu Haid'in hâlâ iyi bir-iki yılı kaldığı olasılığına dayanarak Yankee çiftlik sistemini deşmişti. Halk karşı çıkmıştı ama Sophie Mayor direnmişti. Bronx'ta hemen bir Dünya Kupası oynanmasını istiyordu. Bunu elde etmenin yolu, Clu Haid'i takıma almaktı. Halk şüpheliydi.

Ama Clu takıma katıldıktan sonraki ilk ayında inanılmaz bir performans sergilemişti. Direk atışları doksanın üzerine ulaşıyordu ve kavisleri uzaktan kumandayla yönetiliyormuş gibiydi. Her maçta daha da iyiye gidiyordu. Yankee'ler birinciliğe yükselmişti. Halk memnundu. En azından kısa bir süre için. Myron takımla ilgilenmeyi bırakmıştı ama Clu'nun uyuşturucu testinin sonucu pozitif çıktığında, Mayor ailesinin nasıl bir duruma düştüğünü tahmin edebiliyordu.

Myron, hemen Sophie Mayor'ın ofisine götürüldü. Sophie ve Jared onu ayakta karşıladılar. Sophie Mayor muhtemelen ellili yaşlarının ortalarındaydı, şık bir görünüşü, beyaz ve bakımlı saçları, dik bir sırtı vardı. Sağlam tokalaşırdı,

güçlü kolları vardı. Gözleri yaramazca, kurnazca parıldardı. Jared yirmi beş yaşlarındaydı. Tarzsız bir şekilde saçlarını sağdan ayırıyor, tel çerçeveli gözlük takıyordu. Üzerine mavi bir takım geçirmiş, boynuna benekli bir kravat takmıştı. George Will'in gençliği.

Ya ofiste az mobilya vardı ya da duvardaki Kanada geyiği başı ortama hâkim olduğu için öyle görünüyordu. Ölü bir geyik. Canlısını o şekilde asmak çok zor olurdu. Güzel bir dekor anlayışı. Myron yüzünü buruşturmamaya çalıştı. "Bu geyikten nefret etmiş olmalısınız," diyecekti neredeyse; *Arthur*'daki Dudley Moore'dan alıntı. Ama yaşla olgunluk da geliyordu.

Myron, Jared'in elini sıktıktan sonra Sophie Mayor'a döndü.

Sophie dudaklarını büzdü. "Hangi cehennemdeydin, Myron?"

"Pardon?"

Kadın bir koltuğu işaret etti. "Otur."

Sanki bir köpekmiş gibi. Myron itaat etti. Jared de öyle. Sophie ayakta kalarak Myron'a öfkeli gözlerle baktı.

"Dün mahkemede senin Karayipler'de olduğundan filan söz ettiler," diye devam etti Sophie.

Myron kararsız bir şekilde, "Hı-hı," dedi.

"Neredeydin sen?"

"Uzakta."

"Uzakta mı?"

"Evet."

Sophie önce oğluna, sonra tekrar Myron'a baktı. "Ne kadar süre?"

"Üç hafta."

"Ama Bayan Diaz bana şehirde olduğunu söylemişti."

Myron bir şey söylemedi.

Sophie Mayor yumruklarını sıkarak Myron'a doğru eğildi. "Bana neden öyle söyledi, Myron?"

"Çünkü nerede olduğumu bilmiyordu."

"Diğer bir deyişle, bana yalan söyledi."

Myron cevap verme zahmetine girmedi.

"Neredeydin peki?" diye sordu kadın.

"Ülke dışında."

"Karayipler'de?"

"Evet."

"Kimseye söylemedin mi?"

Myron oturduğu yerde kıpırdanarak, avantaj kazanmasını sağlayacak bir şeyler düşünmeye çalıştı. "Kabalık etmek istemem," dedi, "ama nerede olduğumun sizi ilgilendirdiğini sanmıyorum."

"Öyle mi?" Sophie sert bir kahkaha attı. Oğluna dönerek gözleriyle sordu: *Bu adama inanabiliyor musun?* Sonra öfkeli bakışlarını tekrar Myron'a çevirdi. "Sana güvenmiştim," dedi.

Myron bir şey söylemedi.

"Bu takımı satın aldım ve bütün sorumluluğu üstlendim. Yazılım işini bilirim. Bilgisayarları bilirim. İş dünyasını bilirim. Ama beyzboldan gerçekten anladığımı söyleyemem.

Yine de bir karar verdim. Clu Haid'i istedim. Onunla ilgili içimde bir his vardı. Hâlâ içinde bir şeyler kaldığına inanıyordum. Bu yüzden onu takıma aldım. İnsanlar delirdiğimi düşündü; eski bir oyuncu için gelecek vaat eden üç oyuncu harcadım. Endişelerini anlıyordum. Bu yüzden sana geldim, Myron, hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Ve sen bana onun temiz kalacağına dair garanti vermiştin."

"Yanlış," dedi Myron. "Onun temiz kalmak *istediğini* söylemiştim."

"İstediğini, yani o... nedir bu, dil dersi mi?"

"O benim müşterimdi," dedi Myron. "Çıkarlarını düşünmek benim işim."

"Peki, ya benim lanet olasıca çıkarlarım?"

"Demek istediğim bu değil."

"Lanet olasıca etik ve dürüstlük? Sen böyle mi çalışıyorsun, Myron?"

"Hiç de değil. Tamam, bu alımın gerçekleşmesini istedik..."

"Siz çok istediniz," diye düzeltti Sophie.

"Pekâlâ, biz çok istedik. Ama temiz kalacağına asla söz vermedim, çünkü bu ne benim ne de başka birinin verebileceği bir söz. Elimizden geleni yapacağımıza söz verdim. Anlaşmaya bunu da dahil ettim. Size istediğiniz zaman onu teste sokma hakkını verdim."

"Bana hak mı *verdin*? Bunu ben talep ettim! Ama sen

her adımda buna karşı çıkmaya çalıştın."

"Riski paylaştık," dedi Myron. "Maaşının temiz kalmasına bağlı olmasını sağladım. Katı bir ahlaki ek koyduk."

Sophie gülümseyerek kollarını göğsünde kavuşturdu. "Şu anda kime benzediğini biliyor musun? General Motors veya Ford'un araçlarına yerleştirdikleri çevre koruma sistemleriyle ilgili böbürlendiği şu ikiyüzlü otomotiv reklamlarına. Sanki bunu kendi başlarına yapmışlar gibi. Sanki bir sabah uyandıklarında, maddi kazançtan çok çevreye önem vermeye başlamışlar gibi. O sistemleri onlara devletin zorla koydurduğunu, bunun olmaması için devlete karşı canla başla savaştıklarını söylemezler."

"O benim müşterimdi," diye tekrarladı Myron.

"Sen bunun her şeyi haklı çıkardığını mı sanıyorsun?"

"Ona en iyi anlaşmayı ayarlamak benim işim."

"Kendine bunu söylemeye devam et, Myron."

"Bir insanın bağımlılığına geri dönmesini ben engelleyemem. Bunu siz de biliyordunuz."

"Ama ona göz kulak olacağını söylemiştin. Temiz kalması için onu zorlayacağını söylemiştin."

Myron zorlukla yutkundu ve oturduğu yerde yine kıpırdandı. "Evet."

"Ama onu izlemedin, Myron, değil mi?"

Sessizlik.

"Kimseye söylemeden tatile çıktın. Clu'yu tek başına bıraktın. Sorumsuzca davrandın. Ben de onun düşüşü için kısmen seni suçluyorum."

Myron ağzını açtı, tekrar kapadı. Sophie elbette ki haklıydı ama şimdi Myron'ın ağlanma lüksü yoktu. Bu daha sonra olacaktı. Bu işteki kendi rolünü daha sonra düşünecekti. Dün geceki dayağın acısı kendini yine hissettirmeye başlamıştı. Elini cebine atarak yüksek güçlü iki Tylenol tableti çıkardı.

Tatmin olan –ya da sakinleşen– Sophie Mayor oturdu. Tabletleri görerek sordu: "Su ister misin?"

"Lütfen."

Sophie, Jared'e başıyla işaret etti. Jared bir bardak su doldurarak, Myron'a uzattı. Myron teşekkür edip tabletleri yuttu. Psikolojik etki kendini gösterdi ve kendini hemen daha iyi hissetti.

Sophie Mayor tekrar saldıramadan, Myron vites değiştirmeyi denedi. "Bana Clu'nun uyuşturucu testinden söz edin," dedi.

Sophie Mayor şaşkın gözlerle baktı. "Söylenecek ne var ki?"

"Clu temiz olduğunu iddia ediyordu."

"Sen de buna inandın mı?"

"Araştırmak istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü Clu geçmişte yakalandığında bağışlanmak için yalvarır ve yardım alacağına söz verirdi. Bir testin sonucu yanlışmış gibi davranmazdı."

Sophie kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu tam olarak neyin kanıtı oluyor?"

"Hiçbir şeyin. Sadece birkaç soru sormak istiyorum."

"Sor o zaman."

"Onu ne sıklıkta teste sokuyordunuz?"

Sophie oğluna baktı. Sıra ondaydı. Jared, Myron kapıdan girdiğinden beri ilk kez konuştu. "En azından haftada bir," dedi.

"İdrar testi mi?" diye sordu Myron.

"Evet," dedi Jared.

"Hepsini geçmiş miydi? Yani, sonuncusu dışında?"

"Evet."

Myron başını iki yana salladı. "Her hafta mı? Ve başka pozitif yok muydu? Sadece bu mu?"

"Doğru."

Myron tekrar Sophie'ye döndü. "Bu size de tuhaf gelmedi mi?"

"Neden?" diye sordu Sophie. "Temiz kalmaya çalışıyordu ama başaramadı. Bu her gün olur, değil mi?"

Myron da öyle düşünüyordu ama bu durumda bir şey yerine oturmuyor gibi hissediyordu. "Ama Clu onu teste soktuğunuzu biliyor muydu?"

"Sanırım öyle, evet. Onu en azından haftada bir teste sokuyorduk."

"Bu testler nasıl yapılıyordu?"

Sophie yine Jared'e baktı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu Jared.

"Adım adım," dedi Myron. "Ne yapıyordu?"

Bu soruya Sophie cevap verdi. "Bir kaba işiyordu, My-

ron. Gayet basit."

Asla o kadar basit olmazdı. "Çişini yaparken onu izleyen kimse var mıydı?"

"Ne?"

"Clu çişini yaparken biri onu izliyor muydu, yoksa sadece bir kabine mi giriyordu?" diye sordu Myron. "Yaparken çıplak mı oluyordu, bir şort filan giyiyor muydu...?"

"Bunlar ne fark eder ki?"

"Çok şey fark eder. Clu bütün hayatını bu testleri atlatmaya çalışarak geçirmişti. Neyin geldiğini bilirse hazırlıklı olurdu."

"Nasıl hazırlıklı?" diye sordu Sophie.

"Birçok şekilde, testin detaylılığına bağlı olarak," dedi Myron. "Testler daha ilkel seviyedeyse, parmaklarınıza motor yağı sürersiniz ve çişinizi yaparken parmaklarınıza işersiniz. Fosfat sonuçları değiştirir. Bazı test uzmanları bunu bildikleri için fosfat ararlar. Testi uygulayan kişi söz konusu kişiyi bir kabine sokarsa, kişi bacağının iç tarafına bir poşet temiz idrar bağlar ve onu kullanır. Temiz idrarı bir prezervatifin ya da balonun içinde de gizleyebilir. Paçalı külotunun içine sokabilir. Ayak parmaklarının arasına, koltukaltına, hatta ağzına."

"Sen ciddi misin?"

"Daha kötüsü de var. Teste giren kişi sıkı bir testin yaklaştığını biliyorsa –testi uygulayanların her adımı izlediği bir test– idrar torbasını boşaltır ve sonda kullanarak temiz idrar pompalar."

Sophie Mayor dehşete kapılmış gibiydi. "Kendi idrar

torbasına başka birinin idrarını mı pompalar yani?"

"Evet," dedi Myron.

"Ulu Tanrım!" Sophie bakışlarını Myron'ın gözlerinin içine dikti. "Sen bu konuda bir hayli bilgili gibisin, Myron."

"Clu da öyleydi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu akla bazı sorular getiriyor, hepsi bu."

"Muhtemelen hazırlıksız yakalandı."

"Belki," dedi Myron. "Ama onu her hafta teste soktuysanız, ne kadar hazırlıksız yakalanabilirdi ki?"

"Sadece çuvallamış olabilir," diye devam etti Sophie. "Uyuşturucu bağımlılarına bu sık olur."

"Olabilir. Fakat testleri yapan kişiyle yine de konuşmak isterim."

"Doktor Stilwell," dedi Jared. "Takımın doktoru. O yapıyordu. Sawyer Wells de ona yardım ediyordu."

"Sawyer Wells, şu kişisel gelişim uzmanı olan mı?"

"O, insan davranışları üzerinde uzmanlaşmış bir psikolog ve mükemmel bir motivasyon terapistidir," diye düzeltti Jared.

Motivasyon terapisti. Hı-hı. "Şu anda buradalar mı?"

"Hayır. Sanmıyorum. Ama daha sonra gelecekler. Bu gece bir maçta ev sahibi takımız."

"Takımda Clu'yla özellikle arkadaş olan kimler vardı? Bir koç, bir oyuncu?"

"Gerçekten bilmiyorum," dedi Jared.

"Deplasmanda odasını kimle paylaşıyordu?"

Sophie neredeyse gülümsedi. "Gerçekten bağlantınız kopmuştu, değil mi?"

"Cabral," dedi Jared. "Enos Cabral. Kübalı bir atıcı."

Myron onu tanıyordu. Başıyla onaylayarak etrafına bakınırken gördü. Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ve bağırmamak için kendini zor tuttu.

Gerçekten görmeden etrafa bakınıyordu; herkesin yaptığı normal bir şeydi. Tam o anda bir eşya, paslı bir kanca gibi dikkatini çekti. Myron donakaldı. Bir rafta duruyordu. Rafın sağ tarafı çerçeveli fotoğraflar, kupalar, sivil ödüllerin konduğu lateks küpler, Mayor Yazılım'ın yayınlanmış ilk hissesi gibi şeyler vardı. Tam orada. Çerçeveli bir fotoğraf.

Bilgisayar CD'sinde gördüğü kızın çerçeveli bir fotoğrafı.

Myron sakin görünüşünü korumaya çalıştı. Derin derin nefes alıp verdi. Ama nabzının hızlandığını hissedebiliyordu. Zihni sisin arasında geçici bir açıklık aradı. Hafıza bankalarını yokladı. *Pekâlâ, sakinleş. Nefes al. Nefes almaya devam et.*

Kızın kendisine tanıdık gelmesine şaşmamak gerekirdi.

Ama ne ilgisi vardı? Yine hafızasını yokladı. Elbette ki Sophie Mayor'ın kızıydı. Jared Mayor'ın ablası. Adı neydi? Belli belirsiz hatırlıyordu. Ona ne olmuştu? Evden kaçmıştı, değil mi? On-on beş yıl önce. Bir yabancılaşma mı ne yaşanmıştı? Birilerinin kaçırdığından şüphelenilmişti. Öyle miydi? Hatırlayamıyordu.

"Myron?"

Düşünmeye ihtiyacı vardı. Sakince. Zamana, alana ihtiyacı vardı. "Ah, geçenlerde tuhaf bir CD aldım; içinden kızınızın kanlar içinde eriyen bir fotoğrafı çıktı," diyemezdi ya. Buradan çıkmalıydı. Araştırma yapmalıydı. İyice düşünmeliydi. Sarsak bir şekilde saatine bakarak ayağa kalktı.

"Gitmem gerek," dedi.

"Ne?"

"Doktor Stilwell'le bir an önce konuşmak istiyorum," dedi Myron.

Sophie hâlâ ona bakıyordu. "Ne ilgisi olduğunu anlayamadım."

"Az önce açıkladım ya..."

"Ne fark eder ki? Clu artık öldü. Uyuşturucu testinin bir önemi kalmadı."

"Bir bağlantı olabilir."

"Uyuşturucu testiyle ölümü arasında mı?"

"Evet."

"Aynı fikirde olduğumdan emin değilim."

"Yine de kontrol etmek istiyorum. Buna hakkım var."

"Ne hakkı?"

"Uyuşturucu testi nihai değilse, bu her şeyi değiştirir."

"Neyi değiştirir..." Sophie aniden durdu, hafifçe gülümsedi ve başıyla onayladı. "Sanırım şimdi anladım."

Myron bir şey söylemedi.

"Sözleşme açısından düşünüyorsun, değil mi?"

"Gitmem gerek," diye tekrarladı Myron.

Sophie arkasına yaslanarak kollarını göğsünde kavuş-

turdu. "Eh, Myron, hakkını vermem gerek. Kesinlikle bir menajersin. Bir cesetten son bir komisyon koparmaya çalışıyorsun, ha?"

Myron hakareti görmezden geldi. "Clu temizse, sözleşmesi hâlâ geçerli olur. Ailesine en azından üç milyon dolar borcunuz var demektir."

"Yani bu bir silkeleme mi? Buraya para için mi geldin?"

Myron yine genç kızın fotoğrafına baktı. CD'yi, kahkahayı ve kanı hatırladı. "Şu anda," dedi, "sadece takım doktoruyla konuşmak istiyorum."

Sophie Mayor ona halının üzerinde gübre yığını görmüş gibi bakıyordu. "Ofisimden defol, Myron."

"Doktorla konuşmama izin verecek misiniz?"

"Burada hiçbir yasal hakkın yok."

"Bence var."

"Yok, inan bana. Buradaki kan parası kurudu. Defol, Myron. Hemen."

Fotoğrafa bir bakış daha attı. Şimdi tartışmayı sürdürmenin sırası değildi. Aceleyle kapıya yürüdü.

18. BÖLÜM

Myron'ın canı yanmaya başlamıştı. Tylenol tek başına yeterli olmuyordu. Arka cebinde kodeinli Tylenol vardı ama cesaret edemiyordu. Kendinde olması gerekiyordu ve o şey onu, eh, seksten daha hızlı uyuturdu. Ağrıyan yerlerini çabucak gözden geçirdi. En çok, kesilmiş olan baldırı acıyordu; çürümüş kaburgaları da neredeyse onun kadar can yakıyordu. Ağrıların geri kalanı daha çok, hoş birer dikkat dağıtıcı gibiydi. Acı yüzünden her hareketine dikkat etmek zorundaydı.

Ofisine geri döndüğünde, Dev Cindy koca bir tomar mesaj kâğıdını eline tutuşturdu.

"Kaç muhabir aradı?" diye sordu Myron.

"Saymayı bıraktım, Bay Bolitar."

"Bruce Taylor'dan haber var mı?"

"Evet."

Bruce, Yankee'lerle değil, Mets'le ilgileniyordu. Her muhabir bu haberin peşindeydi. Bruce aynı zamanda arkadaşı sayılırdı. Sophie Mayor'ın kızını o tanırdı. Elbette ki asıl soru, onu fazla meraklandırmadan konuyu nasıl açacağıydı.

Myron ofisinin kapısını kapadı, koltuğuna oturdu ve bir numara tuşladı. İlk çalışta cevap verildi.

"Taylor."

"Hey, Brucie."

"Myron? Ulu Tanrım. Hey, aramama geri döndüğün için teşekkürler."

"Elbette, Bruce. En sevdiğim muhabirle işbirliği yapmayı isterim."

Duraksama. Ardından: "Ah-oh!"

"Ne?" dedi Myron.

"Bu fazla kolaydı."

"Pardon?"

"Tamam, Myron, doğaüstü karizmanla savunmamı yardığın kısmı atlayalım. Konuya gir."

"Bir anlaşma yapmak istiyorum."

"Dinliyorum."

"Henüz bir açıklama yapmaya hazır değilim. Ama hazır olduğumda, önce seninle konuşacağım. Özel bir röportaj."

"Özel mi? Tanrım, Myron, basınla konuşmayı gerçekten biliyorsun, değil mi?"

"Ben buna diğer gazeteleri atlatmak derdim. En sevdiğim ifade bu."

"Pekâlâ, Myron, harika. Bana hiçbir şey *söylememen* karşılığında ne istiyorsun peki?"

"Sadece biraz bilgi. Ama sorduğum hiçbir şeyi araştırmayacak ve haber yapmayacaksın. Sadece kaynağım olacaksın."

"Daha çok uşağın," dedi Bruce.

"Nasıl istersen öyle de."

"Bugün olmaz, hayatım, başım ağrıyor. Şunu netleştirelim. Bana bir şey söylemiyorsun. Hiçbir haber yapmıyorum. Karşılığında sana her şeyi anlatıyorum. Affedersin, koca adam, ancak anlaşma yok."

"Hoşça kal, Brucie."

"Hey, hey, hey... Myron, dur! Tanrım, ben bir genel müdür değilim. Şu pazarlık tekniklerini benim üzerimde kullanma. Bak, birbirimizin yakasını çekiştirmeyi bırakalım, ha? Şöyle yapalım: Sen bana bir şey ver. Bir açıklama, herhangi bir şey. İstediğin kadar zararsız olabilir. Myron Bolitar'dan ilk açıklamayı alan muhabir ben olmak istiyorum. Ben de sana istediğini söyleyeyim, çenemi tutayım, zamanı gelince de diğer herkesten önce röportajını bana ver. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," dedi Myron. "İşte açıklaman: Clu Haid'i Esperanza Diaz öldürmedi. Yüzde yüz yanındayım."

"Clu'yla bir ilişkisi var mıydı?"

"Açıklamam bu kadar, Bruce. Nokta."

"Peki, tamam, ama cinayet işlendiğinde senin ülke dışında olmana ne diyeceksin?"

"Bir açıklama, Bruce. Yani 'Daha fazla yorum yok' gibi, 'Bugün sorularınızı cevaplamıyorum,' gibi."

"Hey, bunu zaten herkes biliyor. Ben sadece bir doğrulama istiyorum. Karayipler'deydin, değil mi?"

"Doğru."

"Karayipler'de nerede?"

"Yorum yok."

"Neden? Gerçekten Hayman Adaları'nda mıydın?"

"Hayır, Hayman'da değildim."

"Nerede o halde?"

İşte muhabirler böyle çalışırdı. "Yorum yok."

"Clu'nun pozitif çıkan uyuşturucu testinden hemen sonra seni aradım. Esperanza şehirde olduğunu ama yorum yapmayacağını söyledi."

"Hâlâ yapmıyorum," dedi Myron. "Sıra sende, Bruce."

"Haydi, Myron, bana hiçbir şey vermiyorsun ki."

"Bir anlaşma yapmıştık."

"Evet, pekâlâ, tamam, dürüst olmak istiyorum," dedi Bruce, daha sonra konuyu tekrar açacağını hissettiren bir sesle. "Sor bakalım."

Rahat, rahat, doğal. Sophie Mayor'ın kızını pat diye soramazdı. İncelik gerekiyordu. Anahtar buydu. Myron'ın ofisinin kapısı açıldı ve Win içeri girdi. Myron bir parmağıyla işaret etti. Win başıyla onaylayarak bir dolap kapısını açtı. Dolabın içinde bir boy aynası vardı. Win kendi yansımasına bakarak gülümsedi. Zaman geçirmek için güzel bir yol olmalıydı.

"Clu'yla ilgili söylentiler neydi?" diye sordu Myron.

"Yani pozitif test sonuçlarından önce mi?"

"Evet."

"Saatli bomba," dedi Bruce.

"Açıkla."

"Harika top attığı şüphesizdi. İyi görünüyordu. Zayıfla-

mış, forma girmiş, odaklanmıştı. Ama uyuşturucu testinden bir hafta kadar önce, berbat görünmeye başladı. Tanrım, sen de görmüşsündür, değil mi? Yoksa o zaman da mı ülke dışındaydın?"

"Devam et, Bruce."

"Sana başka ne söyleyebilirim ki? Clu'yla nasıl olduğunu daha önce yüz kere gördün. Adam insanın kalbini kırardı. Kolu Tanrı nimetiydi ama geri kalanı, şey, pek nimet sayılmazdı. Demek istediğimi anlarsın."

"Yani pozitif sonuçtan önce başka işaretler de mi vardı?"

"Evet, sanırım. Aslını istersen bir sürü işaret vardı. Karısının onu evden kovduğunu duydum. Tıraş olmuyordu, gözleri kıpkırmızıydı filan."

"Uyuşturucu olmak zorunda değildi," dedi Myron.

"Doğru. Alkol de olabilirdi."

"Ya da belki de evliliğindeki sıkıntılardan kaynaklanıyordu."

"Bak, Myron, Orel Hershiser'dakiler olumlu düşünmeye çalışabilir. Ama konu Clu Haid, Steve Howe'a veya başka bir daimi berduşa geldiğinde, madde bağımlılığından kaynaklandığını tahmin edersin ve onda on bir haklı çıkarsın."

Myron, Win'e baktı. Win sarı buklelerini düzeltmeyi bitirmişti ve şimdi aynada çeşitli gülümsemeler çalışıyordu. Şu anda haydut gülümsemesi üzerinde çalışıyor gibi görünüyordu.

İncelik, diye hatırlattı Myron, kendine, *incelik*... "Bruce?"

"Evet?"

"Bana Sophie Mayor hakkında ne anlatabilirsin?"

"Ona ne olmuş ki?"

"Belli bir şey yok."

"Sadece merak, ha?"

"Doğru, sadece merak."

"Eminim öyledir," dedi Bruce.

"Clu'nun uyuşturucu testi ona ne kadar zarar verdi?"

"Oldukça. Biliyorsun. Sophie Mayor işin başına geçti bir süre harika şeyler yaptı. Sonra Clu uyuşturucu testinde çaktı ve BAM! Erkeklerin işine burnunu sokan aptal bir kadın oldu."

"Bana geçmişinden söz et."

"Geçmişi mi?"

"Evet. Onu tanımak istiyorum."

"Neden?" diye sordu Bruce. "Ah, canı cehenneme. Sanırım Kansas'tan; Iowa, Indiana veya Montana da olabilir. Öyle bir yer. Yaşlı bir zengin kızı. Balık tutmayı, avlanmayı filan seviyor; doğayla ilgili şeyler. Aynı zamanda bir matematik dehası. MIT'ye devam etmek için Doğu'ya taşınmış. Gary Mayor'la o zaman tanışmış. Evlenmişler ve hayatlarının büyük bölümünü bilim profesörü olarak geçirmişler. Kocası Brandeis'te ders vermiş; kendisi Tufts'ta çalışmış. Seksenlerin başlarında kişisel finans için kullanılan bir bilgisayar yazılımı hazırlamışlar ve aniden orta sınıf profesörlerden

milyonere dönüşmüşler. Şirket '94 yılında halka açılmış ve o zaman da yoner yarder olmuş."

"Yoner yarder mi olmuş?"

"Milyonerlikten milyarderliğe terfi etmişler yani."

"Oh."

"Yani Mayor'lar çoğu süper zenginin yaptığını yapmış: Bir spor kulübü satın almışlar. Yankee'leri. Gary Mayor bütün hayatı boyunca onlara hayranmış. Onun için güzel bir oyuncak olurdu ama ne yazık ki tadını çıkaramadı."

Myron boğazını temizledi. "Çocukları var mı?" Bay İncelik!

"İki tane. Jared'i tanıyorsun. Aslında oldukça iyi, zeki bir çocuk; seninle aynı okula, Duke'a gitmiş. Ama işini akrabalıktan dolayı aldığı için herkes ondan nefret ediyor. Temel sorumluluğu, annesinin yatırımlarına göz kulak olmak. Anladığım kadarıyla bu konuda oldukça iyi ve beyzbolu da beyzbolculara bırakıyor."

"Hı-hı."

"Bir de kızları var. Daha doğrusu varmış."

Win büyük bir gayretle iç çekerek dolabın kapısını kapadı. Kendini bir aynadan ayırmakta çok zorlanıyordu. Her zamanki gibi son derece rahat bir tavırla Myron'ın karşısına oturdu. Myron boğazını temizleyerek ahizeye konuştu. "Ne demek istiyorsun; *varmış*?"

"Kızları onlardan uzaklaşmış. Hikâyeyi hatırlamıyor musun?"

"Belli belirsiz. Kaçmıştı, değil mi?"

"Doğru. Adı Lucy'ydi. On sekizinci doğum gününden birkaç hafta önce, grunge müzisyeni bir erkek arkadaşıyla kaçmış. Bu yaklaşım on-on beş yıl önceymiş. Mayor'lar henüz zengin olmadan önce."

"Kız şimdi nerede yaşıyor?"

"Mesele de bu. Kimse bilmiyor."

"Anlamıyorum."

"Kaçtığı kesin olarak biliniyor. Sanırım onlara bir mesaj bırakmış. Erkek arkadaşıyla kendini yollara vurup kendi başarısının peşinden koşmuş; genel ergen hikâyeleri. Sophie ve Gray Mayor, çok fazla Doktor Spock okuyan Doğu Sahili kolej profesörlerinden olduklarından, bir süre sonra geri döneceğini düşünerek kızlarını 'rahat bırakmışlar.'"

"Ama dönmemiş."

"A-ah!"

"Ondan hiç haber alamamışlar mı?"

"Yine a-ah."

"Birkaç yıl önce bununla ilgili bir şeyler okuduğumu hatırlıyorum. Onu aramaya filan başlamışlardı sanırım."

"Evet. Öncelikle, erkek arkadaşı birkaç ay sonra geri dönmüş. İlişkilerini bitirmişler ve herkes kendi yoluna gitmiş. Çok şaşırtıcı, değil mi? Her neyse, çocuk onun nereye gittiğini bilmiyormuş. Bunun üzerine Mayor'lar polise başvurmuş ama önemli bir şey değilmiş gibi davranılmış. Lucy on sekiz yaşını doldurmuş ve kendi başını alıp gitmiş. Herhangi bir zor kullanma, kaçırılma vs. kanıtı yokmuş. Olayın Mayorların zengin olmalarından önce olduğunu da unutma."

"Ya zengin olduktan sonra?"

"Sophie ve Gray yine onu bulmayı denemişler. Kayıp mirasçıyı arıyor gibi göstermişler. Magazin dergileri bir süre konuyla ilgilenmiş. Hatta çılgınca söylentiler yayılmış ama somut bir şey bulunamamış. Bazıları Lucy'nin başka ülkelere gittiğini söylüyor. Bazıları bir komünle birlikte yaşadığını filan öne sürüyor. Kimileri de öldüğüne inanıyor. Her neyse. Onu bulamamışlar ve yine herhangi bir karanlık işaret görünmediğinden, hikâye zamanla unutulmuş."

Sessizlik. Win, Myron'a bakarak bir kaşını kaldırdı. Myron başını iki yana salladı.

"Neden bu kadar ilgileniyorsun?" diye sordu Bruce.

"Sadece Mayor'ları biraz tanımak istedim."

"Hı-hı."

"Önemli bir şey değil."

"Peki, bunu yuttuğumu söyleyemem."

"Gerçek bu," dedi Myron. "Daha güncel bir dil kullanmaya ne dersin bu arada? Artık kimse 'yuttum' demiyor."

"Demiyorlar mı?" Bruce duraksadı. "Sanırım daha fazla MTV izlemem gerek. Ama Vanilla Ice hâlâ popüler, değil mi?"

"Ice, ice, baby."

"Pekâlâ, tamam, şimdilik senin oyununu oynayalım, Myron. Ama Lucy Mayor hakkında başka bir şey bilmiyorum. Lexis'te arama yapabilirsin. Gazetelerde daha çok detay bulabilirsin."

"İyi fikir, teşekkürler. Dinle, Bruce, diğer hatta bekleyen biri var."

"Ne? Beni sepetliyor musun yani?"

"Anlaşmamız buydu."

"O halde neden Mayor'larla ilgili bu kadar soru sordun?"

"Dediğim gibi, onları tanımak istedim."

"Saçmalık kelimesi senin için bir anlam ifade ediyor mu?"

"Hoşça kal, Bruce."

"Dur!" Bruce bir an duraksadıktan sonra ekledi: "Burada ciddi bir şeyler dönüyor, değil mi?"

"Clu Haid öldürüldü. Esperanza cinayet suçundan tutuklandı. Bence bir hayli ciddi."

"Dahası da var. Bana o kadarını söyle. Yayınlamayacağım, söz veriyorum."

"Cidden mi, Bruce? Henüz tam olarak bilmiyorum."

"Bildiğinde?"

"Önce sana söyleyeceğim."

"Esperanza'nın masumiyetine gerçekten inanıyor musun? Bütün kanıtlara rağmen mi?"

"Evet."

"Ara beni, Myron. Başka bir şeye ihtiyacın olursa. Esperanza'yı severim. Elimden gelirse yardım etmek isterim."

Myron telefonu kapadı. Win'e baktı. Win derin düşüncelere dalmış gibiydi. İşaretparmağını çenesine vuruyordu. Birkaç saniye sessizce oturdular.

Win aniden durarak, Myron'a döndü. "King Ailesi'ne ne oldu?"

"Özel Noel'i mi soruyorsun?"

Win başıyla onayladı. "Her yıl King Ailesi Özel Noel Programı'nı izlerdin. Yüz farklı tip olmalı; sakallı büyük King'ler, paçalı külotlu küçük King'ler, Anne King'ler, Baba King'ler, Amca, Hala, Kuzen King'ler... Sonra bir yıl –puf!– hepsi gitti. Hepsi. Ne oldu ki?"

"Bilmiyorum."

"Tuhaf, değil mi?"

"Sanırım."

"Peki, King klanı yılın geri kalanı boyunca ne yapıyordu?"

"Bir sonraki Özel Noel'e mi hazırlanıyordu?"

"Ne hayat, değil mi?" dedi Win. "Noel geçiyor ve sen bir sonraki Noel'i düşünmeye başlıyorsun. Bir Noel kar küresi içinde yaşıyorsun."

"Sanırım."

"Şimdi hepsinin nerede olduğunu merak ediyorum; aniden işsiz kalan King'ler. Araba mı satıyorlar? Sigortacılık mı yapıyorlar? Uyuşturucu satıcısı mı oldular? Her Noel'de hüzünleniyorlar mı?"

"Evet, çok dokunaklı, Win. Bu arada, buraya gelmenin bir nedeni var mı?"

"King Ailesi'ni tartışmak yeterli bir neden değil mi? Bir Sheena Easton şarkısının anlamını çözemediğin için ofisime gelen sen değil miydin?"

"King Ailesi'ni Sheena Easton'la bir mi tutuyorsun?"

"Evet, şey, açıkçası, buraya sana Lock-Horne'a karşı çı-

kartılan el koyma kararını bastırdığımı söylemeye geldim."

Myron buna şaşırmamalıydı. "Rüşvetlerin gücü," dedi, başını iki yana sallayarak. "Beni her seferinde şaşırtmaya devam ediyor."

"*Rüşvet* kelimesi kulağa çok kötü geliyor," dedi Win. "Ben daha kibarca olan *katkıya ihtiyacı olanlara yardım* ifadesini tercih ediyorum." Arkasına yaslandı, kendine has bir tarzla bacak bacak üstüne attı ve ellerini kucağında birleştirdi. Telefonu işaret etti. "Açıkla."

Myron açıkladı. Ona her şeyi, özellikle de Lucy Mayor olayını açıkladı. Myron bitirdiğinde, Win "Düşündürücü," dedi.

"Kesinlikle."

"Ama bir bağlantı olduğundan emin değilim."

"Biri bana içinde Lucy Mayor'ın fotoğrafı olan bir CD gönderiyor ve kısa süre sonra Clu öldürülüyor. Sence bu bir tesadüf mü?"

Win bunu düşündü. "Bunu söylemek için çok erken," dedi. "Küçük bir özetleme yapalım, ha?"

"Yapalım."

"Düzgün bir zaman çizgisiyle başlayalım: Clu, New York'a transfer oluyor, çok atışlar yapıyor, Bonnie onu evden kovuyor, çökmeye başlıyor, uyuşturucu testi pozitif çıkıyor, umutsuzca seni arıyor, bana gelip iki yüz bin dolar çekiyor, Esperanza'ya saldırıyor ve öldürülüyor." Win duraksadı. "Buraya kadar doğru mu?"

"Evet."

"Şimdi bu çizginin olası tanjantlarını inceleyelim."

"Haydi."

"Bir; eski dernek arkadaşımız Billy Lee Palms kaybolmuş gibi görünüyor. Clu'nun cinayetten kısa süre önce onunla bağlantı kurduğu söyleniyor. Bunun dışında, Billy Lee'yi bu olaylara bağlayan başka bir şey var mı?"

"Pek sayılmaz. Annesinin anlattığına göre de, Billy Lee tezgâhtaki en güvenilir alet gibi görünmüyor."

"Belki de ortadan kaybolmasının bununla hiç ilgisi yoktur."

"Belki."

"Ama bu da başka bir tuhaf tesadüf olurdu," dedi Win.

"Aynen öyle."

"Peki, şimdilik geçelim. Tanjant iki; şu Tahmin Et denen yer."

"Bildiğimiz kadarıyla Clu oraya gitmiş."

Win başını iki yana salladı. "Çok daha fazlasını biliyoruz."

"Mesela?"

"Ziyaretine aşırı tepki verdiler. Seni dışarı atmaları kabul edilebilirdi. Seni biraz tartaklamaları da kabul edilebilirdi. Ama bıçak kesikleri ve elektroşok kullanarak böyle sorgulamaları... biraz aşırı."

"Yani?"

"Yani bam tellerine bastın, ya bir kovanı karıştırdın ya da can evlerinden vurdun, hangi ifadeyi seçersen."

"Demek ki bu olayla bağlantılılar."

"Mantıklı," dedi Win, yine en iyi Spock tavrıyla.

"Nasıl?"

"Tanrım, hiçbir fikrim yok."

Myron bunu biraz düşündü. "Clu ve Esperanza'nın orada karşılaşmış olabileceğini düşünmüştüm."

"Ya şimdi?"

"Orada karşılaşmadıklarını söyleyelim. Bunda bu kadar büyütecek ne olabilirdi ki? Neden bu kadar aşırı tepki versinler?"

"O halde başka bir şey var."

Myron başıyla onayladı. "Başka tanjant?"

"En büyüğü," dedi Win. "Lucy Mayor'ın ortadan kayboluşu."

"Yani on yıldan uzun zaman önce."

"Bağlantısının çok belirsiz olduğunu da itiraf etmek zorundayız."

"İtiraf ediyoruz," dedi Myron.

Win parmaklarını birleştirerek işaretparmaklarını kaldırdı. "Ama CD sana gönderilmişti."

"Evet."

"Yani Lucy Mayor'ın Clu Haid'le bir ilgisi olup olmadığını bilemeyiz..."

"Doğru."

"...ama Lucy Mayor'ın bir şekilde seninle bağlantısı olduğundan emin olabiliriz."

"Benimle mi?" Myron yüzünü ekşitti. "Nasıl olduğunu anlamıyorum."

"İyi düşün. Belki de onunla daha önce tanıştın."

Myron başını iki yana salladı. "Hiç."

"Farkında olmayabilirsin. Kadın çok uzun zaman gizli bir hayat yaşamış. Belki de bir barda tanıştığın, tek gecelik ilişki yaşadığın biriydi."

"Benim tek gecelik ilişkilerim hiç olmadı."

"Bu doğru," dedi Win. Sonra gözlerini kısarak ekledi: "Tanrım, keşke senin yerinde olsaydım."

Myron omuz silkti. "Ama haklı olduğunu varsayalım. Diyelim ki, onunla tanıştım ama bilmiyordum. Ne olmuş? İçinde eriyip kan gölüne dönüşen bir fotoğrafının bulunduğu bir CD göndererek mi beni cezalandırıyor?"

Win başıyla onayladı. "Düşündürücü."

"Bu bizi nereye getiriyor?"

"Düşünmeye."

Diyafonun sesi duyuldu. "Evet?" dedi Myron.

"Babanız birinci hatta, Bay Bolitar," dedi Dev Cindy.

"Teşekkürler." Myron ahizeyi kaldırdı. "Selam, baba."

"Selam, Myron. Nasılsın?"

"İyi."

"Eve dönüşe alışıyor musun?"

"Evet."

"Döndüğüne mutlu musun?"

Babası lafı dolaştırıyordu. "Evet, baba, harikayım."

"Esperanza'yla ilgili şu mesele. Seni bir hayli yoruyor olmalı, ha?"

"Sanırım öyle, evet."

"Eeeee," dedi babası, uzatarak, "babanla öğle yemeği yiyecek zamanın var mı?"

Babasının sesi gergindi.

"Tabii, baba."

"Yarına ne dersin? Kulüpte?"

Myron homurtusunu bastırdı. Kulübü istemiyordu. "Tabii. Öğlende, tamam mı?"

"Güzel, oğlum, bu iyi olacak."

Babası onu pek sık aramazdı. Aslında neredeyse hiç aramazdı. Myron tavır değiştirdi. "Bir sorun mu var, baba?"

"Hayır, hayır," dedi babası, biraz fazla çabuk bir şekilde. "Her şey yolunda. Sadece seninle bir konuda konuşmak istiyorum."

"Neyle ilgili?"

"Önemli bir şey değil. Yarın görüşürüz."

Tak.

Myron, Win'e baktı. "Arayan babamdı."

"Evet, Dev Cindy babanın hatta olduğunu söylediğinde o kadarını anladım. Sohbet boyunca dört kez 'baba' dediğin için hiç şüphem kalmadı. Çok yetenekliyim, değil mi?"

"Yarın birlikte öğle yemeği yemek istiyor."

Win başıyla onayladı. "Bunu önemsemeliyim, çünkü...?"

"Sadece söylüyorum."

"Bu gece günlüğüme yazarım," dedi Win. "Bu arada, Lucy Mayor'la ilgili aklıma başka bir şey daha geldi."

"Dinliyorum."

"Hatırlarsan, bütün bunlardan kimin zarar gördüğünü düşünüyorduk."

"Hatırlıyorum."

"Clu'nun zarar gördüğü açık. Esperanza. Sen. Ben."

"Evet."

"Şey, yeni birini daha eklememiz gerekiyor: Sophie Mayor."

Myron bunu düşündü. Sonra başıyla onaylamaya başladı. "Bağlantı bu da olabilir. Sophie Mayor'ı yok etmek istesen ne yapardın? Önce Yankee taraftarlarından ve yönetiminden aldığı bütün desteği baltalardın."

"Clu Haid," dedi Win.

"Doğru. Sonra onu en zayıf noktasından vurmaya çalışırdın; kaybolan kızı. Yani, biri ona da benzer bir CD gönderse, yaşayacağı dehşeti düşünebiliyor musun?"

"Bu da akla ilginç bir soruyu getiriyor," dedi Win.

"Nedir o?"

"Ona söyleyecek misin?"

"CD'yi mi?"

"Hayır, Bosna'daki son askeri müdahaleleri. Evet, elbette CD'yi."

Myron bunu düşündü ama uzun sürmedi. "Seçeneğim olduğunu sanmıyorum. Söylemek zorundayım."

"Belki bu, onu yıkmak yönündeki teorik planın bir parçasıdır," dedi Win. "Belki de CD'yi sana gönderen kişi, ona söyleyeceğini biliyordu."

"Olabilir. Ama hâlâ bilmeye hakkı var. Sophie Mayor'ın bunu kaldıracak kadar güçlü olup olmadığına karar vermek bana düşmez."

"Çok doğru." Win ayağa kalktı. "Clu'nun cinayetiyle ilgili resmî raporları bulmaya çalışan bazı bağlantılarım var; otopsi, suç mahalli, tanık ifadeleri, laboratuvar bulguları, her şey. Fakat herkes çenesini çok sıkı tutuyor."

"Benim bir olası kaynağım var," dedi Myron.

"Öyle mi?"

"Bergen County tıp uzmanı Sally Li'dir. Onu tanıyorum."

"Jessica'nın babası aracılığıyla mı?"

"Evet."

"Kullan onu," dedi Win.

Myron, Win'in kapıya yöneldiğini gördü. "Win?"

"Evet?"

"Haberi Sophie Mayor'a nasıl vermem gerektiği konusunda bir fikrin var mı?"

"Hiç yok."

Win gitti. Myron telefona baktı. Ahizeyi kaldırıp Sophie Mayor'ın telefon numarasını tuşladı. Biraz zaman aldı ama bir sekreter sonunda onu Sophie'ye bağladı. Sophie, Myron'ın sesini duymaktan hoşlanmamış gibiydi.

Sert bir tavırla açtı. "Ne var?"

"Konuşmamız gerek," dedi Myron. Hatta bir parazit vardı. Kadın cep veya araç telefonundan konuşuyor olmalıydı.

"Zaten konuştuk."

"Bu farklı."

Sessizlik. "Şu anda arabadayım ve Island'daki evimden

bir mil mesafedeyim. Ne kadar önemli bu?"

Myron bir kalem aldı. "Bana adresinizi verin," dedi. "Hemen geliyorum."

19. BÖLÜM

Sokaktaki adam hâlâ gazete okuyordu.

Myron'ın asansörle lobiye inişi elbette ki duraksamalarla doluydu. Beklenmedik bir şey değil. Elbette ki kimse konuşmuyor, herkes bir UFO'nun inmesini beklermiş gibi aşağı doğru sayan kat numarasına bakarak kendini oyalıyordu. Lobide takım elbiseliler akıntısına kapılarak Park Caddesi'ne çıktı; somonlar ölene kadar akıntının tersine yüzmeye çalışıyordu. Birçoğu başlarını dik tutarak, yüzlerinde profesyonel podyum modelleri ifadeleriyle yürüyordu; diğerleri Beşinci Cadde'deki dünyayı sırtında taşıyan Atlas heykeli misali eğik bir şekilde yürüyordu ama onlar için dünya fazla ağırdı.

Vay canına, yine derin düşünceler!

Kırk Altıncı Cadde'yle Park Caddesi'nin tam köşesinde, biri ayakta durarak gazete okuyordu ama Lock-Horne binasına girip çıkan herkesi izleyebileceği bir şekilde durmuştu; Myron'ın içeri girerken orada durduğunu gördüğü adamdı bu.

Hımmm.

Myron cep telefonunu çıkararak hızlı arama tuşlarından birine bastı.

"Konuş," dedi Win.

"Sanırım peşimde biri var."

"Bekle lütfen." Yaklaşık on saniye geçti. "Köşedeki gazete okuyan adam."

Win'in ofisinde çeşitli teleskoplar ve dürbünler vardı. Sormayın.

"Evet."

"Ulu Tanrım," dedi Win. "Daha açık edebilir miydi?"

"Şüpheliyim."

"Bu işin gururu nerede kaldı? Profesyonellik nerede?"

"Üzücü."

"Bu, dostum, işte bu ülkenin sorunu."

"İzlemekte başarısız olan tipler mi?"

"Bu bir örnek. Şuna bir baksana. Kimse bir caddenin köşesinde durup da öyle gazete okur mu? Bir de gazeteye iki göz deliği açsaydı bari."

"Hı-hı," dedi Myron. "Biraz zamanın var mı?"

"Elbette. Nasıl oynamak istersin?"

"Beni destekle," dedi Myron.

"Bana beş dakika ver."

Myron beş dakika bekledi. Orada durdu, kendisini izleyen adama bakmamaya gayret etti. Birini bekliyormuş da sabrı taşıyormuş gibi saatine bakarak uflayıp pufluyordu. Beş dakika geçtikten sonra Myron adama doğru yürümeye başladı.

Adam onun geldiğini fark ederek gazetenin arkasına

saklandı.

Myron adamın tam yanında durana kadar yürümeye devam etti. Adam başını gazeteden kaldırmıyordu. Myron ona baktı; 8 Numaralı Gülümseme. Yüklü bir çek almış bir televangelist. Erken dönem Wink Martindale. Adam hâlâ gazete okuyor gibi yapıyordu. Myron gözlerini bir palyaço gibi iri iri açarak gülümsemeye devam etti. Adam ona aldırmıyor du. Myron ona yaklaştı, abartılı gülümsemesini adamın yüzüne yaklaştırdı ve kaşlarını oynattı.

Adam gazeteyi kapayarak iç çekti. "Pekâlâ, akıllı çocuk, beni yakaladın. Tebrikler."

Wink Martindale gülümsemesi devam etti. "Oyunumuzu oynadığın için de sana teşekkürler! Ama endişelenme, boş elle dönmene izin vermeyeceğiz. Beceriksiz Takipçi'nin ev versiyonunu ve *Modern Ahmak* için bir yıllık abonelik kazandın."

"Evet, tamam, görüşürüz."

"Dur! Son *Jeopardy!** turu. Cevap ver: Beni izlemen için seni tutan kişi kadın mıydı, erkek miydi?"

"Hadi oradan."

"Ooo, üzüldüm, bunu soru şeklinde söylemeliydin."

Adam uzaklaşmaya başladı. Arkasına dönüp baktığında Myron sırıtarak ona el salladı. "Bu bir Mark Goodson-Bill Todman yapımıydı. Hoşça kalın, millet!" El sallamaya devam etti.

Adam başını iki yana sallayarak kalabalığa katılıp uzak-

---

* *Tehlike, risk. (ç.n.)*

laşmayı sürdürdü. Bu akıntıda bir sürü insan vardı; Win de onlardan biriydi. Adam muhtemelen müsait bir kuytu bulup patronunu arayacaktı. Win de dinleyip her şeyi öğrenecekti. Ne güzel bir plandı!

Myron kiralık arabasına yöneldi. Bir kez bloğun etrafından dolaştı. Başka izleyen yoktu. En azından kendini o kadar açık eden biri yoktu. Fark etmezdi. Long Island'daki Mayor malikânesine yöneldi. Kimsenin bilip bilmemesi pek fark etmezdi.

Arabasında cep telefonunu kurcalayarak zaman geçiriyordu. İki arena futbolu oyuncusu –bilmeyenler için, kapalı alanda ve daha küçük sahada oynanan futbol– vardı ve ikisi de bir NFL listesine girmek istiyordu. Myron takımları aradı ama ilgilenen yoktu. Birçok kişi ona cinayeti soruyordu. Myron soruları cevaplamadan onları başından savıyordu. Çabalarının bir hayli nafile olduğunun farkındaydı ama vazgeçmiyordu. İşine odaklanmaya, kendini işinde kaybetmeye çalıştı. Ama dünya üzerine üzerine gelmeye devam ediyordu. Esperanza'yı hapiste hayal etti. Jessica'yı California'da düşündü. Bonnie Haid'i ve evdeki yetim çocuklarını düşündü. Formaldehit içindeki Clu'yu hayal etti. Babasının aramasını düşündü. Tuhaf bir şekilde, Terese'yi o adada tek başına hayal edip duruyordu.

Diğer her şeyi zihninden atmıştı.

Long Island'ın her nasılsa daha önce keşfetmediği bir bölümü olan Muttontown'a ulaştığında, yoğun ağaçlıklı bir yola saptı. İki mil kadar giderek üç araba yolunu geçti. So-

nunda üzerinde MAYOR yazan küçük tabelalı sade bir demir kapıya ulaştı. Bir diyafon ve birkaç güvenlik kamerası vardı. Düğmeye bastı. Bir kadın sesi duyuldu. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Myron Bolitar; Sophie Mayor'ı görmeye geldim."

"Lütfen devam edin. Evin önüne park edin."

Kapı açıldı. Myron oldukça dik bir bayırı tırmandı. Araba yolunun iki tarafında yüksek çalılar uzanıyor, kendini bir labirentteki fare gibi hissettiriyordu. Birkaç güvenlik kamerası daha gördü. Henüz evden iz yoktu. Tepenin zirvesine ulaştığında bir açıklığa geldi. Çimenleri biraz fazla uzamış bir tenis ve bir kroket sahası vardı. Tam Norma Desmond tarzı. Bir dönüş daha yaptı. Ev şimdi tam karşısındaydı. Elbette ki bir malikaneydi ama Myron'ın gördüğü bazıları kadar dev boyutlarda değildi. Sarmaşıklar açık sarı sıvalara tutunmuştu. Pencereler kurşunlu gibi görünüyordu. Her şey yirmili yılları hatırlatıyordu. Myron her an Scott ya da Zelda'nın muhteşem bir roadsterle* arkasında belirmesini bekliyordu.

Araba yolunun bu bölümü asfalt yerine küçük ve gevşek çakıltaşlarından oluşuyordu. Eve yaklaşırken lastiklerin altında çıtırdıyordu. Dairesel yolun ortasında, kapıdan beş metre kadar ötede bir havuz vardı. Neptün, elinde bir tritonla çırılçıplak havuzun üzerinde oturuyordu. Myron havuzun Floransa'da Piazza della Signoria'da bulunanın küçük bir kopyası olduğunu anladı. Üzerinden su fışkırıyordu ama biri su basıncısını "hafif işeme"ye almış gibi fazla yükseğe çıkmıyordu.

* *Üstü açık çift kişilik araba. (ç.n.)*

Myron arabayı park etti. Sağ tarafında tam kare şeklinde bir yüzme havuzu vardı. Üzerinde zambaklar yüzüyordu. Yoksul adamın Giverny'si. Bahçelerde heykeller yükseliyor, yine eski İtalya ve Yunanistan gibi ülkeleri hatırlatıyorlardı. Bütün uzuvları tamam olan Venus de Milo gibi.

Arabadan indi. Durdu. Neleri yeraltından çıkaracağını düşündü ve bir an için aklından geri dönmek geçti. *Nasıl,* diye düşündü tekrar, *kaybolan kızının bir bilgisayar CD'sinde kanlar içinde eridiğini bu kadına nasıl söyleyeceğim?*

Hiçbir cevap bulamadı.

Kapı açıldı. Rahat tarzda giyinmiş bir kadın, onu bir koridordan geçirerek yüksek tavanlı, bol pencereli, daha fazla beyaz heykele ve ağaçlara bakan büyük bir odaya götürdü. İç tasarım art deco tarzındaydı ama üzerinde pek fazla uğraşılmamıştı. Güzel. Tabii av ganimetleri dışında. Raflarda çeşitli türlerde doldurulmuş kuşlar sıralanmıştı. Kuşlar üzgün gibi görünüyordu. Muhtemelen öyleydiler. Onları kim suçlayabilirdi ki?

Myron döndü. Bir geyik başına baktı. Sophie Mayor'ı bekliyordu. Geyik de ona eşlik ediyordu. Geyik kendisinden daha sabırlı gibi görünüyordu.

"Bekliyorum, söyle," dedi bir ses.

Myron olduğu yerde döndü. Konuşan kişi Sophie Mayor'dı. Üzerinde kirli bir kot, ekose bir gömlek vardı; hafta sonu botanikçisi.

Sohbet açılışlarında daima söyleyecek zekice bir şeyler bulan Myron, "Neyi bekliyorsunuz, neyi söyleyeyim?" diye

karşılık verdi.

"Avcılıkla ilgili tatsız bir yorum yap."

"Ben bir şey söylemedim ki."

"Haydi ama Myron. Avcılığın barbarca olduğunu düşünmüyor musun?"

Myron omuz silkti. "Bunu gerçekten hiç düşünmemiştim." Doğru değildi ama ne olacaktı ki?

"Ama onaylamıyorsun, değil mi?"

"Onaylayıp onaylamamak bana düşmez."

"Çok hoşgörülüsün." Sophie gülümsedi. "Elbette ki kendin asla yapmazsın, değil mi?"

"Avlanmak mı? Hayır, bana göre değil."

"İnsanlık dışı olduğunu düşünüyorsun." Sophie çenesiyle geyik başını işaret etti. "Bambi'nin annesini öldürmek filan."

"Sadece bana göre değil."

"Anlıyorum. Vejetaryen misin?"

"Pek fazla kırmızı et yemem," dedi Myron.

"Sağlığından söz etmiyorum. Ölü hayvanları yer misin?"

"Evet."

"Yani bir geyik yerine bir sığırı veya tavuğu öldürmenin daha insanca olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır."

"Bir sığırın kesilmeden önce ne kadar korkunç bir işkenceden geçtiğini biliyor musun?"

"Yemek için," dedi Myron.

"Pardon?"

"Yemek için kesilmeden önce."

"Ben öldürdüğümü yiyorum, Myron. Örneğin şuradaki arkadaşın..." –Sophie çenesiyle geyik başını işaret etti– "... düzgün bir şekilde yüzülüp kesildi ve yendi. Kendini daha iyi hissettin mi?"

Myron bunu düşündü. "Ah, öğle yemeği yemiyoruz, değil mi?"

Sophie hafifçe güldü. "Beslenme zinciri tartışmasına girmeyeceğim," dedi. "Ama Tanrı, hayatta kalmanın tek yolunun öldürmek olduğu bir dünya yaratmış. Nokta. Hepimiz öldürürüz. En katı vejetaryenler bile tarlaları sürüyorlar. Bunun küçük hayvanları ve böcekleri öldürmediğini mi sanıyorsun?"

"Bunu hiç düşünmemiştim."

"Avlanmak sadece daha doğrudan, daha dürüstçe olanı. Oturup bir hayvanı yediğinde, süreci takdir edemezsin; senin hayatta kalman için yapılan fedakârlığı anlayamazsın. Öldürme işini bir başkası yapmıştır. Sen üzerinde düşünmezsin bile. Ben bir hayvan yediğimde, daha iyi anlarım. Rastgele yapmam. Sorumluluğu üzerimden atmam."

"Peki," dedi Myron, "hazır konu açılmışken, yemek için öldürmeyen avcılara ne diyeceksiniz?"

"Çoğu öldürdüğünü yer."

"Ya sadece spor olsun diye öldürenler? Yani, bu da bir parçası, değil mi?"

"Evet."

"Ya o? Sadece spor olsun diye öldürmek?"

"Neye karşılık, Myron? Bir çift ayakkabı için mi? Güzel bir ceket için mi? Bütün gününü doğada geçirmek, doğanın nasıl çalıştığını anlamak, muhteşem görkemini takdir etmek... bu deri bir cüzdandan daha mı değersiz? Kemerinin insan yapımı yerine hayvan derisinden yapılmış olmasını istediğin için bir hayvanı öldürmeye değerse, sadece heyecanından hoşlandığın için öldürmeye değmez mi?"

Myron bir şey söylemedi.

"Seni bunlarla sıktığım için özür dilerim. Ama bütün bunlardaki ikiyüzlülük beni çok kızdırıyor. Herkes balinayı kurtarmak istiyor ama bir balinanın her gün yediği binlerce balığa ve karidese ne diyecekler? O kadar sevimli olmadıkları için onların hayatı daha mı değersiz? Kimsenin çirkin hayvanları kurtarmaya çalışmadığı daha önce dikkatini çekmiş miydi? Avcılığı barbarca bulan insanlar, geyikler değerli bahçelerini yemesin diye yüksek çitler çekiyorlar. Bu daha mı iyi? Şu sözde ekofeministler konusunu açmıyorum bile. Erkekler avlanır ama kadınlar fazla naziktir diyorlar. Cinsel ayrımcılıktan başka bir şey değil. Çevreci olmak mı istiyorlar? Doğanın normal durumuna olabildiğince yakın kalmak mı istiyorlar? O zaman doğayla ilgili evrensel bir gerçeği anlamak zorundalar: Ya öldürürsün ya da ölürsün."

İkisi de dönüp bir an için geyik başına baktılar. Somut kanıt.

"Ancak sen buraya nutuk dinlemeye gelmedin," dedi Sophie.

Myron bu gecikmeden memnundu. Ama artık zamanı gelmişti. "Hayır, Hanımefendi."

"Hanımefendi mi?" Sophie Mayor keyifsizce güldü. "Bu kulağa çok itici geliyor, Myron."

Myron dönüp ona baktı. Sophie bakışlarını onun gözlerine dikti.

"Bana Sophie de," dedi.

Myron başıyla onayladı. "Sana çok kişisel, belki de biraz acı verici bir soru sorabilir miyim, Sophie?"

"Deneyebilirsin."

"Kaçtığından beri kızından hiç haber aldın mı?"

"Hayır."

Cevap hızlı gelmişti. Sophie hâlâ Myron'ın gözlerine bakıyordu, sesi güçlü çıkmıştı, ama yüzü sararmıştı.

"O halde nerede olduğu konusunda hiçbir fikrin yok mu?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Ya da..."

"Yaşayıp yaşamadığı konusunda," diye tamamladı Sophie. "Hayır."

Ses tonu o kadar duygusuzdu ki, neredeyse çığlık atmanın eşiğindeymiş gibiydi. Dudakları titremeye başlamıştı. Sophie Mayor olduğu yerde durarak, Myron'ın açıklamasını bekledi; belki de daha fazlasını söylemeye korkuyordu.

"Bana postayla bir CD gönderildi," diye başladı Myron.

Sophie kaşlarını çattı. "Ne?"

"Bir CD. Posta kutuma geldi. CD'yi bilgisayara taktığımda kendiliğinden çalışmaya başladı. Herhangi bir tuşa

basmamıştım."

"Kendi kendine çalışan bir program," dedi Sophie, aniden bilgisayar uzmanlığına dayanarak. "Çok karmaşık bir teknoloji değildir."

Myron boğazını temizledi. "Bir görüntü belirdi. Kızının bir fotoğrafıyla başladı."

Sophie Mayor bir adım geriledi.

"Ofisinde gördüğüm fotoğrafın aynısı. Rafta sağ tarafta duran."

"Lucy lise birinci sınıftayken çekilmişti," dedi Sophie. "Okul portresi."

Myron nedenini bilmese de başıyla onayladı. "Birkaç saniye sonra görüntü erimeye başladı."

"Erimek mi?"

"Evet. Çözülerek bir, şey, kan gölüne dönüştü. Sonra bir ses duydum. Ergenlik çağındaki bir kızın kahkahasıydı sanırım."

Sophie Mayor'ın gözleri dolmuştu. "Anlamıyorum."

"Ben de öyle."

"Bu postayla mı geldi?"

"Evet."

"Bir CD'de?"

"Evet," dedi Myron.

"Ne zaman?"

"Ofisime iki hafta kadar önce geldi."

"Neden bana bunu daha önce söylemedin?" Sophie bir elini kaldırdı. "Ah, dur. Sen ülke dışındaydın."

"Evet."

"O halde ilk ne zaman gördün?"

"Dün."

"Ama bu sabah beni gördün. O zaman neden söylemedin?"

"Kızın kim olduğunu bilmiyordum. En azından başlangıçta. Sonra ofisine geldiğimde rafta fotoğrafı gördüm. Afalladım. Ne diyeceğimi bilemedim."

Sophie yavaşça başıyla onayladı. "Bu yüzden aniden kalkıp gittin."

"Evet, çok özür dilerim."

"CD sende mi? Uzmanlarım analiz edebilir."

Myron elini cebine sokup CD'yi çıkardı. "Herhangi bir yardımı olacağını sanmıyorum."

"Neden?"

"Bir polis laboratuvarına götürdüm. CD'nin kendini otomatik olarak bozduğunu söylediler."

"Yani CD boş mu?"

"Evet."

Sophie'nin kasları aniden oradan kaçmak istermiş gibi gerildi. Dizlerinin bağı çözüldü. Bir koltuğa çöktü. Başını ellerinin arasına aldı. Myron bekliyordu. Hiç ses yoktu. Sophie başını ellerinin arasına almış halde sadece oturuyordu. Başını tekrar kaldırdığında, gri gözleri kızarmıştı.

"Bir polis laboratuvarından söz ettin."

Myron başıyla onayladı.

"Daha önce ajanlık mı yapmıştın?"

"Pek sayılmaz."

"Clip Arnstein'ın bu konuda bir şeyler söylediğini hatırlıyorum."

Myron bir şey söylemedi. Clip Arnstein, ilk turda Myron'ı, Boston Celtics'e alan adamdı. Çenesi de bir hayli düşüktü.

"Greg Dawning'in ortadan kaybolmasında, Clip'e yardım etmiştin," dedi Sophie.

"Evet."

"Yıllardır Lucy'yi bulmak için özel detektifler tuttum. Güya dünyanın en iyileri. Bazen yaklaşıyor gibi oluyoruz ama..." Sophie'nin bakışları uzaklara dikildi, sesi kısıldı. Elindeki CD'ye aniden belirmiş gibi baktı. "Biri bunu sana neden göndersin ki?"

"Bilmiyorum."

"Kızımı tanıyor muydun?"

"Hayır."

Sophie temkinli bir tavırla birkaç nefes alıp verdi. "Sana bir şey göstermek istiyorum. Burada bekle bir dakika." Yarım dakika kadar sürmüş olabilirdi. Myron ölmüş bir kuşun gözlerinin içine bakmaya başlamış, tanıdığı bazı kişilerin gözlerine ne kadar benzediğini fark ederek şaşırmıştı ki, Sophie geri döndü. Myron'a bir kâğıt verdi.

Myron kâğıda baktı. Bir ressam, otuz yaşına yaklaşan bir kadının portresini çizmişti.

"Bu MIT'den," diye açıkladı Sophie. "Mezun olduğum okul. Oradaki bir bilimadamı, yaş ilerlemesine yardımcı olan

bir yazılım paketinin geliştirilmesine yardımcı olmuştu. Kayıp kişiler için. Böylece bugünkü görünüşlerini bilebilirsin. Bunu benim için birkaç ay önce yaptı."

Myron, ergenlik çağındaki Lucy'nin otuzuna yaklaşırken görünebileceği yüzüne baktı. Etki kesinlikle çarpıcıydı. Ah, ona benziyordu ama hayaletlerden, hayatın bir sürü "eğer"den oluştuğundan, yılların akıp gittiğinden ve sonra da suratına şamar gibi indiğinden söz et. Myron resme, muhafazakâr tarzdaki saç modeline, küçük alın çizgilerine baktı. Sophie Mayor için bu resme bakmak ne kadar acı verici olmalıydı?!

"Sana tanıdık geliyor mu?" diye sordu Sophie.

Myron başını iki yana salladı. "Hayır, üzgünüm."

"Emin misin?"

"Bu durumlarda olunabileceği kadar."

"Onu bulmama yardım eder misin?"

Myron buna nasıl cevap vereceğini bilemedi. "Nasıl yardımcı olabileceğimi anlamıyorum."

"Clip, bu tür şeylerde iyi olduğunu söylemişti."

"Değilim. Olsaydım bile, ne yapabileceğimden emin değilim. Uzmanları zaten tutmuşsunuz. Polisler de..."

"Polis hiçbir işe yaramadı. Lucy'yi kaçak bir kız olarak gördüler, nokta."

Myron bir şey söylemedi.

"Sence umutsuz mu?" diye sordu Sophie.

"Yeterince bilgim yok."

"İyi bir kızdı, biliyor musun?" Sophie Mayor ona gü-

lümserken gözleri zamanda çok uzaklara bakıyordu. "Dik kafalı olduğu doğru. Aşırı maceracıydı. Ama Lucy'yi özgür yetiştirdim. Polis, onun sadece sorunlu bir çocuk olduğunu düşündü. Değildi. Sadece kafası karışıktı. O yaşta kim öyle olmaz ki? Gecenin bir yarısı kimseye haber vermeden gitmiş de değildi."

Myron kendini tutamayarak sordu. "Ne oldu peki?"

"Lucy ergenlik çağındaydı, Myron. Asık yüzlü, mutsuzdu. Diğerleriyle uyum sağlayamıyordu. Ailesi kolejde bilgisayar profesörü ve bilgisayar dehasıydı. Kardeşi bir dâhi olarak görülüyordu. Lucy okuldan nefret ediyordu. Dünyayı görmek, yollarda yaşamak istiyordu. Rock'n'roll hayalleri vardı. Bir gün bize Owen'la birlikte gideceğini söyledi."

"Owen, erkek arkadaşı mıydı?"

Sophie başıyla onayladı. "Bir garaj grubunda çalan vasat bir müzisyendi; müthiş yeteneğinin onlar tarafından engellendiği açıktı." Yüzünü ekşitti. "Birlikte kaçmak, bir plak anlaşması yapmak ve ünlü olmak istiyorlardı. Gary'yle ben onay verdik. Lucy küçük bir kafese kapatılmış yabani bir kuş gibiydi. Ne yaparsak yapalım, kanatlarını çırpmayı bırakmıyordu. Gary ve ben bu konuda seçme şansımız olmadığını anlamıştık. Hatta onun için iyi olabileceğini bile düşünmüştük. Sınıf arkadaşlarının çoğu sırtlarında çantalarıyla Avrupa'yı dolaşıyordu. Ne fark ederdi ki?"

Sophie duraksayarak Myron'a baktı. Myron bekliyordu. Sophie bir şey söylemeyince "Ve?" diye sordu.

"Bir daha ondan haber alamadık."

Sessizlik.

Sophie tekrar geyik başına döndü. Geyik sanki ona acır gibi bakıyordu.

"Ama Owen geri döndü, değil mi?" diye sordu Myron.

"Evet." Sophie hâlâ geyiğe bakıyordu. "Şimdi New Jersey'de araba satıyor. Hafta sonlarında bir düğün orkestrasında çalıyor. Hayal edebiliyor musun? Ucuz bir smokin giyip kutlama şarkıları söylüyor ve düğün grubunu tanıtıyor." Başını iki yana salladı. "Owen geri döndüğünde polis onu sorguya çekti, fakat hiçbir şey bilmiyordu. Hikâyeleri çok tipikti: Los Angeles'a gitmişlerdi, ağır bir hayal kırıklığına uğramışlardı, kavga etmeye başlamış ve altı ay sonra da ayrılmışlardı. Owen üç ay orada kalmış, o süre boyunca muazzam yeteneğini geri tutan şeyin Lucy olduğunu düşünmüştü. Ama tekrar başarısız olunca, kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp eve dönmüştü. Ayrıldıklarından beri Lucy' yi görmediğini söylüyordu."

"Polis kontrol etti mi?"

"Ettiklerini söylediler. Ama çıkmaz sokaktı."

"Owen'dan şüphelendiniz mi?"

"Hayır," dedi Sophie, sert bir tavırla. "O tam anlamıyla bir hiç."

"Hiç sağlam ipuçları var mıydı?"

"Sağlam?" Sophie bunu düşündü. "Pek sayılmaz. Tuttuğumuz birkaç dedektif bir tarikata katılmış olabileceğini söyledi."

Myron yüzünü buruşturdu. "Tarikat mı?"

"Söylediklerine göre kişiliği bu profile uyuyordu. Onu

özgür yetiştirme çabalarıma rağmen, tam aksi olduğunu söylediler; rehberliğe ihtiyaç duyan, yalnız, yönlendirilebilir, ailesinden ve arkadaşlarından uzaklaşmış biri."

"Katılmıyorum," dedi Myron.

Sophie ona baktı. "Lucy'yle hiç tanışmadığını söylemiştin."

"Psikolojik profil uyabilir ama bir tarikata katıldığından şüpheliyim."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Tarikatlar parayı sever. Lucy Mayor, son derece zengin bir ailenin kızı. Belki tarikata ilk katıldığında henüz zengin olmayabilirsiniz ama inanın bana, şimdiye kadar öğrenirlerdi. Nedeni sadece bol miktarda para koparmak olsa bile bağlantıya geçerlerdi."

Sophie yine gözlerini kırpıştırmaya başladı. Gözlerini kapayarak; Myron'a sırtını döndü. Myron bir adım ilerledi ama ne yapacağını bilemeyerek durdu. Mesafeyi koruyarak beklemeye karar verdi.

"Bilmemek," dedi Sophie Mayor, bir süre sonra. "İnsanı için için kemiriyor. Gece-gündüz... on iki yıl boyunca. Hiç bitmiyor, silinmiyor, azalmıyor. Kocam kalp krizi geçirdiğinde herkes çok şaşırdı. Böylesine sağlıklı bir adam diyorlardı. Böylesine genç. Şimdi bile hayatımı onsuz nasıl geçireceğimi bilmiyorum. Ama Lucy'nin ortadan kaybolmasından beri nadiren konuşuyorduk. Geceleri yatağa yatıyor, uyuyormuş gibi yapıyor, bakışlarımızı tavana dikiyor, çocukları kaybolmuş ebeveynlerin düşünebileceği her türlü kor-

kunç şeyi hayal ediyorduk."

Yine sessizlik.

Myron ne diyeceğini bilemiyordu. Sessizlik o kadar yoğunlaşmıştı ki, zor nefes alıp veriyordu. "Çok üzgünüm," dedi.

Sophie başını kaldırmadı.

"Polise gideceğim," dedi Myron. "Onlara CD'den söz edeceğim."

"Ne yararı olacak ki?"

"Araştırırlar."

"Zaten araştırdılar. Sana söyledim. Onun kaçtığına inanıyorlar."

"Ama şimdi elimizde yeni bir kanıt var. Davayı daha ciddiye alırlar. Hatta basına da gidebilirim. Hemen haber yaparlar."

Sophie başını iki yana salladı. Myron bekledi. Sophie yerinden kalkarak avuçlarını kotunun paçalarına sildi. "CD," dedi, "sana gönderilmiş."

"Evet."

"Üzerinde senin adresin yazılıymış."

"Evet."

"Demek biri sana ulaşmaya çalışmış," dedi Sophie.

Win de benzer bir şey söylemişti. "Bunu bilmiyorsunuz," dedi Myron. "Umutlarınızı yıkmak istemem, fakat sevimsiz bir şakadan ibaret de olabilir."

"Şaka filan değil."

"Emin olamazsınız."

"Şaka olsaydı bana gönderirlerdi. Ya da Jared'e. Ya da onu tanıyan birine. Ama sana gönderilmiş. Biri kesinlikle sana ulaşmaya çalışmış. Hatta Lucy'nin kendisi bile olabilir."

Myron derin bir nefes aldı. "Yine umutlarınızı yıkmak ist..."

"Bana üstünlük taslama, Myron. Sadece söylemek istediğini söyle."

"Pekâlâ... Lucy olsaydı, neden kan gölünde eriyen bir fotoğrafını göndersin ki?"

Sophie Mayor gözünü bile kırpmadan Myron'a yaklaştı. "Bilmiyorum. Belki haklısındır. Belki de o değildir. Belki de katilidir. Ama ne olursa olsun, *sana* ulaşmaya çalışılmış. Yıllardır bulduğumuz ilk somut kanıt bu. Bu bilgiyi basına filan sızdırırsak, gönderen kişinin tekrar gizleneceğinden korkuyorum. Böyle bir riski göze alamam."

"Ne yapabileceğimi bilmiyorum," dedi Myron.

"Sana ne istersen veririm. Fiyatı kendin belirle. Yüz bin dolar? Bir milyon dolar?"

"Konu para değil. Sadece nasıl yardım edebileceğimi anlamıyorum."

"Araştırabilirsin."

Myron başını iki yana salladı. "En iyi arkadaşım ve iş ortağım cinayet suçuyla hapiste. Müşterim kendi evinde vuruldu. İş güvenlikleri için bana güvenen başka müşterilerim var."

"Anlıyorum," dedi Sophie. "Yani zamanın yok, öyle mi?"

"Sorun zaman da değil. Elimde üzerine gidebileceğim hiçbir şey yok. Hiçbir ipucu, hiçbir bağlantı, hiçbir kaynak yok.

Burada başlayabileceğim bir şey yok."

Sophie ona dik dik baktı. "Kendinden başlayabilirsin. Benim ipucum, bağlantım, kaynağım sensin." Uzanıp Myron'ın elini tuttu. Teni soğuk ve sertti. "İstediğim sadece yakından bakman."

"Neye?"

"Belki de," dedi Sophie, "kendine."

Sessizlik. Sophie onun elini tutmuş halde öylece duruyorlardı.

"Bu kulağa güzel geliyor, Sophie, fakat ne anlama geldiğinden emin değilim."

"Çocuğun yok, değil mi?"

"Hayır," dedi Myron. "Ama bu seni anlamadığım anlamına gelmiyor."

"Sana bir şey sorayım, Myron: Yerimde olsan ne yapardın? On yıldır ilk ipucu kapına gelseydi, sen ne yapardın?"

"Senin yaptığının aynısını."

Geyik başının altında, Myron kadına gözünü açık tutacağını söyledi. Üzerinde düşüneceğine söz verdi. Bağlantıyı bulmaya çalışacağını söyledi.

20. BÖLÜM

Myron ofise döndüğünde, Ultra Slim telefon başlığını kaparak aramalar yapmaya başladı. Tam Jerry Maguire. Sadece görünüşte değildi; gerçekten de müşterileri onu terk ediyordu. Üstelik yazılı bir görev bildirgesi bile yoktu.

Win onu aradı. "Gazeteli Adam'ın adı Wayne Tunis. Staten Island'da oturuyor ve inşaatlarda çalışıyor. John McClain adında birini arayarak ona fark edildiğini söyledi. Hepsi bu. Oldukça dikkatli davrandılar."

"Yani onu kimin tuttuğunu bilmiyor muyuz?"

"Aynen öyle."

"Şüphe olduğunda," dedi Myron, "en göze çarpan seçenekle devam etmeliyiz."

"Genç FJ mi?"

"Başka kim olabilir ki? Beni aylardır izliyor."

"Ne öneriyorsun?"

"Onu yakamdan silkmek istiyorum."

"Kafasının arkasına sıkılmış sağlam bir kurşun önere-

bilir miyim?"

"Yeterince sorunumuz var zaten, bir tanesine daha ihtiyacımız yok."

"Pekâlâ. Eylem planı?"

"Onunla yüzleşeceğiz."

"Genellikle Kırk Dokuzuncu Cadde'deki bir Starbucks'a takılır," dedi Win.

"Starbucks mı?"

"Eski espresso barları şimdi yerlerini disko müziğe ve gece kulüplerine bıraktı."

"İkisi de geri geliyor."

"Hayır," dedi Win, "tuhaf mutasyonları geri geliyor."

"Espresso barları yerine kahve barları gibi mi?"

"Anladın demek."

"O halde FJ'i bir ziyaret edelim."

"Bana yirmi dakika ver," dedi Win, telefonu kapamadan önce.

Myron bağlantıyı kesmeden hemen önce, Dev Cindy diyafona bastı.

"Bay Bolitar?"

"Evet?"

"Bayan veya Bay Thrill diye biri telefonda," dedi Dev Cindy.

Myron gözlerini kapadı. "Dün gecekini mi kastediyorsun?"

"Thrill adında başka birini tanımıyorsanız, Bay Bolitar."

"Mesaj al."

"Hem kelimeleri hem de ses tonu telaşlı, Bay Bolitar."

Telaş mı? "Tamam. Bağla bakalım."

"Peki, Bay Bolitar."

Bir tıkırtı duyuldu.

"Myron?"

"Ah, evet, selam, Thrill."

"Dün geceki çıkışın neydi öyle?" dedi Thrill. "Bir kızı etkilemeyi gerçekten biliyorsun."

"Evet, genellikle ikinci buluşmaya kadar camları delip geçmem."

"Neden aramadın beni?"

"Gerçekten meşguldüm."

"Aşağıdayım," dedi Thrill. "Güvenlik görevlisine geçmeme izin vermesini söyle."

"Bunun için iyi bir zaman değil. Daha önce dediğim gibi..."

"Erkekler, Thrill'e nadiren hayır der. Cazibemi kaybediyor olmalıyım."

"Sorun o değil," dedi Myron. "Sadece zamanlama yanlış."

"Myron, gerçek adım Thrill değil."

"Heyecanını söndürmek istemem ama doğum belgende başka bir isim yazdığını ben de tahmin etmiştim."

"Hayır, demek istediğim bu değil. Bak, yukarı gelmeme izin ver. Dün geceyle ilgili konuşmamız gerek. Sen gittikten sonra olan bir şeyle ilgili."

Myron omuz silkerek resepsiyon masasındaki güvenlik

görevlisini aradı ve kendini Thrill adıyla tanıtan kişiyi yukarı göndermesini söyledi. Güvenlik görevlisi şaşırdı ama itaat etmekten başka seçeneği yoktu. Kafa mikrofonu hâlâ başında olduğundan, Myron bir spor malzemeleri şirketini aradı. Karayipler'e kaçmadan önce, bir müşterisi için söz konusu firmayla bir spor ayakkabısı anlaşması imzalamak üzereydi. Ama şimdi bekletiliyordu. Nihayet bir asistanın asistanı hatta belirdi. Myron ona anlaşmayı sordu. Anlaşma iptal edilmişti. Myron nedenini sordu.

"Müşterinize sorun," dedi Asistan. "Ah, yeni menajerine de."

Tak.

Myron gözlerini kapayarak kafa mikrofonunu çıkardı. Lanet olsun!

Ofis kapısı vuruldu. Yabancı ses kalbini burktu. Esperanza hiç kapıyı vurmazdı. Asla. Paldır küldür içeri dalmaktan zevk alırdı. Kapıyı vurmaktansa kolunu kaybetmeyi tercih ederdi.

"Gir."

Kapı açıldı. Biri içeri girerek, "Sürpriz!" dedi.

Myron bakmamaya çalıştı. Kafa mikrofonunu çıkardı. "Sen..."

"Thrill, evet."

Hiçbir şey aynı değildi. Kedi Kadın kostümü, sarı peruk, yüksek topuklar ve o görkemli göğüsler gitmişti. Yine de Tanrı'ya şükür, Thrill hâlâ kadındı. Muhafazakâr lacivert takım elbisesi ve aynı renkteki bluzu içinde hâlâ çekiciydi; saç-

ları kısa ve çılgın tarzda kesilmiş, makyajı çok daha hafif bir el tarafından uygulanmıştı. Vücudu daha ince, daha düz hatlı, daha az biçimliydi. Şikâyet edilecek bir tarafı yoktu; sadece farklıydı.

"İlk sorunun cevabı olarak," dedi Thrill, "Thrill gibi giyindiğimde, uygun şekilde adlandırılmış Raquel Wonder Göğüs Desteği kullanıyorum."

Myron başıyla onayladı. "Düzleştirilmiş oyun hamuru gibi görünen şu şeylerden."

"Aynen. Onları sutyenine tıkıyorsun. Muhtemelen televizyon reklamlarında görmüşsündür."

"Görmek mi? Videosunu satın almıştım."

Thrill güldü. Önceki gece kahkahası –yürüyüşünden, hareketlerinden, ses tonundan ve kelime seçimlerinden söz etmeye gerek yoktu– hep çift anlamlıydı. Gün ışığındaysa melodik ve neredeyse çocuksuydu.

"Ayrıca, yine doğru isimlendirilmiş Mucize Sutyen de kullanıyorum," diye devam etti. "Her şeyi yukarı kaldırmak için."

"Biraz daha yüksek olsa," dedi Myron, "insanlar küpe sanabilir."

"Çok doğru," dedi Thrill. "Ama bacaklar ve kıç bana ait. Bil diye söylüyorum, penisim de yok."

"Fark ettim."

"Oturabilir miyim?"

Myron saatine baktı. "Kabalık etmek istemiyorum ama..."

"Bunu duymak isteyeceksin, inan bana." Thrill, Myron'ın masasının önüne oturdu. Myron kollarını göğsünde kavuşturdu ve poposunu masanın kenarına dayadı. "Gerçek adım Nancy Sinclair. Eğlence olsun diye Thrill kılığına girmiyorum. Bir gazeteciyim ve Tahmin Et hakkında bir yazı dizisi hazırlıyorum. İçeride neler olduğuna, oraya ne tür insanların gelip gittiğine, onları nelerin heyecanlandırdığına bakıyorum. İnsanların kendilerini açmasını sağlamak için Thrill kılığına giriyorum."

"Yani bütün bunları haber için mi yapıyorsun?"

"Bütün neleri?"

"Giyinmek ve... eee..." Myron'ın hareketleri anlaşılmazdı.

"Bunun seni ne kadar ilgilendirdiğinden emin değilim ama cevabım hayır. Bir role bürünüyorum. Sohbetler başlatıyorum. Flört ediyorum. Nokta. İnsanların tepkilerini izlemeyi seviyorum."

"Ah." Myron boğazını temizledi. "Sadece, şey, meraktan soruyorum, ben haberine dahil olmayacağım, değil mi? Yani, daha önce oraya hiç gitmemiştim ve ben..."

"Rahatla. Daha kapıdan girdiğin anda seni tanımıştım."

"Tanımış mıydın?"

"Basketbolu severim. Dragons'ın sezon biletlerini almıştım."

"Anlıyorum." Dragons, New Jersey'nin profesyonel basketbol takımıydı. Myron kısa bir süre önce onlarla bir geri dönüş yaşamıştı.

"Sana bu yüzden yaklaştım."

"Cinsel belirsizliğe meraklı olup olmadığımı anlamak için mi?"

"Oradaki herkes öyle. Sen neden farklı olacaktın ki?"

"Ama sana oraya birini soruşturmaya geldiğimi açıkladım."

"Clu Haid, doğru. Yine de, bana verdiğin tepki ilginçti."

"Çok zekice sohbet ettiğini düşündüm," dedi Myron.

"Hı-hı."

"Ve Kedi Kadın rolündeki Julie Newmar fetişim var."

"Aynı fetişe sahip olan insanların sayısını bilsen şaşardın."

"Hayır, sanırım şaşırmazdım," dedi Myron. "Eh, neden buradasın, Nancy?"

"Pat, dün gece bizi konuşurken görmüş."

"Barmen mi?"

"Aynı zamanda yerin ortaklarından biri. Şehrin çeşitli yerlerinde birkaç yeri daha var."

"Ve?"

"Senin çıkışından kaynaklanan duman sindikten sonra, Pat beni kenara çekti."

"Konuştuğumuzu gördüğü için mi?"

"Sana telefon numaramı verdiğimi gördüğü için."

"Eee?"

"Bunu daha önce hiç yapmamıştım."

"Onur duydum."

"Duyma. Sadece bir şeyi vurgulamaya çalışıyorum.

Orada bir sürü kıza, erkeğe –veya oraya giden her neyse– yaklaştım. Ama hiçbirine telefon numaramı vermemiştim."

"Bana neden verdin peki?"

"Çünkü arayıp aramayacağını merak ediyordum. Thrill'i reddettin, dolayısıyla oraya seks için gitmediğin açıktı. Neyin peşinde olduğunu merak ettim."

Myron kaşlarını çattı. "Tek nedeni bu muydu?"

"Evet."

"Yakışıklılığımla ve çekiciliğimle bir ilgisi yok muydu yani?"

"Ah, evet. Neredeyse unutuyordum."

"Pat ne istiyordu?"

"Seni bu gece başka bir kulübe götürmemi istedi."

"Bu gece mi?"

"Evet."

"Seni arayacağımı nereden bildi?"

Nancy yine gülümsedi. "Nancy Sinclair hemen birinin aramasını garantileyemeyebilir..."

"Ama Thrill garantiler mi?"

"Göğüsler çekicidir. Eğer aramazsan, rehberden iş numaranı bulmamı söyledi."

"Sen de bunu yaptın."

"Evet. Bana senin zarar görmeyeceğine de söz verdi."

"Ne rahatlatıcı. Senin bütün bunlardan kazancın ne?"

"Açık değil mi? Bir haber. Clu Haid cinayeti önemli bir konu. Sen de yüzyılın cinayetini New York'un sapkın eğilimli gece kulüplerinden biriyle bağdaştırıyorsun."

"Sana yardımcı olabileceğimi sanmıyorum."

"Hadi oradan."

"Hadi oradan mı?"

Nancy omuz silkti.

"Pat sana başka ne söyledi?" diye sordu Myron.

"Pek fazla bir şey değil. Sadece konuşmak istediğini söyledi."

"Konuşmak istediyse, rehberden numarama o da bakabilirdi."

"Ağaçtaki en parlak ampul olmayan Thrill bunu düşünmedi."

"Ama Nancy Sinclair düşündü."

Nancy yine gülümsedi. Çok güzel gülümsüyordu. "Pat aynı zamanda Zorra'yla da konuştu."

"Kimle?"

"Psikopat fedaileri. Sarı peruklu olan ters giyimli."

"Veronica Lake'e benzeyen mi?"

Nancy başıyla onayladı. "Kesinlikle delinin tekidir. Tişörtünü kaldır."

"Pardon?"

"O jilet topuğuyla her şeyi yapabilir. En sevdiği, sağ tarafa bir Z çizmektir. Onunla birlikte arka odadaydın."

Şimdi anlaşılıyordu. Myron onu zevkinden mahrum etmemişti. Zorra *–Zorra mı?–* sadece onu damgalamak istemişti. "Bende de bir tane var."

"Gerçekten manyağın tekidir. Körfez Savaşı'na katılmış. Gizli görevle. İsrailliler için de çalışmış. Onunla ilgili çok çeşitli söylentiler var ama duyduğum hikâyelerin yüzde beşi doğ-

ruysa, onlarca kişiyi öldürmüş."

Tam da Myron'ın ihtiyaç duyduğu şey; Ters Giyimli Mossad Ajanı. "Clu'yla ilgili konuştular mı hiç?"

"Hayır. Ama Pat senin birini öldürmeye çalıştığından söz etti."

"Benim mi?"

"Evet."

"Clu'yu benim öldürdüğümü mü düşünüyorlar?"

"Sanmam. Daha çok, kulübe birini bulup öldürmeye geldiğini düşünüyor gibiydiler."

"Kimi?"

"Hiçbir fikrim yok. Sadece onu öldürmek istediğini söylediler."

"Kim olduğunu söylemediler mi?"

"Söyledilerse bile, ben duymadım." Nancy gülümsedi. "Eh, randevumuz var mı şimdi?"

"Sanırım var."

"Korkmuyor musun?"

"Desteğim var."

"İyi biri mi?"

Myron başıyla onayladı. "Ah, evet."

"O halde ben eve gidip göğüslerimi kuşansam iyi olur."

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Kahramanım benim. Ama hayır, Myron, sanırım kendim halledebilirim."

"Ya halledemezsen?"

"Telefon numaranı biliyorum," dedi Nancy. "Bu gece görüşürüz."

21. BÖLÜM

Win kaşlarını çattı. "Ameliyatsız göğüs desteği mi?"

"Evet. Bir tür aksesuar gibi."

"Aksesuar mı? Uygun renkte el çantası gibi mi?"

"Bir açıdan." Sonra Myron üzerinde düşünerek ekledi. "Muhtemelen daha fark edilirler."

Win ona düz düz baktı. Myron omuz silkti.

"Sahte reklam," dedi Win.

"Pardon?"

"Göğüs desteği. Sahte reklamcılık. Bununla ilgili bir kanun olmalı."

"Doğru, Win. Ama Washington'daki politikacılar... konu gerçek sorunlara geldiğinde neredeler ki?"

"O halde anlıyorsun."

"Senin huysuz bir domuz olduğunu anlıyorum."

"Bin kere özür dilerim, Ey Aydınlanmış Olan." Win bir elini kulağına koyarak başını yana yatırdı. "Bana tekrar söy-

le, Myron: Seni şu Thrill'e çeken ilk şey neydi?"

"Kedi Kadın kostümü," dedi Myron.

"Anlıyorum. Yani diyelim ki Dev Cindy Kedi Kadın kostümüyle gelirse..."

"Hey, haydi ama, daha bir tane çörek yedim."

"Aynen."

"Pekâlâ, ben de domuzun tekiyim. Oldu mu? Mutlu musun?"

"Evet, uçtum. Belki de beni yanlış anladın. Belki de bir kadının özgüvenine verdikleri zarar için bu tür aksesuarları yasaklamak istiyorum. Belki de bir kadına ulaşılmaz bir güzelliği zorla empoze eden bir toplumdan bıktım."

"Burada anahtar kelime *belki*."

Win gülümsedi. "Beni bütün hatalarımla sev."

"Başka ne var?"

Win kravatını düzeltti. "FJ ve onu koruyan iki hormon bezi hatası Starbucks'talar. Gidelim mi?"

"Gidelim. Sonra Yankee Stadyumu'na gitmek istiyorum. Birkaç kişiyi sorguya çekmem gerek."

"Kulağa güzel bir plan gibi geliyor," dedi Win.

Park Caddesi'nden yürüdüler. Işıklar değişti ve bir köşede beklediler. Myron, cep telefonuyla konuşan takım elbiseli bir adamın yanında duruyordu. Bunda sıra dışı bir durum yoktu; adamın telefonda seks yapması dışında. Adam kasıklarını ovalıyor ve telefona, "Evet, bebeğim, işte böyle," ve benzeri tekrarlamaya değmeyecek şeyler söylüyordu. Işık değişti. Adam kendini ovalamaya devam ederek karşıya geçti.

New York'u Seviyorum!

"Bu geceyle ilgili," dedi Win.

"Evet."

"Şu Thrill'e güveniyor musun?"

"Soruşturuyorum."

"Elbette ki oraya gittiğinde seni vurmaları olasılığı da var."

"Şüpheliyim. Şu Pat, yerin sahiplerinden. Kendi mekânında bela istemez."

"Yani bu daveti sana içki ısmarlamak için yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Olabilir," dedi Myron. "Hayvani çekiciliğimle, eş değişimi sevenler için lezzetli bir parça gibi görünüyorum."

Win karşı çıkmamayı tercih etti.

Kırk Dokuzuncu Cadde'de doğuya yöneldiler. Starbucks dört blok ötede, sağdaydı. Oraya ulaştıklarında, Win dönerek Myron'a beklemesini işaret etti. Cama doğru eğilip içeriyi hızlıca taradıktan sonra geri çekildi. "Genç FJ biriyle bir masada oturuyor," dedi. "Hans ve Franz iki masa ötedeler. Dolu olan sadece bir masa daha var."

Myron başıyla onayladı. "Girelim mi?"

"Önce sen," dedi Win. "Ben arkandan geliyorum."

Myron, Win'in yöntemlerini sorgulamayı uzun zaman önce bırakmıştı. Hemen içeri girdi ve doğruca FJ'in masasına yöneldi. Hans ve Franz, Bay Goriller, erimiş şal deseni gibi görünen lekeleriyle yarı pijamaları ve üstlerinde boğazlı bluzlarıyla oturuyorlardı. Myron içeri girdiğinde ikisi de aya-

ğa fırlayarak yumruklarını sıkıp boyunlarını esnettiler.

FJ, balıksırtı hafif bir spor ceket, yakalı bir gömlek, pilili pantolon ve püsküllü Cole-Haan ayakkabılar giymişti. Fazla süslü görünüyordu. Myron'ı fark ederek elini gorillere doğru kaldırdı. Hans ve Franz donup kaldılar.

"Selam, FJ," dedi Myron.

FJ köpüklü bir şey içiyordu; bir tıraş kremine benziyordu. "Ah, Myron," dedi, *işini bilir* olduğunu düşündüğü belli bir tavırla. Masayı paylaştığı kişiye işaret etti. Arkadaşı yerinden kalktı ve korkmuş bir çöl faresi gibi çıkışa yöneldi. "Lütfen, Myron, bana katıl. Bu tuhaf bir tesadüf."

"Öyle mi?"

"Beni bir zahmetten kurtardın. Ben de seni ziyarete gelecektim." FJ, Myron'a yılan gibi gülümsedi. Myron gülümsemenin yere düşüp sürünerek uzaklaşmasını izledi. "Kısmet işte, ha, Myron? Buraya gelişin. Tam anlamıyla kısmet."

JF bir kahkaha patlattı. Hans ve Franz da güldüler.

"Kısmet," diye tekrarladı Myron. "Bu iyiydi."

FJ, *bende daha bir milyon tane var,* der gibi elini salladı. "Otur lütfen, Myron."

Myron bir sandalye çekti.

"İçecek bir şey ister misin?"

"Bir buzlu latte iyi olur. Büyük boy, yağsız ve bol vanilyalı."

FJ tezgâhın arkasında çalışan adama işaret etti. "Yeni biri," diye açıkladı FJ.

"Kim?"

"Espresso makinesinin başında çalışan çocuk. Ondan önce burada çalışan çocuk harika latte yapıyordu. Ama ahlaki nedenlerle işten ayrıldı."

"Ahlaki nedenlerle mi?"

"Kenny G'nin CD'lerini satmaya başladılar," dedi FJ. "Aniden geceleri uyuyamamaya başladı. Bu onu çok üzüyordu. Ya kolay etkilenen bir çocuk CD'lerden alırsa? Bir daha aynaya nasıl bakardı? Kafein satmak sorun değildi ama Kenny G... adamın vicdanı el vermedi."

"Takdir edilesi bir davranış," dedi Myron.

Win tam o anda içeri girdi. FJ onu fark ederek Hans ve Franz'a baktı. Win tereddüt etmedi. Doğruca FJ'in masasına geldi. Hans ve Franz işe koyuldular. Win'in önüne geçerek göğüslerini neredeyse araba park edecek kadar genişlettiler. Win yürümeye devam etti. İki adamın da giydikleri boğazlı bluzlar o kadar bol ve yüksekti ki, sünnet olacaklarmış gibi görünüyorlardı.

Hans sırıttı. "Win sen misin?"

"Evet," dedi Win, "Win benim."

"O kadar sert görünmüyorsun." Hans, Franz'a baktı. "Sana sert göründü mü, Keith?"

"Pek değil," dedi Keith.

Win adımlarını yavaşlatmadı bile. Neredeyse rahatça ve hiç uyarmadan, Hans'ın kulağının arkasında eliyle bir kesme indirdi. Hans'ın bütün vücudu kaskatı kesildi ve biri iskeletini çekip almış gibi olduğu yere yığıldı. Franz hayretle ona baktı. Ama uzun sürmedi. Win aynı hareketle döndü ve

Franz'ın savunmasız gırtlağının tam ortasına vurdu. Franz'ın dudaklarından korkunç bir gurultu yayıldı; bir tomar küçük kemik yutmuş gibi. Win uzanıp adamın şahdamarını bularak, işaretparmağıyla başparmağının arasında sıktı. Franz'ın gözleri kapandı ve o da rüyalar âlemine göçtü.

Diğer masada oturan çift, çabucak çıktılar. Win, baygın gorillere bakarak gülümsedi. Sonra Myron'a döndü. Myron başını iki yana salladı. Win omuz silkti. Tezgahtaki çocuğa döndü.

"Barista," dedi Win. "Bir caffe mocha."

"Ne boy?"

"Büyük, lütfen."

"Yağsız mı, tam yağlı mı?"

"Yağsız. Formuma dikkat etmem gerek."

"Hemen geliyor."

Win, Myron ve FJ'e katıldı. Oturup bacak bacak üstüne attı. "Spor ceketin güzelmiş, FJ."

"Beğendiğine sevindim, Win."

"Gözlerinin şeytani kızıllığını vurgulamış."

"Teşekkür ederim."

"Eh, nerede kalmıştık?"

Myron oyuna başladı. "FJ'e şu beni izleyenlerden artık sıkılmaya başladığımı söyleyecektim."

"Ben de Myron'a işlerime maydanoz olmasından sıkılmaya başladığımı," dedi FJ.

Myron, Win'e baktı. "Maydanoz olmak mı? Bu ifade hâlâ kullanılıyor mu?"

Win bir düşündü. "*Scooby Doo*'nun her bölümünün sonunda şu yaşlı adam söylüyor."

"Doğru. Çocuklara maydanoz olmak gibi filan."

"Shaggy'yi kimin seslendirdiğini asla tahmin edemezsin," dedi Win.

"Kim?"

"Casey Kasem."

"Haydi oradan," dedi Myron. "Şu, ilk kırk radyosundaki adam mı?"

"Ta kendisi."

"Yaşadıkça öğreniyorsun işte."

Hans ve Franz yerde kıpırdanmaya başladılar. Win, bir elinde yarı yarıya gizlenmiş halde tuttuğu tabancayı FJ'e gösterdi. "Herkesin güvenliği için," dedi Win, "lütfen elemanlarına kıpırdamamalarını söyle."

FJ adamlarına bunu söyledi. Korkmuyordu. Sonuçta babası Frank Ache'di. Bu yeterli korumaydı. Kaslar sadece göstermelikti.

"Beni haftalardır izletiyorsun," dedi Myron. "Bunun bitmesini istiyorum."

"O halde sana işlerime burnunu sokmamanı öneririm."

Myron iç çekti. "Pekâlâ, FJ, şunu bir anlayalım bakalım. İşlerine nasıl burnumu sokuyormuşum?"

"Bu sabah Sophie ve Jared Mayor'ı ziyaret ettin mi, etmedin mi?" diye sordu FJ.

"Ettiğimi biliyorsun."

"Amacın neydi?"

"Seninle hiçbir ilgisi yok, FJ."

"Yanlış cevap."

"Yanlış cevap mı?"

"Şu anda takımlarında oynayan bir müşterin olmamasına rağmen, Yankee'lerin sahibini ziyaret ettin."

"Eee?"

"Oraya neden gittin?"

Myron, Win'e baktı. Win omuz silkti. "Sana davranışlarımı açıklamak zorunda değilim, FJ, fakat paranoyak eğilimlerini bastırmak için söylüyorum, oraya Clu Haid'le ilgili gitmiştim."

"Ona ne olmuş ki?"

"Uyuşturucu testiyle ilgili sorular sordum."

FJ'in gözleri kısıldı. "Bu ilginç."

"Böyle düşündüğüne sevindim, FJ."

"Anlarsın, ben hâlâ bu kafa karıştırıcı işi öğrenmeye çalışan yeni biriyim."

"Hı-hı."

"Genç ve deneyimsizim."

"Ah, bunu ne kadar da sık duyuyoruz," dedi Win.

Myron başını iki yana salladı.

FJ öne eğildi ve pullu derisi daha da netleşti. Myron her an dilinin dışarı fırlamasından korkuyordu. "Öğrenmem gerek, Myron. Bu yüzden, lütfen bana söyle: Clu'nun uyuşturucu testlerinin artık ne önemi olabilir?"

Myron cevap verip vermemek konusunda çabucak düşündü ve zararı olmayacağına karar verdi. "Uyuşturucu testi-

nin sonucunun hileli olduğunu kanıtlayabilirsem, sözleşmesi hâlâ aktif olur."

FJ konunun mantığını nihayet görerek başıyla onayladı. "Böylece sözleşmesinin ödenmesini sağlarsın."

"Doğru."

"Testin hileli olduğuna inanmak için bir nedenin var mı?"

"Korkarım sana bunu söyleyemem, FJ. Menajer-müşteri gizliliği ya da adına her ne dersen de. Anlayacağından eminim."

"Anlıyorum," dedi FJ.

"Güzel."

"Ama sen, Myron, onun menajeri değilsin."

"Onun servetinden hâlâ ben sorumluyum. Clu'nun ölümü yükümlülüklerimi değiştirmiyor."

"Yanlış cevap."

Myron, Win'e baktı. "Yine mi yanlış cevap?"

"Sorumlu değilsin." FJ yere uzandı ve yerden aldığı bir evrak çantasını masanın üzerine çıkararak, olabildiğince gösterişli bir tavırla açtı. Parmağı bir yığın kâğıdın üzerinde dans ettikten sonra, aradığı birini bularak çekip aldı. Myron'a vererek gülümsedi. Myron, FJ'in gözlerinin içine baktı ve yine ölmüş geyiğin gözlerini hatırladı.

Myron kâğıdı inceledi. İlk satırı okudu, afalladı ve imzayı kontrol etti. "Bu da ne böyle?"

FJ'in gülümsemesi eriyen mum gibiydi. "Aynen göründüğü gibi. Clu Haid menajerini değiştirmişti. MB Sports-

Reps'i kovup, TruPro'yla anlaşmıştı."

Myron, Sophie Mayor'ın ofiste hiçbir yasal hakkı olmadığını söylediğini hatırladı. "Bunu bize hiç söylemedi."

"*Bize* mi söylemedi, Myron, yoksa *sana* mı?"

"Bu ne anlama geliyor?"

"Sen ortalıkta yoktun. Belki de sana söylemeye çalıştı. Belki ortağına söyledi."

"Yani öylece sana mı katıldı, FJ?"

"Müşterilerimi nasıl bulduğum seni ilgilendirmez. Müşterilerini memnun edebilseydin, en iyi çabalar bile işe yaramazdı."

Myron tarihe baktı. "Bu büyük bir tesadüf, FJ."

"Neymiş o?"

"Seninle anlaşma yaptıktan iki gün sonra ölmüş."

"Evet, Myron, katılıyorum. Ama tesadüf olduğunu sanmıyorum. Elbette ki benim onu öldürmek için bir nedenim yoktu. Ne yazık ki Esperanza için tersi geçerli."

Myron, Win'e bir bakış attı. Win, Hans ve Franz'a bakıyordu. Artık ikisi de uyanmış, yüzlerini yere dönmüş, ellerini başlarının arkasına koymuşlardı. Müşteriler arada bir tezgâha yaklaşıyor, bazıları yerdeki iki adamı görerek hemen çıkıyorlardı. Diğerleri hiç etkilenmiyor, sıradan iki Manhattanlı dilencilermiş gibi Hans ve Franz'ın yanından yürüyüp geçiyorlardı.

"Çok elverişli," dedi Myron.

"Neymiş o?"

"Clu, ölümüne çok yakın bir tarihte seninle anlaşma im-

zalıyor. Bu da ilk bakışta seni ciddi şüpheliler listesinden çıkarıyor."

"İlk bakışta mı?"

"Ölümünün sana daha çok zarar verdiğini hissettirerek dikkati senden uzaklaştırıyor."

"Bana zarar verdi zaten."

Myron başını iki yana salladı. "Bir uyuşturucu testinde takılmıştı. Sözleşmesi geçersizdi. Çeşitli cezaları bulunan otuz beş yaşında bir sporcuydu. Parasal açıdan, Clu bir hayli değersizdi."

"Clu daha önce de zorlukları aşmıştı," dedi FJ.

"Böyle değil. Artık tükenmişti."

"MB ile kalsaydı, evet, bu muhtemelen doğru olurdu. Ama TruPro'nun nüfuzu var. Kariyerini yeniden yükseltmenin bir yolunu bulurduk."

Bu şüpheliydi. Ama bütün bunlar bazı ilginç sorular doğuruyordu. İmza gerçekçi, sözleşme yasal görünüyordu. Belki de Clu gerçekten onu terk etmişti. Neden? Eh, bir sürü nedeni olabilirdi. Öncelikle, onun hayatının üzerine sifon çekilirken, Myron, Karayipler'de kumlarda oynaşıyordu. Pekâlâ, fakat neden TruPro? Clu, onların ününü biliyordu. Ache'lerin ne tür adamlar olduğundan haberi vardı. Neden onları seçecekti ki?

Mecbur kalmadığı sürece.

Clu'nun onlara borcu olmadığı sürece. Myron kaybolan iki yüz bin doları hatırladı. Clu, FJ'e borçlanmış olabilir miydi? Çok derinlere gömüldüğü için TruPro'yla anlaşma yap-

mak zorunda kalmış olabilir miydi? Ama öyleyse, neden daha fazla para çekmemişti? Hesabında hâlâ parası vardı.

Hayır, belki de bu çok daha basitti. Belki de Clu başını büyük bir derde sokmuştu. Yardım istemek için Myron'a gelmişti. Myron orada değildi. Clu kendini terk edilmiş hissetmişti. Kimsesi yoktu. Çaresizce, eski dostu Billy Lee Palms'a gitmişti. Ama Billy Lee kimseye yardım edebilecek durumda değildi. Yine Myron'a dönmüştü. Ama Myron hâlâ ortada olmadığına göre, muhtemelen ondan kaçıyordu. Clu yalnız ve zayıftı; FJ güç ve vaatlerle karşısındaydı.

Belki de Clu'nun Esperanza'yla ilişkisi filan yoktu. Belki de Clu, ona ajanstan ayrılacağını söylemiş, Esperanza buna sinirlenmiş, o da Esperanza'ya kızmıştı. Belki de Clu o otoparkta Esperanza'ya bir hoşça kal tokadı vermişti.

Hımm.

Ama bu senaryoda da sorunlar vardı. Bir ilişki yoksa, Esperanza'nın suç mahallindeki tüyleri nasıl açıklanacaktı? Arabadaki kan, ofisteki silah ve Esperanza'nın devam eden sessizliği nasıl açıklanabilirdi?

FJ hâlâ gülümsüyordu.

"Sadede gelelim," dedi Myron. "Seni sırtımdan nasıl atabilirim?"

"Müşterilerimden uzak dur."

"Senin benimkilerden uzak durduğun gibi mi?"

"Bak sana bir şey söyleyeyim, Myron." FJ tıraş kremasından biraz daha yudumladı. "Ben müşterilerimi altı hafta boyunca ekersem, sana istediğin gibi peşlerinden gitme izni

vermiş olurum."

Myron, Win'e baktı. Destek yoktu. Kulağa ürkütücü gelse de, FJ'in hakkı vardı.

"Esperanza, Clu'nun cinayetinden tutuklandı," dedi Myron. "O aklanana kadar ben de dahilim. Bunun dışında, işinden uzak duracağım. Sen de benimkinden uzak duracaksın."

"Diyelim ki aklanmadı," dedi FJ.

"Ne?"

"Onu gerçekten Esperanza'nın öldürmüş olabileceği olasılığını hiç düşündün mü?"

"Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun, FJ?"

FJ elini göğsüne koydu. "Ben mi?" Bir aslanın yanına uzanan en masum kuzu. "Ben ne bilebilirim ki?" Kahvesini bitirerek yerinden kalktı. Önce adamlarına, sonra Win'e baktı. Win başıyla onayladı. FJ, Hans ve Franz'a kalkmalarını söyledi. İtaat ettiler. FJ onlara dışarı çıkmalarını emretti. Başlarını dik tutarak, göğüslerini öne çıkararak, dimdik karşıya bakarak dışarı çıkarlarken, yine de dayak yemiş bir çift köpeğe benziyorlardı.

"Clu'nun sözleşmesini yeniden geçerli hale getirmeme yardımcı olacak bir şey bulursan bana haber verir misin?"

"Evet," dedi Myron. "Veririm."

"Güzel. O halde iletişimi koparmayalım, Myron."

"Ah," dedi Myron. "Koparmayalım."

22. BÖLÜM

Yankee Stadyumu'na gitmek için metroya bindiler. 4 numaralı tren günün bu saatinde bir hayli boş olurdu. Bir yere oturduktan sonra Myron sordu. "O iki kas yığınını neden dövdün?"

"Nedenini biliyorsun," dedi Win.

"Sana meydan okudukları için mi?"

"Pek meydan okuyabildiklerini söyleyemem."

"O halde neden dövdün?"

"Çünkü basitti."

"Ne?"

Win kendini tekrarlamaktan nefret ederdi.

"Aşırı tepki verdin," dedi Myron. "Her zamanki gibi."

"Hayır, Myron, mükemmel tepki verdim."

"Yani?"

"Benim bir ünüm var, değil mi?"

"Şiddet düşkünü bir psikopat olarak, evet."

"Aynen... senin aşırı tepki dediğin davranışlar sayesinde yarattığım bir ün. Bazen o ünü isterdin, değil mi?"

"Sanırım öyle."

"Bize yardımı oluyor mu?"

"Sanırım."

"Bir şey sanma," dedi Win. "Dostlarım ve düşmanlarım benim kolayca kendimi kaybettiğimi sanıyor; senin deyiminle, aşırı tepki verdiğimi. Dengesiz, kontrolsüz biri olduğumu. Elbette ki bu aslında saçmalık. Ben asla kontrolümü kaybetmem. Tam aksine. Her saldırı iyi düşünülmüştür. Artıları ve eksileri değerlendirilmiştir."

"Bu durumda artılar mı kazandı?"

"Evet."

"Yani biz daha içeri girmeden o ikisini döveceğini biliyor muydun?"

"Düşünmüştüm. Silahsız olduklarını ve onları halletmenin kolay olacağını anladığımda da son kararımı verdim."

"Sadece ününü güçlendirmek için mi?"

"Tek kelimeyle, evet. Ünüm güvenliğimizi sağlıyor. Babasının, FJ'e neden seni öldürmemesini emrettiğini sanıyorsun?"

"Güneş ışığı gibi parladığım için mi? Dünyayı herkes için daha iyi bir yer haline getiriyorum diye mi?"

Win gülümsedi. "İşte anladın."

"Bu seni hiç rahatsız ediyor mu, Win?"

"Ne?"

"Birine öyle saldırmak."

"Bu adamlar haydut, Myron, rahibe değil."

"Yine de. Ortada hiç neden yokken canlarına okudun."

"Ah, anlıyorum. Canlarına okuduğum gerçeğinden hoşlanmadın. Daha adil bir dövüşü mü tercih ederdin?"

"Sanırım hayır. Ama ya yanlış hesap yapmışsan?"

"Çok düşük bir olasılık."

"Diyelim ki biri sandığından daha iyi çıktı ve o kadar kolay düşmedi. Diyelim ki birini sakatlamak veya öldürmek zorunda kaldın."

"Bu adamlar haydut, Myron, rahibe değil."

"Yani yapar mıydın?"

"Bunun cevabını biliyorsun."

"Sanırım biliyorum."

"Ölümleri için kim yas tutar ki?" diye sordu Win. "Özgür iradeleriyle milleti sakatlama ve öldürme mesleğini seçen iki serseri."

Myron cevap vermedi. Tren durdu. Yolcular indi. Myron ve Win koltuklarında kaldılar.

"Ama zevk alıyorsun," dedi Myron.

Win bir şey söylemedi.

"Başka nedenlerin de var elbette ama şiddetten zevk alıyorsun."

"Sen almıyor musun, Myron?"

"Senin gibi değil."

"Hayır, benim gibi değil. Ama adrenalini hissediyorsun."

"Genellikle sonrasında midem bulanıyor."

"Eh, Myron, bu muhtemelen insancıl biri olmandan kaynaklanıyor."

161. Cadde'de metrodan inerek sessizce Yankee Stadyumu'na doğru yürüdüler. Maçın başlamasına dört saat vardı ama ısınma hareketlerini izlemek için yüz kadar taraftar toplanmıştı bile. Dev bir Louisville Vurucusu sopası uzun bir gölge vurduruyordu. Polisler kendilerinden rahatsız olmayan bilet karaborsacılarının yakınında duruyordu. Klasik sahne. Sosisli sandviç arabaları vardı ve bazılarının tepesinde –Tanrım!– Yoo-Hoo şemsiyeleri yükseliyordu. Leziz! Basın girişinde Myron kartvizitini gösterdi, güvenlik görevlisi içeriden birini aradı ve geçmelerine izin verildi.

Sağ taraftaki merdivenden inerek stadyum tüneline ulaştılar. Parka, güneş ışığına, yemyeşil çimenlere çıktılar. Myron ve Win şiddetin doğasını tartışmışlardı, Myron şimdi yine babasının telefonunu düşünüyordu. Myron, hayatı boyunca tanıdığı en nazik adam olan babasının sadece bir kez şiddete meylettiğini görmüştü. O da burada, Yankee Stadyumu'nda olmuştu.

Myron on yaşındayken, babası onu ve kardeşi Brad'i bir maça getirmişti. Brad o zaman beş yaşındaydı. Babası üst tribünlerde dört koltuk almıştı ama son anda bir iş arkadaşı ona Red Sox yedek kulübesinin üç sıra arkasında iki koltuk daha vermişti. Brad koyu bir Red Sox hayranıydı. Babaları, Brad ve Myron'a birkaç vuruş için orada oturmalarını önermişti. Babası da üst tribünlerde kalacaktı. Myron, Brad'in elini tutmuştu ve birlikte iki koltuğa doğru yürümüşlerdi. Koltuklar tek kelimeyle muhteşemdi.

Brad beş yaşındaki ciğerleriyle avazı çıktığı kadar ba-

ğırmaya başlamıştı. Deli gibi tezahürat yapıyordu. Vurucu kulübesinde Carl Yastrzemski'yi görmüştü ve, "Yaz! Yaz!" diye bağırıyordu. Önlerinde oturan adam onlara dönmüştü. Yirmi beş yaşlarında, sakallı biriydi ve biraz kilise tarzı Hz. İsa imajını hatırlatıyordu. "Bu kadar yeter," diye çıkışmıştı adam, Brad'e. "Sessiz ol."

Brad kırgın gözlerle bakmıştı.

"Onu dinleme," demişti Myron. "Bağırmaya iznin var."

Sakallı adamın elleri çok hızlı hareket etmişti. On yaşındaki Myron'ı tişörtünden yakalamış, dev gibi yumruğunu göstermiş ve Myron'ı kendisine çekmişti. Nefesi bira kokuyordu. "Kız arkadaşımın başını ağrıtıyor ve hemen çenesini kapayacak!"

Myron korkuya kapılmıştı. Gözleri yaşlarla dolmuştu ama akmalarına izin vermemişti. Şoka girdiğini, korktuğunu ve büyük ölçüde de, her nedense, utandığını hatırlıyordu. Sakallı adam, Myron'a birkaç saniye daha öfkeyle bakmış, sonra da iterek yerine oturtmuştu. Myron, kardeşinin elini kaparak çabucak üst tribünlere dönmüştü. Her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışmıştı, fakat on yaşındaki çocuklar iyi rol yapamazdı ve babası oğlunu kafasının içinde yaşıyormuş gibi anlamıştı.

"Sorun nedir?" diye sormuştu babası.

Myron tereddüt etmişti. Babası tekrar sormuştu. Myron sonunda ona olanları anlatmıştı. O anda babasına Myron'ın daha önce hiç görmediği bir şey olmuştu. Gözlerinde bir patlama gördüğünü sanmıştı. Yüzü kızarmış, gözleri kararmıştı.

"Hemen dönerim," demişti.

Myron geri kalanını dürbünle izlemişti. Babası, Red Sox yedek kulübesinin arkasındaki locaya gitmişti. Yüzü hâlâ kıpkırmızıydı. Myron, babasının ellerini ağzının iki yanına koyduğunu, öne doğru eğildiğini ve avazı çıktığı kadar bağırarak tezahürat yaptığını görmüştü. Yüzü kıpkırmızıydı ama bağırmaya devam ediyordu. Sakallı adam ona aldırmamaya çalışıyordu. Babası Mike Tyson gibi adamın kulağına eğilip biraz daha bağırmıştı. Sakallı adam nihayet ona döndüğünde, babası Myron'ı şaşkınlıktan olduğu yere çakan bir şey yapmıştı: Adamı itmişti! Adamı iki kez itmiş ve çıkışı göstermişti; *erkeksen dışarı gel!* Sakallı adam reddetmişti. Babası onu tekrar itmişti.

İki güvenlik görevlisi yanlarına koşarak onları ayırmıştı. Kimse itilip kakılmamış, kimse dışarı atılmamıştı. Babası üst tribünlere geri dönmüştü. "Oraya dönün," demişti babası. "Bir daha sizi rahatsız etmeyecek."

Myron ve Brad başlarını iki yana sallamışlardı. Üst tribünlerdeki koltuklar daha çok hoşlarına gitmişti.

"Yine zamanda yolculuğa mı çıktın?" diye sordu Win.

Myron başıyla onayladı.

"Geçmişi bu kadar sık düşünmek için fazla genç olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Evet, biliyorum."

Bir grup Yankee oyuncusu bacaklarını açmış, ellerini arkalarına koymuş halde çimenlerde otururken; maçın başlamasını bekleyen Minikler Ligi oyuncuları gibi görünüyor-

lardı. Fazla iyi giyimli bir adam onlarla konuşuyordu. Adam hararetli bir şekilde el kol hareketleri yapıyor, gülümsüyor, teşvik ediyor ve her tarafından yaşam fışkırıyordu. Myron onu tanımıştı. Sawyer Wells, motivasyon uzmanı, yani anın dolandırıcısı. Wells iki yıl önce tanınmamış bir şarlatandı; kendini bulmak, potansiyelini ortaya çıkarmak, kendi adına bir şeyler yapmak konusunda standart klişeleri tekrarlayıp duruyordu. Sanki insanlar yeterince benmerkezci değilmiş gibi. Mayor ailesi onu adamlarını teşvik etmek için tuttuklarında, gerçek yükselişini yaşamıştı. Konuşmaları orijinal olmasa bile başarılı olmuş ve Sawyer Wells yerine tutunmuştu. Bir kitap anlaşmasına ek olarak bir reklam, ses kasetleri, videolar, bir ajanda ve kişisel gelişim setleri hazırlanmıştı. Fortune 500 şirketleri onu kiralamaya başlamıştı. Mayor'lar Yankee'leri aldığında, motivasyon psikoloğu olarak onu da yanlarında getirmişlerdi.

Win'i gördüğünde, Sawyer Wells'in nefesi neredeyse gözle görülür şekilde hızlandı.

"Yeni müşteri kokusu aldı," dedi Myron.

"Ya da daha önce hiç bu kadar yakışıklı birini görmemişti."

"Ah, evet," dedi Myron. "Muhtemelen öyledir."

Wells tekrar oyunculara döndü, biraz daha bağırıp çağırdı, hareketler yaptı, elini çırptı ve onlarla vedalaştı. Dönüp yine Win'e baktı, el salladı. Ardından, yeni sesli oyuncağını kovalayan bir köpek yavrusu ya da potansiyel bir destekçi bulmuş politikacı gibi onlara doğru yürüdü.

Win kaşlarını çattı. "Tek kelime, kafeinsiz."

Myron başıyla onayladı.

"Onunla arkadaş olmamı ister misin?" diye sordu Win.

"Söylendiğine göre uyuşturucu testlerini o yapıyormuş. Ayrıca takımın psikoloğu. Muhtemelen bir sürü dedikodu duymuştur."

"Peki," dedi Win. "Sen oda arkadaşıyla ilgilen, ben de Sawyer'ı halledeyim."

Enos Cabral, alev makinesi gibi top atan ama tutuşlar konusunda hâlâ çalışması gereken yakışıklı bir Kübalıydı. Yirmi dört yaşındaydı ama herhangi bir içki dükkânında kimliğini göstermek zorunda bırakacak bir fiziği vardı. Ağzı dışında tamamen gevşek bir vücutla, vuruş egzersizlerini izliyordu. Çoğu yedek atıcı gibi o da yeni ceylan öldürmüş bir aslan gibi ağzındaki sakızı veya tütünü hırsla çiğniyordu.

Myron kendini tanıttı.

Enos, onun elini sıktı. "Kim olduğunu biliyorum."

"Öyle mi?"

"Clu senden çok söz ederdi. Seninle çalışmam gerektiğini düşünüyordu."

Myron'ın içi sızladı. "Bunu Clu mu söyledi?"

"Değişiklik istiyordum," dedi Enos. "Menajer açısından. Bana iyi davranıyor ve beni zengin etti."

"İyi bir sunumun önemini inkâr ettiğimi sanma, Enos, ama sen kendini zengin ettin. Bir menajer sadece aracılık yapar. Zenginliği yaratmaz."

Enos başıyla onayladı. "Hikâyemi biliyor musun?"

Sadece üstünkörü. Gemi yolculuğu zor olmuştu. Çok zor. Bir hafta boyunca herkes denizde kaybolduklarını sanmıştı. Nihayet ortaya çıktıklarında, sekiz Kübalıdan sadece ikisi hâlâ hayattaydı. Ölenlerden biri Enos'un kardeşi Hector'dı ve son on yılda Küba'dan çıkan en iyi oyuncu olarak görülüyordu. Daha az yetenekli olarak kabul edilen Enos da neredeyse susuzluktan ölüyordu.

"Sadece gazetelerde okuduğum kadarıyla," dedi Myron.

"Menajerim. Geldiğimde, oradaydı. Miami'de ailem vardı. Cabral kardeşlerin yaşadığı faciayı duyduğunda, onlara para vermiş, hastane masraflarımı da o karşılamıştı. Bana para verip, mücevherler ve bir araba aldı. Daha fazla para vaat etti. Bu da oldu."

"O halde sorun ne?"

"Ruhu yok."

"Ruhu olan bir menajer mi istiyorsun?"

Enos omuz silkti. "Ben Katoliğim," dedi. "Biz mucizelere inanırız."

İkisi de güldüler.

Enos, Myron'ı inceliyordu. "Clu insanlardan hep şüphelenirdi. Benden bile. Sert bir kabuğu vardı."

"Biliyorum," dedi Myron.

"Ama sana inanıyordu. İyi biri olduğunu söylüyordu. Sana hayatını teslim ettiğini ve bunu yine memnuniyetle yapacağını söylüyordu."

Myron'ın yine içi sızladı. "Clu kişilik analizinde pek başarılı da değildi."

"Sanmam."

"Enos, seninle Clu'nun son birkaç haftasıyla ilgili konuşmak istiyordum."

Enos bir kaşını kaldırdı. "Buraya benimle anlaşmaya geldiğini sanıyordum."

"Hayır," dedi Myron. Ekledi: "Ama *bir taşla iki kuş vurmak* deyimini eminim duymuşsundur."

Enos güldü. "Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Clu uyuşturucu testinde takıldığında şaşırmış mıydın?"

Enos eline bir sopa aldı. Ellerini bir sıkıp bir gevşetti. Doğru tutuşu buldu. Komikti. Amerikan Ligi'nde oynayan bir atıcıydı. Muhtemelen sopa kullanma fırsatı hiç olmayacaktı. "Bağımlılıkları anlamakta zorlanıyorum," dedi. "Geldiğim yerde, evet, insan parasını ödeyebiliyorsa kendini alkolden öldürebilir. Öyle berbat bir hayat sürerken neden pencereden atlamayacaksın, değil mi? Ama burada, Clu gibi bir sürü şeye sahipken..."

Düşüncesini tamamlamadı. Açıkça görüneni söze dökmeye gerek yoktu.

"Clu bir defasında bana açıklamaya çalıştı," diye devam etti Enos. "'Bazen,' dedi, 'dünyadan kaçmak istemezsin; bazen kendinden kaçmak istersin.'" Başını yana yatırdı. "Buna inanıyor musun?"

"Pek sayılmaz," dedi Myron. "Birçok güzel söz gibi kulağa hoş geliyor. Yine de aynı zamanda kendini haklı çıkarma çabası gibi görünüyor."

Enos gülümsedi. "Ona kızgınsın."

"Sanırım öyleyim."

"Olma. O çok mutsuz bir adamdı, Myron. Bu kadar aşırılıklara kaçan bir adamın... içinde kırık bir şeyler vardır, değil mi?"

Myron bir şey söylemedi.

"Clu denedi. Çok çabaladı, inanamazsın. Geceleri dışarı çıkmıyordu. Odamızda minibar olduğunda hepsini dışarı çıkarttırıyordu. Yapabileceği şeylerden korktuğu için eski arkadaşlarıyla takılmıyordu. Sürekli korkuyordu. Çok uzun süre çok sıkı savaştı."

"Ama kaybetti," diye ekledi Myron.

"Onu uyuşturucu kullanırken hiç görmedim. İçki içtiğini bile görmedim."

"Değişiklikleri fark etmişsindir."

Enos başıyla onayladı. "Hayatı dağılmaya başlamıştı. Bir sürü kötü şey oluyordu."

"Nasıl kötü şeyler?"

Aniden org müziği yükseldi ve Eddie Layton klasik "The Girl from Ipenama" şarkısıyla giriş yaptı. Enos sopayı omzuna kaldırıp tekrar indirdi. "Bunları konuşmak beni huzursuz ediyor."

"Ben de eğlenmek için sormuyorum, Enos. Onu kimin öldürdüğünü öğrenmeye çalışıyorum."

"Gazeteler sekreterinin yaptığını söylüyor."

"Yanılıyorlar."

Enos, *Louisville* kelimesinin altında gizli bir mesaj varmış gibi sopaya baktı. Myron onu teşvik etmeye çalıştı.

"Clu ölümünden kısa süre önce bankadan iki yüz bin dolar nakit çekmiş," dedi Myron. "Finansal sorunları mı vardı?"

"Varsa bile ben görmedim."

"Kumar oynuyor muydu?"

"Kumar oynadığını da görmedim, hayır."

"Menajerini değiştirdiğini biliyor muydun?"

Enos afalladı. "Seni kovdu mu?"

"Görünüşe bakılırsa kovacaktı."

"Bunu bilmiyordum," dedi Enos. "Seni aradığını biliyordum ama hayır, o kısmını bilmiyordum."

"Ne zamandı bu, Enos? Onu rahatsız eden neydi?"

Enos gözlerini güneşe kaldırarak, kırpıştırdı. Bir gece maçı için hava mükemmeldi. Yakında taraftarlar gelmeye başlayacaktı ve anılar oluşacaktı. Dünyanın her yerindeki bütün stadyumlarda her gece olduğu gibi. Her seferinde bir çocuğun ilk maçı oluyordu.

"Evliliği," dedi Enos. "Asıl mesele oydu, sanırım. Bonnie'yi tanıyor musun?"

"Evet."

"Clu onu çok seviyordu."

"Bunu tuhaf bir şekilde gösteriyordu."

Enos gülümsedi. "Bir sürü kadınla yatıyordu. Sanırım bunu başkasından çok kendini incitmek için yapıyordu."

"Bu da kulağa o kendini haklı çıkarma zırvalarından biri gibi görünüyor, Enos. Clu kendine zarar vermeyi bir sanata dönüştürmüş olabilir. Ama bu, Bonnie'ye yaşattıklarını haklı çıkarmaz."

"Sanırım bunu kendisi de kabul ederdi ama Clu en çok kendini incitiyordu."

"Kendini kandırma. Bonnie'yi de incitiyordu."

"Evet, haklısın, elbette. Ama karısını yine de seviyordu. Bonnie onu evden attığında canı çok yandı. İnanamazsın."

"Bana ayrılmalarıyla ilgili ne söyleyebilirsin?"

Enos yine tereddüt etti. "Pek fazla bir şey yok. Clu kendini ihanet uğramış hissediyordu ve öfkeliydi."

"Clu'nun daha önce aylaklık ettiğini biliyorsun."

"Evet."

"O halde bu kez farklı olan neydi? Bonnie onun saçmalıklarına alışmıştı. Aniden sabrını taşıran ne oldu? Kız arkadaşı kimdi?"

Enos şaşırdı. "Bonnie'nin onu bir kadın yüzünden mi evden attığını sanıyorsun?"

"Öyle olmadı mı?"

Enos başını iki yana salladı.

"Eminsin."

"Clu'nun sorunu asla kadınlar değildi. Onlar sadece uyuşturucu ve alkolün bir parçasıydı. Onlardan kolayca vazgeçebiliyordu."

Myron'ın kafası karışmıştı. "Yani gizli bir ilişkisi yok muydu?"

"Hayır," dedi Enos. "*Bonnie'nin* vardı."

İşte o anda bir şeyler yerine oturdu. Myron bütün benliğine soğuk bir dalganın yayıldığını, midesinde düğümlendiğini hissetti. Aceleyle uzaklaşmadan önce veda edecek zamanı zor buldu.

23. BÖLÜM

Bonnie'nin evde olacağını biliyordu.

Sürücü kapısından fırladığında, araba neredeyse daha durmamıştı bile. Sokakta park edilmiş bir düzine araç vardı. Yas tutanlar. Ön kapı açıktı. Myron kapıyı vurmadan içeri daldı. Bonnie'yi bulmak, onunla yüzleşmek ve bu işi bitirmek istiyordu. Ama salonda yoktu. Sadece ziyaretçiler vardı. Bazıları, Myron'a yaklaşarak onu yavaşlattılar. Clu'nun annesine taziyelerini bildirirken kadının yüzü acı doluydu. Ziyaretçilerin ve yaslı insanların arasından geçerek bir an önce Bonnie'ye ulaşmaya çalışırken başkalarıyla da tokalaştı. Sonunda onu arka bahçede gördü. Dizlerini çenesinin altına almış halde verandada oturuyor, çocukların oyununu izliyordu. Myron kendini hazırlayarak sürgülü cam kapıları açtı.

Veranda sedir ağacındandı ve büyük bir salıncağa bakıyordu. Clu'nun çocukları kırmızı kravatları ve pantolonun üzerine çıkardıkları kısa kollu gömlekleriyle salıncakta sallanıyordu. Koşup gülüşüyorlardı. Ölen babalarının minyatür

birer kopyasıydılar; gülümsemeleri ve hatları Clu'nun ölümsüz yankıları gibiydi. Bonnie onları izliyordu. Arkası Myron'a dönüktü ve elinde bir sigara vardı. Myron yaklaşırken Bonnie ona dönmedi.

"Clu'nun bir ilişkisi yoktu," dedi Myron. "Senin vardı."

Bonnie derin bir nefes alıp verdi. "Harika zamanlama, Myron."

"Elimde değil."

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?"

Myron bir an bekledi. "Kiminle yattığını biliyorum," dedi sonra.

Bonnie gerildi. Myron ona baktı. Bonnie sonunda ona dönerek gözlerinin içine baktı.

"Yürüyelim," dedi Bonnie.

Elini uzattı ve Myron onun kalkmasına yardım etti.

Arka bahçeden ağaçlıklı bir alana doğru yürüdüler. Tepenin üzerindeki bir ses engelinden hafif bir trafik uğultusu duyuluyordu. Yepyeni ev büyüktü ve yeni zenginlik kokuyordu. Havadar, bol pencereli, katedral tavanlı, küçük salonlu, dev California odasına açılan dev mutfaklı, dev yatak odalı, dükkân kadar dolapları olan bir yerdi. Muhtemelen fiyatı sekiz yüz bin dolar kadar olmalıydı. Güzel, steril ve ruhsuzdu. İçinde biraz yaşanması gerekiyordu. Kaliteli bir Merlot gibi yıllanmalıydı.

"Sigara içtiğini bilmiyordum," dedi Myron.

"Benimle ilgili daha birçok şeyi bilmiyorsun, Myron."

Bonnie'nin profiline baktı ve yine dernek bodrumuna

giren genç kızı gördü. O anı ve Clu'nun Bonnie'yi ilk gördüğü anda çıkardığı sesi hatırlıyordu. Ya biraz daha geç gelseydi; Clu sızdıktan veya başka bir kadınla çıktıktan sonra? Ya o gece başka bir dernek partisine gitseydi? Aptalca düşüncelerdi –hayatın sayısız yol ayrımları ve bir dolu "eğer"leri– ama insanın aklına geliyordu işte.

"Sana bir ilişkim olduğunu düşündüren ne?" diye sordu Bonnie.

"Clu, Enos'a söylemiş."

"Clu yalan söylemiş."

"Hayır," dedi Myron.

Yürümeye devam ettiler. Bonnie sigarasından son bir nefes çekerek izmariti yere attı. "Kendi bahçem," dedi. "İstediğimi yaparım."

Myron bir şey söylemedi.

"Clu, Enos'a biriyle yattığımı düşündüğünü mü söylemiş?"

"Hayır."

"Ama bu gizemli sevgilinin kim olduğunu bildiğini sanıyorsun."

"Evet," dedi Myron. "Esperanza."

Sessizlik.

"Yanıldığın konusunda ısrar etsem bana inanır mıydın?" diye sordu Bonnie.

"Bir sürü şeyi açıklaman gerekiyor."

"Nasıl yani?"

"Esperanza'nın tutuklanmasından sonra ofisime geli-

şinle başlayalım."

"Pekâlâ."

"Ona karşı ellerinde ne olduğunu bilmek istiyordun; asıl nedeni buydu. Gerçeği öğrenmeye çalışmamam konusunda beni neden uyardığını merak ediyordum. Bana arkadaşımı kurtarmamı ama sonra peşini bırakmamı söyledin."

Bonnie başıyla onayladı. "Sen de bu ilişkiyi öğrenmeni istemediğim sonucunu mu çıkardın?"

"Evet. Ama dahası da var. Esperanza'nın sessizliği gibi örneğin. Win ve ben, Clu'yla ilişkisi olduğunu öğrenmemizi istemediği sonucuna varmıştık. Bir müşteriyle ilişkisinin olması birçok açıdan kötü görünürdü. Ama bir müşterinin karısıyla ilişkisinin olması? Bundan daha aptalca bir şey olabilir mi?"

"Bu bir kanıt sayılmaz, Myron."

"Henüz bitirmedim. Esperanza ve Clu arasında bir ilişkiye işaret eden her şey, aslında ikiniz arasındaki bir ilişkiye işaret ediyordu. Örneğin fiziksel kanıtlar. Fort Lee'deki dairede bulunan kasık tüyleri ve DNA. Bunu düşünmeye başladım. Sen ve Clu orada kısa süre kalmıştınız. Sonra bu eve taşındınız. Ama daire hâlâ kiralıktı. Yani sen onu evden kovmadan önce orası boştu, değil mi?"

"Doğru."

"Bir kaçamak için daha iyi bir yer olabilir miydi? Ancak orada buluşan Esperanza ve Clu değildi. İkinizdiniz."

Bonnie bir şey söylemedi.

"Köprü geçiş kayıtları; köprüden geçişler çoğunlukla

Yankee'lerin şehir dışında olduğu günlerde yapılmış. Yani Esperanza, Clu'yu görmeye gidiyor olamazdı. Seni görmeye geliyordu. Ofisin telefon kayıtlarını inceledim. Sen, Clu'yu kovduktan sonra o dairedeki telefonu hiç aramamış; sadece burayı aramış. Neden? Clu burada yaşamıyordu ki. Sen yaşıyordun."

Bonnie bir sigara daha çıkararak bir kibrit çaktı.

"Son olarak, otoparktaki kavgada Clu, Esperanza'ya tokat attı. Bu beni çok rahatsız etti. Ona neden vurmuş olabilirdi ki? Bir ilişkiyi bitirdiği için mi? Bu hiç mantıklı değildi. Beni bulmak istediği veya uyuşturucu yüzünden kafayı sıyırdığı için mi? Yine hayır. Bunu bir türlü çözemiyordum. Ama artık cevap açıkça önümde. Esperanza onun karısıyla bir ilişki yaşıyordu. Clu, onu evliliğini bozmakla suçluyordu. Enos, ayrılmanızın onu temelden sarstığını söyledi. Clu'nun psikolojik durumu düşünülürse, onu karısının bir kadınla gizli ilişki yaşamasından daha fazla ne yıkabilirdi?"

Bonnie'nin sesi sertti. "Onun ölümü için beni mi suçluyorsun?"

"Duruma bağlı. Onu sen mi öldürdün?"

"Hayır desem yararı olur mu?"

"Bir başlangıç sayılır."

Bonnie keyifsizce gülümsedi. Ev gibi gülümsemesi de güzel, steril ve neredeyse ruhsuzdu. "Komik bir şey duymak ister misin?" dedi. "Clu'nun uyuşturucuyu ve alkolü yenmesinin evliliğimize bir yararı olmadı; tam aksine, sona erdirdi. Clu şimdiye kadar... nasıl desem... oluşum aşamasındaydı.

Ama iblislerinden nihayet kurtulduğunda geride kalan şey sadece..." –avuçlarını kaldırarak omuz silkti– "... sadece oydu. Clu'yu ilk kez gerçekten gördüm, Myron. Neyi anladığımı biliyor musun? Onu sevmediğimi."

Myron bir şey söylemedi.

"Ve Esperanza'yı suçlama. Onun hatası değildi. Ben evliliği sadece çocuklarım için sürdürdüm ve Esperanza'yla karşılaştığımda..." Bonnie duraksadı ve bu kez daha samimi bir tavırla gülümsedi. "Komik bir şey daha duymak ister misin? Ben lezbiyen değilim. Hatta biseksüel bile değilim. Sadece... bana çok nazik davrandı. Seks yaptık, evet, fakat asla konu seks değildi. Bunun kulağa tuhaf geldiğini biliyorum, ancak cinsiyetinin önemi yoktu. Esperanza güzel bir insan ve ben buna âşık oldum. Anlayabiliyor musun?"

"Nasıl göründüğünü bilirsin," dedi Myron.

"Elbette nasıl göründüğünü biliyorum. İki sürtük bir araya gelip kocayı devreden çıkarıyorum. Sır olarak saklamak için neden bu kadar çabaladığımızı sanıyordun? Bu davadaki zayıf nokta güdü. Eğer sevgili olduğumuzu öğrenirlerse..."

"Onu siz mi öldürdünüz?"

"Buna ne dememi bekliyorsun ki, Myron?"

"Duymak istiyorum."

"Hayır, onu biz öldürmedik. Ben onu terk ediyordum. Neden onu öldürmeyi planlarken, evden kovup boşanma davası açayım ki?"

"Çocuklarına zarar verecek bir skandalı engellemek için."

Bonnie yüzünü buruşturdu. "Haydi, Myron."

"O halde ofisteki silahı ve arabadaki kanı nasıl açıklıyorsun?"

"Açıklayamam."

Myron bunu düşündü. Başı ağrıyordu; fiziksel tartışmadan mı, yoksa öğrendiği şeylerden dolayı mı, bilemiyordu. Odaklanmaya çalıştı. "İlişkinizi başka kim biliyor?"

"Sadece Esperanza'nın avukatı, Hester Crimstein."

"Başka?"

"Başka kimse yok. Çok dikkatliydik."

"Emin misin?"

"Evet. Neden?"

"Çünkü," dedi Myron, "Clu'yu öldürüp suçu başkasının üstüne yıkacaksam, ilk seçeneğim karısının sevgilisi olurdu."

Bonnie, Myron'ın mantığını anlamıştı. "Yani katilin bizden haberi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu çok şeyi açıklayabilir."

"Ben kimseye söylemedim. Esperanza da söylemedi."

BAM! Tam iki gözünün ortasından vurmuştu. "Yeterince dikkatli olmamışsınız," dedi Myron.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sonuçta Clu öğrenmiş, değil mi?"

Bonnie bunu düşünerek başıyla onayladı.

"Ona sen mi söyledin?" diye sordu Myron.

"Hayır."

"Onu evden kovarken ne söyledin?"

Bonnie omuz silkti. "Başka kimsenin olmadığını. Bu bir

açıdan doğruydu. Esperanza değildi."

"O nasıl öğrendi peki?"

"Bilmiyorum. Sanırım saplantı oluştu. Beni takip etmiş olabilir."

"Gerçeği mi öğrendi?"

"Evet."

"Sonra da gidip Esperanza'ya saldırdı mı?"

"Evet."

"Bunu kimseye söyleyemeden, ikinizden birine zarar veremeden, hıncını alamadan, öldü. Cinayet silahı Esperanza'dan çıktı. Clu'nun kanı onun kullandığı arabada bulundu. Köprü geçiş kayıtları, Esperanza'nın cinayetten bir saat sonra New York'a döndüğünü gösteriyor."

"Yine evet."

Myron başını iki yana salladı. "Bu hiç hoş görünmüyor, Bonnie."

"Sana anlatmaya çalıştığım da bu," dedi Bonnie. "Bize sen bile inanmıyorsan, bir jürinin nasıl tepki vereceğini sanıyorsun?"

Buna cevap vermeye gerek yoktu. Eve döndüler. İki çocuk hâlâ oyun oynuyor, etraflarında neler döndüğünü bile bilmiyorlardı. Myron bir an onları izledi. *Yetim,* diye düşündü, aniden ürpererek. Son bir bakış attıktan sonra dönüp uzaklaştı.

24. BÖLÜM

Motosiklet Heveslisi denen barın önünde onu karşılayan kişi Nancy Sinclair değil, Thrill'di. Reklamcılıkta dürüstlük. Ne güzel.

"N'aber?" dedi Myron. Tex Bolitar.

Thrill'in gülümsemesi pornografik vaat doluydu. Şimdi tamamen Thrill olmuştu. "Senden n'aber, ortak?" diye inledi. Bazı kadınların her hecesi inilti gibi çıkardı. "Nasıl görünüyorum?"

"Son derece nefis, Hanımefendi. Sanırım ben seni Nancy olarak tercih ediyorum."

"Yalancı."

Myron omuz silkti; gerçeği söylediğinden kendisi de emin değildi. Bütün bunlar ona Barbara Eden'ın *Jeannie'yi Hayal Ediyorum*'daki kötü kız kardeş rolünü hatırlatıyordu. Myron, o filmle ilgili de hep kararsız kalmıştı; Larry Hagman, Jeannie'yle mi kalmalıydı, yoksa kötü kız kardeşle mi kaçmalıydı? Hey, muhteşem ikilem diye buna denirdi.

"Destek getireceğini sanıyordum," dedi Thrill.

"Getirdim."

"Nerede?"

"İşler yolunda giderse onu görmeyeceksin."

"Ne kadar gizemli."

"Değil mi?"

İçeri girdiler ve arka tarafta köşe bir masaya yerleştiler. Evet, Motosiklet Heveslisi. Erkeklerin birçoğunda savaştan dönüp yollara düşmüş Vietnam gazisi görünüşü vardı. Müzik dolabında "God Only Knows (What I'd Be Without You)" çalıyordu. Beach Boys; ancak Beach Boys'un yaptığı diğer her şeyden farklı. Şarkı tam anlamıyla uluma gibiydi ve pop tınılarına rağmen, böylesine basit kelimeleri Brian'ın sesinden dinlerken geleceğin neler getirebileceğini Myron hep merak ediyordu. Özellikle de şimdi.

Thrill onun yüzünü inceliyordu. "Sen iyi misin?" diye sordu.

"İyiyim. Şimdi ne olacak?"

"Sanırım bir içki söyleyeceğiz."

Beş dakika geçti. Müzik dolabı "Lonely Boy"a geçti. Andrew Gold. Yetmişlerin ciddi müzik balonu. Nakarat: "Oh, oh, oh... oh ne yalnız çocuk... oh ne yalnız çocuk... oh ne yalnız çocuk." Nakarat sekizinci kez tekrarlanırken, Myron eşlik etmeye başladı. Ne müthiş hafıza! Belki de bir reklam çekmeliydi.

Yakındaki masalarda oturan adamlar Thrill'e bakıyordu; bazıları gizliden gizliye, çoğu açıkça. Thrill'in gülümsemesi şimdi daha cilveliydi; rolüne iyice ısınmıştı.

"Bundan zevk alıyorsun," dedi Myron.

"Sadece bir rol, Myron. Hepimiz bir sahnedeki oyuncularız; hepsi bu."

"Ama ilgiden hoşlanıyorsun."

"Eee?"

"Sadece söylüyorum."

Thrill omuz silkti. "Heyecan verici buluyorum."

"Nedir o?"

"İri göğüslerin bir erkeğe yapabildiği şeyleri. Resmen şapşallaşıyorlar."

"Yani erkeklerin göğüslere takıntılı olduğu gerçeğini daha yeni mi anladın? Sana bunu söylemek istemezdim, Nancy, ama bu konuda araştırma yapıldı bile."

"Düşündüğünde tuhaf."

"Düşünmemeye çalışıyorum."

"Göğüslerin erkeklere tuhaf şeyler yaptığı şüphesiz," dedi Thrill, "ama kadınlara yaptığı şeyden de hoşlanmıyorum."

"Nasıl yani?"

Thrill avuçlarını masaya koydu. "Pekâlâ, biz kadınların özgüvenimizi büyük ölçüde bedenlerimizden aldığımızı herkes bilir. Bu bayat haber, değil mi?"

"Doğru."

"Ben biliyorum, sen biliyorsun, herkes biliyor. Feminist hemcinslerimin aksine, ben bunun için erkekleri suçlamıyorum."

"Suçlamıyor musun?"

"*Mademoiselle, Vogue, Bazaar, Glamour*; bunlar kadınlar tarafından yönetilen ve tamamen kadın okurlara hitap eden dergiler. İmajı değiştirmeye, oradan başlamak istiyorlar. Peki, kadınların kendilerinin değiştirmeyeceği bir algıyı erkeklerin değiştirmesini nasıl bekleyebiliyorlar?"

"Çarpıcı bir bakış açısı," dedi Myron.

"Ama göğüsler insanlara komik şeyler yapıyor. Erkekler, tamam, bu açık. Beyin ölümü yaşıyorlar. Sanki göğüs uçları iki kaşık gibi uzanıp ön loblarına saplanıyor ve bütün mantıklı düşünceyi kazıyor."

Myron bir an duraksayarak bu imgeyi düşündü.

"Ancak kadınlar için, daha gençken başlıyor. Bir kız erken gelişiyor. Ergen erkekler ona şehvetle bakıyor. Kız arkadaşları nasıl tepki veriyor? Acısını ondan çıkarıyorlar. Gördüğü ilgiyi kıskanıyor, kendilerini yetersiz hissediyorlar filan. Hepsinin acısını, vücudundaki değişimleri kontrol edemeyen genç kızdan çıkarıyorlar. Anlıyor musun?"

"Evet."

"Şimdi bile. Buradaki kadınların bana bakışlarına dikkat et. Nefret dolu. Bir grup kadın bir aradayken yanlarından iri göğüslü bir kadın geçer ve hepsi birden iç çekip 'Ah, haydi ama,' derler. Örneğin profesyonel kadınlar sade giyinmeye çalışıyor; sadece erkeklerin değil, kadınların bakışları yüzünden. Çünkü kadınlar onlara böyle davranıyor. Bir işkadını daha iri göğüslü ve daha yüksek unvanlı başka bir işkadınını görüyor ve 'Ah, tabii, bu göğüslerle işi alır,' diye düşünüyor. Gayet basit. Doğru da olabilir, olmayabilir de. Bu düşmanlık

yine kıskançlıktan, yersiz yetersizlik duygusundan veya iri göğüslü olmayı aptallıkla bağdaştırmalarından mı kaynaklanıyor? Neresinden bakarsan bak, çirkin bir şey."

"Bunu gerçekten hiç düşünmemiştim," dedi Myron.

"Son olarak, bana yaptığı şeyden de hoşlanmıyorum."

"İri göğüslü kadınlar görmekten mi, iri göğüslü olmaktan mı?"

"İkincisi."

"Neden?"

"Çünkü iri göğüslü kadınlar buna alışmıştır. Doğal karşılarlar. Onları avantaj kazanmak için kullanırlar."

"Eee?"

"Ne demek eee?"

"Fiziği çekici olan herkes bunu yapar," dedi Myron. "Mesele sadece göğüsler değil ki. Bir kadın güzelse bunu bilir ve kullanır. Bunda yanlış olan bir şey yok. Erkekler de mümkün olduğunca kullanır. Bazen –bunu itiraf etmeye utanıyorum– ben bile istediğimi elde edebilmek için cazibemi kullanıyorum."

"Şaşırtıcı."

"Şey, pek sayılmaz. Çünkü asla işe yaramıyor."

"Bence alçakgönüllülük ediyorsun. Ne olursa olsun, bunda bir yanlışlık görmüyor musun?"

"Neyde?"

"İstediğini elde etmek için fiziksel özellikleri kullanmakta?"

"Yanlış bir tarafı olmadığını söylemedim. Sadece sö-

zünü ettiğin şeyin sadece bir memeli fenomeni olmadığını söylüyorum."

Thrill yüzünü buruşturdu. "Memeli fenomeni mi?"

Myron omuz silkti. Neyse ki tam o anda garson yanlarına geldi. Myron kadının göğsüne bakmamaya dikkat etti ki, bu feci kaşınan bir yeri kaşımamaya çalışmakla aynı şeydi. Garson kulağının arkasına bir kalem sıkıştırmıştı. Aşırı işlenmiş saçı çilek sarısını hedef almış ama sonunda pembe pamuk şekere dönüşmüş gibiydi."

"Ne alırsınız?" dedi. "Selam" ya da "Ne getirebilirim" gibi nazik sözler yoktu.

"Rob Roy," dedi Thrill.

Kalem kulak kılıfından çıktı, bir şeyler karaladı ve kılıfına geri döndü. Wyatt Earp'ün silah çekişi. "Sen?" diye sordu kadın, Myron'a.

Myron burada Yoo-Hoo bulabileceğini sanmıyordu. "Diyet meşrubat, lütfen."

Kadın ona lazımlık istemiş gibi baktı.

"Belki bir bira," dedi Myron.

Kadın dilini şaklattı. "Bud, Michelob ya da fıçı birası?"

"Fıçı iyi gider, teşekkürler," dedi Myron. "Şey, şu küçük kokteyl şemsiyelerinden de var mı?"

Garson gözlerini devirerek uzaklaştı.

Bir süre sohbet ettiler. Myron tam gevşemeye ve hatta eğlenmeye başlamıştı ki, "Arkanda," dedi Thrill. "Kapının yanında."

Myron gizlilik oyunları oynayacak havada değildi. Onu

buraya çağırmalarının bir nedeni vardı. Lafı dolaştırmaya gerek yoktu. Oturduğu yerde gizlemeye gerek duymadan döndü ve Barmen Pat ile Veronica Lake'i ya da diğer adıyla Zorra'yı gördü; Zorra yine kaşmir bir bluz –şeftali renginde– uzun etek giymiş ve inci kolye takmıştı. Zorra, Steroit Kız. Myron başını iki yana salladı. Bonnie Franklin ve Alışveriş Merkezi Kızı ortalıkta yoktu.

Myron elini salladı. "Hey, buradayız çocuklar!"

Pat şaşırmış gibi yaparak kaşlarını çattı. Kadın-adam Zorra'ya baktı. Zorra hiçbir şey belli etmiyordu. İyiler bunu asla yapmazdı. Myron böyle adamların soğukkanlılığının sadece rol mü olduğunu, yoksa hiçbir şeyin onları gerçekten şaşırtıp şaşırtmadığını merak ederdi. Muhtemelen ikisinden de biraz vardı.

Pat, Myron'ı kendi barında gördüğüne şaşırmış gibi – şoka girmiş gibi!– yaparak masalarına yaklaştı. Zorra peşinden gelirken yürümekten çok havada süzülür gibiydi. Gözleri her şeyi yutuyordu. Win gibi Zorra da ekonomik hareket ediyor –ama süslü bir şekilde – ve hiçbir hareketi boşa harcamıyordu. Pat masaya ulaştığında kaşları hâlâ çatıktı.

"Burada ne işin var senin, Bolitar?" diye sordu Pat.

Myron başıyla onayladı. "Fena değil ama üzerinde biraz daha çalışılabilir. Bana bir iyilik yap. Tekrar dene. Ama önce biraz 'oh!' filan ekle. 'Oh, burada ne işin var senin, Bolitar?' Böyle. Daha da iyisi, bence başını iki yana salla ve 'Dünyadaki bütün alkol mekânları arasında iki gecedir üst üste benim yerime geliyorsun' filan de."

Zorra gülümsüyordu.

"Sen delisin," dedi Pat.

"Pat." Konuşan Zorra'ydı. Pat'e bakarak başını iki yana salladı. *Oyunu bırak.*

Pat, Thrill'e döndü. "Bana bir iyilik yap, hayatım."

Thrill kısık sesle konuştu. "Elbette, Pat."

"Git burnuna pudra filan sür, ha?"

Myron yüzünü ekşitti. "Git burnuna pudra sür mü?" Yalvaran gözlerle Zorra'ya baktı. Zorra'nın hafif omuz silkişi neredeyse özür diler gibiydi. "Sırada ne var, Pat? Beni balıklarla uyutma tehditleri filan mı savuracaksın? Reddedemeyeceğim bir teklif mi yapacaksın? Yani... git burnuna pudra sür mü?"

Pat öfkelenmişti. Thrill'e baktı. "Lütfen, hayatım."

"Sorun değil, Pat." Thrill masadan kalktı. Pat ve Zorra hemen onun yerini aldılar. Myron sahne değişimi karşısında kaşlarını çattı.

"Bilgiye ihtiyacımız var," dedi Pat.

"Evet, bunu dün gece anlamıştım," dedi Myron.

"İşler kontrolden çıktı. Üzgünüm."

"Tahmin ederim."

"Hey, gitmene izin verdik, değil mi?"

"Elektroşok verilir verilmez, bir topuk bıçağıyla iki kez kesilir kesilmez, kaburgalarım tekmelenir tekmelenmez ve bir camı delip geçer geçmez, evet, gitmeme izin verdiniz."

Pat gülümsedi. "Zorra kaçmanı istemeseydi kaçamazdın. Anladın mı?"

Myron, Zorra'ya baktı. Zorra da Myron'a. "Şeftali rengi bir bluz mu?" dedi Myron.

Zorra gülümseyerek omuz silkti.

"Zorra seni kolayca öldürebilirdi," diye devam etti Pat.

"Doğru, tamam, Zorra sert çocuk ve bana çok cömert davrandınız. Sadede gel, Pat."

"Clu Haid'i neden soruşturuyordun?"

"Hayal kırıklığına uğratacağım için üzgünüm ama dün gece size gerçeği söylüyordum. Katilini bulmaya çalışıyorum."

"Peki, benim kulübümün bununla ne ilgisi var?"

"Arka odaya sürüklenmeden önce sana 'ilgisi yok' diyecektim. Ama şimdi, benim bilmek istediğim de bu."

Pat, Zorra'ya baktı. Zorra kıpırdamadı. "Bizimle geleceksin," dedi Pat.

"Lanet olsun."

"Ne?"

"Bir gangster klişesi kullanmadan ancak üç dakika dayanabildin. Ardından *bizimle geleceksin* çıktı. Bu gerçekten üzücü. Önce burnuma pudra sürebilir miyim?"

"Ukalalık mı edeceksin, yoksa bizimle gelecek misin?"

"İkisini birden yapabilirim," dedi Myron. "Çok yönlüyümdür."

Pat başını iki yana salladı. "Gidelim." Myron masadan kalkmak için davrandı.

"Hayır," dedi Zorra.

Herkes durdu. "Sorun ne?" diye sordu Pat.

Zorra, Myron'a baktı. "Canını yakmak istemiyoruz," dedi.

Yine garantiler.

"Ama gittiğimiz yeri görmene izin veremeyiz, İdeal Erkek. Gözlerini bağlamamız gerek."

"Dalga geçiyorsunuz, değil mi?"

"Hayır."

"Pekâlâ, bağlayın bakalım. Gidelim."

"Hayır," dedi Zorra, tekrar.

"Yine ne var?"

"Arkadaşın Win. Zorra onun yakınlarda olduğunu tahmin ediyor."

"Kim?"

Zorra gülümsedi. Kadın-adam güzel değildi. Travestilerin çoğu güzel olurdu. Çoğu zaman farkı anlayamazdınız bile. Ama Zorra'nın kirli sakalları (Myron bir kadında bunu kesinlikle iğrenç buluyordu), tüylü iri elleri (iki kez iğrenç), çarpık bir peruğu (Myron seçici mi davranıyordu?), oldukça erkeksi bir sesi (*comme ci, comme ça*) vardı ve diğer özelliklerine rağmen, Zorra, eh, kadın kıyafeti giymiş bir erkek gibi görünüyordu. "Zorra'nın zekasını küçümseme, İdeal Erkek."

"Onu gördün mü?"

"Zorra görebilseydi," dedi Zorra, "biri ününü bir hayli abartmış demek olurdu."

"Peki, sana Win'in burada olduğunu düşündüren ne?"

"Yine aynı şeyi yapıyorsun," diye uyardı Zorra.

"Neyi?"

"Zorra'nın zekâsına hakaret ediyorsun."

Bir psikopatın kendisinden üçüncü şahıs gibi söz etmesi gibisi yoktu.

"Lütfen ona ortaya çıkmasını söyle," dedi Zorra. "Kimseyi incitmek istemiyoruz. Zorra arkadaşının her yere seninle geleceğini biliyor. Böylece Zorra onu izlemek zorunda kalır. Bu da çatışma doğurur. Bunu hiçbirimiz istemeyiz."

Win'in sesi Myron'ın cep telefonundan duyuldu. Sessize almış olmalıydı. "Myron'ın geri döneceğinin garantisi ne?"

Myron cep telefonunu ortaya çıkardı.

"Zorra seninle oturup içki içecek, İdeal Erkek," dedi Zorra telefona. "Myron, Pat'le gidecek."

"Nereye?" diye sordu Myron.

"Sana söyleyemeyiz."

Myron kaşlarını çattı. "Bu pelerin-ve-hançer tarzına gerçekten gerek var mı?"

Pat arkaya yaslanarak konuyu Zorra'ya bıraktı. "Sizin sorularınız var, bizim sorularımız var," dedi Zorra. "Hepsinin cevaplamanın tek yolu da bu."

"Neden burada konuşamıyoruz?"

"İmkânsız."

"Neden?"

"Pat'le gitmen gerek."

"Nereye?"

"Zorra sana söyleyemez."

"Beni kime götürüyorsunuz?"

"Zorra sana bunu da söyleyemez."

"Özgür dünyanın kaderi Zorra'nın sessiz kalmasına mı bağlı?" diye sordu Myron.

Zorra dudaklarını gülümseme çabası olarak adlandırılabilecek bir şekilde kıvırdı. "Zorra'yla alay ediyorsun. Ama Zorra daha önce sessiz kaldı. Zorra senin hayal bile edemeyeceğin dehşetler gördü. Zorra haftalar boyunca işkence gördü. O, senin o elektroşok çubuğuyla yaşadığın acıyı kenarda sevgili öpücüğü gibi bırakacak acılara dayandı."

Myron ciddi bir tavırla başıyla onayladı. "Vay canına," dedi.

Zorra ellerini iki yana açtı. Tüylü eller ve pembe ojeler. Tanrı aşkına! "Her zaman yollarımızı ayırabiliriz, İdeal Erkek."

Win cep telefonundan konuştu. "İyi fikir."

Myron ahizeyi kaldırdı. "Ne?"

"Şartlarını kabul edersek," dedi Win, "seni öldürmeyeceklerine garanti veremem."

"Zorra veriyor," dedi Zorra. "Hayatı pahasına."

"Pardon?" dedi Myron.

"Zorra, Win'le birlikte burada kalıyor," diye devam etti Zorra, aşırı maskara sürülmüş gözleri parlarken. O gözlerde bir şey vardı ve netlik değildi. "Zorra silahsız olacak. Sen sağ salim dönmezsen, Win, Zorra'yı öldürecek."

"Garantiye bak," dedi Myron. "Araba tamircisi olmayı hiç düşündün mü sen?"

Win bara girdi. Doğruca masaya geldi, oturdu ve ellerini masanın altına koydu. "Sakıncası yoksa," dedi Win, Zorra ve Pat'e, "ikiniz de ellerinizi masanın üzerine koyun."

Bunu yaptılar.

"Ve, Bayan Zorra, sakıncası yoksa topuklularını çıkarır mısın?"

"Elbette, İdeal Erkek." Win, bakışlarını Zorra'dan ayırmıyordu. Zorra da Win'e bakıyordu. Kimse gözünü kırpmıyordu. "Hâlâ güvenliğine garanti veremem," dedi Win. "Evet, geri dönmezse seni öldürme seçeneğim var. Ama şu Tavşan Pat, sana ne olduğunu bence hiç umursamıyor."

"Hey," dedi Pat, "söz veriyorum."

Win sadece bir an ona baktı. Sonra tekrar Zorra'ya döndü. "Myron silahlı gidecek. Arabayı Pat kullanacak. Myron silahı ona doğru tutacak."

Zorra başını iki yana salladı. "İmkânsız."

"O halde anlaşma yok."

Zorra omuz silkti. "O halde Zorra ve Pat size veda etmek zorunda."

Gitmek için kalktılar. Myron, Win'in onları geri çağırmayacağını biliyordu. Win'e doğru eğilerek fısıldadı. "Burada neler döndüğünü anlamam gerek."

Win omuz silkti. "Bir hataydı," dedi, "ama karar senin."

Myron başını kaldırdı. "Kabul ediyoruz," dedi.

Zorra tekrar yerine oturdu. Win masanın altından silahı ona çevirdi.

"Myron cep telefonunu açık tutacak," dedi Win. "Ben

her kelimeyi dinleyeceğim."

Zorra başıyla onayladı. "Sorun değil."

Pat ve Myron gitmek için kalktılar.

"Ah, Pat?" dedi Win.

Pat durdu.

Win'in sesi havadan sudan konuşur gibi rahattı. "Myron geri dönmezse, Zorra'yı öldürebilirim ya da öldürmeyebilirim. Ona o zaman karar vereceğim. Ama ne olursa olsun, seni bulmak için hiçbir nüfuzdan, paradan, zamandan ve çabadan kaçınmam. Ödüller veririm. Araştırırım. Uyumam. Seni bulurum. Bulduğumda da, seni *öldürmem*. Anladın mı?"

Pat zorlukla yutkunarak başıyla onayladı.

"Gidin," dedi Win.

25. BÖLÜM

Arabaya ulaştıklarında Pat, Myron'ın üstünü aradı. Hiçbir şey bulamadı. Myron'a siyah kumaş bir torba verdi. "Başına geçir."

Myron yüzünü ekşitti. "Bana dalga geçtiğini söyle."

"Bunu başına geçir. Sonra da arka koltuğa uzan. Sakın kalkma."

Myron gözlerini devirdi ama söyleneni yaptı. Uzun boyuyla pek rahat edemedi ama yine de idare ederdi. Pat ön koltuğa geçerek arabayı çalıştırdı.

"Küçük bir öneri," dedi Myron.

"Ne dedin?"

"Bir daha sefere bunu yaptığında, önce arabayı temizlet. Burası iğrenç durumda."

Pat arabayı kullanıyordu. Myron odaklanmaya, nereye gittikleri konusunda ipucu verebilecek sesleri duymaya çalıştı. Bu televizyonda hep işe yarardı. Örneğin adam bir tekne kornası duyar ve 12 Numaralı Liman'a gittiklerini anlardı.

Sonra herkes onu bulmaya koşardı. Ama Myron'ın duyduğu tek şey –elbette ki– trafik gürültüsüydü: arada bir korna sesleri, geçen ya da geçilen arabalar, sesi açılmış radyolar, öyle şeyler... Mesafeleri ve dönüşleri takip etmeye çalıştı ama bunun da işe yaramayacağını çabucak anladı. Kendini ne sanıyordu ki? Pusula mı?

Yolculuk yaklaşık on dakika sürdü. Şehirden çıkmalarına yetecek kadar bir süre değildi. İpucu: Hâlâ Manhattan' daydılar. Tanrım, ne önemli bir bilgi! Pat motoru susturdu.

"Oturabilirsin," dedi. "Ama torba başında kalsın."

"Sence torba kıyafetime yakıştı mı? Bay Büyük Patron' un karşısında iyi görünmek isterim."

"Sana komik biri olduğunu söyleyen oldu mu hiç, Bolitar?"

"Haklısın. Siyah her şeye yakışır."

Pat iç çekti. Bazıları gerildiklerinde kaçarlardı. Bazıları gizlenirdi. Bazıları sessizleşirdi. Bazılarının çenesi düşerdi. Bazıları da aptalca şakalar yapardı.

Pat, Myron'ın arabadan inmesine yardım etti ve onu dirseğinden tutarak sürükledi. Myron yine sesleri anlamaya çalıştı. Belki bir martı sesi. O da televizyonda hep olurdu. Ama New York'ta martılar pek bağırmazdı. Dahası, New York'ta bir martı sesi duyarsanız, muhtemelen iskeleden çok bir çöp bidonunun yakınında olurdunuz. Myron, New York'ta en son ne zaman bir martı gördüğünü hatırlamaya çalıştı. En sevdiği fırının tabelasında bir resmi vardı ve altında şöyle yazıyordu:

Denizin üzerinde uçan bir kuşa martı derseniz, körfezin üzerinde uçana ne dersiniz? Bu ne demekti ki böyle?

İki adam yürüyorlardı; Myron nereye gittiklerini kesinlikle bilmiyordu. Bozuk kaldırımda tökezledi ama Pat düşmesini engelledi. Bir ipucu daha. Manhattan'da kaldırımı bozuk olan bir yer bul. Tanrım, adamı gerçekten köşeye sıkıştırmıştı!

Bir rampayı çıktıktan sonra, sıcaklık ve rutubet açısından orman yangınlarından daha boğucu bir odaya girdiler. Myron'ın gözleri hâlâ bağlıydı ama kumaşın dokusundan çıplak bir ampulün ışığı süzülüyordu. Oda küf, buhar ve kurumuş ter kokuyordu; Jack La Lanne's'daki en popüler sauna gibi. Kumaşın altından nefes almak zordu. Pat bir elini Myron'ın omzuna koydu.

"Otur," dedi, onu hafifçe aşağı itmeden önce.

Myron oturdu. Pat'in ayak seslerini ve kısık sesle konuşmalar duydu. Daha doğrusu fısıltılar. Çoğunlukla Pat konuşuyordu. Tartışır gibi. Ayak sesleri yine Myron'a yaklaşıyordu. Aniden birinin gövdesi ışığı kesti ve Myron'ı zifiri karanlığa gömdü. Bir adım daha. Biri tam tepesinde dikiliyordu.

"Selam, Myron," dedi ses.

Ses tonunda bir titreme, manyakça bir tını vardı. Ama hiç şüphe yoktu. Myron isimleri ve yüzleri hatırlamakta pek iyi sayılmazdı, fakat sesleri unutmazdı. Anıları canlandı. Bunca yıldan sonra hemen hatırladı.

"Selam, Billy Lee."

Tam olarak, kayıp Billy Lee Palms. Eski dernek kardeşi ve Duke'un beyzbol yıldızı. Clu Haid'in eski kankası. Bayan Hayatım Bir Duvar Kâğıdı'nın oğlu.

"Artık şu torbayı çıkarmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu Myron.

"Yok elbette."

Myron uzandı ve torbanın tepesini tutarak çekip çıkardı. Billy Lee tepesinde dikiliyordu. Ya da en azından Myron, onun Billy Lee olduğunu tahmin ediyordu. Eski güzel çocuk kaçırılmış ve yerine daha etli bir benzeri getirilmiş gibiydi. Billy Lee'nin eski belirgin elmacıkkemikleri şimdi yumuşacık, eskiden gergin olan derisi şimdi sarkık görünüyordu. Gözleri herhangi bir korsan hazinesinden daha derine gömülmüştü ve ten rengi yağmurdan sonraki asfalt rengine benziyordu. Saçları, MTV VJ'lerinin yıkanmayan saçları gibi yağlıydı.

Billy Lee, elindeki kısa namlulu pompalıyı Myron'ın yüzünden on beş santim uzakta tutuyordu.

"Kısa namlulu bir pompalıyı yüzümden on beş santim ötede tutuyor," dedi Myron, cep telefonundan bilgi vermek için.

Billy Lee güldü. Bu da kulağa tanıdık geliyordu.

"Bonnie Franklin," dedi Myron.

"Ne?"

"Dün gece. Bana elektroşok çubuğuyla vuran sendin."

Billy Lee inanılmaz bir genişlikle ellerini iki yana açtı. "Bingo, bebek!"

Myron başını iki yana salladı. "Makyajla kesinlikle daha iyi görünüyorsun, Billy Lee."

Billy Lee yine güldü ve silahı Myron'a doğru tutmaya devam etti. Sonra boştaki elini uzattı. "Bana telefonu ver."

Myron tereddüt etti ama uzun sürmedi. Myron çökmüş gözlerin nemli, bulanık ve kızarık olduğunu fark etti. Billy Lee'nin vücudu titriyor gibiydi. Myron tişörtün kısa kollarının altına baktı ve iğne izlerini gördü. Billy Lee, en vahşi ve en tahmin edilmez hayvanlara benziyordu: Köşeye sıkışmış bir keş. Myron telefonu ona verdi. Billy Lee telefonu kulağına dayadı.

"Win?"

Win'in sesi netti. "Evet, Billy Lee."

"Cehenneme git."

Billy Lee yine güldü. Sonra telefonu kapadı ve dış dünyayla bağlantılarını kesti. Myron içini kaplayan korkuyu hissetti.

Billy Lee, telefonu Myron'ın cebine tıktı ve Pat'e baktı. "Onu sandalyeye bağla."

"Ne?" dedi Pat.

"Onu sandalyeye bağla. Arkasında bir ip var."

"Onu nasıl bağlayayım? Sana izci gibi mi göründüm?"

"Sadece etrafına dola ve bir düğüm at. Ben onu öldürmeden önce aptalca bir şey yaparsa diye yavaşlamasını istiyorum."

Pat, Myron'a yaklaştı. Billy Lee bir gözünü, Myron'dan ayırmıyordu.

"Win'i öfkelendirmek iyi bir fikir değildir," dedi Myron.

"Win beni korkutamaz."

Myron başını iki yana salladı.

"Ne?"

"Sonunda bir şey yapacağını biliyordum," dedi Myron. "Ama ne kadar kötü olduğunu anlamamıştım."

Pat, ipi Myron'ın göğsüne sarmaya başladı. "Belki de onu geri arasan iyi olur," dedi Pat. San Andreas onun sesi kadar titrese, hemen şehri boşaltırlardı. "Bizi aramasını da istemeyiz, demek istediğimi anlıyor musun?"

"Bunun için endişelenme," dedi Billy Lee.

"Zorra da hâlâ orada..."

"*Bunun için endişelenme!*" Billy Lee bu kez bağırmıştı. Korkunç, tiz bir çığlık. Silahın namlusu Myron'ın yüzüne biraz daha yaklaştı. Myron vücudunu gerdi ve ip düğümlenmeden önce hamle yapmaya hazırlandı. Ama Billy Lee, Myron'ın odada olduğunu ilk kez fark etmiş gibi aniden geri çekildi.

Kimse konuşmuyordu. Pat ipi sıkıp düğüm attı. Çok iyi değildi ama amacına hizmet ederdi; yani Billy Lee, Myron'ın kafasını uçuracak bolca zamanı bulsun diye onu yavaşlatırdı.

"Beni öldürmeye mi çalışıyordun, Myron?"

Tuhaf bir soruydu. "Yoo," dedi Myron.

Billy Lee'nin yumruğu Myron'ın karnının alt tarafına indi. Myron ikiye katlandı, içindeki hava boşaldı ve ciğerleri oksijen ihtiyacıyla kasıldı. Gözlerinin yaşardığını hissetti.

"Bana yalan söyleme, Serseri."

Myron soluklanmaya çalıştı.

Billy Lee gerildi ve tişörtünün kısa koluyla yüzünü sildi. "Beni neden öldürmeye çalışıyorsun?"

Myron cevap vermeye çalıştı ama fazla uzun sürdü. Billy Lee, silahın kabzasıyla ona sert bir darbe indirdi; tam önceki gece Zorra'nın Z imzasını attığı noktaya. Dikişler açıldı ve Myron'ın gömleği kan içinde kaldı. Başı dönmeye başlamıştı. Billy Lee biraz daha güldü. Sonra silahın kabzasını başının üzerine kaldırdı ve Myron'ın başına doğru çevirmeye başladı.

"Billy Lee!" diye bağırdı Pat.

Myron neyin geldiğini gördü ama kaçma şansı yoktu. Ayaklarının uçlarıyla sandalyeyi iterek arkaya doğru yuvarlandı. Darbe başının üzerini sıyırdı. Sandalye sallandı ve Myron'ın başı ahşap zemine çarptı. Kafatasının zonkladığını hissetti.

Ah, Tanrım...

Yukarı baktı. Billy Lee silahın kabzasını yine kaldırıyordu. Doğrudan bir darbe kafatasını ezerdi. Myron yuvarlanmaya çalıştı ama bağlıydı. Billy Lee ona bakarak gülümsedi. Silahı başının üzerine doğru tuttu, anın uzamasını bekledi ve Myron'ı, ezmeden önce bir böceği izler gibi izledi.

Billy Lee aniden kaşlarını çattı. Silahı indirerek bir an inceledi. "Hımm," dedi. "Böyle yaparsam silahımı kırabilirim."

Myron, Billy Lee'nin omuzlarını kavradığını, onu sandalyeyle birlikte tekrar kaldırdığını hissetti. Silahın namlusu şimdi göz seviyesindeydi.

"Lanet olsun," dedi Billy Lee. "Sonuçta seni vursam da olur, değil mi?"

Myron onun kahkahasını bu kez belli belirsiz duydu. İnsanın yüzüne silah doğrultulduğunda, diğer her şeyi unutmak doğal eğilim olurdu. Çifte namlu genişler gibi görünür, yaklaşır, sonunda olduğunuz, gördüğünüz, duyduğunuz her şey o siyah ağızda yutulup giderdi.

Pat, tekrar denedi. "Billy Lee..."

Myron koltukaltlarının terden ıslandığını hissetti. Sakin ol. Sakin sesle konuş. Onu heyecanlandırma. "Bana neler olduğunu söyle, Billy Lee. Yardım etmek istiyorum."

Billy Lee kıs kıs güldü; silah hâlâ elinde titriyordu. "Bana yardım etmek mi istiyorsun?"

"Evet."

Bu onu güldürdü. "Saçmalık, Myron. Tam anlamıyla saçmalık."

Myron hiç kıpırdamadı.

"Hiç arkadaş bile olmadık, değil mi, Myron? Yani dernek kardeşiydik, birlikte takılıyorduk... Ama asla gerçekten arkadaş olmadık."

Myron, Billy Lee'nin gözlerinin içine bakmaya çalıştı. "Şimdi geçmişe uzanmanın tam zamanı, Billy Lee."

"Burada bir şeyi anlatmaya çalışıyorum, sersem! Bana yardım etmek istediğin saçmalığından bahseden sensin. Sanki arkadaşmışız gibi. Bu tam bir saçmalık. Biz arkadaş filan değiliz. Sen benden asla gerçekten hoşlanmadın."

Benden asla gerçekten hoşlanmadın. Sanki teneffüse

çıkmış üçüncü sınıf öğrencisiymişler gibi. "Yine de birkaç kez kıçını kurtarmana yardım ettim, Billy Lee."

Gülümseme. "Benim kıçımı değil, Myron, Clu'nun. Her zaman Clu'ydu, değil mi? Massachusetts'teyken sarhoş araba kullandığında olduğu gibi. Benim kıçımı kurtarmaya gelmedin. Clu için geldin. Şehirdeki barda çıkan o kavga. O da Clu yüzündendi."

Billy Lee aniden yeni bir ses duymuş köpek gibi başını yana yatırdı. "Biz neden arkadaş değildik, Myron?"

"Beni doğum günü partine davet etmediğin için mi?"

"Benimle alay etme, piç!"

"Seni severdim, Billy Lee. Eğlenceli biriydin."

"Ama bir süre sonra sıkıldın, değil mi? Yani devamından. Ben bir kolej yıldızıyken güzeldi, ha? Ama profesyonel ligde başarısız olduğumda, artık o kadar eğlenceli değildim. Aniden sefil biri olmuştum. Bu sana tanıdık geliyor mu, Myron?"

"Sen öyle diyorsun."

"Peki, ya Clu?"

"Ona ne olmuş?"

"Onunla arkadaştın."

"Evet."

"Neden? Clu da parti düşkünüydü. Belki daha da çok. Sürekli başını derde sokardı. Neden onunla arkadaştın?"

"Bu aptalca, Billy Lee."

"Öyle mi?"

"Silahı indir artık."

Billy Lee'nin gülümsemesi geniş, bilgiç ve deliceydi. "Sana Clu'yla neden arkadaş kaldığını söyleyeyim. Çünkü benden daha iyi bir beyzbol oyuncusuydu. Büyük liglerde oynayacaktı. Sen bunu biliyordun. Clu Haid ve Billy Lee Palms arasındaki tek gerçek fark buydu. Uyuşturucu kullanıyordu, içiyordu, bir sürü karıyı düzüyordu. Hepsi çok eğlenceliydi, çünkü bir profesyoneldi."

"Sen ne demeye çalışıyorsun, Billy Lee?" diye sordu Myron. "Profesyonel sporculara diğerlerinden ayrıcalıklı davranıldığını mı? Gerçek dünyaya hoş geldin."

Ama bu farkındalık Myron'ı huzursuz etmişti. Muhtemelen, konuyla ne kadar ilgisiz olsa da, Billy Lee'nin sözleri kısmen doğru olduğu için. Clu etkileyici ve çekiciydi, çünkü profesyonel bir sporcuydu. Ama atışları biraz yavaşlasa, kolunun dönüşü biraz bozulsa, parmak pozisyonu iyi top hareketlerine izin vermese, Clu'nun sonu da Billy Lee'ninki gibi olurdu. Alternatif dünyalar –birbirinden tamamen farklı yaşamlar ve yazgılar– zar gibi incecik bir perdeyle birbirinden ayrılıyordu. Profesyonel sporcularda alternatif hayat biraz fazla net görünüyordu. Topu diğer adamdan biraz daha hızlı atabildiğiniz için, sefil ölümlülerden biri olmak yerineTanrılaşıyordunuz. Sıçanlar, isimsizlik, köhne daireler, sıradan işler yerine kızlar, ün, büyük evler ve para sizin oluyordu. Televizyona çıkıp hayatla ilgili görüşlerinizi paylaşıyordunuz. İnsanlar size yakın olmak, konuştuklarınızı duymak, pelerininizin kenarına dokunmak istiyordu. Sadece ham deriden topu biraz daha hızlı atabildiğiniz, turuncu bir topu me-

talik bir halkadan geçirebildiğiniz, bir sopayı biraz daha iyi bir kavisle atabildiğiniz için özel oluyordunuz.

Aslında üzerinde düşünürseniz, bu delilikti.

"Onu sen mi öldürdün, Billy Lee?" diye sordu Myron.

Billy Lee tokat yemiş gibi baktı. "Ne?"

"Clu'yu kıskanıyordun. O her şeye sahipti. Seni geride bırakmıştı."

"O benim en iyi arkadaşımdı!"

"Uzun zaman önce, Billy Lee."

Myron yine bir hamle yapmayı düşündü. İplerden kurtulmayı deneyebilirdi –çok sıkı değillerdi– ama zaman alırdı. Billy Lee hâlâ çok uzaktaydı. Win'in bütün bunlardan koparılmış olmaya nasıl tepki verdiğini merak ederek ürperdi. Üzerinde düşünmemek daha iyiydi.

Billy Lee'nin yüzünde komik bir ifade belirdi. Titremeyi bırakarak Myron'ın gözlerinin içine baktı. Sesi aniden yumuşamıştı.

"Yeter," dedi.

Sessizlik.

"Seni öldürmem gerek, Myron. Bu bir nefsi müdafaa."

"Ne diyorsun sen be?"

"Clu'yu sen öldürdün. Şimdi de beni öldürmek istiyorsun."

"Bu delilik."

"Belki de sekreterine yaptırmışsındır. O da yakalandı. Belki de Win yapmıştır. O herif hep senin süs köpeğin oldu. Ya da kendin yapmışsındır, Myron. Silah senin ofisinde bu-

lunmuştu, değil mi? Kan da arabanda."

"Clu'yu neden öldüreyim?"

"Sen insanları kullanıyorsun, Myron. İşini başlatmak için onu kullandın ama son uyuşturucu testinde çaktıktan sonra, Clu'nun işi bitmişti. Bu yüzden zararını azaltmaya karar verdin."

"Bu hiç mantıklı değil," dedi Myron. "Öyle olsa bile, neden seni öldürmek isteyeyim?"

"Çünkü ben de konuşabilirim."

"Neyle ilgili?"

"Ne kadar işe yarar olduğun konusunda."

Billy Lee'nin gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Sesi kısılmıştı. Myron başının ciddi dertte olduğunu biliyordu.

Sükûnet anı bitmişti. Silahın namlusu titriyordu. Myron ipleri yokladı. Hayır. Sıcağa rağmen, damarlarının buz kestiğini hissetti. Kapana kısılmıştı. Hamle yapma şansı yoktu.

Billy Lee yine gülmeye çalıştı ama artık çok yorgundu. "Hoşça kal."

Myron paniğe kapılmaya başlamıştı. Billy Lee'nin onu öldürmesine sadece saniyeler vardı. Nokta. Konuşarak fikrini değiştirmek mümkün değildi. Uyuşturucu ve paranoya, bütün mantığını alıp götürmüştü. Myron seçeneklerini tarttı ve hiçbirinden hoşlanmadı.

"Win," dedi Myron.

"Sana söyledim zaten. Ondan korkmuyorum."

"Seninle konuşmuyorum." Myron, Pat'e baktı. Barmen nefes nefeseydi ve omuzları biri onları ıslak kumla doldur-

muş gibi sarkmıştı. "Eğer tetiği çekerse," dedi Myron, "benim sonum seninkinden iyi olur."

Pat, Billy Lee'ye yaklaştı. "Haydi biraz sakinleşelim, Billy Lee. Bunu biraz düşün, ha?"

"Onu öldüreceğim."

"Billy Lee, şu Win denen adam. Onunla ilgili hikâyeler duydum..."

"Anlamıyorsun, Pat. Anlamıyorsun işte."

"O zaman sen anlat, dostum. Sana yardım etmek için buradayım."

"Onu öldürdükten sonra."

Billy Lee, Myron'a doğru adım attı. Silahın namlusunu Myron'ın şakağına dayadı. Myron kaskatı kesildi.

"Yapma!"

Pat artık yeterince yakındı. Ya da en azından düşündüğü şey buydu. Harekete geçerek Billy Lee'nin bacaklarına atıldı. Ama uyuşturucu bağımlısının benliğinin derinliklerinde bir sporcunun eski refleksleri vardı. En azından yeterince. Billy Lee olduğu yerde dönerek ateş etti. Mermi, Pat'in göğsüne çarptı. Pat bir an için şaşkın gözlerle baktı. Sonra olduğu yere yığıldı.

Billy Lee, "Pat!" diye haykırdı. Dizlerinin üzerine çökerek hareketsiz bedene doğru emekledi.

Myron'ın kalbi kafese kapatılmış akbaba gibi çırpınıyordu. Hiç beklemeden ipleri zorlamaya başladı. İşe yaramadı. Çılgınca bir çabayla aşağı kaydı. İp sandığından daha sıkıydı ama biraz gevşetmeyi başarmıştı.

"Pat!" diye tekrar bağırdı Billy Lee.

Myron'ın dizleri şimdi yerde, vücudu büzülmüş, omurgası neredeyse imkânsız bir ölçüde bükülmüştü. Billy Lee, hiç ses çıkarmayan Pat'in üzerinde uluyordu. İp, Myron'ın çenesinin altına takılmış, başını arkaya çekiyor ve geçici olarak onu boğuyordu. Ne kadar zamanı vardı? Billy Lee kendini toparlamadan önce ne kadar zamanı vardı? Bilemezdi. Myron çenesini daha da yukarı çekti ve ip üzerinden kaymaya başladı. Neredeyse kurtulmuştu.

Billy Lee irkilerek olduğu yerde döndü.

Myron hâlâ iplerle uğraşıyordu. İki adam göz göze geldiler. Bitmişti. Billy Lee silahı doğrulttu. Aralarında iki buçuk metre kadar vardı. Myron namluyu, Billy Lee'nin gözlerini ve mesafeyi görüyordu.

Şansı yoktu. Çok geçti.

Silah ateş aldı.

İlk mermi Billy Lee'nin eline isabet etti. Acıyla haykırarak silahı düşürdü. İkinci mermi Billy Lee'nin dizine geldi. Yine bir çığlık attı. Kan fışkırdı. Üçüncüsü o kadar hızlı geldi ki Billy Lee'nin yere düşecek zamanı olmadı. Başı darbenin etkisiyle arkaya savrulurken, bacakları havada iki yana açıldı. Billy Lee atış poligonu hedefi gibi yere indi.

Odada hiç hareket yoktu.

Myron ipten tamamen kurtularak bir köşeye yuvarlandı.

"Win?" diye bağırdı.

Cevap yoktu.

"Win?"

Hiçbir şey yoktu.

Pat ve Billy Lee titremiyorlardı bile. Myron ayağa kalkarken duyduğu tek ses kendi nefesleriydi. Kan. Her yerde kan vardı. Ölmüş olmalıydılar. Myron köşeye sindi. Biri onu izliyordu. Bunu artık biliyordu. Odayı geçerek bir pencereden dışarı baktı. Sola baktı. Bir şey yoktu. Sağa baktı.

Gölgelerin arasında biri duruyordu. Bir siluet. Myron korkuya kapıldı. Siluet bir an daha bekledi ve sonra karanlıkta kayboldu. Myron olduğu yerde dönerek kapının tokmağını buldu. Kapıyı açıp koşmaya başladı.

26. BÖLÜM

Üç blok ötede kustu. İkiye katlandı, bir elini bir binanın duvarına yaslayarak, midesinde ne varsa boşalttı. Birkaç evsiz durup onu alkışladı. Myron hayranlarına el salladı. New York'a hoş geldiniz.

Myron cep telefonunu denedi ama boğuşma sırasında kırılmıştı. Bir sokak tabelası buldu ve Motosiklet Heveslisi barından sadece on blok ötede, Batı Yakası Otobanı'na yakın mezbaha bölgesinde olduğunu anladı. Kan akışını durdurma çabasıyla yan tarafını tutarak koşturdu. Çalışan bir ankesörlü telefon buldu; Manhattan'ın bu bölgesinde bu bir nimetti. Hemen Win'in cep telefonunun numarasını tuşladı.

Win daha ilk çalışta açtı. "Konuş."

"Öldüler," dedi Myron. "İkisi de."

"Açıkla."

Myron açıkladı.

"Üç dakika içinde orada olacağım," dedi Win, Myron hikâyesini bitirdiğinde.

"Polisi aramam gerek."

"Akıllıca değil."

"Neden?"

"Hikâyene inanmazlar," dedi Win, "özellikle de gizemli kurtarıcı kısmına."

"Yani onları benim öldürdüğümü mü düşünürler diyorsun?"

"Kesinlikle."

Win'in hakkı vardı.

"Ama bunu temizleyebiliriz," dedi Myron.

"Evet, belki, zamanla. Ancak ciddi zaman gerektirir."

"Zamanımız yok."

"Anladın işte."

Myron bunu düşündü. "Ama benim bardan Pat'le birlikte çıktığımı gören tanıklar var."

"Ne olmuş?"

"Polis insanları sorgulayacak ve bunu öğrenecek. Orada olduğumu anlayacaklar."

"Bu kadar."

"Ne?"

"Telefonda. Daha fazla konuşma. Üç dakika içinde orada olacağım."

"Ya Zorra? Ona ne yaptın?"

Win telefonu çoktan kapamıştı bile. Myron da kapadı. Başka evsizler ona düşürülmüş sandviç bulmuş gibi bakıyorlardı. Myron onların gözlerinin içine baktı. Onlar kaçırana kadar bakışlarını kaçırmadı. Bu gece daha fazla korkmak niyetinde değildi.

Üç dakika içinde bir araba yanaştı. Bir Chevy Nova. Win'de onlardan bir sürü vardı; hepsi eski, hepsi çok kullanılmış, hiçbiri izlenemez. Bunlara "kullan-at arabalar" diyordu. Win bazı gece faaliyetlerinde onları kullanmayı seviyordu. Sormayın.

Ön yolcu kapısı açıldı. Myron içeri baktı ve direksiyonda Win'i gördü. Hemen yanına yerleşti.

"Ok yaydan çıktı," dedi Win.

"Ne?"

"Polis olay yerine gitti bile. Telsizden duyurdular."

Kötü haber. "Hâlâ öne çıkabilirim."

"Evet, elbette. Bay Bolitar, neden polisi aramadınız? Aslında, neden yetkililerden önce arkadaşınızı aradınız? Billy Lee Palms'ın en eski arkadaşının cinayetinde, Bayan Esperanza Diaz'a yardım ettiniz mi, etmediniz mi? O barda ne işiniz vardı? Bay Palms neden sizi öldürmek istedi?"

"Hepsi açıklanabilir."

Win omuz silkti. "Kendin karar ver."

"Pat'le birlikte gitmenin benim kararım olduğu gibi."

"Evet."

"Yanlış karar verdim."

"Evet. Öyle giderken fazla savunmasızdın. Başka yollar da vardı."

"Hangi başka yollar?"

"Başka bir zaman Pat'e ulaşıp onu konuşturabilirdik."

"Konuşturmak mı?"

"Evet."

"Yani tartaklamaktan veya işkence yapmaktan mı söz ediyorsun?"

"Evet."

"Ben bunu yapmam."

"Büyü artık," dedi Win. "Sadece basit bir maliyet analizi: Bir serseriye geçici rahatsızlık vererek, kendin öldürülmen riskini büyük ölçüde azaltıyorsun. Bunda düşünecek bir şey yok." Win ona baktı. "Bu arada; berbat görünüyorsun."

"Sen bir de diğer adamı gör," dedi Myron. "Zorra'yı öldürdün mü?"

Win gülümsedi. "Beni tanıyorsun."

"Hayır, Win, tanımıyorum. Öldürdün mü?"

Win arabayı Motosiklet Heveslisi barının önüne çekti ve vitesi park konumuna aldı. "İçeri bir bak."

"Neden buraya döndük?"

"İki nedenle. Birincisi, sen buradan hiç çıkmadın."

"Çıkmadım mı?"

"Ben böyle söyleyeceğim. Bütün gece buradaydın. Sadece bir ara Pat'le dışarı çıktın. Thrill hikâyemi destekleyecek." Win gülümsedi. "Zorra da öyle."

"Adamı öldürmedin mi?"

"Kadını. Zorra kendisinden kadın diye söz edilmesini tercih ediyor."

"Kadın. Kadını öldürmedin mi?"

"Elbette öldürmedim."

Arabadan indiler.

"Şaşırdım," dedi Myron.

"Neden?"

"Sen genellikle tehdit ettiğinde..."

"Zorra'yı hiç tehdit etmedim ki. Pat'i tehdit ettim. Zorra'yı *öldürebileceğimi* söyledim. Ama ne yararı olurdu ki? Billy Lee Palms gibi uyuşturucu bağımlısı bir manyak telefonu kapadı diye cezasını neden Zorra çeksin? Hiç sanmam."

Myron başını iki yana salladı. "Beni sürekli şaşırtıyorsun."

Win durdu. "Sen de son zamanlarda sürekli çuvallıyorsun. Şanslıydın. Zorra güvenliğini garantilemek için kendi hayatını önerdi. Bunu yapamayacağını anladım. Bu yüzden sana gitmemeni söyledim."

"Seçeneğim olduğunu sanmıyordum."

"Şimdi anladın."

"Belki."

Win bir elini Myron'ın koluna koydu. "Onu henüz geride bırakamadın. Sana bunu söylediğinde, Esperanza haklıydı."

Myron başıyla onayladı. Win kolunu bıraktı.

"Al şunu," dedi Win, ona küçük bir şişe vererek. "Lütfen."

Minik bir gargara. Win'e her zaman güvenebilirsin. Bara girdiler. Myron lavaboya giderek ağzını çalkaladı, yüzüne su çarptı ve yarasını kontrol etti. Acıyordu. Aynaya baktı. Yüzü hâlâ bronzdu ama Win haklıydı: Berbat görünüyordu.

Tuvalet kapısının önünde Win'le buluştu. "Daha önce iki neden dedin; beni buraya getirmenin iki nedeni olduğunu söyledin."

"İkincisi," dedi Win, "Nancy... veya Thrill... hangisini istersen. Senin için endişelendi. Onu kendin görmenin en iyisi olacağını düşündüm."

Köşedeki masaya ulaştıklarında, Zorra ve Thrill bir bardaki iki yalnız kadın gibi sohbet ediyorlardı.

Zorra, Myron'a gülümsedi. "Zorra çok üzgün, İdeal Erkek."

"Senin hatan değildi," dedi Myron.

"Zorra ölmelerinden bahsediyor," dedi Zorra. "Zorra onlarla önce birkaç saat yalnız kalmak isterdi."

"Evet," dedi Myron. "Yazık oldu."

"Zorra, Win'e bildiği her şeyi anlattı ki, çok azdı. Zorra sadece güzel bir kiralık silah. Mümkün olduğunca az şey bilmeyi tercih eder."

"Ama Pat için mi çalışıyordun?"

Kadın-adam başıyla onayladı ama peruk onaylamadı. "Zorra bir fedai ve özel korumaydı. Buna inanabiliyor musun? Zorra Avrahaim sıradan bir fedai olmayı kabul etmek zorunda kaldı?"

"Evet, zor zamanlar. Pat neler yapıyordu?"

"Her şeyden biraz. Çoğunlukla uyuşturucu."

"Billy Lee ve Pat böyle mi tanıştılar?"

"Billy Lee onun amcası olduğunu iddia ediyordu." Zorra omuz silkti. "Ama yalan olmalı."

"Clu Haid'le hiç tanışmış mıydın?"

"Hayır."

"Billy Lee'nin neden gizlendiğini biliyor musun?"

"Çok korkuyordu. Birinin onu öldürmeye çalıştığını düşünüyordu."

"Benim mi?"

"Öyle görünüyordu."

Myron bunu anlayamıyordu. Birkaç soru daha sordu ama öğrenecek başka bir şey yoktu. Win elini uzattı. Zorra onun elini tutarak masadan kalktı. Yüksek topuklularla iyi idare ediyordu. Bunu herkes yapamazdı.

Zorra, Win'i yanağından öptü. "Zorra'yı öldürmediğin için teşekkürler, ideal erkek."

Win hafifçe eğildi. "Bir zevkti, Hanımefendi." Karizmatik Win. "Sizi geçireyim."

Myron, masada Thrill'in yanına oturdu. Thrill tek kelime etmeden onun yüzünü ellerinin arasına alarak tutkuyla öptü. Myron da karşılık verdi. Win ve gargarası. Ne adamdı ama!

Soluklanmak için geri çekildiklerinde konuşan Thrill oldu. "Bir kıza iyi zaman geçirtmeyi biliyorsun."

"Aynen."

"Ayrıca da ödümü patlattın."

"Niyetim bu değildi."

Thrill onun yüzünü inceledi. "Sen iyi misin?"

"Olacağım."

"Seni evime davet etmek istiyorum."

Myron bir şey söylemeden bakışlarını indirdi. Thrill ona bakmaya devam etti.

"Bu kadar, değil mi?" dedi. "Aramayacaksın, ha?"

"Güzelsin," dedi Myron, "zekisin, eğlencelisin..."

"Kocaman bir veda öpücüğü almak üzereyim."

"Bu sen değilsin."

"Ah, orijinal. Söyleme. Bu sensin, değil mi?"

Myron gülümsemeye çalıştı. "Beni çok iyi tanıyorsun."

"İsterdim."

"Ben hasarlıyım, Nancy."

"Kim değil ki?"

"Uzun bir ilişkiden daha yeni çıktım..."

"Bir ilişkiden söz eden oldu mu? Sadece birlikte çıkabiliriz, değil mi?"

"Hayır."

"Ne?"

"Ben öyle değilim," dedi Myron. "Elimde değil. Biriyle çıkmaya başladığımda çocuklar, arka bahçede mangal partileri, araba yolunda paslı bir basket potası hayal etmeye başlarım. Her şeyi aniden kafamda sonuca ulaştırırım."

Thrill ona baktı. "Tanrım, çok tuhafsın."

İtiraz etmek zordu.

Thrill bir pipetle oynamaya başladı. "Beni öyle ailevi ortamlarda hayal edemiyor musun?"

"Tam aksine," dedi Myron. "Sorun da bu."

"Anlıyorum. En azından anladığımı sanıyorum." Oturduğu yerde kıpırdandı. "Gitsem iyi olur."

"Seni evine götüreyim."

"Hayır, taksiye binerim."

"Buna gerek yok."

"Bence var. İyi geceler, Myron."

Thrill yürüyüp gitti. Myron ayakta kaldı. Win yanına geldi. Thrill'in kapıdan çıkıp gidişini izlediler.

"Güvenli bir şekilde evine ulaşmasını sağlar mısın?" diye sordu Myron.

Win başıyla onayladı. "Ona bir araba çağırdım bile."

"Teşekkürler."

Sessizlik. Win, elini Myron'ın omzuna koydu.

"Bu noktada bir gözlemimi söyleyebilir miyim?" diye sordu Win.

"Söyle."

"Katıksız bir salaksın."

Yukarı Batı Yakası'ndaki doktorun evinin önünde durdular. Doktor yarayı cık-cıklar arasında tekrar dikti. Win'in Dakota binasındaki evine ulaştıklarında, iki arkadaş en sevdikleri içecekleri alarak Bilmemkaçıncı Louis dekorunda yerleştiler. Myron, Yoo-Hoo'sunu içiyordu; Win de kehribar rengi bir içkiyi yudumluyordu.

Win uzaktan kumandayla kanalları taradı ve CNN'de karar kıldı. Myron ekrana baktı ve Terese'yi adada tek başına düşündü. Saate baktı. Terese'nin yayın saatiydi. Onun yerine işe yaramaz birini getirmişlerdi. Myron, Terese'nin yayınlara ne zaman döneceğini veya dönüp dönmeyeceğini merak etti. Neden sürekli onu düşündüğünü de merak ediyordu.

Win televizyonu kapadı. "Yenisini ister misin?"

Myron başını iki yana salladı. "Eh, Sawyer Wells sana ne anlattı?"

"Pek fazla bir şey değil, korkarım. Clu bir uyuşturucu bağımlısıymış, Wells ona yardım etmeye çalışmış falan filan. Yankee'lerden ayrılıyormuş, biliyor muydun?"

"Bilmiyordum."

"Kendisini üne kavuşturanların onlar olduğunu kabul ediyor. Ama ne yazık ki Sawyer'ın dizginleri kendi eline alıp daha fazla müridi motive etme zamanı gelmişmiş. Yakında turneye çıkacakmış."

"Bir rock yıldızı gibi mi?"

Win başıyla onayladı. "Aşırı pahalı tişörtler de dahil."

"Siyah mı?"

"Bilmiyorum. Ama her gösterisinin ardından hayranları 'Özgür kuş!' diye bağırırken o da bis yapıyor."

"Tam 1977."

"Değil mi? Ama biraz araştırma yaptım. Turnenin sponsorunu tahmin et."

"Budweiser, biranın tartışmasız kralı mı?"

"Yakın," dedi Win. "Yeni yayıncısı. Riverton Press."

"New York Yankee'lerinin eski sahibi Vincent Riverton gibi mi?"

"Ta kendisi."

Myron bir ıslık çaldı, bunu düşündü ama aklı almadı. "Yayıncılıktaki büyümesi düşünülürse, Riverton ülkedeki kitabevlerinin yarısının sahibi. Muhtemelen onun için hiçbir şeydir."

"Muhtemelen," dedi Win. "Daha fazla sorun varsa, Sawyer yarın Reston Üniversitesi'ndeki Cagemore Oditoryumu'nda bir seminer veriyor. Beni de davet etti. Yanımda birini de götürebilirim."

"İlk buluşmada yapmam."

"Bununla gurur mu duyuyorsun?"

Myron içeceğinden büyük bir yudum aldı. Belki de yaşlanıyordu ama Yoo-Hoo'nun eski tadı yoktu. Üzerinde vanilyayla koca bir bardak yağsız, buzlu latte istiyordu ama başka erkeklerin önünde bunu söylemekten nefret ediyordu. "Yarın Clu'nun otopsi sonuçlarını öğrenmeye çalışacağım."

"Sally Li'yle mi?"

Myron başıyla onayladı. "Mahkemedeydi ama yarın sabah morga dönmesi gerekiyordu."

"Sana bir şey söyleyeceğini sanıyor musun?"

"Bilmiyorum."

"Yine cazibeni kullanman gerekebilir," dedi Win. "Şu Sally Li heteroseksüel mi?"

"Şimdilik öyle," dedi Myron. "Ama cazibemi kullanmaya başladığımda..."

"Tahmin edebiliyorum, evet."

"Cazibe öyle güçlüdür ki," dedi Myron, "bir kadını, erkeklere karşı kılabilir."

"Bunu kartvizitine yazdırmalısın." Win içkiyi bardağın içinde döndürdü. "Sevgili eski dostumuz Billy Lee hakkın rahmetine kavuşmadan önce önemli bir şey açıkladı mı?"

"Pek sayılmaz," dedi Myron. "Sadece Clu'yu benim öl-

dürdüğümü ve şimdi de onu öldürmek istediğimi sanıyordu."

"Hımm."

"Hımm ne?"

"Bir kez daha adın kullanılıyor."

"Herif tam bir keşti."

"Anlıyorum," dedi Win. "Yani sadece saçmalıyor muydu?"

Sessizlik.

"Nedense," dedi Myron, "bütün bunların ortasında sürekli kendimi buluyorum."

"Öyle görünüyor."

"Ama nedenini anlayamıyorum."

"Yaşamın küçük sırları."

"Billy Lee'nin bütün bunlara neresinden karıştığını da anlayamıyorum: Clu'nun cinayeti, Esperanza'nın Bonnie'yle ilişkisi, Clu'nun takımdan atılması, FJ ile anlaşması, herhangi biri."

Win bardağını bırakarak ayağa kalktı. "Bence şimdilik gidip uyuyalım."

Güzel tavsiye. Myron örtülerin altına girdi ve hemen rüyalar âlemine sürüklendi. Birkaç saat sonra –REM ve alfa uyku döngülerinden sonra bilinci geri gelmeye başladığında ve beyin faaliyeti düzensizken– aniden bir şeyi yakaladı. Yine FJ'i ve kendisini takip ettirişini düşündü. FJ'in söylediklerini hatırladı; Terese'yle birlikte Karayipler'e gidip ortadan kaybolmadan önce onu mezarlıkta gördüğünü söylemişti.

Birden zihninde bir ampul yandı.

27. BÖLÜM

Sabah dokuzda FJ'i aradı. FJ'in sekreteri, Bay Ache'in rahatsız edilmek istemediğini söyledi. Myron ona konunun acil olduğunu açıkladı. Bay Ache ofiste değildi. Myron, az önce rahatsız edilmek istemediğini söylediğini hatırlattı. Rahatsız edilmek istemiyordu, çünkü zaten ofiste değildi. Ah!

"Ona kendisiyle görüşmek istediğimi söyleyin," dedi Myron. "Bugün olmak zorunda."

"Size söz veremem..."

"Sadece söyleyin."

Saatine baktı. Öğlenleyin "Kulüp"te babasıyla buluşacaktı. Bu ona Bergen County adli baştabibi Sally Li'yle görüşmeyi deneme fırsatı veriyordu. Kadını ofisinden aradı ve kendisiyle konuşmak istediğini söyledi.

"Burada olmaz," dedi Sally. "Moda Merkezi'ni biliyor musun?"

"On Yedinci Karayolu'ndaki alışveriş merkezlerinden biri, değil mi?"

"Ridgewood Caddesi kavşağında, evet. Bed, Bath&Be-

yond'un önünde bir kafe var. Bir saat sonra orada buluşalım."

"Bed, Bath&Beyond, Moda Merkezi'nin bir parçası mı?"

"Beyond kısmıyla ilgili olmalı."

Sally telefonu kapadı. Myron kiralık arabasına bindi ve Paramus, New Jersey'ye yöneldi. Motto: *Çok Fazla Ticaret Diye Bir Şey Yoktur.* Paramus, ağzına kadar dolu bir asansör gibiydi ve sanki sersemin biri kapıyı açık tutma düğmesine basıyor, bir yandan da bağırıyordu: "Haydi, bir alışveriş merkezi, daha sıkıştırabiliriz!"

Moda Merkezi'nde özellikle modayla ilgili bir şey yoktu; aslında alışveriş merkezi o kadar berbattı ki, ergenler bile oraya takılmıyordu. Sally Li bir banka oturmuştu ve dudaklarının arasında yakılmamış bir sigara duruyordu. Üzerinde yeşil hastane önlüğü, ayaklarında çorapsız giydiği lastik spor sandaletler vardı; birçok adli tabip bu tarz ayakkabıları tercih ediyordu, çünkü bütün kanı, organları, et parçalarını vs. bir bahçe hortumuyla temizlemek kolaydı.

Pekâlâ, şimdi biraz geçmiş bilgisi: Myron son on yıldır Jessica Culver'la bir başlayıp bir biten bir ilişki sürdürüyordu. Yakın zamanda aşkları alevlenmiş ve birlikte yaşamaya başlamışlardı. Şimdi de bitmişti. En azından Myron öyle olduğunu sanıyordu. Tam olarak ne olduğundan emin değildi. Tarafsız gözlemciler Brenda'ya dikkat çekebilirdi. Onun gelişi birçok şeyi değiştirmişti. Ama Myron emin değildi.

Peki, bütün bunların Sally Li'yle ne ilgisi vardı?

Jessica'nın babası Adam Culver, birkaç yıl önce öldürülene kadar Bergen County adli baştabibiydi. Asistanı ve yakın arkadaşı Sally Li onun yerini almıştı. Myron onu böyle tanımıştı.

Myron ona yaklaştı. "Sigara yasağı olan bir alışveriş merkezi daha mı?"

"Kimse artık *yasak* kelimesini kullanmıyor," dedi Sally. "*Dumansız* diyorlar. Burası sigara yasağı olan bir alışveriş merkezi değil; dumansız bölge. Yakında sualtına da havasız bölge diyecekler. Senato'ya da beyinsiz bölge diyebilirler sanırım."

"Neden burada buluşmak istedin peki?"

Sally iç çekti ve oturduğu yerde doğruldu. "Çünkü Clu Haid'in otopsi sonuçlarıyla ilgili bilgi istiyorsun, değil mi?"

Myron tereddüt ederek başıyla onayladı.

"Şey, amirlerim –ve bu kelimeyi kullanırken denklerim olmadığını biliyorum– bizi birlikte görmekten hoşlanmazlar. Aslında, muhtemelen beni kovabilirler bile."

"Neden riske girdin peki?" diye sordu Myron.

"Öncelikle, iş değiştireceğim. Batı'ya geri dönüyorum; muhtemelen UCLA. İkincisi, şimdi kullandıkları terimle Asyalı-Amerikalı güzel bir kadınım. Bu da beni kovmalarını zorlaştırıyor. Ortalığı karıştırabilirim ve politik hırsları olanlar, azınlıkları eziyormuş gibi görünmekten hoşlanmaz. Üçüncüsü, sen iyi birisin. Adam öldürüldüğünde gerçeği fark eden sen olmuştun. Sana borçlu olduğumu düşünüyorum." Ağzındaki sigarayı çıkarıp pakete geri koydu, başka bir tane

çıkardı ve dudaklarının arasına yerleştirdi. "Bilmek istediğin nedir?"

"Bu kadar mı?"

"Bu kadar."

"Cazibemi kullanmak zorunda kalacağımı sanmıştım," dedi Myron.

"Beni soymak istiyorsan olabilir." Sally elini salladı. "Ah, kimi kandırıyorum ki? Haydi, Myron, sor."

"Yaralar?" diye sordu Myron.

"Dört mermi yarası."

"Üç tane olduğunu sanıyordum."

"Başlangıçta biz de öyle sandık. İki tane başından ve yakın mesafeden; bir tanesi bile ölümcül olmaya yetermiş. Polisler sadece bir tane olduğunu sandı. Sağ baldırında bir tane ve sırtında, kürekkemiklerinin arasında bir tane daha vardı."

"Daha uzun mesafeden mi?"

"Evet. En azından bir buçuk metre olmalı. Otuz sekizlik gibi görünüyordu ama balistik uzmanı değilim."

"Cinayet mahalline gitmiştin, değil mi?"

"Evet."

"Sence içeri zorla mı girilmişti?"

"Polisler öyle olmadığını söyledi."

Myron arkasına yaslanarak başıyla onayladı. "Bakalım savcının teorisi doğru mu? Yanılıyorsam düzelt."

"Sabırsızlanıyorum."

"Clu'nun katili tanıdığını düşündüler. Onun içeri girmesine kendisi izin verdi, konuştular ya da her neyse bir şeyler

yaptılar ve bir şey ters gitti. Katil tabancasını çekti, Clu kaçtı, katil arkasından iki el ateş etti. Biri baldırına, diğeri sırtına isabet etti. Hangisinin önce olduğunu söyleyebilir misin?"

"Neyin hangisinin?"

"Baldır mı, sırt mı?"

"Hayır," dedi Sally.

"Peki, Clu düştü. Yaralanmıştı ama ölmemişti. Bunun üzerine katil tabancayı Clu'nun başına dayadı. Bam, bam!"

Sally bir kaşını kaldırdı. "Etkilendim."

"Teşekkürler."

"Aslında..."

"Pardon?"

Sally iç çekerek oturduğu yerde kıpırdandı. "Bazı sorunlar var."

"Mesela?"

"Ceset taşınmış."

Myron nabzının hızlandığını hissetti. "Clu başka bir yerde mi öldürülmüş?"

"Hayır. Ama cesedi taşınmış. Öldükten sonra."

"Anlamıyorum."

"Lividite etkilenmemiş, dolayısıyla kanın yerleşecek zamanı olmamış. Ama muhtemelen ölümünden hemen sonra – bir saat sonra da olabilir– yerde sürüklenmiş. Oda darmadağınıktı."

"Katil bir şey arıyordu," dedi Myron. "Muhtemelen iki yüz bin doları."

"Orasını bilmiyorum. Ama her yerde kan lekeleri vardı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bak, ben bir adli tabibim. Suç mahalleriyle ilgili yorumlar yapmam. Ancak mekân çok dağınıktı. Devrilmiş mobilyalar ve kitap rafları, boşaltılmış çekmeceler ve her yerde kan vardı. Duvarlarda. Yerlerde. Sanki bez bebek gibi sürüklenmiş."

"Belki de kendisi sürünüyordu. Bacağından ve sırtından vurulduktan sonra."

"Olabilir. Tabii ki, Örümcek Adam değilsen duvarlarda sürünmek zordur."

Myron'ın kanı birkaç derece soğudu. Bütün bunları kafasında toparlamaya çalıştı. Katil parayı bulmaya çalışmıştı. Tamam, bu mantıklıydı. Ama cesedi neden sürüklemişti ki? Duvarlara neden kan sürülmüştü?"

"Henüz bitirmedik," dedi Sally.

Myron transtan çıkıyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı.

"Cesedin üzerinde tam bir toksin testi yaptım. Ne bulduğumu biliyor musun?"

"Eroin mi?"

Sally başını iki yana salladı. "El Zippo."

"Ne?"

"Hiç. Hiçbir şey yoktu. Sıfır."

"Clu temiz miydi?"

"Tamamen."

Myron yüzünü buruşturdu. "Ama bu geçici olabilirdi, değil mi? Yani, uyuşturucu sisteminden temizlenmiş olabilirdi."

"Hayır."

"Ne demek hayır?"

"Basitçe anlatayım. Biri uyuşturucu ya da alkol bağımlı-

sıysa, vücudunda bir yerde mutlaka görünür. Kalbi şişer, karaciğeri zarar görür, ciğerlerde hasar olur vs. Ve vardı. Clu Haid'in oldukça güçlü kimyasallara düşkün olduğu şüphesizdi. Ama *bir zamanlar*, Myron. Bir zamanlar. Sana daha yakın zamanlara ait görüntüler sunabilecek başka testler var; örneğin saç testi gibi. Onlar da temiz çıktı. Yani uzun süredir bir şey kullanmıyormuş."

"Ama daha iki hafta önce test sonuçları pozitif çıkmış."

Sally omuz silkti.

"Yani bana test sonuçlarının uydurma olduğunu mu söylüyorsun?"

Sally iki elini de kaldırdı. "Ben öyle bir şey söylemiyorum. Sadece kendi bulgularımın o bulgularla çeliştiğini söylüyorum. Sonuçların uydurma olduğunu söylemedim. Masum bir hata da olabilir. Sahte pozitif diye bir şey var."

Myron'ın başı dönüyordu. Clu temizdi. Dört kez vurulduktan sonra cesedi oradan oraya sürüklenmişti. Neden? Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu.

Birkaç dakika daha sohbet ettiler, çoğunlukla geçmişten söz ettiler ve on dakika sonra çıkışa yöneldiler. Myron arabasına doğru yürümeye başladı. Babasını görme zamanı gelmişti. Yeni cep telefonunu deneyerek –Win'in evinde bir sürü "yedek" vardı– Win'i aradı.

"Konuş," diye açtı Win.

"Clu haklıymış. Uyuşturucu testi sonuçları uydurmaymış."

"Bak, bak," dedi Win.

"Sawyer Wells, uyuşturucu testine tanıklık etmiş."
"Yine bak, bak."
"Reston'daki motivasyon konuşması saat kaçta?"
"İkide," dedi Win.
"Biz de motive olalım mı dersin?"
"Kesinlikle!"

28. BÖLÜM

Kulüp.

Tam adı, Brooklake* Kırsal Kulüp ama ne dere vardı, ne göl, ne de kırsal alandaydılar. Ancak kesinlikle bir kulüptü. Myron'ın arabası dik bayırı çıkarken, kulüp binasının beyaz Grekoromen sütunları bulutlara yükseliyor, çocukluk anıları anlık patlamalar halinde zihninde canlanıyordu. Burayı hep böyle görürdü; anlık görüntü patlamaları halinde. Her zaman güzel de değildi.

Kulüp yeni zenginler sınıfı örneğiydi; Myron'ın zengin denkleri, Yahudi olmayanlar kadar seçkin olduklarını kanıtlamaya çalışıyorlardı. İri, çilli göğüsleri bronzlaşmış yaşlıca kadınlar havuzun yanında oturuyor, sahte Fransız kuaförleri tarafından donmuş liflere benzeyecek kadar biçimlendirilmiş saçlarının –Tanrı korusun– suya değmesine izin vermiyorlardı; muhtemelen Venedik camı gibi saçlarını bozmamak için uyurken başlarını yastığa bile koymuyor olmalıydılar. Burun kaldırmalar, yağ aldırmalar ve yüz gerdirmeler o kadar

* *(İng.) Brook: Dere. Lake: Göl. (ç.n.)*

abartılıydı ki, kulakları neredeyse başlarının arkasına ulaşıyordu. Bunun seksapelle ilgisi yoktu. Kadınlar ihtiyarlığa karşı savaşıyor, yüzeyde kazanıyor gibi görünüyorlardı, fakat Myron, bu kadar çok itiraz ettikleri için korkularının fazla açık göründüğünü düşünüyordu.

Kulüp'te erkekler ve kadınlar ayrılıyor, kadınlar heyecanla mah-jongg oynuyor, erkekler sessizce ağızlarında purolarıyla iskambil masalarında oturuyorlardı. Kadınlar yeterince iyi zaman geçirdiklerinden, ekmek getirenlerin –yani kocalarının– değerli dinlence zamanlarına karışmıyorlardı. Tenis de vardı ama egzersizden çok gösteriş içindi herkese terin damlasını bile görmeyen eşofmanlar giyme fırsatı sunuyordu. Erkek mangalı, kadın salonu, golf şampiyonlarının –yedi yıl üst üste kazanmış ve artık ölmüş olan aynı kişi– masör masalı büyük soyunma odaları, mavi alkole yatırılmış halde bekleyen taraklarıyla banyolar, bar, halının üzerinde aşınma izleri, üzerinde büyükanne ve büyükbabaların isimleri yazılı Kurucular Kurulu, göçmen yemek salonu hizmetlileri –hepsine isimleriyle seslenilirdi ve daima hazır bir şekilde gülümserlerdi– ortamı tamamlıyordu.

Myron'ı şimdi şaşırtan şey, onun yaşındaki insanların üye olmasıydı. Bir zamanlar annelerinin tembelliğiyle alay eden genç kızlar, şimdi çocuk "yetiştirmek" için –yani kiralık dadılarla– kariyerlerini bırakmışlar, buraya öğle yemeği yemeye ve birbirlerine üstünlük taslamaya gelmişlerdi. Myron'ın yaşındaki erkeklerin manikürlü elleri, uzun saçları vardı; fazla iyi beslenmiş, fazla iyi giyinmişlerdi ve cep telefonla-

rıyla boğuşuyor, birbirlerine rahat bir şekilde küfrederek konuşuyorlardı. Çocukları da oradaydı; koyu renk gözlü küçükler, ellerinde küçük bilgisayar oyunları, kulaklarında Walkmanler ve her yerlerinden fışkıran kibirle ortalıkta dolaşıyorlardı.

Bütün sohbetler cansızdı; Myron'ı kasvete boğuyordu. Myron'ın zamanındaki büyükbabalar birbirleriyle pek fazla konuşmazlar, sadece kendi işlerine bakar ve bazen yerel bir spor takımıyla ilgili homurdanırlardı; büyükanneler birbirlerini sorguya çeker, çocuklarını ve torunlarını birbirlerininkilerle kıyaslar, onların kahramanlıklarını anlatmak için fırsat kollar, birbirlerinin açıklarını ararlardı ama kimse gerçekten dinlemez, bunun yerine bir sonraki saldırıya hazırlanır, özdeğerle umutsuzluğu karıştıran aile gururlarını sergilerlerdi.

Ana kulüp binası beklendiği gibiydi; aşırı abartılı. Yeşil halılar, fitilli kadife perdeler, dev ve yuvarlak maun masalar üzerinde altın rengi örtüler, orantı duygusu gözetilmeden hazırlanmış yüksek çiçek aranjmanları. Myron çocukluğunda burada katıldığı spor temalı bir yaş kutlamasını hatırlıyordu: Müzik dolapları, posterler, flamalar, bir basket potası, on üç yaşındaki çocukların sporla ilgili resimlerini yapan bir ressam heveslisi –on üç yaşındaki çocuklar, televizyon avukatlarından sonra Tanrı'nın en yüce yaratımı gibi resmediliyordu– vardı. Bir düğün orkestrasının aşırı kilolu solisti, çocuklara üzerinde gurubun telefon numarası yazılı deri keselere konmuş gümüş dolarlar dağıtmıştı.

Ama bu görüntüler –bu görüntü patlamaları– fazla hızlı

ve dolayısıyla da basitti. Myron bunu biliyordu. Bu yerle ilgili hatırladığı her şey bozulmuştu –küçümsemeler nostaljiye karışıyordu– ama aynı zamanda çocukken ailesiyle birlikte buraya akşam yemeklerine geldiğini de hatırlıyordu; boynunda çarpılmış kravatı, annesinin büyükbabasını, ailenin tartışmasız reisini bulması için onu erkeklerin oyun odasına gönderişini, puro dumanı kokan odayı, büyükbabasının kendisini sarılarak karşılayışını, fazla çiğ ve fazla dar golf gömlekleri giyen huysuz arkadaşlarını, birazdan kendi torunları da aynı şeyi yapacağı için gelen çocuğu zorlukla fark edişlerini hatırlıyordu.

Bu insanlar, Rusya, Polonya, Ukrayna veya diğer savaş alanlarından gelen ilk kuşaktı. Kaçarak Yeni Dünya'ya gelmişlerdi –geçmişlerinden, yoksulluktan, korkudan kaçmışlardı– ve biraz fazla uzağa gitmişlerdi. Ama bütün o görüntülerin, mücevherlerin ve yaldızların altında, hiçbir anne ayı yavrularını korumak için öldürmekte tereddüt etmeyeceğinden, kadınların sert bakışları uzaklardaki soykırıma bakıyor, çocuklarını korumak için darbeyi kendileri almaya hazır bekliyorlardı.

Myron'ın babası kahvaltı salonunda sarı renkte suni deriden bir koltukta oturuyor, bu kalabalığa ancak deveye binen bir molla kadar uyuyordu. Babası buraya ait değildi. Asla da olmamıştı. Golf, tenis veya kâğıt oynamazdı. Yüzmez, böbürlenmez, geç saatte kahvaltı etmez ve borsa tüyolarından söz etmezdi. Standart iş giysileri giyerdi: kömür grisi pantolon, mokasen ve kolsuz beyaz atletinin üzerine beyaz bir

gömlek. Gözleri koyu renk, teni bronzdu ve burnu tokalaşmak için ileri uzanmış bir el gibi çıkıntılıydı.

İşin ilginç tarafı, babası Brooklake üyesi de değildi. Diğer yandan babasının ailesi kurucu üyelerdendi veya büyükbabası –zengin hayatı Alzheimer yüzünden işe yaramaz parçalara bölünmüş doksan iki yaşındaki yarı bitki– hâlâ öyleydi. Babası buradan nefret ederdi ama babasının hatırı için üyeliği sürdürüyordu. Bu da arada bir buraya gelmek demekti. Babası bunu küçük bir bedel olarak görüyordu.

Babası, Myron'ı gördüğünde her zamankinden daha yavaş bir şekilde yerinden kalktı ve aniden Myron açık olan şeyi anladı: Döngü tekrar başlıyordu. Babası, büyükbabasının o zaman olduğu yaştaydı; insanların alay ettiği, siyah saçlarının aklaştığı yaşta. Bu düşünce hiç de rahatlatıcı değildi.

"Buradayım!" diye seslendiğinde onu zaten Myron onu görmüştü. Myron çoğu lokmasını çiğnemekle çene çalmak arasında gidip gelen aşırı bakımlı kadınlardan oluşan kahvaltıcıların arasından geçti; parlak ağızlarının köşesinde salata parçaları kalıyor, pembe rujlarının izi su bardaklarına yapışıyordu. Myron'a üç nedenle bakıyorlardı: Kırk yaşının altındaydı, erkekti ve parmağında alyans yoktu. Damat adayı olarak değerlendiriyorlardı. Her zaman kendi kızları için olması gerekmiyordu ama sürekli arayıştalardı.

Myron babasına sarıldı ve her zamanki gibi yanağından öptü. Yanağı hâlâ sertti ama derisi gevşiyordu. Old Spice kokusu hafifçe havaya yayılıyordu ve en soğuk günlerde sıcak çikolata içmek kadar rahatlatıcıydı. Babası sarıldı, bıraktı,

sonra tekrar sarıldı. Şefkat gösterisini kimse fark etmemişti. Böyle şeyler burada ender görülmezdi.

İki adam oturdular. Kâğıt servis altlıklarının üzerinde golf sahasının on sekiz deliği çizilmişti ve ortalarına süslü bir *B* harfi işlenmişti. Kulübün logosu. Babası yeşil bir kurşunkalem alarak siparişlerini yazdı. Sistem böyle dönüyordu. Mönü otuz yıldır değişmemişti. Myron çocukken her zaman ya Monte Cristo ya da Reuben sandviçi isterdi. Bugün füme balıklı ve krem peynirli ekmek istedi. Babası yazdı.

"Eh," diye başladı babası. "Geri dönmeye alışabildin mi?"

"Evet, sanırım."

"Esperanza'nın olayı çok büyük."

"O yapmadı."

Babası başıyla onayladı. "Annen bana kayıtlarına el konduğunu söyledi."

"Evet ama bir şey bilmiyorum."

"Clara teyzeni dinle. Akıllı bir kadındır. Her zaman öyleydi. Okuldayken bile, Clara sınıftaki en akıllı kızdı."

"Dinlerim."

Garson geldi. Babası siparişi kadına verdikten sonra Myron'a dönerek omuz silkti. "Ay sonu yaklaşıyor," dedi. "Otuzundan önce büyükbabanın minimumunu kullanmam gerekiyor. Paranın boşa gitmesini istemedim."

"Burası güzel."

Babası aynı fikirde olmadığını belli eden bir mimik yaptı. Biraz ekmek aldı, yağ sürdü ve sonra da itti. Sandalyesinde

kıpırdandı. Myron onu izliyordu. Babası bir şeye hazırlanıyordu.

"Jessica'yla ayrıldınız mı yani şimdi?"

Myron'ın Jessica'yla çıktığı yıllar boyunca, babası kibar sorular dışında ilişkilerini hiç sorgulamamıştı. Onun tarzı değildi. Jessica'nın nasıl olduğunu, neler yaptığını, sıradaki kitabının ne zaman çıkacağını filan sorardı. Kibar, dost canlısıydı ve Jessica'yı sıcak karşılamıştı. Onunla ilgili düşüncelerini asla gerçekten göstermemişti. Annesi konuyla ilgili kendi düşüncelerini gayet açık ifade etmişti: Jessica oğlu için yeterince iyi değildi ama sonuçta kim iyiydi ki? Babası becerikli bir haber spikeri gibiydi; konuyla ilgili gerçek düşünceleri hakkında izleyiciye hiçbir işaret vermeden sorular soran türden biri.

"Sanırım bitti," dedi Myron.

"Yani..." –babası duraksadı, başını çevirdi, sonra tekrar Myron'a baktı– "...Brenda yüzünden mi?"

"Emin değilim."

"Tavsiye vermek konusunda pek başarılı değilimdir. Bunu biliyorsun. Belki olmalıydım. Babaların çocukları için yazdıkları şu yaşam rehberliği kitaplarından okuyorum. Hiç gördün mü?"

"Evet."

"Her konuda bilgiler var. Örneğin: Yılda bir kez gündoğumunu izleyin. Neden mi? Uyuyakalmak mı istersiniz? Bir tane daha: Bir kahvaltı garsonuna yüksek bahşiş verin. Ama ya huysuzsa? Ya gerçekten kötüyse? Belki de bu yüzden hiç

uğraşmıyorum. Hep diğer tarafını görüyorum."

Myron gülümsedi.

"Bu yüzden tavsiye vermek konusunda asla iyi olmadım. Kesin olarak öğrendiğim bir şey var. Bir şey. Bu yüzden beni dinle, çünkü önemli."

"Peki."

"Hayatın boyunca vereceğin en önemli karar, evliliktir," dedi babası. "Vereceğin diğer tüm kararları toplayıp birleştirsen bile hâlâ o kadar önemli olmaz. Örneğin yanlış kariyer seçtiğini düşünelim. Doğru insanla evliysen, bu sorun olmaz. Seni değişim için teşvik eder ve ne olursa olsun destekler. Anlıyor musun?"

"Evet."

"Bunu unutma, tamam mı?"

"Tamam."

"Onu dünyadaki her şeyden daha çok sevmelisin. Ama o da seni aynı ölçüde sevmeli. Senin önceliğin onun mutluluğu, onun önceliği de senin mutluluğun olmalıdır. Bu komik bir şey; birini kendinden daha çok önemsemek. Kolay bir şey de değildir. Bu yüzden onu sadece bir cinsel obje veya konuşacak bir arkadaş olarak görmemen gerekir. O kişiyle geçireceğin her günü zihninde canlandır. O kişiyle birlikte faturaları ödediğini, çocuk yetiştirdiğini, havalandırması olmayan sıcak bir odada kucağınızda çığlık çığlığa bağıran bir bebekle kaldığını hayal et. Demek istediğimi anlıyor musun?"

"Evet." Myron gülümsedi ve ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Sen ve annem için durum böyle mi? O senin için

bütün bunları temsil ediyor mu?"

"Hepsini," dedi babası, "ve ayrıca baş belası olmayı da."

Myron güldü.

"Annene söylemeyeceğine söz verirsen seninle küçük bir sır paylaşacağım."

"Nedir?"

Babası ona doğru eğilerek fısıldadı. "Annen odaya girdiğinde –onca yıldan sonra hâlâ yanımızdan geçse mesela– kalp atışlarım hâlâ hızlanıyor. Demek istediğimi anlıyor musun?"

"Sanırım, evet. Bunu Jess'te hissederdim."

Babası ellerini iki yana açtı. "O halde yeterli."

"Yani Jessica'nın o kişi olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bu konuda neyin ne olduğunu söylemek bana düşmez."

"Sence hata mı yapıyorum?"

Babası omuz silkti. "Bunu anlayacaksın, Myron. Sana muazzam güvenim var. Belki de bu yüzden sana pek fazla tavsiye vermiyorum. Daima bana ihtiyaç duymadan da yeterince zeki olduğunu düşündüm."

"Saçmalık."

"Belki de ebeveynlikte kolaya kaçıyorum, bilmiyorum."

"Ya da örnekle gösteriyorsun," dedi Myron. "Bazen nazikçe rehberlik ediyor, bazen de söylemektense gösteriyorsun."

"Evet, eh, her neyse."

Sessizleştiler. Etraflarında sohbet eden kadınların sesi yükselmişti.

"Bu yıl altmış sekiz yaşımı dolduruyorum," dedi babası.

"Biliyorum."

"Artık genç bir adam değilim."

Myron başını iki yana salladı. "Yaşlı da değilsin."

"Doğru."

Yine sessizlik.

"İşimi satıyorum," dedi babası.

Myron donakaldı. Myron kendini bildi bileli babasının işlettiği yer olan Newark'taki depoyu düşündü. İç çamaşırı işi. Babasını, cam duvarlı depo ofisinde simsiyah saçlarıyla görebiliyordu; bağıra çağıra emirler verdiğini, sıvanmış kollarını, uzun süre yanında çalışan ve ihtiyacı olduğunu bile bilmeden ihtiyaç duyduğu şeyi ona getiren sekreteri Eloise'i.

"Artık çok yaşlandım," diye devam etti babası. "Bu yüzden bırakıyorum. Artie Bernstein'la konuştum. Artie'yi hatırlıyor musun?"

Myron başıyla onayladı.

"Adam alçağın teki ama yıllardır işimi satın almak için can atıyordu. Şimdilik teklifi berbat ama yine de kabul edebilirim."

Myron gözlerini kırpıştırdı. "Satıyor musun?"

"Evet. Annen de hukuk firmasından çekilecek."

"Anlamıyorum."

Babası bir elini Myron'ın koluna koydu. "Artık yorulduk, Myron."

Myron, dev gibi iki el göğsüne bastırıyormuş gibi hissetti.

"Florida'da bir yer alıyoruz."

"Florida mı?"

"Evet."

"Florida'ya mı taşınıyorsunuz?" Myron'ın Doğu Sahili Yahudi Hayatı Teorisi: Büyürsün, evlenirsin, çocukların olur, Florida'ya gidersin ve orada ölürsün.

"Hayır, belki yılın bir bölümünde, bilmiyorum. Annenle birlikte biraz daha fazla seyahate çıkmaya başlayacağız." Babası duraksadı. "Bu yüzden muhtemelen evi satacağız."

Myron'ın bütün hayatı boyunca o ev onların olmuştu. Myron masaya baktı. Ekmek sepetinden bir Saltine krakeri kaptı ve naylonunu yırttı.

"Sen iyi misin?" diye sordu babası.

"İyiyim," dedi Myron. Ama değildi. Nedenini kendine bile açıklayamıyordu.

Garson onlara servis yaptı. Babası süzme peynirli salata yiyordu ama süzme peynirden nefret ederdi. Sessizce yediler. Myron gözlerinin dolduğunu hissediyordu. Ne saçma.

"Bir şey daha var," dedi babası.

Myron ona baktı. "Ne?"

"Aslında önemli bir şey değil. Sana söylemek bile istemiyordum ama annen söylemem gerektiğini düşündü. Annenin nasıl olduğunu bilirsin. Kafasında bir şey olduğunda, Tanrı bile..."

"Nedir o, baba?"

Babası bakışlarını Myron'ın gözlerine dikti. "Bunun seninle veya Karayipler'e gidişinle hiçbir ilgisi olmadığını bil-

meni istiyorum."

"Baba, nedir?"

"Sen yokken..." –babası omuz silkerek gözlerini kırpıştırdı; çatalını bırakırken altdudağı belli belirsiz titriyordu– "...göğüs ağrılarım oldu."

Myron kendi kalbinin duracağını sandı. Babasını simsiyah saçlarıyla Yankee Stadyumu'nda görüyordu. Ona sakallı adamdan söz ettiğinde babasının yüzünün nasıl kızardığını hatırlıyordu. Babasının yerinden kalkıp oğullarının intikamını almaya gidişini görüyordu.

Myron konuşurken sesi zayıf ve uzaktı. "Göğüs ağrıları mı?"

"Büyütmene gerek yok."

"Kalp krizi mi geçirdin?"

"Abartmayalım. Doktorlar ne olduğundan emin değildi. Sadece göğüs ağrılarıydı, hepsi o. İki gün içinde taburcu edildim."

"Taburcu mu? Hastaneye mi yattın?" Yine görüntüler: babasının acı içinde uyanışı, annesinin ağlamaya başlaması, ambulans çağırması, babasının hastaneye götürülmesi, yüzüne oksijen maskesi takılması, annesinin babasının elini tutuşu, ikisinin de solgun yüzlerle birbirlerine bakışı...

O anda içinde bir şey koptu. Myron kendine hâkim olamadı. Yerinden kalktı ve koşar adım lavaboya gitti. Biri ona selam vererek adını seslendi ama Myron yürümeye devam etti. Tuvalete girdi, bir kabinin kapısını açtı, kendini içeri kilitledi ve neredeyse olduğu yere çöktü.

Myron ağlamaya başladı.

Bütün vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu. Tam da daha fazla ağlayamayacağını düşünürken. İçindeki bir şey nihayet kopmuştu ve şimdi hiç durmadan ağlıyordu.

Myron lavabonun kapısının açıldığını duydu. Biri kabinin kapısına yaslandı. Nihayet konuştuğunda babasının sesi fısıltı gibiydi. "Ben iyiyim, Myron."

Ama Myron yine babasını Yankee Stadyumu'nda gördü. Simsiyah saçlar gitmiş, yerine beyaz ve seyrelmiş saçlar gelmişti. Babasını sakallı adama meydan okurken gördü. Sakallı adam yerinden kalktı ve babası göğsünü tutarak yere yığıldı.

29. BÖLÜM

Myron konuyu zihninden atmaya çalışıyordu. Seçeneği yoktu. Düşünmekten kendini alamıyor, o zaman da sürekli endişeleniyordu. Endişelenmek geçmişte asla yaptığı bir şey olmamıştı; bir krizle karşılaştığında bile. Aniden midesi endişelerle büzülmüştü. Söylenenler doğruydu: İnsan yaşlandıkça, ailesine daha çok benziyordu. Yakında bir çocuğa dirseğini araba penceresinden çıkarmamasını, yoksa kaybedebileceğini söylemeye başlayacaktı.

Win oditoryumun önünde onunla buluştu. Klasik Win pozunda, gözler kısık, kollar göğüste kavuşturulmuş, tamamen rahat durumdaydı. Tasarımcı güneş gözlüğü takıyor ve çok çarpıcı görünüyordu.

"Sorun mu var?" diye sordu Win.

"Hayır."

Win omuz silkti.

"İçeride buluşacağımızı sanıyordum," dedi Myron.

"Bu, Sawyer Wells'i daha fazla dinlemek zorunda kalacağım anlamına gelir."

"O kadar kötü mü?"

"Eğer yapabilirsen, bir Mariah Carey-Michael Bolton düeti hayal et," dedi Win.

"Iyy."

Win saatine baktı. "Şimdi bitiriyor olmalı. Cesur olmamız gerek."

İçeri yöneldiler. Cagemore Oditoryumu konserler ve konferanslar için çeşitli büyüklüklerde salonlar sunan, geniş bir yerdi. Duvarlar ileri geri kaydırılarak salonların boyutları ayarlanabiliyordu. Bir odada küçük çocuklar için bir yaz kampı vardı. Win ve Myron durup, çocukların "Vadideki Çiftçi" şarkısını söyleyişini dinlediler. Ses Myron'ı gülümsetti.

"...vadideki çiftçi, vadideki çiftçi, hi-ho-lay-lay-loo, vadideki çiftçi..."

Win, Myron'a döndü. "Çiftçinin vadide ne işi var?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok."

Win omuz silkti. Ana oditoryuma doğru yürüdü. Ön taraftaki bir masanın üzerinde Sawyer Wells ürünleri satılıyordu. Kasetler, videolar, kitaplar, dergiler, posterler, flamalar (ama birinin bir Sawyer Wells flamasıyla ne yapabileceğini Myron tahmin edemiyordu) ve evet, tişörtler. Klişeleşmiş başlıklar da vardı: *Wells'in Başarı Rehberi, Wells'in Başarı Kuralları, Başarının Anahtarı: Hepsi Sizinle İlgili.* Myron başını iki yana salladı.

Oditoryum ağzına kadar doluydu. Kalabalık o kadar

sessizdi ki, Vatikan'ı utandırırlardı. Sahnede stand-up günlerindeki Robin Williams gibi ileri geri koşturan kişisel gelişim uzmanı vardı. Sawyer Wells ceketini çıkardığı kaliteli bir takım elbise giymiş, gömlek kollarını bir kez kıvırmıştı ve süslü askıları omuzlarını kesiyordu. Bir kişisel gelişim uzmanı için iyi bir görüntüydü: Pahalı takım elbise sizi buram buram başarı kokuturken, ceketi çıkarıp kolları sıvamak da sıradan biriymiş görüntüsü kazandırıyordu. Mükemmel bir denge.

"Hepsi sizinle ilgili," diyordu Sawyer Wells, huşuyla izleyen kalabalığa. "Bugünle ilgili başka bir şey hatırlamasanız bile, bunu hatırlayın. Hepsi sizinle ilgili. Her şeyi kendinizle ilgili kılın. Her karar sizinle ilgili. Gördüğünüz her şey, dokunduğunuz her şey, sizin bir yansımanızdır. Hayır... daha da fazlası; *sizsiniz*. Siz her şeysiniz. Her şey de sizsiniz."

Win, Myron'a doğru eğildi. "Bu bir şarkı değil miydi?"

"Stylistics, sanırım. Yetmişlerin başlarında."

"Bunu hatırlamanızı istiyorum," diye devam etti Sawyer. "Zihninizde canlandırın. Her şeyi kendiniz olarak hayal edin. Aileniz sizsiniz. İşiniz sizsiniz. Sokakta yürürken gördüğünüz o güzel ağaç sizsiniz. Açan gül sizsiniz."

"Otobüs durağındaki o pis bank," dedi Win.

Myron başıyla onayladı. "Sensin."

"Bir patron, bir lider, aile reisi, başarılı, tatmin olmuş birini görüyorsunuz. O kişi sizsiniz. Kimse size liderlik edemez, çünkü lider sizsiniz. Rakibinizin karşısında dururken kazanabileceğinizi bilirsiniz, çünkü rakibiniz sizsiniz. Ken-

dinizi nasıl yeneceğinizi bilirsiniz. Rakibinizin siz olduğunuzu unutmayın. Rakibiniz sizsiniz."

Win kaşlarını çattı. "Kendini nasıl yeneceğini bilmiyor musun?"

"Bu bir paradoks," diye katıldı Myron.

"Bilinmeyenden korkuyorsunuz," dedi Sawyer Wells. "Başarıdan korkuyorsunuz. Riske girmekten korkuyorsunuz. Ama artık bilinmeyenin kendiniz olduğunuzu biliyorsunuz. Başarı sizsiniz. Risk almak sizsiniz. Kendinizden korkmazsınız, değil mi?"

Win kaşlarını çattı.

"Mozart dinleyin. Uzun yürüyüşlere çıkın. Kendinize bugün ne yaptığınızı sorun. Bunu her gece yapın. Yatağınıza yatmadan önce, varlığınızdan dolayı dünyanın daha iyi bir yer olup olmadığını kendinize sorun. Sonuçta bu sizin dünyanız. Dünya sizsiniz."

"Şimdi 'We Are The World' şarkısına başlarsa silahımı çekeceğim," dedi Win.

"Ama silahın sensin," diye karşılık verdi Myron.

"Ve o da benim silahım."

"Doğru."

Win bunu düşündü. "Eğer o silahımsa ve silahım onu öldürürse, bu intihar demektir."

"Eylemlerinizin sorumluluğunu alın," dedi Wells. "Bu, Wells'in Başarı Kuralları'ndan birincisidir. Sorumluluk alın. Cher bir defasında demişti ki, 'Bahaneler kıçınızı oynatmaz, tamam mı?' Bunu dinleyin. Buna bütün kalbinizle inanın."

Adam Cher'den alıntı yapıyordu. Seyirciler başlarıyla onaylıyordu. Dünyanın sonu gelmiş olmalıydı.

"Bir arkadaşınıza kendinizle ilgili bir şeyi itiraf edin; korkunç bir şey, kimsenin bilmesini istemeyeceğiniz bir şey. Kendinizi daha iyi hissedersiniz. Hâlâ sevgiye layık olduğunuzu görürsünüz. Arkadaşınız siz olduğundan, aslında sadece kendinize söylemiş olursunuz. Her şeyle ilgilenin. Bilgiye susayın. Bu da diğer bir kural. Her şeyin sizinle ilgili olduğunu unutmayın. Başka şeyler hakkında bilgi edinirken, aslında kendinizle ilgili olanları öğreniyor olursunuz. Kendinizi daha iyi tanıyın."

Win, acı dolu bir ifadeyle Myron'a baktı.

"Dışarıda bekleyelim," dedi Myron.

Şansları yaver gitti. Sawyer Wells iki cümle sonra bitirdi. Kalabalık çıldırmış gibiydi. Ayakta alkışlıyor, eski bir Arsenio Hall seyircisi gibi tezahürat yapıyorlardı.

Win başını iki yana salladı. "Dört yüz dolarlık saçmalık."

"Fiyatı bu mu?"

"Senin paran."

İnsanlar sahneye yaklaşıyor, Sawyer Wells'in kendilerine uzanıp dokunabileceği umuduyla ellerini uzatıyorlardı. Myron ve Win izlediler. İnsanlar Wells'in malzemelerinin satıldığı masaya çürümüş meyveye gelen sinekler gibi üşüşmüşlerdi.

"Çadır vaazlarının şehir versiyonu," dedi Win.

Myron başıyla onayladı.

Sonunda Sawyer Wells el sallayıp sahneden indi. Kalabalık alkışlamaya ve satın almaya devam ediyordu. Myron birinin hoparlörlerden Elvis'in binadan ayrıldığını söylemesini bekler gibiydi. Win ve Myron kalabalığın arasından ilerlediler.

"Gel," dedi Win. "Kulis kartım var."

"Lütfen bana dalga geçtiğini söyle."

Geçmiyordu. Üzerlerinde gerçekten "Kulis Kartı" yazılıydı. Sivil giyimli bir güvenlik görevlisi kartlara çatık kaşlarla baktı. Sahte olup olmadıklarını dikkatle inceledi. Tatmin olduktan sonra kadife kordonun diğer tarafına geçmelerine izin verdi. Evet, kadife kordon. Sawyer Wells, Win'i fark ederek onlara doğru geldi.

"Gelebildiğine çok sevindim, Win!" Myron'a dönerek elini uzattı. "Selam, ben Sawyer Wells."

Myron adamın elini sıktı. "Myron Bolitar."

Sawyer'ın gülümsemesi titredi ama silinmedi. "Tanıştığımıza sevindim, Myron."

Myron direk bir saldırı denemeye karar verdi. "Clu Haid'in test sonuçlarını uyuşturucu kullanıyormuş gibi görünmesi için neden değiştirdin?"

Gülümseme hâlâ oradaydı ama şimdi daha çok yüzüne yapışmış bir maske parçası gibi duruyordu. "Pardon?"

"Clu Haid. Bu isim tanıdık geldi mi?"

"Elbette. Dün Win'e söylediğim gibi, onunla çok çalıştım."

"Nasıl çalıştın?"

"Onu uyuşturucudan uzak tutmak için. Uyuşturucu bağımlılığı danışmanı olarak uzun bir geçmişim var. Bu eğitimi almıştım. Bağımlılara yardım etmek için."

"Şu anda yaptığından çok farklı sayılmaz," dedi Win.

"Pardon?"

"Bağımlılığa eğilimli kişilerin bir bağımlılığa ihtiyacı vardır," dedi Myron. "Uyuşturucu veya alkol değilse, ya dine ya da kişisel gelişim hokkabazlıklarına yönelirler. Sadece bağımlı oldukları şeyi değiştirirler; yenisinin daha az zarar verici olmasını umarak."

Sawyer Wells heyecanlı bir şekilde başıyla onayladı. "Bu gerçekten ilginç bir bakış açısı, Myron."

"Tanrım, teşekkürler, Sawyer."

"Clu Haid gibi bağımlılardan insan zaafları ve özgüven eksikliği konularında çok şey öğrendim. Dediğim gibi, onunla çok çalıştım. Başarısız olması beni çok üzdü."

"Çünkü aslında senin başarısızlığındı," dedi Win.

"Pardon?"

"Sen her şeysin ve her şey de sensin," dedi Win. "Sen Clu Haid'sin. O başarısız olduysa, sen de başarısız oldun demektir."

Sawyer Wells gülümsemeye devam etti. Ama Win'e baktığında ifadesi farklıydı. Hareketleri daha gergin, daha kontrollüydü. Sohbet ettiği kişiyi taklit etmeye çalışan tiplerdendi. Myron bundan nefret ederdi. "Seminerimin sonunda geldiğini anlıyorum, Win."

"Mesajını yanlış mı anladım yani?"

"Hayır, konu o değil. İnsan kendi dünyasını yaratır. Anlatmak istediğim buydu. Yarattığın şey, algıladığın şey sensindir. Sorumluluk alman gerekir. Bu, Wells'in Başarı Rehberi'nin en önemli parçasıdır. Kendi eylemlerin için sorumluluk alırsın. Hatanı da itiraf edersin. Dünyadaki en güzel iki cümlenin ne olduğunu biliyor musun?"

Win ağzını açtı, duraksadı, Myron'a baktı ve başını iki yana salladı. "Fazla kolay," dedi.

"'Ben sorumluyum,'" diye devam etti Sawyer. "'Bu benim hatam.'" Myron'a döndü. "Söylesene, Myron."

"Ne?"

"Haydi. Çok heyecan verici. 'Ben sorumluyum, bu benim hatam,' de. Suçu başkalarına yüklemeyi bırak. Söyle. Haydi, seninle birlikte söyleyeceğim. Win, sen de."

Myron ve Sawyer birlikte söylediler. "Ben sorumluyum. Bu benim hatam." Win sessiz kaldı.

"Kendini daha iyi hissettin mi?" diye sordu Sawyer.

"Neredeyse seks gibi," dedi Myron.

"Güçlü olabilir, evet."

"Evet. Bak, Sawyer, buraya seminerini eleştirmeye gelmedim. Clu'nun uyuşturucu testiyle ilgili bilgi istiyorum. Sonuçlar değiştirilmiş. Elimizde bu gerçeği destekleyen kanıtlar var. Testi sen yapmışsın. Neden Clu'yu uyuşturucu kullanıyor gibi gösterdiğini bilmek istiyorum."

"Neden söz ettiğini bilmiyorum."

"Otopsi sonuçları, Clu'nun ölümünden önce en az iki ay süreyle uyuşturucu almadığını gösteriyor. Oysa senin iki

hafta önce ona yaptığın test pozitif çıkmış."

"Belki de test hatalıydı," dedi Sawyer.

"Cık-cık," dedi Win. "'Ben sorumluyum, bu benim hatam,' de."

"Suçu başkalarının üzerine atmayı bırak," dedi Myron, başıyla onaylayarak.

"Haydi, Sawyer. Çok heyecan verici."

"Hiç komik değil," dedi Sawyer.

"Dur," dedi Win. "Sen her şeysin, dolayısıyla uyuşturucu testi de sensin."

"Ve *pozitif* birisin," diye ekledi Myron.

"Yani test sonucu pozitifti."

"Sanırım bu kadar yeter," dedi Sawyer.

"İşin bitti, Wells," dedi Myron. "Basına konuşacağım."

"Neden söz ettiğinizi bilmiyorum. Uydurma bir testten haberim yok benim."

"Teorimi duymak ister misin?" dedi Myron.

"Hayır."

"Yankee'leri bırakıp Vincent Riverton'la çalışmaya başlıyorsun, değil mi?"

"Kimseyle özel olarak çalışmıyorum. Sadece holdingi kitabımı yayınlıyor."

"Aynı zamanda da Sophie Mayor'ın baş düşmanı."

"Bunu bilmiyorsunuz," dedi Sawyer.

"Takımın sahibi olmak için yaşıyordu. Mayor takımı aldığında, Riverton öfkelendi. Sadece kendi işiyle ilgilendiği için, New York'un kulüp sahibinden beklediği her şey Ma-

yor'da vardı. Tek bir hamle yaparak Clu Haid'i takıma aldı ve baş tacı oldu. Clu kimsenin hayal edemeyeceği kadar iyi top atıyordu. Yankee'ler yükselmeye başladılar. O sırada sen araya girdin. Clu bir testte çaktı. Sophie Mayor beceriksiz biri gibi göründü. Yankee'ler tökezledi."

Sawyer biraz afallamış gibiydi. Myron'ın az önce söylediği şeyler ona yeni bir bakış açısı kazandırmışa benziyordu. Tuhaf. "Bu hiç mantıklı görünmüyor."

"Hangi kısmı?"

"Hepsi," dedi Sawyer, göğsünü ileri çıkararak. "Sophie Mayor bana iyi davrandı. Ben Sloan State ve Rockwell rehabilitasyon merkezlerinde çalışırken, bana yükselmem için bir şans verdi. Neden ona zarar vermek isteyeyim ki?"

"Sen söyle."

"Hiçbir fikrim yok. Clu'nun uyuşturucu kullandığına kesin olarak inanıyordum. Kullanmıyorsa, test hatalı demektir."

"Sonuçların iki kez kontrol edildiğini biliyorsun. Bunda hata yoktu. Biri onlarla oynamış olmalı."

"Ben yapmadım. Belki de Doktor Stilwell'le konuşmalısınız."

"Sen orada mıydın? İtiraf ediyor musun?"

"Evet, oradaydım. Sorularınıza daha fazla cevap vermeyeceğim." Bunu söyledikten sonra, Sawyer Wells aniden dönüp hızlı adımlarla uzaklaştı.

"Bizden hoşlandığını sanmıyorum," dedi Myron.

"Ama her şey seninle ilgiliyse, biz de oyuz."

"Yani kendinden de mi hoşlanmıyor?"

"Üzücü, değil mi?"

"Şaşırtıcı olduğunu söylemeye gerek bile yok," dedi Myron.

Çıkışa yöneldiler.

"Eh, şimdi nereye, Ey Güdülenmiş Olan?" diye sordu Win.

"Starbucks."

"Kahve zamanı mı?"

Myron başını iki yana salladı. "FJ'le yüzleşme zamanı."

30. BÖLÜM

FJ orada değildi. Myron tekrar ofisini aradı. Aynı sekreter ona FJ'in hâlâ ulaşılmaz olduğunu söyledi. Myron, Francis Ache Junior'la bir an önce konuşmasının çok büyük önem taşıdığını, bir kez daha tekrarladı. Sekreter hiç etkilenmemiş gibiydi.

Myron ofisine geri döndü.

Dev Cindy göğsünde slogan yazılı parlak yeşil bir spandeks tulum giymişti; bir kaftana zorlukla sığabilecek bir kadın! Kumaş acıyla haykırıyor gibi görünüyordu ve sloganın harfleri o kadar esnemişti ki, Myron okuyamıyordu.

"Bir sürü müşteri aradı, Bay Bolitar," dedi Dev Cindy. "Yokluğunuzdan hiç hoşlanmadılar."

"Ben ilgilenirim," dedi Myron.

Dev Cindy mesajları ona verdi. "Ah, Jared Mayor da aradı," dedi. "Sizinle konuşmak için sabırsızlanıyor gibiydi."

"Peki, teşekkürler."

Önce Jared Mayor'ı aradı. Yankee Stadyumu'nda annesinin ofisindeydi. Sophie hoparlörü açtı.

"Beni mi aradın?" diye sordu Myron.

"Bize biraz bilgi verebileceğini umuyordum," dedi Jared.

"Birinin annene tuzak kurduğunu düşünüyorum."

"Bana nasıl tuzak kuruyorlar?" diye sordu Sophie.

"Clu'nun uyuşturucu testi uydurma. Temizmiş."

"Buna inanmak istediğini biliy..."

"Kanıtım var," dedi Myron.

Sessizlik.

"Nasıl bir kanıt?" diye sordu Jared.

"Şimdi buna zaman yok. Ama bana güvenin. Clu temizdi."

"Test sonuçlarını kim değiştirmek istemiş olabilir ki?" diye sordu Sophie.

"Benim bilmek istediğim de bu. Mantıklı şüpheliler Dr. Stilwell ve Sawyer Wells."

"Neden Clu'ya zarar vermek istesinler?"

"Clu'ya değil, Sophie. Sana. Elimizdeki diğer her şeye uyuyor. Kaybolan kızının hayaletini kullanmaları, büyük beyzbol transferini alıp sana karşı çevirmeleri; sanırım biri sana zarar vermeye çalışıyor."

"Erken çıkarımlarda bulunuyorsun," dedi Sophie.

"Olabilir."

"Bana kim zarar vermek isteyebilir?"

"Birçok düşmanın olduğundan eminim. Örneğin Vincent Riverton'a ne dersin?"

"Riverton mı? Hayır. Satın alımımız basının bile gös-

terdiğinden daha dostçaydı."

"Yine de, ben olsam onu görmezden gelmezdim."

"Dinle, Myron, bunlar gerçekten umurumda değil. Ben sadece kızımı bulmanı istiyorum."

"Muhtemelen bağlantılılar."

"Nasıl?"

Myron telefonu diğer kulağına aldı. "Açıksözlü olmamı istersin, değil mi?"

"Kesinlikle."

"O halde kızının hâlâ hayatta olma olasılığını sana söyleyeyim."

"Düşük," dedi Sophie.

"Çok düşük bir olasılık"

"Hayır, bence düşük bile değil."

"Lucy'nin bir yerlerde hâlâ yaşadığına gerçekten inanıyor musun?"

"Evet."

"Oralarda bir yerde bulunmayı mı bekliyor?"

"Evet."

"O halde büyük bir soru var," dedi Myron. "Neden?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Neden evinde değil?" diye sordu Myron. "Bunca yıldır birini onu rehin tuttuğunu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Eh, başka ne seçenek kalıyor? Lucy hâlâ hayattaysa, neden evine dönmüyor? Neden telefon açmıyor? Neyden kaçıyor?"

Sessizlik.

Sessizliği bozan Sophie oldu. "Birinin bana karşı sürdürdüğü kan davasının bir parçası olarak kızımın anısını yeniden canlandırdığını mı söylüyorsun?"

Myron buna nasıl cevap vereceğini bilemedi. "Bence bu da düşünmemiz gereken bir olasılık."

"Açıksözlülüğün için teşekkürler, Myron. Bana karşı dürüst kalmanı istiyorum. Hiçbir şeyi gizleme. Ama aynı zamanda umudumu da söndürme. Çocuğun aniden ortadan kaybolduğunda, içinde derin bir boşluk oluşuyor. O boşluğu dolduracak bir şeye ihtiyacım var, Myron. Bu yüzden, aksini öğrenene kadar o boşluğu umutla dolduracağım."

"Anlıyorum," dedi Myron.

"O halde aramaya devam et."

Kapı vuruldu. Myron elini telefona bastırarak gelen kişiye girmesini söyledi. Dev Cindy kapıyı açtı. Myron bir koltuğu işaret etti. Dev Cindy oturdu. O parlak yeşil tulumla gezegen gibi görünüyordu.

"Ne yapabileceğimden emin değilim, Sophie."

"Jared, Clu'nun uyuşturucu testini araştıracak," dedi Sophie. "Bir tuhaflık varsa, o bulur. Sen gözünü dört aç. Lucy'nin yazgısıyla ilgili haklı olabilirsin. Ama yanılıyor da olabilirsin. Vazgeçme."

Myron cevap veremeden hat kesildi. Myron ahizeyi yerine bıraktı.

"Eee?" diye sordu Dev Cindy.

"Hâlâ umutlu."

Dev Cindy yüzünü buruşturdu. "Umutla hayal arasında ince bir çizgi vardır, Bay Bolitar," dedi. "Bence Bayan Mayor o çizgiyi geçmiş olabilir."

Myron başıyla onayladı. Koltuğunda kıpırdandı. "Senin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

Dev Cindy başını iki yana salladı. Başı neredeyse mükemmel bir küp gibiydi ve Myron'a eski bilgisayar oyunlarındaki robotları hatırlatmıştı. Başka ne yapacağını bilemediğinden, Myron ellerini birleştirerek masanın üzerine koydu. Dev Cindy'yle böyle kaç kez yalnız kaldığını düşündü. Bir elin parmağını geçmezdi. Belki bunu söylemekte haksızdı ama Dev Cindy onu huzursuz ediyordu.

Biraz zaman geçtikten sonra sessizliği bozan Dev Cindy oldu. "Annem iriyarı, çirkin bir kadındı," dedi.

Myron buna verecek cevap bulamadı.

"Çoğu iriyarı ve çirkin kadın gibi, solan bir menekşeydi. İriyarı ve çirkin kadınlar böyledir, Bay Bolitar. Köşede tek başlarına durmaya alışırlar. Gizlenirler. Öfkeli ve savunmacı olurlar. Başlarını eğik tutar, kendilerine tiksintiyle ve küçümsemeyle davranılmasına izin verirler..."

Aniden duraksadı ve etli patilerinden birini salladı. Myron kıpırdamadan oturuyordu.

"Annemden nefret ederdim," dedi Dev Cindy. "Asla öyle olmayacağıma yemin etmiştim."

Myron hafifçe başıyla onayladı.

"Bu yüzden Esperanza'yı kurtarmak zorundasınız."

"Bağlantıyı anlayamadım."

"Bunun ötesini görebilen tek kişi o."

"Neyin ötesini?"

Dev Cindy bir an düşündü. "Beni gördüğünüzde düşündüğünüz ilk şey nedir, Bay Bolitar?"

"Bilmiyorum."

"İnsanlar bakmayı sever," dedi Dev Cindy.

"Onları suçlamak zor, sen ne dersin?" dedi Myron. "Yani, giyim tarzın filan."

Dev Cindy gülümsedi. "Yüzlerinde acıma yerine şok ifadesi görmeyi tercih ederim," dedi. "Bir köşede büzülmek, korkmak veya üzülmektense, cüretkâr olmayı da. Anlıyor musunuz?"

"Sanırım."

"Artık köşede tek başıma durmuyorum. Bunu yeterince yaptım."

Ne diyeceğini bilemeyen Myron başıyla onayladı.

"On dokuz yaşımdayken, profesyonel güreşçiliğe başladım. Elbette ki hemen kötü karakter olarak görüldüm. Hırlıyordum. Yüzümü şekilden şekle sokuyordum. Hile yapıyordum. Rakiplerim bakmazken saldırıyordum. Hepsi roldü elbette. Bu benim işimdi."

Myron arkasına yaslanarak dinlemeye devam etti.

"Bir gece Esperanza'yla dövüşecektim; Küçük Pocahontas'la. İlk kez karşı karşıya geliyorduk. Çoktan ringlerin en sevilen güreşçisi olmuştu bile. Güzeldi, ufak tefekti, sevimliydi vs... her açıdan benim tam tersimdi. Scranton yakınlarında bir lisenin spor salonunda karşılaşmıştık. Senaryo

her zamanki gibiydi. İleri-geri gidiş gelişli bir maç. Esperanza becerisiyle kazanırken ben hile yapıyordum. İki kez onu neredeyse yere mıhlarken, kalabalık kendinden geçti ve Esperanza o tezahüratlardan güç alıyormuş gibi ayağını yere vurmaya başladı. Herkes alkışlarıyla onun ritmine eşlik ediyordu. Nasıl olduğunu bilirsiniz."

Myron başıyla onayladı.

"On beşinci dakikada beni ters taklayla mıhlaması gerekiyordu. Mükemmel bir şekilde yaptı. Sonra zaferini kutlamak için ellerini kaldırırken, benim arkasından yaklaşıp metal bir sandalyeyle kafasına vurmam gerekiyordu. Yine mükemmel gitti. Ringe devrildi. Kalabalık nefesini tuttu. Ben, Yanardağ Kadın –o zamanlar adım buydu– zafer edasıyla ellerimi kaldırdım. Yuhalamaya ve bir şeyler atmaya başladılar. Hırladım. Spikerler zavallı Küçük Pocahontas için endişeleniyormuş gibi yapıyorlardı. Sedye getirildi. Kablolu televizyonda bu kısmı da bir milyon kez görmüşsünüzdür."

Myron yine başıyla onayladı.

"Bir-iki maç daha vardı ve sonra salon boşaltıldı. Motele dönene kadar üzerimi değiştirmemeye karar verdim. Otobüse binmek için diğer kızlardan birkaç dakika önce çıktım. Hava karanlıktı elbette. Neredeyse gece yarısıydı. Ama izleyicilerden bazıları hâlâ oradaydı. Üzerime geldiler. Yirmi kişi olmalıydılar. Bana bağırmaya başladılar. Karşılık verdim. Ringdeki gibi hırlayıp kaslarımı gerdim..." –Dev Cindy'nin sesi titredi– "...ve tam o sırada bir taş ağzıma isabet etti."

Myron hiç kıpırdamıyordu.

"Dudağım kanamaya başladı. Sonra başka bir taş omzuma çarptı. Olanlara inanamıyordum. İçeri dönmeye çalıştım ama etrafımı sardılar. Ne yapacağımı bilmiyordum. Yaklaşıyorlardı. Eğildim. Biri bir bira şişesiyle başıma vurdu. Kaldırımda diz çöktüm. Biri karnıma tekme attı ve başka biri saçlarımı çekti."

Duraksadı. Gözlerini birkaç kez kırpıştırarak yukarı ve başka taraflara baktı. Myron uzanıp elini tutmayı düşündü ama yapmadı. Nedenini daha sonra merak edecekti.

"Tam o sırada Esperanza geldi," dedi Dev Cindy, birkaç saniye sonra. "Kalabalıkta birinin üzerinden sıçrayıp tam üzerime indi. Sersemler beni dövmeye yardım etmeye geldiğini sandılar. Ama sadece benimle darbelerin arasına girmek istemişti. Onlara durmalarını söyledi ama kimse dinlemiyordu. Beni dövmeye devam edebilmeleri için biri onu kenara çekti. Bir tekme daha hissettim. Biri saçlarımı o kadar sert çekti ki, neredeyse boynum kırılacaktı. Beni gerçekten öldüreceklerini düşünmeye başlamıştım."

Dev Cindy yine duraksayarak derin bir nefes aldı. Myron hiç kıpırdamadan bekledi.

"O anda Esperanza'nın ne yaptığını biliyor musunuz?" diye sordu Dev Cindy.

Myron başını iki yana salladı.

"İkimizin takım olacağımızı ilan etti. Öylece. Sedyeyle götürülürken bunu bağırarak söylemişti; onu ziyaret ettiğimde aslında uzun zamandır aradığımız kız kardeşler olduğumuzu anlamıştık. Yanardağ Kadın artık Büyük Şef Anne adıyla anı-

lacak, ikimiz arkadaş ve ortak olacaktık. Saldırganlardan bazıları o zaman geri çekildi. Diğerleri temkinliydi. 'Bu bir tuzak!' diye uyardılar. 'Yanardağ Kadın sana tuzak kuruyor!' Ama Esperanza ısrar etti. Ayağa kalkmama yardım etti ve o sırada polis gelince olay da sona erdi. Kalabalık kolayca dağıldı."

Dev Cindy kalın kollarını iki yana açarak gülümsedi. "Son."

Myron da gülümsedi. "Yani ikiniz böyle mi takım oldunuz?"

"Evet. FLOW'un başkanı olayı duyduğunda, bunu kullanmaya karar verdi. Gerisi, dedikleri gibi, tarih."

İkisi de gülümsemeye devam ederek sessizce oturdular. Biraz zaman geçtikten sonra sessizliği Myron bozdu. "Altı yıl önce kalbim kırılmıştı."

Dev Cindy başıyla onayladı. "Jessica, değil mi?"

"Doğru. Onu başka bir adamla yakalamıştım. Doug adında biri." Duraksadı. Bunu Dev Cindy'ye anlattığına inanamıyordu. Hâlâ canının yandığına da. Bunca zamandan sonra hâlâ acıyordu. "Jessica beni terk etti. Bu tuhaf, değil mi? Ben onu kovmadım. O gitti. Dört yıl konuşmadık; sonunda geri döndü ve tekrar başladık. Bunu zaten biliyorsun."

Dev Cindy yüzünü buruşturdu. "Esperanza, Jessica'dan nefret ediyor."

"Evet, biliyorum. Bu gerçeği gizlemeye filan da çalışmıyor."

"Ona Kaltaklar Kraliçesi diyor."

"Neşesi yerinde olduğunda," dedi Myron. "Ama nedeni

bu. İlk ayrılığımıza kadar daha çok kayıtsızdı. Ama sonrasında…"

"Esperanza kolay bağışlamaz," dedi Dev Cindy. "Konu arkadaşlarına geldiğinde."

"Doğru. Her neyse, yıkılmıştım. Win yardımcı olamıyordu. Konu gönül meselelerine geldiğinde, şey, Mozart'ı sağır bir adama açıklamaya çalışmak gibi bir şey. Jess'in beni terk etmesinden bir hafta kadar sonra, sürünür bir halde ofise geldim. Esperanza'nın elinde iki uçak bileti vardı. 'Gidiyoruz,' dedi. 'Nereye?' diye sordum. 'Bunu düşünme,' dedi. 'Aileni aradım bile. Onlara bir haftalığına kaybolacağımızı söyledim.'" Myron gülümsedi. "Ailem Esperanza'yı sever."

"Bu size bir şey söylemeli," dedi Dev Cindy.

"Ona giysim olmadığını söyledim. Yerdeki iki bavulu işaret etti. 'İhtiyacın olan her şeyi aldım.' İtiraz ettim ama pek gücüm kalmamıştı ve Esperanza'yı bilirsin."

"İnatçıdır," dedi Dev Cindy.

"En hafif tanımıyla. Beni nereye götürdüğünü biliyor musun?"

Dev Cindy gülümsedi. "Gemi yolculuğuna. Esperanza bana anlatmıştı."

"Doğru. O yeni büyük gemilerden biriyle; günde dört yüz öğünle. Beni bütün o aptalca faaliyetlere de sokuyordu. Bir cüzdan bile yaptım! İçtik. Dans ettik. Kumar oynadık. Aynı yatakta yattık, bana sarıldı ve öpüşmedik bile."

Gülümsemeye devam ederek uzunca bir süre daha oturdular.

"Ondan asla yardım istemedik," dedi Dev Cindy. "Esperanza sadece doğru şeyi bilir ve yapar."

"Şimdi de sıra bizde," dedi Myron.

"Evet."

"Hâlâ benden bir şey gizliyor."

Dev Cindy başıyla onayladı. "Biliyorum."

"Ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," dedi Dev Cindy.

Myron arkasına yaslandı. "Onu yine de kurtaracağız," dedi.

Win saat sekizde Myron'ın ofisini aradı. "Bir saat sonra evde buluşalım. Sana bir sürprizim var."

"Sürpriz havasında değilim, Win."

Tak.

Harika. FJ'in ofisini tekrar denedi. Cevap yoktu. Beklemekten hoşlanmıyordu. FJ bütün bunların anahtarıydı; artık bundan emindi. Ama başka seçeneği var mıydı ki? Zaten saat geç oluyordu. Eve gidip Win'in hazırladığı sürprizi öğrenmek sonra da biraz dinlenmek daha iyiydi.

Sekiz buçukta metro hâlâ kalabalıktı. Manhattan'ın sözde yoğun saatleri beş-altı saat artmıştı. İnsanlar çok çalışıyor olmalıydı. Metrodan inerek Dakota'ya kadar yürüdü. Aynı kapıcı yerindeydi. Myron'ı istediği zaman binaya sokması için talimat verilmesine, Myron'ın artık resmi olarak Dakota sakinlerinden biri olduğunun açıklanmasına rağmen, kapıcı onu

gördüğü her seferinde kötü kokuyormuş gibi hâlâ yüzünü buruşturuyordu.

Myron asansörle yukarı çıktı, anahtarını buldu ve kapıyı açtı.

"Win?"

"Burada değil."

Myron sese döndü. Terese Collins hafifçe gülümsedi.

"Sürpriz," dedi.

Myron'ın ağzı açık kaldı. "Adadan ayrıldın mı?"

Terese önce yakındaki bir aynaya, sonra tekrar Myron'a baktı. "Öyle görünüyor."

"Ama..."

"Şimdi olmaz."

Terese ona yaklaştı ve birbirlerine sarıldılar. Myron onu öptü. Düğmelerle, fermuarlarla, çıtçıtlarla boğuştular. İkisi de konuşmuyordu. Yatak odasına girip seviştiler.

Seks bittiğinde birbirlerine sarılarak yattılar; darmadağın olmuş çarşaflar, onları birbirlerine daha da yakınlaştırıyordu. Myron yanağını onun yumuşak göğsüne dayamış, kalp atışlarını dinliyordu. Göğsü hafifçe seğiriyordu ve Myron onun sessizce ağladığını biliyordu.

"Anlat bana," dedi Myron.

"Hayır." Terese'nin eli saçlarını okşadı. "Neden gittin?"

"Bir arkadaşımın başı dertte."

"Bu, kulağa çok asil geliyor."

Yine o kelimeyle. "Bunu yapmayacağımıza söz verdiğimizi sanıyordum," dedi Myron.

"Şikâyet mi ediyorsun?"

"Pek sayılmaz," dedi Myron. "Sadece neden fikrini değiştirdiğini merak ettim."

"Fark eder mi?"

"Sanmıyorum."

Terese onun saçlarını biraz daha okşadı. Myron kıpırdamadan, sadece yanağına değen tenin tadını çıkararak gözlerini kapadı. Kendini Terese'nin göğsünün kalkıp inişlerine bıraktı.

"Arkadaşının başı dertte," dedi Terese. "Esperanza Diaz."

"Sana Win mi söyledi?"

"Gazetelerde okudum."

Myron gözlerini kapalı tuttu.

"Anlat bana," dedi Terese.

"Adada pek konuşmazdık."

"Evet ama bu o zamandı. Şimdi buradayız."

"Yani?"

"Yani biraz daha yıpranmış görünüyorsun," dedi Terese. "Bence toparlanmak için zamana ihtiyacın var."

Myron gülümsedi. "İstiridyeler. Adada istiridyeler vardı."

"Anlat bana."

Anlattı. Her şeyi. Terese onun saçlarını okşuyordu. Sorularla anlatımını bölüyordu ve röportajcı rolüne daha da ısınmaya başlamıştı. Myron yaklaşık bir saat boyunca konuştu.

"Ne hikâye," dedi Terese.

"Evet."

"Canın yanıyor mu? Yani, yaralarını kastediyorum."

"Evet ama ben sert çocuğumdur."

Terese onu başının üzerinden öptü. "Hayır," dedi. "Değilsin."

Sessizce oturdular.

"Lucy Mayor'ın ortadan kayboluşunu hatırlıyorum," dedi Terese. "En azından ikincisini."

"İkincisi mi?"

"Mayor çifti onu bulmak için muazzam bir kampanya başlatmışlardı. Ondan önce pek önemli bir hikâye değildi. On sekiz yaşında bir kaçak. Büyütülecek bir şey yoktu."

"Bana yardımcı olabilecek bir şeyler hatırlıyor musun?"

"Hayır. Öyle haberlerle ilgilenmekten hoşlanmam. Sadece yaşamlar parçalandığı için de değil."

"Neden peki?"

"Çok fazla inkâr vardır," dedi Terese.

"İnkâr mı?"

"Evet."

"Yani aile içinde mi?"

"Hayır, kamuoyundan. Konu çocuklarına geldiğinde insanlar çok şeyi gizler. Kabullenmek çok acı verici olduğu için inkâr ederler. Kendi başlarına gelmeyeceğini düşünürler. Tanrı o kadar kalleş değildir. Bir nedeni olmalıdır. Birkaç yıl önceki Louise Woodward olayını hatırlıyor musun?"

"Massachusetts'te bebeği öldüren dadı mı?"

"Yargıç konuyu cinayete indirgemişti, evet. Halk inkâr etmeyi sürdürmüştü; kadının suçlu olduğunu bilenler bile. Bebeğin annesinin çalışmaması gerektiğini söylemişlerdi. Annenin sadece yarım gün çalıştığı ve her gün öğlende be-

beği emzirmek için eve geldiği gerçeğine aldırmamışlardı bile. Bu onun hatasıydı. Ayrıca babanın. Dadının geçmişini daha iyi araştırmalıydı. Anne-baba daha dikkatli olmalıydı."

"Hatırlıyorum," dedi Myron.

"Mayor'ların durumu da aynı. Lucy Mayor doğru yetiştirilmiş olsaydı, zaten evden kaçmazdı. İnkârdan kastım bu. Bunu düşünmek fazla acı verici olduğu için, inkâr edersin ve sana olmayacağına kendini inandırırsın."

"Bu olayda böyle bir yaklaşımın yararı olduğunu düşünüyor musun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Lucy Mayor'ın ailesinin sorunun bir parçası olduğu düşüncesi?"

Terese'nin sesi yumuşaktı. "Bu önemli değil."

"Neden böyle diyorsun?"

Terese sessizdi; nefesleri yine kesik kesikti.

"Terese?"

"Bazen," dedi Terese, "suç bir ebeveyndedir. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Çünkü ne olursa olsun –senin hatan olsun ya da olmasın– çocuğun gitmiştir ve önemli olan tek şey budur."

Yine sessizlik.

Myron sessizliği bozdu. "Sen iyi misin?" diye sordu.

"İyiyim."

"Sophie Mayor bana en kötüsünün bilmemek olduğunu söyledi."

"Yanılıyor," dedi Terese.

Myron ona daha fazlasını sormak istiyordu ama Terese yataktan kalktı. Geri döndüğünde yine seviştiler; şarkıda dendiği gibi, hevessiz bir şekilde. İkisi de kendini kaybolmuş hissediyor, ikisi de anda bir şey arıyor veya en azından acısını uyuşturuyordu.

Çarşaflara ve örtülere dolanmış halde yatarlarken, sabah erken saatte telefon Myron'ı uyandırdı. Terese'nin başının üzerinden uzanarak ahizeyi aldı.

"Alo?"

"Bu kadar önemli olan ne?"

Arayan FJ'di. Myron hemen doğrulup oturdu.

"Konuşmamız gerek," dedi Myron.

"Yine mi?"

"Evet."

"Ne zaman?"

"Hemen."

"Starbucks," dedi FJ. "Ve Myron?"

"Evet?"

"Win'e dışarıda kalmasını söyle."

31. BÖLÜM

FJ aynı masada tek başına oturuyordu. Ayak bileğini diğer dizinin üzerine koymuş halde oturuyor ve kahvesini sanki bardağın dibinde tatmak istemediği bir şey varmış gibi yudumluyordu. Üstdudağına biraz köpük bulaşmıştı. Yüzü tıraşlı ve teni parlaktı. Myron, Hans ve Franz'ı veya başka korumaları aradı ama kimse yoktu. FJ gülümsedi. Her zamanki gibi Myron'ın sırtı buz gibi ürperdi.

"Win nerede?" diye sordu FJ.

"Dışarıda," dedi Myron.

"Güzel. Otursana."

"Clu'nun neden seninle anlaştığını biliyorum, FJ."

"Buzlu latte alır mısın? Yağsız seviyordun, değil mi?"

"Kafamı kurcalayıp duruyordu," dedi Myron. "Clu neden seninle anlaşsın? Beni yanlış anlama. MB'den ayrılmak için her türlü nedeni vardı. Ama TruPro'nun ününü de biliyordu. Neden senin firmanı seçsin?"

"Çünkü değerli bir hizmet sunuyoruz."

"Önce nedeninin kumar ya da uyuşturucu borcu oldu-

ğunu sandım. Baban her zaman böyle çalışırdı. Kancalarını birine geçirir, sonra da leşini kemirirdi. Ama Clu temizdi. Bir sürü parası vardı. Dolayısıyla nedeni bu olamazdı."

FJ dirseğini masaya koyup çenesini eline yasladı. "Bu çok nefes kesici, Myron."

"Daha da iyileşiyor. Ben Karayipler'e gittiğimde, sen beni izletiyordun. Şu Brenda konusu yüzünden. Geri döndüğümde bunu kendin de itiraf ettin, hatırlıyor musun? Mezarlığı ziyaret ettiğimi bildiğini söylemiştin."

"Hepimiz için acı bir andı," dedi FJ.

"Ben ortadan kaybolduğumda, hâlâ beni izlemek istedin. Hiçbir şey olmasa bile, ortadan kaybolmam muhtemelen seni meraklandırmıştı. Ayrıca, TruPro için bir fırsat gördün ama asıl mesele o değildi. Sen benim nerede olduğumu öğrenmek istiyordun. Ancak ortalıkta yoktum. Bu yüzden yapabileceğin en iyi şeyi yaptın: Esperanza'yı, ortağımı ve en iyi arkadaşımı izledin."

FJ dilini şaklattı. "Ben de en iyi arkadaşının Win olduğunu sanıyordum."

"İkisi de öyle. Ama konu bu değil. Win'i izlemen zor olurdu. Sen daha işine başlamadan peşinde biri olduğunu anlardı. Bu yüzden Esperanza'yı izlettin."

"Bütün bunların Clu'nun menajer olarak beni seçmesiyle ne ilgisi olduğunu hâlâ anlayamadım."

"Ben kayıptım. Bunu biliyordun. Fırsatı değerlendirdin. Müşterilerimi aradın, onlara kendilerini terk ettiğimi söyledin."

"Yanılıyor muydum?"

"Bu şimdi umurumda değil. Bir zaaf gördün ve bunu kullandın. Kendine hâkim olamadın. Sonuçta böyle yetiştirilmişsin."

"Off."

"Ama burada asıl önemli olan şu ki Esperanza'yı izlerken onun seni bana getireceğini veya en azından ne kadar süre uzakta olacağımı öğreneceğini umuyordun. Onun peşinden New Jersey'ye gittin. Öğrenmemen gereken bir şeyi öğrendin."

FJ gülümserken neredeyse ağzının suları akıyordu. "Neymiş o?"

"Şu gülümsemeyi yüzünden sil, FJ. Sen röntgenciden başka bir şey değilsin. Baban bile o kadar alçalmazdı."

"Ah, babamın ne kadar alçalacağını bilsen şaşardın."

"Sen sapığın tekisin ve daha da kötüsü, öğrendiklerini bir müşteriye karşı koz olarak kullandın. Bonnie kendisini evden kovduğunda, Clu çıldırmıştı. Nedenini bilemiyordu. Ama sen artık biliyordun. Bu yüzden onunla bir anlaşma yaptın. TruPro'yla anlaşma yaparsa, karısıyla ilgili gerçeği öğrenecekti."

FJ arkasına yaslandı, yine bacak bacak üstüne attı, ellerini birleştirdi ve kucağına koydu. "Ne hikâye ama, Myron."

"Doğru, değil mi?"

FJ "belki evet, belki hayır" diyen bir tarzda başını yana yatırdı. "Sana durumu benim gözümden anlatayım," diye başladı. "Clu Haid'in eski ajansı MB SportsReps onu açıkça

kullanıyordu. Her açıdan. Menajeri –bu sen oluyorsun, Myron– en çok ihtiyaç duyduğu anda onu terk etmişti. Ortağın –sevgili ve güzel Esperanza'n– karısıyla dil ziyafeti çekiyordu. Doğru mu?"

Myron bir şey söylemedi.

FJ ellerini ayırdı, köpüğünden bir yudum aldı ve ellerini tekrar birleştirdi. "Benim yaptığım şey," diye devam etti, "Clu Haid'i bu korkunç durumdan kurtarmaktı. Onu güvenini kötüye kullanmayacak bir ajansa getirdim. Onun çıkarlarını koruyacak bir ajans. Bunu yapmamızın yollarından biri bilgidir. Değerli bilgi. Böylece müşteri, kendisine olanları anlar. Bu, bir menajerin görevlerinden biridir, Myron. Söz konusu ajanslardan biri burada kusurlu bir etik anlayışı sergiliyordu ve o da TruPro değildi."

Bu hikâyenin tersine anlatımıydı ama aynı ölçüde doğruydu. Bir gün Myron üzerinde düşünecek zaman bulabildiğinde, bu sözler hiç şüphesiz yaralayacaktı. Ama şimdi bunun sırası değildi.

"Yani itiraf ediyor musun?"

FJ omuz silkti.

"Ama Esperanza'yı izlettirdiysen, onun yapmadığını da biliyorsun demektir."

FJ yine başını yana yatırdı. "Biliyor muyum?"

"Benimle oyun oynamayı kes, FJ."

"Lütfen dur bir saniye." FJ cep telefonunu çıkararak bir numara tuşladı. Ayağa kalkıp köşeye giderek biraz konuştu. Telefonu omzuyla kulağının arasına sıkıştırarak bir parça

kâğıt ve kalem çıkarıp bir şeyler yazdı. Telefonu kapayıp masaya geri döndü.

"Ne diyordun?"

"Esperanza mı yaptı?"

FJ gülümsedi. "Gerçeği mi istiyorsun?"

"Evet."

"Bilmiyorum. Gerçekten. Evet, onu izledim. Bildiğinden emin olduğum gibi, lezbiyen sahneler bile bir süre sonra sıkıcı olabilir. Bu yüzden, Washington Köprüsü'nü geçtikten sonra onu izlemeyi bıraktık. Bir anlamı yoktu."

"Yani Clu'yu kimin öldürdüğünü gerçekten bilmiyor musun?"

"Korkarım hayır."

"Hâlâ benimle misin, FJ?"

"Hayır."

"Dün gece. Beni izletmedin mi?"

"Hayır. Doğrusunu istersen, dün buraya geldiğinde de seni izletmemiştim."

"Ofisimin önünde fark ettiğim adam seninkilerden biri değil miydi?"

"Üzgünüm ama hayır."

Myron burada bir şeyi kaçırıyordu.

FJ yine öne eğildi. Sırıtışı o kadar ürkütücüydü ki, dişleri oynuyor gibi görünüyordu. "Esperanza'yı kurtarmak için nereye kadar gidersin?" diye sordu, fısıldayarak.

"Bu sorunun cevabını biliyorsun."

"Dünyanın diğer ucuna gider misin?"

"Ne demeye çalışıyorsun, FJ?"

"Haklısın elbette. Esperanza ve Bonnie'yi öğrenmiştim. Bir koz yakalamıştım. Bu yüzden Fort Lee'deki evinden Clu'yu aradım. Ama orada değildi. Telesekreterine bir hayli merak uyandırıcı bir mesaj bıraktım. 'Karının kiminle yattığını biliyorum' tarzında bir şey. Bir saat içinde beni özel hattımdan aradı."

"Ne zamandı bu?"

"Eee... Ölümünden üç gün önce filan sanırım."

"Ne dedi?"

"Tepkisi belliydi. Ama burada önemli olan *ne* değil, *neresi* sorusu."

"Neresi?"

FJ acele etmedi. Kahvesini aldı, irice yudumladı, bir 7-Up reklamında oynuyormuş gibi *aaah* sesi çıkardı ve bardağı yerine bıraktı. Myron'a baktı ve başını iki yana salladı. "O kadar hızlı gitme."

Myron bekledi.

"Senin de gördüğün gibi, benim uzmanlık alanım bilgi toplama. Bilgi güçtür. Paradır. Ben paramı havaya savurmam."

"Ne kadar, FJ?"

"Para değil, Myron. Paranı istemiyorum. Seni on kez satın alabileceğimi ikimiz de biliyoruz."

"Ne istiyorsun peki?"

FJ yine kahvesini yudumladı. Myron masanın üzerinden atılıp iki eliyle birden herifin gırtlağını sıkmak istiyordu. "Bir

şey içmek istemediğinden emin misin?"

"Saçmalığı kes, FJ."

"Sakin ol, sakin ol."

Myron sıkılı yumruklarını masanın altında gizledi. Kendini sakin kalmak için zorluyordu. "Ne istiyorsun, FJ?"

"Dean Pashaian ve Larry Vitale'yi tanıyorsun, değil mi?"

"Müşterilerimden ikisi."

"Ah, doğru. MB SportsReps'ten ayrılıp TruPro'ya katılmayı ciddi olarak düşünüyorlar. Aslında şu anda tam eşikteler. İşte teklifim: Onları bırakacaksın. Onları aramayı ve TruPro'nun gangsterler tarafından yönetildiği saçmalıklarını anlatmayı keseceksin. Bunu yapacağına söz verirsen..." – Myron'a üzerine yazdığı kâğıt parçasını gösterdi– "...ben de sana Clu'nun aradığı numarayı veririm."

"Ajansın onların kariyerlerini mahvedecek. Her zaman yaptığınız bu."

FJ yine gülümsedi. "Sana garanti veririm ki Myron, personelimden hiç kimse onlardan birinin eşiyle lezbiyen ilişki yaşamıyor."

"Anlaşma yok."

"O halde hoşça kal," dedi FJ.

"Dur."

"Ya söz verirsin ya da giderim."

"Bunu konuşalım," dedi Myron. "Bir çözüm bulabiliriz."

"Hoşça kal."

FJ kapıya yöneldi.

"Tamam," dedi Myron.

FJ bir elini kulağına koydu. "Ne dedin?"

İki müşteriyi satmak. Bundan sonra ne yapacaksın, politik kampanya mı başlatacaksın? "Anlaştık. Onlarla konuşmayacağım."

FJ ellerini iki yana açtı. "Gerçekten de bir pazarlık ustasısın, Myron. Yeteneklerine hayranım."

"Arama nereden geldi, FJ?"

"İşte telefon numarası." FJ, kâğıt parçasını Myron'a verdi. Myron okudu ve doğruca arabasına koştu.

32. BÖLÜM

Myron, Win'e ulaşmadan önce cep telefonundan numarayı çevirdi. Üç kez çaldığını duydu.

"Hamlet Motel," dedi bir adam.

"Yeriniz nerede?"

"Wilston'da. Doksan Bir'den Dokuz Numaralı Karayolu."

Myron adama teşekkür ederek telefonu kapadı. Win ona baktı. Myron, Bonnie'nin numarasını tuşladı. Telefona Bonnie'nin annesi cevap verdi. Myron kendini tanıtarak Bonnie'yle konuşmak istediğini söyledi.

"Dün siz gittikten sonra çok üzgündü," dedi Bonnie'nin annesi.

"Bunun için üzgünüm."

"Onunla neden konuşmak istiyorsunuz?"

"Lütfen. Çok önemli."

"Şu anda matemde. Bunu anlamalısınız. Evlilikleri sıkıntılı bir dönem..."

"Bunu anlıyorum, Bayan Cohen. Lütfen kendisiyle ko-

nuşmama izin verin."

Derin bir iç çekiş ama iki dakika sonra Bonnie cevap verdi. "Ne var, Myron?"

"Wilston, Massachusetts'teki Hamlet Motel senin için ne anlama geliyor?"

Myron, Bonnie'nin aniden nefes aldığını duyduğunu sandı. "Hiçbir şey."

"Clu'yla birlikte orada yaşıyordunuz, değil mi?"

"Motelde değil."

"Yani, Wilston'da. Clu küçük ligde Bisons'da oynarken."

"Öyle olduğunu biliyorsun."

"Ve Billy Lee Palms. O da orada yaşıyordu. Aynı dönemde."

"Wilston'da değil. Sanırım Deerfield'daydı. Komşu kasaba."

"O halde Clu ölümünden üç gün önce sence neden Hamlet Motel'de kalmış olabilir?"

Sessizlik.

"Bonnie?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Düşün. Clu neden oraya gitmek isterdi?"

"Bilmiyorum. Belki de eski bir arkadaşını ziyaret ediyordu."

"Hangi eski arkadaş?"

"Myron, dinlemiyorsun. Bilmiyorum. Yaklaşık on yıldır oraya gitmedim. Ama orada sekiz ay yaşadık. Belki bir ar-

kadaşı olmuştur. Belki her şeyden uzaklaşmak için oraya balık tutmaya veya tatil yapmaya gitmiştir. Bilmiyorum."

Myron telefonu sıkıca tuttu. "Bana yalan söylüyorsun, Bonnie."

Sessizlik.

"Lütfen," dedi Myron. "Ben sadece Esperanza'ya yardım etmeye çalışıyorum."

"Sana bir şey sorayım, Myron."

"Sor."

"Sürekli deşmeye devam ediyorsun, değil mi? Senden bunu yapmamanı istemiştim. Esperanza da aynı şeyi istedi. Hester Crimstein aynı şeyi istedi. Ama sen hâlâ deşiyorsun."

"Burada bir soru mu var?"

"Şimdi geliyor: Bu noktaya kadar deşip durmanın bir yararı oldu mu? Bütün çabaların Esperanza'yı daha az ya da daha çok suçlu gösterdi mi?"

Myron tereddüt etti. Ama fark etmezdi. Cevap verme fırsatı bulamadan Bonnie telefonu kapadı. Myron telefonu kucağına bırakıp Win'e baktı.

"İki yüz karşılığında Berbat Şarkılar'ı alacağım, Alex," dedi Win.

"Ne?"

"Cevap: Barry Manilow ve Eastern Standard."

Myron neredeyse gülümsedi. "'*New England'da Saat*' kaç, Alex?"

"Doğru cevap." Win başını iki yana salladı. "Bazen zihinlerimiz aynı şekilde çalışıyor..."

"Evet," dedi Myron. "Ürkütücü."

"Gidelim mi?"

Myron bunu düşündü. "Seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum."

"Önce Terese'yi ara."

Myron başıyla onayladı ve tuşlamaya başladı. "Oraya nasıl gidildiğini biliyor musun?"

"Evet."

"Muhtemelen üç saat sürer."

Win gaza bastı. Manhattan şehir merkezinde çok da kolay bir şey değildi.

"Sen, iki de."

33. BÖLÜM

Wilston, batı Massachusetts'te, New Hampshire ve Vermont sınırından bir saat mesafededir. Eski günlerin izlerini hâlâ görebilirsiniz; V biçimli tuğla patikalar, tahta kaplama evler, neredeyse her binanın önüne işlenmiş bronz amblemler ve kasaba merkezindeki beyaz şapeliyle tam bir New England kasabasıdır. Bütün sahne sonbahar yapraklarını veya güçlü bir kar fırtınasını akla getirir. Ama Birleşik Devletler'in diğer her yerinde olduğu gibi, şimdilerde mega mağaza patlaması tarihle yarışır. Bu kartpostal köylerinin yolları yıllar içinde genişlemiştir; şimdi kenarları boyunca sıralanan devasa mağazalarla beslenen bir oburluk abidesi gibi. Mağazalar bütün kişiliği silmiş, kasabayı Amerika'nın diğer yerlerinden farksız hale getirmiştir. Maine'den Minnesota'ya, Kuzey Carolina'dan Nevada'ya kadar; çok az doku ve özgünlük kalmıştır. Konu Home Depot, Office Max ve pahalı kulüplerdir artık.

Diğer yandan, ilerlemelerin bize dayattığı değişikliklerle ilgili sızlanmak ve eski günleri anmak kolay olanıdır. Asıl zor olan, bu değişiklikler böylesine kötüyse, neden herkesin ve her

yerin onları bu kadar çabuk benimsediğini sorgulamaktır.

Wilston, klasik New England Noel kartı görüntüsüne sahipti ama bir kolej kasabasıydı –Wilston Koleji– ve dolayısıyla da liberaldi; ancak bir kolej kasabasının olabileceği şekilde, ancak gençlerin olabileceği ölçüde, ancak izole yerlerin gösterebileceği şekilde liberal. Ama sorun değildi. Öyle de olması gerekiyordu.

Ancak, Wilston bile değişiyordu. Evet, eski liberalizm işaretleri oradaydı: Tofu şekerleme dükkânı, göçmen dostu kafeler, lezbiyen kitapçıları, siyah ampul ve uyuşturucu malzemeleri satan dükkân, sadece panço satan giyim dükkânı.. Şubeler sinsice süzülüyor, küçük işleri kurutuyordu: Dunkin' Donuts, Angelo's Sub Shop, Baskin-Robbins, Seattle Coffee.

Myron kısık sesle "Time in New England"ı söylemeye başladı.

Win ona baktı. "Elbette ki iyi silahlı olduğumun farkındasındır."

"Hey, şarkıyı kafama takan sendin."

Kasabadan hızla geçtiler –arabayı Win kullanırken sadece hızlı gidebilirdiniz– ve kasabanın kıyısındaki Hamlet Motel'e ulaştılar. Bir tabelada BEDAVA İNTERNET! yazıyordu ve dev dondurma makinesi her yerden görülebiliyordu. Myron saatine baktı. İki saatten kısa sürede gelmişlerdi. Win, Jaguar'ı park etti.

"Anlamıyorum," dedi Myron. "Neden Clu burada kalsın ki?"

"Bedava Internet?"

"Muhtemelen nakit ödeyebildiği için. Bu yüzden kredi kartlarında bir şey bulamadık. Ama neden buraya geldiğini kimsenin bilmemesini istesin ki?"

"Güzel sorular," dedi Win. "Belki de içeri girip cevapları bulmaya çalışsak iyi olur."

Arabadan indiler. Win yan tarafta bir restoran gördü. "Ben şurayı deneyeyim," dedi. "Sen de resepsiyona bak."

Myron başıyla onayladı. Resepsiyon memuru –tatile çıkmış bir kolej öğrencisi olduğu belliydi– kontuarın arkasında oturuyor ve boşluğa bakıyordu. Yetenekli bir doktor tarafından komaya sokulsa, ancak bu kadar sıkkın görünebilirdi. Myron etrafa bakındı ve bir bilgisayar terminali gördü. Bu iyi bir şeydi.

"Selam?"

Çocuğun bakışları Myron'a döndü. "Evet?"

"Şu bilgisayar. Dışarı yapılan telefon aramalarını kaydediyor, değil mi? Yerel olanları bile?"

Çocuk gözlerini kıstı. "Bilmek isteyen kim?"

"Bu ayın onunda ve on birinde burada kalan müşterilerin bütün arama kayıtlarını görmem gerek."

Çocuk ayağa kalktı. "Polis misiniz? Rozetinizi göreyim."

"Polis değilim."

"O halde..."

"Bilgi için sana beş yüz dolar ödeyecek biriyim." Burada oyun oynamanın anlamı yoktu. "Kimsenin bilmesine gerek yok."

Çocuk tereddüt etti ama uzun sürmedi. "Tanrım, yakalansam bile bu bir ayda kazanabileceğimden daha fazla para. Hangi tarihlere ihtiyacınız var?"

Myron söyledi. Çocuk birkaç tuşa bastı. Yazıcı tıkırdamaya başladı. Hepsi bir sayfaya sığmıştı. Myron çocuğa parayı verdi. Çocuk ona kâğıdı uzattı. Myron hemen listeyi inceledi.

Çabucak bulmuştu.

FJ'in ofisine yapılan şehirlerarası aramayı buldu. 117 numaralı odadan yapılmıştı. Myron aynı odadan yapılan diğer aramalara baktı. Clu'nun evdeki telesekreteri iki kez aranmıştı. Pekâlâ, güzel, tamam. Şimdi bir de yerel aramalara bakmalıydı. Sadece şehirlerarası aramaları öğrenmek için buraya kadar gelmemişlerdi.

Yine bingo!

117 numaralı oda. Listedeki ilk arama. Yerel bir numara. Myron'ın kalp atışları hızlandı, nefesi sığlaştı. Yaklaşıyordu. Çok yaklaşmıştı. Dışarı çıktı. Araba yolu çakıl zeminliydi. Telefonunu çıkarıp numarayı tuşlamaya hazırlandı. Hayır. Bu bir hata olurdu. Önce öğrenebileceği her şeyi öğrenmeliydi. Eğer ararsa birini uyarmış olabilirdi. Elbette kimi uyaracağını, nasıl uyaracağını veya ne hakkında uyaracağını bilmiyordu. Ama şimdi çuvallamak istemiyordu. Telefon numarası elindeydi. Dev Cindy ofiste numarayı araştırabilirdi. Bunlar artık çok kolaydı. Yazılım mağazalarında bütün ülkenin telefon rehberlerinin bulunduğu CD'ler satılıyordu veya sadece www.infospace.com'dan araştırabilirdiniz. Bir nu-

mara giriyordunuz, size numaranın kime ait olduğunu ve bulunduğu adresi veriyordu. Yine ilerleme.

Dev Cindy'yi aradı.

"Ben de sizi aramak üzereydim, Bay Bolitar."

"Öyle mi?"

"Hester Crimstein hatta. Hemen sizinle konuşması gerektiğini söylüyor."

"Tamam, onu bir saniye beklet. Dev Cindy?"

"Evet?"

"Dün anlattıklarınla ilgili. İnsanların baktığından filan söz etmiştin. Eğer..."

"Acıma yok, Bay Bolitar. Hatırladınız mı?"

"Evet."

"Lütfen bir şeyi değiştirmeyin, olur mu?"

"Tamam."

"Ciddiyim."

"Hester Crimstein'ı bağla," dedi Myron. "Bu arada ben hattayken, Esperanza'nın telefon rehberleri CD'sini nereye koyduğunu biliyor musun?"

"Evet."

"Benim için bir numarayı araştırmanı istiyorum." Numarayı okudu. Dev Cindy tekrarladı. Sonra Hester Crimstein'ı bağladı.

"Neredesin sen?" diye bağırdı Avukat.

"Sana ne?"

Hester hiç memnun olmamıştı. "Lanet olsun, Myron, çocuk gibi davranmayı bırak. Neredesin?"

"Seni ilgilendirmez."

"Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Ne istiyorsun, Hester?"

"Cep telefonundan konuşuyorsun, değil mi?"

"Doğru."

"O halde hattın güvenli olup olmadığını bilmiyoruz," dedi Hester. "Hemen buluşmamız gerek. Ofisimde olacağım."

"Yapamam."

"Bak, Esperanza'ya yardım etmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Bunun cevabını zaten biliyorsun."

"O halde hemen buraya gel," dedi Hester. "Bir sorunumuz var ve senin yardım edebileceğini sanıyorum."

"Ne tür bir sorun?"

"Telefonda olmaz. Seni bekleyeceğim."

"Biraz zaman alacak," dedi Myron.

Sessizlik.

"Neden biraz zaman alacak, Myron?"

"Öyle işte."

"Neredeyse öğle oldu," dedi Hester. "Ne zaman gelebilirsin?"

"En erken saat altıda."

"Bu çok geç."

"Üzgünüm."

Hester iç çekti. "Myron, hemen buraya gel. Esperanza seni görmek istiyor."

Myron'ın içi burkuldu. "Onun hapiste olduğunu sanı-

yordum."

"Az önce serbest bıraktırdım. Çok gizli. Hemen buraya gel, Myron. Hemen!"

Myron ve Win, Hamlet Motel'in otoparkında duruyorlardı.

"Bundan ne çıkarıyorsun?" diye sordu Win.

"Hiç hoşlanmadım," dedi Myron.

"Niye ki?"

"Hester Crimstein neden aniden beni bu kadar görmek istedi? Geri döndüğümden beri benden kurtulmaya çalışıyordu. Şimdiyse bir sorunun cevabı mı oluyorum?"

"Tuhaf," dedi Win, başıyla onaylayarak.

"Sadece bu da değil; Esperanza'nın böyle gizlice salıverilmesinden de hoşlanmadım."

"Olmayacak bir şey değil."

"Elbette. Ama olduysa, beni neden Esperanza aramadı? Neden onun yerine Hester arıyor?"

"Doğru."

Myron bunu düşündü. "Sence o da bu işin içinde mi?"

"Nasıl olduğunu bilemiyorum," dedi Win. "Ancak, Bonnie Haid'le konuşmuş olabilir."

"Eee?"

"Dolayısıyla bizim Wilston'da olduğumuzu anlamış olabilir."

"Şimdi de hemen geri dönmemizi istiyor," dedi Myron.

"Evet."

"Yani bizi Wilston'dan uzaklaştırmaya çalışıyor."

"Bu bir olasılık," dedi Win.

"Ne bulacağımızdan korkuyor acaba?"

Win omuz silkti. "O, Esperanza'nın avukatı."

"Yani Esperanza'ya zarar verecek bir şey."

"Mantıklı," dedi Win.

Seksenli yaşlarda bir çift motel odalarından birinden çıktılar. Yaşlı adam kolunu kadının omzuna atmıştı. İkisi de az önce seks yapmış gibi görünüyorlardı. Öğlende. Ne güzel. Myron ve Win sessizce onları izlediler.

"Son defasında çok zorladım," dedi Myron.

Win cevap vermedi.

"Beni uyarmıştın. Bana gözümü ödülden ayırdığımı söylemiştin. Ama seni dinlememiştim."

Win yine bir şey söylemedi.

"Şimdi de aynı şeyi mi yapıyorum?"

"Bir şeyleri bırakmakta iyi değilsin," dedi Win.

"Bu bir cevap değil."

Win kaşlarını çattı. "Ben dağdaki bilge değilim," dedi. "Bütün cevapları bilemem."

"Ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

Güneş çok parlak olmasa da Win gözlerini kıstı. "Son defasında gözünü hedefinden ayırdın," dedi. "Bu kez hedefinin ne olduğunu biliyor musun?"

Myron bunu düşündü. "Esperanza'yı kurtarmak," dedi. "Gerçeği bulmak."

Win gülümsedi. "Ya bu ikisi birbiriyle çelişiyorsa?"

"O zaman gerçeği gömerim."

Win başıyla onayladı. "İşte şimdi hedefi gayet iyi görüyorsun."

"Hemen bırakmalı mıyım?" diye sordu Myron.

Win ona baktı. "Bir sorun daha var."

"Nedir?"

"Lucy Mayor."

"Onu aktif bir şekilde aramıyorum ki. Onu bulmayı isterdim ama bulabileceğimi sanmıyorum."

"Yine de," dedi Win, "bütün bunlarla kişisel bağlantın o."

Myron başını iki yana salladı.

"CD sana geldi, Myron. Bundan kaçamazsın. Kişiliğin değil. Sen ve kayıp kız bir şekilde birbirinizle bağlantılısınız."

Sessizlik.

Myron, Dev Cindy'nin kendisine verdiği adresi ve ismi kontrol etti. Telefon, 12 Claremont Yolu adresinde Barbara Cromwell adında birine kayıtlıydı. Bu isim tanıdık gelmiyordu. "Sokağın ucunda bir kiralık araba acentesi var," dedi Myron. "Sen geri dön. Hester Crimstein'la konuş. Bakalım neler öğrenebileceksin."

"Ya sen?"

"Ben şu Barbara Cromwell'i kontrol edeceğim."

"Bir plan gibi görünüyor," dedi Win.

"İyi bir plan gibi mi?"

"Öyle demedim."

34. BÖLÜM

Massachusetts –tıpkı Myron'ın doğup büyüdüğü New Jersey gibi– çabucak büyük bir şehirden bir kasabaya veya köye dönüşebilirdi. Burada da durum aynıydı. 12 Claremont Yolu –bütün yolda sadece üç bina olmasına rağmen sayının on ikiye nasıl ulaşabildiğini Myron anlamamıştı– eski bir çiftlik eviydi. En azından eski görünüyordu. Bir zamanlarda koyu kırmızı olan rengi, zorlukla görünen pastel bir renge dönüşmüştü. Binanın üst tarafı, kemik erimesine maruz kalmış gibi kıvrılmıştı. Ön çatı ortadan ayrılmış, sağ tarafı felç geçirmiş gibi sağa yatmıştı. Gevşek tahtalar, büyük çatlaklar vardı ve çimenler neredeyse bel hizasına yükselmişti.

Barbara Cromwell'in evinin önünde durarak nasıl yaklaşacağını düşündü. Tekrar arama tuşuna bastı ve Dev Cindy telefona cevap verdi.

"Henüz bir şey bulamadın mı?"

"Pek bir şey yok, Bay Bolitar. Barbara Cromwell otuz bir yaşında. Dört yıl önce Lawrence Cromwell adında birinden boşanmış."

"Çocukları var mı?"

"Şimdilik sadece bu kadarını öğrenebildim, Bay Bolitar. Çok üzgünüm."

Myron teşekkür etti ve denemeye devam etmesini söyledi. Tekrar eve baktı. Göğsünde hafif ama sürekli bir ritim hissediyordu. Otuz bir yaşında. Elini cebine attı ve Lucy Mayor'ın eski bilgisayar görüntüsünü çıkarıp baktı. Hâlâ hayatta olsa, Lucy şimdi kaç yaşında olurdu? Yirmi dokuz, belki otuz. Yaş yakındı ama kimin umurundaydı ki? Bu düşünceyi kafasından atmaya çalıştı ama kolay olmadı.

Şimdi ne yapacaktı?

Motoru susturdu. Üst kattaki pencerelerden birinin perdesi kıpırdadı. Fark edilmişti. Artık seçeneği yoktu. Kapıyı açarak araba yolundan yürüdü. Bir zamanlar asfalt döşeliydi ama şimdi çimenler birkaç yeri dışında asfaltın büyük bölümünü ele geçirmişti. Yan bahçede ip merdiveni olan şu plastik Fisher-Price ağaç evlerinden vardı; oyun setinin sarı, kırmızı ve mavi renkleri, kurumuş çimenlerin arasında siyah kadife üzerindeki mücevherler gibi parlıyordu. Kapıya ulaştı. Zil olmadığı için kapıyı vurarak bekledi.

Evin içinden gelen sesleri, birinin koştuğunu, birinin fısıldadığını duydu. Bir çocuk, "Anne!" diye seslendi. Biri onu susturdu.

Myron ayak seslerini ve ardından bir kadın sesi duydu. "Evet?"

"Bayan Cromwell?"

"Ne istiyorsunuz?"

"Bayan Cromwell, adım Myron Bolitar. Sizinle biraz konuşmak istiyorum."

"Bir şey almak istemiyorum."

"Hayır, Hanımefendi, ben bir şey satmıyorum..."

"Yardım veya bağış isteklerine de cevap vermiyorum. Bağış istiyorsanız bunu postayla yapmalısınız."

"Geliş nedenim bunların hiçbiri değil."

Kısa bir sessizlik.

"O halde ne istiyorsunuz?"

"Bayan Cromwell..." –Myron şimdi en güven verici ses tonuyla konuşuyordu– "...lütfen kapıyı açar mısınız?"

"Polisi arıyorum."

"Hayır, hayır, lütfen, sadece bir saniye."

"Ne istiyorsunuz?"

"Size Clu Haid'le ilgili birkaç soru sormak istiyorum."

Uzun bir duraksama oldu. Küçük çocuk yine konuşmaya başladı. Kadın onu susturdu. "O isimde birini tanımıyorum."

"Lütfen kapıyı açın, Bayan Cromwell. Konuşmamız gerek."

"Bakın, Bayım. Buradaki bütün polislerle dostum. Tek kelime edersem, mülke izinsiz girmek suçundan sizi tutuklarlar."

"Endişelerinizi anlıyorum," dedi Myron. "Telefonda konuşmamıza ne dersiniz?"

"Gidin buradan."

Küçük çocuk ağlamaya başladı.

"Gidin," diye tekrarladı kadın. "Yoksa polis çağırırım."

Ağlamalar arttı.

"Peki," dedi Myron. "Gidiyorum." Sonra, denemeye karar vererek bağırdı. "Lucy Mayor adı size tanıdık geliyor mu?"

Tek cevap çocuğun ağlamasıydı.

Myron bir iç çekti ve arabaya doğru yürümeye başladı. Şimdi ne olacaktı? Kadını görememişti. Belki eve bakınabilir, bir pencereden içeriyi görmeye çalışabilirdi. Ah, bu harika bir fikirdi. Röntgencilikten tutuklanırdı. Daha da kötüsü, küçük çocuğu korkutabilirdi. Kadın da hiç şüphesiz polis çağırırdı...

Bir dakika.

Barbara Cromwell, kasabadaki polislerle dost olduğunu söylemişti. Ama Myron da öyleydi. Bir açıdan. Wilston, Clu' nun küçük ligde oynarken sarhoş araba kullanmaktan ilk kez tutuklandığı yerdi. Myron, iki polisin yardımıyla onu kurtarmıştı. İsimleri hatırlamaya çalıştı. Uzun sürmedi. Tutuklamayı yapan polisin adı Kobler'dı. Myron adamın ilk adını hatırlamıyordu. Şerif de Ron Lemmon adında biriydi. Lemmon o zamanlar elli yaşlarındaydı. Emekli olmuş olabilirdi. Ama çok büyük olasılıkla, ikisinden biri hâlâ teşkilatta olmalıydı. Şu esrarengiz Barbara Cromwell hakkında bir şeyler biliyor olmalılardı.

Denemeye değerdi.

35. BÖLÜM

Wilston polis merkezinin küçücük bir bina olması beklenebilirdi ama öyle değildi. Eski ve koyu renk tuğladan yapılmış yüksek, kale benzeri bir binanın bodrum katındaydı. Basamaklarda şu eski bomba sığınağı tabelalarından biri vardı; çember içinde parlak görünen siyah ve sarı üçgenler. Görüntü, Burnet Hill İlkokulu'nun anılarını ve bombardıman tatbikatlarını hatırlatmıştı; çocuklara bir koridorda çömelmenin olası bir Sovyet nükleer saldırısına karşı iyi bir savunma olduğunun öğretildiği heyecan verici bir çalışmaydı.

Myron daha önce polis merkezine hiç girmemişti. Clu'nun kazasından sonra iki polisle 9 Numaralı Karayolu'ndaki bir lokantanın arka masalarından birinde buluşmuştu. Bütün olay on dakikadan kısa sürmüştü. Kimse Clu'nun umut verici kariyerini mahvetmek istememişti. Dolarlar elden ele geçmişti; bir kısmı tutuklamayı yapan polise, gerisi şerife gitmişti. Gülerek, "Bağış" demişlerdi. Herkes gülümsemişti.

Myron içeri girdiğinde, resepsiyondaki memur başını kaldırıp ona baktı. Otuz yaşlarındaydı ve birçok polis gibi,

zamanının çoğunu bir donut dükkanı yerine spor salonunda geçiriyordu. İsim etiketinde "Hobert" yazıyordu. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Şerif Lemmon hâlâ burada mı çalışıyor?"

"Hayır, üzgünüm. Ron... şey, bir yıl kadar önce öldü. Ondan iki yıl önce de emekli olmuştu."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Evet, kanser... onu aç bir sıçan gibi kemirdi." Hobart, *elden ne gelir* anlamında omuz silkti.

"Ya Kobler adında biri? Sanırım on yıl kadar önce şerif yardımcısıydı."

Hobert'ın sesi aniden gerginleşti. "Eddie artık teşkilatta değil."

"Hâlâ yakınlarda mı oturuyor?"

"Hayır. Sanırım Wyoming'de yaşıyor. Adınızı sorabilir miyim, Bayım?"

"Myron Bolitar."

"Adınız tanıdık geliyor."

"Eskiden basketbol oynardım."

"Hayır, o değil. Basketboldan nefret ederim." Adam bir an düşündü ve başını iki yana salladı. "İki eski polisi neden soruyorsunuz?"

"Eski dostlar sayılırlar."

Hobert şüpheci gözlerle baktı.

"Onlara bir müşterimin görüştüğü biriyle ilgili bazı sorular sormak istiyordum."

"Bir müşteri mi?"

Myron çaresiz bir köpek yavrusu gibi gülümsedi. Bunu genellikle yaşlı hanımlar üzerinde kullanırdı ama hey, şimdi de bir zararı yoktu. "Ben bir spor menajeriyim. İşim sporcularla ilgilenmek ve... sömürülmediklerinden emin olmak. Söz konusu müşterim kasabada yaşayan bir hanımla ilgileniyor. Kadının para avcısı filan olmadığından emin olmak istiyorum."

İki kelime: *Gerçekten zayıf.*

"Adı ne?" diye sordu Hobert.

"Barbara Cromwell."

Memur gözlerini kırpıştırdı. "Bu bir şaka mı?"

"Yoo."

"Sporcularınızdan biri Barbara Cromwell'le mi ilgileniyor?"

Myron biraz geri adım atmaya çalıştı. "İsmi yanlış almış olabilirim," dedi.

"Sanırım öyle olmuş."

"Neden?"

"Daha önce Ron Lemmon'dan söz etmiştiniz. Eski şerif."

"Evet."

"Barbara Cromwell onun kızıdır."

Myron bir an için olduğu yerde kalakaldı. Bir vantilatörün uğultusu duyuluyordu. Bir telefon çaldı. "Bir saniye lütfen," dedi Hobert ve telefona cevap verdi. Myron konuşulanları duymadı. Biri anı dondurmuştu. Biri onu karanlık bir çukurun üzerine doğru tutmuş, Myron'a hiçliğe bakması için

bolca zaman tanımış, sonra da aniden çukurun içine bırakıvermişti. Myron şimdi ellerini savurarak, vücudu savrularak, bir an önce dibe çarpmayı neredeyse isteyerek karanlığa düşüyordu.

36. BÖLÜM

Myron sendeleyerek dışarı çıktı. Kasaba meydanında biraz yürüdü. Bir Meksika lokantasında yiyecek bir şeyler aldı. Yiyeceğin tadını bile hissetmeden yuttu. Win onu aradı.

"Haklıymışız," dedi Win. "Hester Crimstein sadece dikkatimizi dağıtmaya çalışıyormuş."

"Bunu itiraf mı etti?"

"Hayır. Hiçbir açıklama yapmıyor. Sadece seninle ve sadece yüz yüze konuşmak istediğini söylüyor. Bana senin yerini söyletmeye çalıştı."

Bu hiç şaşırtıcı değildi.

"Benim..." –Win duraksadı– "...onu sorgulamamı ister misin?"

"Lütfen hayır," dedi Myron. "Etik bir yana, buna artık pek gerek olduğunu da sanmıyorum."

"Öyle mi?"

"Sawyer Wells, Rockwell'de bir uyuşturucu danışmanı olduğunu söylemişti."

"Bunu hatırlıyorum."

"Billy Lee Palms, Rockwell'de terapi görmüştü. Ben evini ziyaret ettiğimde bunu annesi söylemişti."

"Hımm," dedi Win. "Ne güzel tesadüf."

"Tesadüf filan değil," dedi Myron. "Her şeyi açıklıyor."

Win'le konuşmayı bitirdikten sonra, Wilston'ın ana caddesinde yedi-sekiz tur attı. Dükkâncılar ona gülümsüyordu. O da gülümseyerek karşılık veriyordu. Yanından geçen çok çeşitli insanlara başıyla selam veriyordu. Kasaba altmışlara sıkışıp kalmış, insanların sakallarını uzattığı, herkesin bir açık hava konserindeymiş gibi göründüğü bir yerdi. Buradan hoşlanmıştı. Hem de çok.

Annesini ve babasını düşündü. Yaşlandıklarını düşündü ve bunu neden kabullenemediğini merak etti. Babasının göğüs ağrılarının kısmen kendi hatası olduğunu, ortadan kayboluşunun buna en azından dolaylı olarak katkıda bulunduğunu düşündü. Sophie ve Gary Mayor'la aynı şeyi yaşamış olsalar, kendisi de on yedi yaşındayken geride hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuş olsa, ailesinin nelere katlanmak zorunda kalacaklarını düşündü. Jessica'yı ve onun için savaşacağını söyleyişini düşündü. Brenda'yı ve onunla ilgili yaptıklarını düşündü. Terese'yi, önceki geceyi ve –eğer varsa– taşıyabileceği anlamı düşündü. Win'i, Esperanza'yı ve arkadaşlarının yaptığı fedakârlıkları düşündü.

Uzun bir süre, Clu'nun cinayetini veya Billy Lee'nin ölümünü aklına bile getirmedi. Lucy Mayor'ı, ortadan kay-

boluşunu veya kendisinin olayla bağlantısını düşünmedi. Ama sadece bu kadardı. Sonunda birkaç telefon araması yaptı, bir şeyleri araştırdı ve şüpheleri doğrulandı.

Cevaplar asla "Buldum!" şeklinde gelmezdi. Genellikle onlara karanlığın içinde toslardınız. Gece karanlık bir odada onlara takılır, görünmeyen şeylerin üzerinden tökezler, sendeleyerek ilerler, baldırlarınızı incitir, yere düşüp kalkar, duvarlara dokunarak ilerlerken elinizin mucizevi bir şekilde ışık düğmesini bulmasını beklerdiniz. Sonra –bu moral bozucu ama ne yazık ki tutarlı analojiyi sürdürmek adına– ışık düğmesini bulduğunuzda, açtığınızda ve odayı ışığa boğduğunuzda, bazen oda tam hayal ettiğiniz gibi olurdu. Bazen de, şimdi olduğu gibi, sonsuza dek karanlıkta tökezlemenizin daha iyi olup olmayacağını merak ederdiniz.

Win elbette Myron'ın analojiyi sınırladığını söylerdi. Başka seçenekler olduğuna dikkat çekerdi. Odadan çıkabilirdiniz. Gözlerinizin karanlığa alışmasını bekleyebilirdiniz. Hiçbir şeyi tamamen net bir şekilde göremeseniz bile bu sorun olmazdı. Hatta ışığı tekrar söndürebilirdiniz. Horace ve Brenda Slaughter'ın durumunda, Win haklı çıkardı. Clu Haid'in durumunda Myron pek emin değildi.

Işık düğmesini bulmuştu. Işığı yakmıştı. Ama analoji orada kalmıştı; çünkü daha en başından aptalcaydı. Odadaki her şey hâlâ bulanıktı; bir duş perdesinin arkasından bakıyormuş gibi. Işıkları ve gölgeleri görebiliyordu. Biçimleri seçebiliyordu. Ama gerçekten neler olduğunu bilebilmek için perdeyi kenara çekmek zorundaydı.

Hâlâ geri çekilebilir, geri kalanını perdenin halletmesine izin verebilir veya ışığı söndürebilirdi. Ama karanlıkla ve Win'in seçenekleriyle ilgili sorun da buydu. Karanlıkta çürüğün yayılışını izleyemezdiniz. Hiç durmadan her şeyi yemeye, tüketmeye devam eder, hatta köşede büzüşmüş adamı bile yok ederdi; siz bu arada lanet olasıca ışık düğmesinden uzak durmaya çalışırdınız.

Myron arabasına bindi. Claremont Yolu'ndaki çiftlik evine geri döndü. Kapıyı vurdu ve Barbara Cromwell yine ona çekip gitmesini söyledi. "Clu Haid'in buraya neden geldiğini biliyorum," dedi Myron. Konuşmaya devam etti ve sonunda kadın onu içeri aldı.

Myron oradan çıktıktan sonra Win'i tekrar aradı. Uzun bir süre konuştular. Önce Clu Haid'in cinayetinden. Sonra Myron'ın babasından. Yararı oldu. Ama pek fazla değil. Terese'yi arayarak ona bildiklerini anlattı. Terese kaynaklarını kullanarak bazı şeyleri kontrol edeceğini söyledi.

"Demek Win haklıymış," dedi Terese. "Kişisel bir bağlantın var."

"Evet."

"Ben her gün kendimi suçluyorum," dedi Terese. "İnsan alışıyor."

Myron yine daha fazlasını sormak istedi ama yine şimdi sırası olmadığını biliyordu.

Myron cep telefonundan iki arama daha yaptı. İlk olarak Hester Crimstein'ın hukuk bürosunu aradı.

"Neredesin sen?" diye çıkıştı Hester.

"Sanırım Bonnie Haid'le bağlantıdasın," dedi Myron.

Duraksama. "Ah, Tanrım, Myron, sen ne yaptın?"

"Sana her şeyi anlatmıyorlar, Hester. Aslını istersen, Esperanza'nın sana bir şey anlattığından bile şüpheliyim."

"Neredesin sen, lanet olasıca?"

"Üç saate kadar ofisinde olacağım. Bonnie'yi de çağır."

Son olarak Sophie Mayor'ı aradı. Sophie cevap verdiğinde, Myron sadece iki kelime söyledi: "Lucy'yi buldum."

37. BÖLÜM

Myron arabayı Win gibi kullanmayı denedi ama bu konuda pek yetenekli değildi. Hız yapıyordu ama 95 Numaralı Karayolu'nda yol çalışmasına denk geldi. 95 Numaralı Karayolu'nda hep yol çalışmasına denk gelirdiniz zaten. Bu bir Connecticut eyalet kanunudur. Radyo dinledi. Telefon aramaları yaptı. Korktuğunu hissetti.

Hester Crimstein, çok büyük bir New York hukuk bürosunun büyük ortağıydı. Çekici resepsiyon görevlisinin Myron'ı beklediği belliydi. Kadın onu maun duvar kâğıdı döşenmiş gibi görünen bir koridordan geçirerek bir toplantı salonuna götürdü. Yirmi kişinin oturabileceği kadar büyük bir dikdörtgen masa vardı; sandalyelerin hepsinin önünde kalemler ve bloknotlar duruyordu. Hiç şüphesiz, hiçbir şeyden haberi olmayan bir müşteriye şişirilmiş fiyatlarla fatura edilebilirdi. Hester Crimstein, Bonnie Haid'in yanında oturuyordu. İkisi de pencereye sırtlarını dönmüşlerdi. Myron içeri girince yerlerinden kalktılar.

"Rahatsız olmayın," dedi Myron.

İki kadın da durdular.

"Neler oluyor?" diye sordu Hester.

Myron ona aldırmadan Bonnie'ye baktı. "Neredeyse bana söylüyordun, değil mi, Bonnie? İlk kez geri döndüğümde. Clu'ya yardım etmekle ona kötülük mü ettiğimizi düşündüğünü söylemiştin. Onu korumamızın sonunda ölümüne yol açıp açmadığını merak etmiştin. Sana yanıldığını söylemiştim. Burada suçlanacak tek kişi, onu vuran kişi olabilirdi. Ama her şeyi bilmiyordum, değil mi?"

"Sen neden söz ediyorsun?" dedi Hester.

"Sana bir hikâye anlatacağım," dedi Myron.

"Ne?"

"Sadece dinle, Hester. Kendini nasıl bir şeyin içine soktuğunu anlayabilirsin."

Hester ağzını kapadı. Bonnie de sessizdi.

"On iki yıl önce," dedi Myron, "Clu Haid ve Billy Lee Palms, New Englands Bisons adında bir takımda küçük lig oyuncusuydular. İkisi de genç ve sporcuların genellikle olduğu gibi umursamazdılar. Dünya onlarındı ve istediklerini yapabilirlerdi; peri masalını bilirsin. Detaylara girerek sana hakaret etmeyeceğim."

İki kadın da arkalarına yaslandılar. Myron karşılarına oturup devam etti.

"Clu Haid bir gün sarhoş halde direksiyona geçti; eh, muhtemelen daha önce de bunu yapmıştı ama bu kez arabayı bir ağaca sürdü. Bonnie..." –çenesiyle Bonnie'yi işaret etti– "...kazada yaralandı. Beyin sarsıntısı geçirerek günler bo-

yunca hastanede kaldı. Clu yaralanmamıştı. Billy Lee'nin bir parmağı kırılmıştı. Bu olduğunda Clu paniğe kapıldı. Sarhoş araba kullanmak genç bir sporcuyu mahvedebilirdi. Üstelik ona çok kazançlı reklam anlaşmaları kazandırmıştım. Birkaç ay içinde büyük ligde yükselecekti. Dolayısıyla, birçok sporcunun yaptığını yaptı. Başını dertten kurtaracak birini buldu. Bir menajer. Ben. Hemen oraya koştum. Tutuklamayı yapan polis memuru Eddie Kobler ve kasaba şerifi Ron Lemmon'la tanıştım."

"Bunların hiçbirini anlamıyorum," dedi Hester Crimstein.

"Biraz zaman verirsen anlayacaksın," dedi Myron. "Memurlarla bir anlaşma yaptık. Bu, büyük sporcuların sık sık başına gelir. Böyle pislikler halının altına süpürülür. Clu'nun iyi bir çocuk olduğu konusunda hepimiz hemfikirdik. Bu küçük olay yüzünden hayatını mahvetmemize gerek yoktu. Sonuçta kurbanı olmayan bir suçtu; incinen tek kişi, Clu'nun kendi karısıydı. Para elden ele geçti ve bir anlaşmaya varıldı. Clu sarhoş değildi. Başka bir arabaya çarpmamak için direksiyonu kırmıştı. Kazanın nedeni buydu. Billy Lee Palms ve Bonnie buna yemin ettiler. Olay unutuldu."

Hester hoşnutsuz ama meraklı bir tavırla kaşlarını çatmıştı. Bonnie'nin yüzü hızla sararıyordu.

"Aradan on iki yıl geçti," dedi Myron. "Ama olay, şu mumya lanetleri gibi. Sarhoş sürücü Clu öldürüldü. En iyi arkadaşı ve yolcu Billy Lee Palms öldürüldü; ben buna cinayet demeyeceğim, çünkü tetiği çeken kişi hayatımı kurtardı.

Satın aldığım şerif prostat kanserinden öldü. Bunda tuhaf bir şey yok elbette. Diğer memur Eddie Kobler'a gelince; geçen yıl büyük bir uyuşturucu soruşturmasında rüşvet alırken yakalandı. Tutuklandı ve suçunu itiraf ederek ceza indirimi aldı. Karısı onu terk etti. Çocukları onunla konuşmuyor. Wyoming'deki bir kuytuda tek başına yaşıyor."

"Sen şu Kobler'ı nereden biliyorsun?" diye sordu Hester Crimstein.

"Hobert adında bir polis memuru bana her şeyi anlattı. Muhabir bir arkadaşım da doğruladı."

"Hâlâ ne ilgisi olduğunu anlayamadım," dedi Hester.

"Esperanza sana her şeyi anlatmadığı için," dedi Myron. "Ben de sana neler anlattığını merak ediyordum. Muhtemelen fazla bir şey değil. Muhtemelen sadece bütün bunların dışında kalmam için ısrar etti, değil mi?"

Hester ona mahkeme salonu gözleriyle baktı. "Yani Esperanza'nın bütün bunlarla bir ilgisi olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır."

"Burada suç işleyen sensin, Myron. İki polis memuruna rüşvet vermişsin."

"Zaten mesele de bu," dedi Myron.

"Neden söz ediyorsun sen?"

"O gece bile, bütün bu olayla ilgili bir şey bana tuhaf görünmüştü. Üçü birlikte arabadaydılar. Neden? Bonnie, Billy Lee Palms'la pek yakın değildi. Tamam, Clu'yla birlikteydi; Bill Lee Palms, Clu'nun en yakın arkadaşıydı; belki

de hep birlikte buluşmuşlardı filan. Ama neden gecenin o kadar geç saatinde üçü de aynı arabadaydı?"

Hester Crimstein hâlâ avukattı. "Yani içlerinden birinin arabada olmadığını mı söylüyorsun?"

"Hayır. Arabada üç değil, dört kişi olduğunu söylüyorum."

"Ne?"

İkisi de dönüp Bonnie'ye baktılar. Bonnie başını eğdi.

"Dördüncü kim?" diye sordu Hester.

"Bonnie ve Clu bir çiftti." Myron, Bonnie'nin gözlerine bakmaya çalıştı ama Bonnie başını kaldırmıyordu. "Diğer çift, Billy Lee Palms ve Lucy Mayor'dı."

Hester Crimstein kafasına tahtayla vurulmuş gibi kala-kaldı. "Lucy Mayor mı?" diye tekrarladı. "Şu Mayor'ların kaybolan kızı mı?"

"Evet."

"Ulu Tanrım!"

Myron bakışlarını Bonnie'den ayırmıyordu. Sonunda Bonnie başını kaldırdı. "Doğru, değil mi?"

"O konuşmuyor," dedi Hester Crimstein.

"Evet," dedi Bonnie. "Doğru."

"Ama ona ne olduğunu asla öğrenemedin, değil mi?"

Bonnie tereddüt etti. "O zaman değil, hayır."

"Clu sana ne anlattı?"

"Senin onu da satın aldığını," dedi Bonnie. "Polis gibi. Sessiz kalması için ona para ödediğini."

Myron başıyla onayladı. Bu mantıklıydı. "Anlamadığım

bir şey var. Birkaç yıl önce Lucy Mayor'ın olayı bütün basında konuşuldu. Gazetedeki resmi görmüş olmalısın."

"Gördüm."

"Aklına bir şey gelmedi mi?"

"Hayır. Hatırlamalısın. Ben onu sadece bir kez görmüştüm. Billy Lee'yi bilirsin. Her gece başka biriyle çıkardı. Clu ve ben de önde oturuyorduk. Saçlarının rengi farklıydı. O zamanlar sarışındı. Bu yüzden anlamadım."

"Clu da anlamadı."

"Doğru."

"Ama sonunda gerçeği öğrendin."

"Sonunda," dedi Bonnie.

"Vay canına," dedi Hester Crimstein. "Bunlardan hiçbir şey anlamadım. Eski bir trafik kazasının Clu'nun öldürülmesiyle ne ilgisi var?"

"Çok ilgisi var," dedi Myron.

"Açıklasan iyi olur, Myron. Bu arada, neden suç Esperanza'ya kaldı?"

"Bu bir hataydı."

"Ne?"

"Suçlamaya çalıştıkları kişi Esperanza değildi," dedi Myron. "Bendim."

38. BÖLÜM

Yankee Stadyumu gecenin içinde çömelmiş, kendi ışıklarından kaçmaya çalışır gibi görünüyordu. Myron, yöneticilerin ve oyuncuların kullandığı 14 Numaralı Otopark'a park etti. Orada sadece üç araba daha vardı. Basın girişindeki güvenlik görevlisi kendisini beklediklerini, Mayor'ların sahada onunla buluşacağını söyledi. Myron alt sıradan ilerledi ve yedek kulübesine yakın bir yerde duvarın üzerinden atladı. Stadyum ışıkları yanıyordu ama orada kimse yoktu. Sahada tek başına durarak derin bir nefes aldı. Bronx'ta bile hiçbir şey bir beyzbol elması gibi kokmazdı. Dönüp tribünlere baktı ve alt locaları tarayarak yıllar önce kardeşiyle birlikte oturduğu koltukları buldu. Hâlâ hatırlayabiliyor olması ne kadar tuhaftı. Atıcı noktasına doğru yürürken çimenler hafifçe hışırdıyordu. Lastiğin üzerine otururak beklemeye başladı. Clu'nun evi. Kendini her zaman huzurlu hissettiği tek yer.

Onu buraya gömmeliydiler, diye düşündü Myron. *Bir atıcı minderinin altına.*

Ölülerin parçalanmış gözleri gibi boş olan binlerce koltuğa baktı; stadyumda şimdi tek bir kişi bile yoktu. Beyaz faul çizgileri şimdi çamurlanmış, neredeyse kararmıştı. Yarın maçtan önce yeni çizgiler çekeceklerdi.

İnsanlar beyzbolun hayat için bir metafor olduğunu söylerdi. Myron bunu bilmiyordu ama şimdi faul çizgisine bakarken merak ediyordu. İyi ve kötü arasındaki çizgi, bir beyzbol sahasındaki faul çizgisinden çok farklı değildi. Genellikle incecik ve belirsizdi. Zamanla rengi soluyordu. Sürekli tazelenmesi gerekiyordu. Yeterince oyuncu üzerinden geçerse bulanıklaşıyor, sonunda adil olan faul, faul olan adil oluyordu; diğer bir deyişle, iyi ve kötü birbirinden ayrılmaz hale geliyordu.

Jared Mayor'ın sesi dinginliği bozdu. "Ablamı bulduğunu söylemişsin."

Myron yedek kulübesine doğru baktı. "Yalan söyledim," dedi.

Jared beton basamakları tırmandı. Sophie arkasındaydı. Myron ayağa kalktı. Jared bir şey daha söyleyecek oldu ama annesi kolunu tutarak onu susturdu. Atıcıyla konuşmaya gelen koçlar gibi yürümeye devam ettiler.

"Ablan öldü," dedi Myron. "Ama bunu ikiniz de biliyorsunuz zaten."

Yürümeye devam ettiler.

"Sarhoş birinin yaptığı bir trafik kazasında öldü," diye devam etti. "Darbe anında."

"Belki," dedi Sophie.

Myron şaşkın gözlerle baktı. "Belki mi?"

"Belki darbe anında, belki de değil," diye devam etti Sophie. "Clu Haid ve Billy Lee Palms doktor değillerdi. Aptal ve sarhoş serserilerdi. Lucy yaralanmış olabilirdi. Yaşıyor da olabilirdi. Bir doktor onu kurtarabilirdi."

Myron başıyla onayladı. "Sanırım bu bir olasılık."

"Devam et," dedi Sophie. "Söyleyeceklerini duymak istiyorum."

"Kızının durumu ne olursa olsun, Clu ve Billy Lee onun öldüğüne inanmışlardı. Clu dehşete kapılmıştı. Sarhoş araba kullanma suçlaması yeterince ciddiydi ama bu açıkça cinayetti. Ne kadar sağlam atışlar yapsan da, böyle bir şeyden kaçamazdın. Billy Lee ve kendisi paniğe kapıldılar. Buradaki detayları bilmiyorum. Sawyer Wells bize anlatmadı. Sanırım cesedi sakladılar. Sessiz bir yoldu ama polis ve ambulans gelmeden önce Lucy'yi gömecek kadar zamanları vardı. Muhtemelen onu çalıların arasına gizlediler. Ortalık sakinleştikten sonra da geri dönüp onu gömdüler. Dediğim gibi, detayları bilmiyorum. Önemli olduğunu da sanmıyorum. Burada asıl önemli olan şu ki Clu ve Billy Lee, cesetten kurtuldular."

Jared, Myron'ın yüzüne yaklaştı. "Bunların hiçbirini kanıtlayamazsın."

Myron ona aldırmadan Jared'in annesine bakmaya devam etti. "Yıllar geçti. Lucy artık yoktu. Ama Clu Haid ve Billy Lee Palms'ın zihinlerinde hâlâ yaşıyordu. Belki biraz abartıya kaçıyorum. Belki onlara fazla anlayışlı davranıyorum. Ama bence o gece hayatlarının geri kalanını biçimlendirdi. Kendilerine zarar verme eğilimleri. Uyuşturucular..."

"Fazla anlayışlı davranıyorsun," dedi Sophie.

Myron bekledi.

"Vicdanları olduğunu sanma sakın," diye devam etti Sophie. "İkisi de değersiz pisliklerdi."

"Belki haklısın. Onları anlamaya çalışmamalıyım. Sanırım önemi de yok. Clu ve Billy Lee kendi cehennemlerini yaratmış olabilirler ama ailenin yaşadığı acıyla boy ölçüşemez bile. Bana gerçeği bilmemenin korkunç işkencesinden söz etmiştin; nasıl her gün seninle birlikte yaşadığından. Lucy ölüp öyle gömülmüşken, işkence de devam ediyordu."

Sophie başını hâlâ dik tutuyordu. Gözünü bile kırpmamıştı.

"Kızımızın yazgısını sonunda nasıl öğrendiğimizi biliyor musun?"

"Sawyer Wells'den," dedi Myron. "Wells Kuralları, Kural Sekiz: 'Bir arkadaşına kendinle ilgili bir şeyi itiraf et; korkunç, asla kimsenin bilmesini istemeyeceğin bir şeyi. Kendini daha iyi hissedersin. Hâlâ sevgiyi hak ettiğini anlarsın.' Sawyer, Rockwell'de bir uyuşturucu danışmanıydı. Billy Lee oradaki hastalardan biriydi. Sanırım bir kriz anında onu yakaladı. Muhtemelen sayıklıyordu. Terapistinin söylediğini yaptı. Sekiz numaralı kural. Hayal edebileceği en kötü şeyi itiraf etti; hayatının geri kalanını biçimlendiren anı. Sawyer, Rockwell'den çıkıp ilgi odağı haline gelmesini sağlayacak olan fırsatı gördü. Zengin Mayor ailesi, Mayor Yazılım'ın sahipleri. Sana ve kocana geldi. Duyduklarını anlattı."

"Bunların hiçbirini kanıtlayamazsın!" diye tekrarladı Jared.

Sophie yine bir eliyle onu susturdu. "Devam et, Myron," dedi. "Sonra neler oldu?"

"Bu yeni bilgiyle, kızınızın cesedini buldunuz. Bunu özel detektiflere mi yaptırdınız, yoksa yetkilileri susturmak için paranızı ve nüfuzunuzu mu kullandınız, bilmiyorum. Sizin pozisyonunuzdaki birileri için zor olmazdı."

"Anlıyorum," dedi Sophie. "Ama bütün bunlar doğruysa, neden sessiz kalmak isteyeyim ki? Neden Clu'nun ve Billy Lee'nin cezalandırılmasını sağlamayayım; hatta senin?"

"Çünkü yapamazdın," dedi Myron.

"Nedenmiş?"

"Ceset on iki yıl önce gömülmüştü. Kanıt yoktu. Araba uzun zaman önce hurda olmuştu; orada da kanıt yoktu. Polis raporunda Clu'nun sarhoş olmadığı yazılıydı. Dolayısıyla elinde olan tek şey, kriz sırasında sayıklayan bir uyuşturucu bağımlısının itiraflarından

ibaretti. Billy Lee'nin, Sawyer Wells'e yaptığı itiraf, muhtemelen bastırılacaktı. Öyle olmasa bile, ne yararı vardı? Polise yapacağı tanıklık sadece kulaktan dolmaydı, çünkü olay olduğunda orada bile değildi. Bütün bunların farkındaydınız, değil mi?"

Sophie bir şey söylemedi.

"Bu da adaletin sizin ellerinize kaldığı anlamına geliyordu, Sophie. Sen ve Gary, kızınızın intikamını alacaktınız." Myron duraksadı ve önce Jared'e, sonra tekrar Sophie'ye baktı. "Bana bir boşluktan söz etmiştin. Onu umutla doldurmaya karar verdiğini söylemiştin."

Sophie başıyla onayladı. "Söyledim."

"Umut kaybolduğunda –kızınızın cesedinin bulunması bütün umudunuzu yok ettiğinde– sen ve kocan hâlâ o boşluğu doldurmak zorundaydınız."

"Evet."

"Bu yüzden de intikamla doldurdunuz."

Sophie bakışlarını Myron'ın gözlerine dikti. "Bizi mi suçluyorsun, Myron?"

Myron bir şey söylemedi.

"Ahlaksız şerif kanserden ölüyordu," dedi Sophie. "Onunla ilgili yapılacak bir şey yoktu. Diğer memur, arkadaşın, Win'in de söylediği gibi, para nüfuzdur. FBI bizim adımıza ona tuzak kurdu. Yemi yuttu. Evet, hayatını paramparça ettim. Memnuniyetle."

"Ama en çok incitmek istediğin Clu'ydu," dedi Myron.

"İncitmek filan değil. Onu ezmek istiyordum."

"Fakat o da neredeyse tükenmişti," dedi Myron. "Onu gerçekten yıkabilmek için, önce umut vermeliydin. Tıpkı yıllar boyunca Gary'yle birlikte umut ettiğiniz gibi. Ona umut verip, sonra da elinden aldın. Hiçbir şey umut kadar incitemez. Bunu biliyordun. Böylece kocanla birlikte Yankee'leri satın aldınız. Fazla para

ödediniz ama ne olacaktı ki? Paranız vardı. Umursamıyordunuz. Gary satın alımdan kısa süre sonra öldü."

"Kalp kırıklığından," diye araya girdi Sophie. Başını kaldırdı. Myron ilk kez kadının yanağından süzülen gözyaşını gördü. "Yıllar süren kalp kırıklığından."

"Sen onsuz devam edebildin ama."

"Evet."

"Sadece tek bir şeye odaklandın: Clu'yu avucuna almak. Bu, gülünç bir transferdi –herkes aynı şeyi düşünmüştü– ve beyzbolla ilgili diğer tüm kararlardan uzak duran birinden geliyordu. Mesele Clu'yu takıma almaktı. Yankee'leri satın almanızın tek nedeni buydu. Clu'ya son bir şans vermek. Dahası, Clu işbirliği yaptı. Hayatını toparlamaya başladı. Temiz ve ayıktı. Çok iyi oynuyordu. Clu Haid'in olabileceği kadar mutluydu. Onu avucuna almıştın.

"Sonra da yumruğunu kapadın."

Jared kolunu annesinin omuzlarına sararak onu kendine çekti.

"Sıralamasını bilmiyorum," diye devam etti Myron. "Clu'ya bana gönderdiğin gibi bir bilgisayar CD'si gönderdin. Bonnie bana bunu söyledi. Clu'ya şantaj yaptığını da söyledi. İsimsizce. Bu da kayıp iki yüz bin doları açıklıyor. Onu dehşete boğdun. Bonnie boşanma davası açtığında, bilmeden sana yardımcı oldu. Artık Clu son darbe için mükemmel bir pozisyondaydı: Uyuşturucu testi. Sonuçları değiştirdin. Sawyer sana yardım etti. Neler döndüğünü zaten bildiği için, ondan daha iyi biri olabilir miydi? Her şey mükemmel gitti. Sadece Clu'yu yok etmekle kalmadın, aynı zamanda dikkatleri de üzerinden uzaklaştırdın. Test özellikle sana zarar vereceği için, senden kim şüphelenirdi ki? Ama senin umurunda değildi. Clu Haid'i yok etmek için bir araç olması dışında, Yankee'ler senin umurunda bile değildi."

"Çok doğru," dedi Sophie.

"Yapma," dedi Jared.

Sophie başını iki yana sallayarak oğlunun kolunu sıvazladı. "Sorun değil."

"Ormanda gömdükleri kızın sizin kızınız olduğunu Clu kesinlikle bilmiyordu. Ama onu telefon yağmuruna tuttuktan, CD'yi gönderdikten, özellikle de uyuşturucu testinden sonra, parçaları birleştirmeye başladı. Ama ne yapabilirdi ki? Test sonuçlarının Lucy Mayor'ı öldürdüğü için değiştirildiğini iddia edemezdi. Kapana kısılmıştı. Senin gerçeği nasıl öğrendiğini anlamaya çalıştı. Belki de Barbara Cromwell'den kaynaklanabileceğini düşündü."

"Kim?"

"Barbara Cromwell. Şerif Lemmon'ın kızı."

"O nereden bilsin ki?"

"Soruşturmanızı ne kadar sessiz tutmaya çalışsanız da, Wilston küçük bir kasaba. Şerif keşfinizi fark etmişti. Ölüyordu. Parası yoktu. Ailesi yoksuldu. Bu yüzden kızına o gece gerçekte olanları anlattı. Başı asla derde girmezdi; sonuçta kendisinin değil, babasının işlediği bir suçtu. Bu bilgiyi Clu Haid'e şantaj yapmak için kullanabilirdi. Bunu birçok kez yaptılar. Clu, Barbara'nın ağzını açtığını anladı. Kimseye söyleyip söylemediğini anlamak için Barbara'yı aradığında, Barbara kurnazlığa başvurdu. Daha fazla para istedi. Dolayısıyla Clu birkaç gün sonra Wilston'a gitti. Kadına para ödemeyi reddetti. Artık bittiğini söyledi."

Sophie başıyla onayladı. "Sen de parçaları böyle mi birleştirdin?"

"Son parça buydu, evet," dedi Myron. "Clu'nun Lemmon'ın kızını ziyaret ettiğini anladığımda, her şey yerine oturdu. Ama hâlâ şaşıyorum, Sophie."

"Neye?"

"Onu öldürmene. Clu'nun acısına son vermene."

Jared kolunu annesinin omuzlarından indirdi. "Neden söz ediyorsun sen?" diye sordu.

"Bırak konuşsun," dedi Sophie. "Devam et, Myron."

"Daha ne kaldı ki?"

"Başlangıç olarak," dedi Sophie, "senin bütün bunların içindeki rolüne ne dersin?"

Myron göğsünün sıkıştığını hissetti. Bir şey söylemedi.

"Bütün bunlarda suçsuz olduğunu söylemeyeceksin, değil mi, Myron?"

Myron'ın sesi yumuşaktı. "Hayır."

Uzaklarda, bir hademe Yankee'lerin büyüklerinin anılarını temizlemeye başladı. Su sıkıp süpürerek çalıştığını, Myron önceki stadyum ziyaretlerinden biliyordu. Lou Gehrig'in taşından; Demir At. Korkunç bir ölümün karşısında böylesine bir cesaret.

"Bunu sen de yaptın, değil mi?" diye sordu Sophie.

Myron bakışlarını hademeden ayırmadı. "Neyi?" Ama biliyordu.

"Geçmişini araştırdım," dedi Sophie. "Sen ve iş ortağın sık sık kanunu kendi elinize almışsınız, değil mi? Yargıç ve Jüri olmuşsunuz."

Myron bir şey söylemedi.

"Benim yaptığım sadece buydu. Kızımın anısının hatırına."

Yine adil olanla yanlış olan arasındaki bulanık çizgi. "Yani Clu'nun cinayeti için beni suçlu duruma düşürmeye karar verdin."

"Evet."

"Bu da polislere rüşvet vermemin mükemmel bir intikamıydı."

"Öyle düşünmüştüm."

"Ama çuvalladın, Sophie. Sonunda yanlış kişiyi suçlamış oldun."

"Bu bir kazaydı."

Myron başını iki yana salladı. "Daha önce görmeliydim," dedi. "Billy Lee Palms bile söylemişti ama dikkatimi vermemiştim. Hester Crimstein bile ilk karşılaşmamızda söylemişti."

"Neyi?"

"İkisi de kanın *benim* arabamda bulunduğunu, silahın *benim* ofisimde olduğunu söylemişti. Clu'yu benim öldürmüş olabileceğimi söylüyorlardı. Bir şey dışında, mantıklı bir çıkarımdı: Ben ülke dışındaydım. Sen bunu bilmiyordun, Sophie. Esperanza ve Dev Cindy'nin herkesle oyun oynadığını, ben hâlâ buradaymışım gibi yaptıklarını bilmiyordun. Bu yüzden uzakta olduğumu öğrenince bu kadar öfkelendin. Planını berbat etmiştim. Clu'nun, Esperanza'yla kavga ettiğini de bilmiyordun. Dolayısıyla beni işaret etmesi gereken bütün kanıtlar..."

"Senin yerine ortağın Bayan Diaz'ı işaret etti," dedi Sophie.

"Aynen öyle," dedi Myron. "Ama netleştirmek istediğim bir şey daha var."

"Birden fazla," dedi Sophie.

"Ne?"

"Netleştirmek istediğin birden fazla şey var," dedi Sophie. "Ancak lütfen devam et. Ne bilmek istiyorsun?"

"Beni izlettiren sendin," dedi Myron. "Lock-Horne binasının önünde gördüğüm adam. O senin adamındı."

"Evet. Clu'nun sana ulaşmaya çalıştığını biliyordum. Aynı şey Billy Lee Palms'la da olabilirdi."

"Ki oldu. Billy Lee, suçtaki rolümü gizlemek için Clu' yu benim öldürmüş olabileceğimi düşündü. Onu da öldürmek istediğimi sandı."

"Mantıklı," dedi Sophie. "Kaybedecek çok şeyin vardı."

"Yani beni o zaman mı izlettin? Barda mı?"

"Evet."

"Kendin mi izledin?"

Sophie gülümsedi. "Ben bir avcı ve iz sürücü olarak büyüdüm, Myron. Şehir ya da orman fark etmez."

"Ama hayatımı kurtardın," dedi Myron.

Sophie cevap vermedi.

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun. Oraya Billy Lee Palms'ı öldürmeye gelmemiştim. Ama suçluluğun dereceleri vardır. Diğer bir deyişle, onun suçu daha büyüktü. Konu ikinizin arasında bir seçim yapmaya geldiğinde, onu öldürmeyi seçtim. Sen cezalandırılmayı hak ediyorsun, Myron. Ama Billy Lee Palms gibi bir serseri tarafından öldürülmeyi hak etmedin."

"Yine mi yargıç ve jüri?"

"Senin şansına, evet, Myron."

Aniden Myron bütün gücünün tükendiğini hissederek durduğu yere sertçe çöktü. "Bunun yanına kalmasına izin veremem," dedi. "Seni anlayabilirim. Ama Clu Haid'i soğukkanlılıkla öldürdün."

"Hayır."

"Ne?"

"Clu Haid'i ben öldürmedim."

"İtiraf etmeni beklemiyorum."

"Bekle ya da bekleme. Onu ben öldürmedim."

Myron kaşlarını çattı. "Sen yapmış olmalısın. Her şey bunu gösteriyor."

Sophie'nin gözleri dingin birer gölet gibiydi. Myron'ın başı dönmeye başladı. Dönüp Jared'e baktı.

"O da öldürmedi," dedi Sophie.

"Biriniz yaptınız," dedi Myron.

"Hayır."

Myron, Jared'e baktı. Jared bir şey söylemedi. Myron ağzını açtı, kapadı, söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı.

"Düşün, Myron," dedi Sophie, kollarını göğsünde kavuşturup gülümseyerek. "Buraya son gelişinde sana felsefemi açıklamıştım. Ben bir avcıyım. Öldürdüğüm şeyden nefret etmem. Tam aksine. Ben öldürdüğüm şeye saygı duyarım. Onu onurlandırırım. Hayvanın cesur ve asil olduğunu düşünürüm. Aslında öldürmek merhametli olabilir. Bu yüzden tek atışta öldürürüm. Elbette ki Billy Lee Palms'ı değil. Onun en azından biraz daha acı çekmesini ve korkmasını istedim. Tabii ki Clu Haid'e de merhamet etmezdim."

Myron zihnini toparlamaya çalıştı. "Ama..."

Birden bir şey daha yerine oturdu. Sally Li'yle konuştuklarını hatırladı.

Suç mahalli...

Tanrım, suç mahalli. Her yer darmadağınıktı. Duvarlarda kan vardı. Yerde kan vardı. Çünkü kan lekeleri gerçeği gösterecekti. Bu yüzden biraz daha. Kanıtları yok et. Cesede birkaç el daha ateş et. Baldırına, sırtına, hatta başına. Silahı yanına al. Her şeyi karıştır. Gerçekte olanları gizle.

"Ulu Tanrım..."

Sophie başıyla onayladı.

Myron'ın ağzı kupkuru oldu. "Clu intihar mı etti?"

Sophie gülümsemeye çalıştı ama pek başaramadı.

Myron ayağa kalkmak için davrandı ve sakat dizi duyulur bir şekilde çıtırdadı. "Evliliğinin bitişi, uyuşturucu testi, özellikle de geçmişinin onu kovalayışı; hepsi çok fazla geldi. Kendini başından vurdu. Diğer mermiler sadece polisi atlatmak içindi. Suç mahalli, kan lekelerinin analiz edilip bir intihar olduğunun anlaşılmaması için bozuldu. Hepsi bir yanıltmacaydı."

"Sonuna kadar korkağın tekiydi," dedi Sophie.

"Ama intihar ettiğini sen nereden biliyordun? Yerini izliyor veya dinliyor muydun?"

"O kadar teknik bir şey değil, Myron. Onu bulmamızı kendisi istedi; özellikle benim."

Myron düz düz kadına baktı.

"O gece büyük bir kavgaya tutuşmamız gerekiyordu. Evet, Clu dibe vurmuştu, Myron. Onunla daha işim bitmemişti. Bir hayvan, çabucak öldürülmeyi hak eder. Clu Haid değil. Jared'le birlikte oraya ulaştığımızda, korkak yaşamını çoktan sona erdirmişti bile."

"Ya para?"

"Oradaydı. Senin de fark ettiğin gibi, ona CD'yi gönderen ve bütün o aramaları yapan isimsiz kişi Clu'ya şantaj yapıyordu. Ama bunu bizim yaptığımızı biliyordu. O gece parayı alıp Çocuk Sağlığı Enstitüsü'ne bağışladım."

"Yani kendini öldürmesine yol açtın."

Sophie dimdik durarak başını iki yana salladı. "Kimse kimseyi intihara zorlayamaz. Clu Haid yazgısını kendisi seçti. Niyetim bu değildi, fakat..."

"Niyet mi? Adam öldü, Sophie."

"Evet ama benim *niyetim* bu değildi. Tıpkı senin, kızımın ölümünü gizlemeye *niyetli* olmadığın gibi."

Sessizlik.

"Clu'nun ölümünden yararlandın," dedi Myron. "Kanını ve silahını, arabama ve ofisime yerleştirdin. Ya da bunu yapması için birini tuttun."

"Evet."

Myron başını iki yana salladı. "Gerçeğin öğrenilmesi gerek," dedi.

"Hayır."

"Esperanza'nın hapiste çürümesine izin verm..."

"Artık bitti," dedi Sophie Mayor.

"Ne?"

"Şu anda avukatım savcılıkla görüşüyor. İsimsiz olarak, elbette. Kimi temsil ettiğini bilmiyorlar."

"Anlamıyorum."

"O gece kanıtı sakladım," dedi Sophie. "Cesedin fotoğraflarını çektim. Barut izi için Clu'nun elini kontrol edecekler. Hatta gerekirse diye elimde bir intihar mektubu bile var. Esperanza'ya yönelik suçlamalar düşecek. Sabaha serbest kalacak. Bitti artık."

"Savcılık bununla yetinmez. Bütün hikâyeyi öğrenmek isteyeceklerdir."

"Hayat isteklerle doludur, Myron. Ama savcılık bu davada istediğini alamayacak. Bunu kabullenmek zorunda kalacak. Sonuçta zaten bir intihardı. Yüksek profilli olsun ya da olmasın, öncelik olmayacaktır." Sophie elini cebine atarak bir kâğıt parçası çıkardı. "İşte," dedi. "Clu'nun intihar mektubu."

Myron tereddüt etti. Mektubu aldığı anda Clu'nun elyazısını tanımıştı. Okumaya başladı:

Sevgili Bayan Mayor,

Bu işkence yeterince uzun sürdü. Özrümü kabul etmeyeceğinizi biliyorum ve sizi suçladığımı söyleyemem. Ama aynı zamanda sizinle yüzleşmeye gücüm de yok. Hayatım boyunca o geceden kaçtım. Aileme ve dostlarıma zarar verdim, fakat kimseyi sizi incittiğim kadar incitmedim. Umarım ölümüm sizi biraz olsun rahatlatır.

Olanların suçlusu benim. Billy Lee Palms, sadece ona söylediklerimi yaptı. Aynı şey Myron Bolitar için de geçerli. Polise para ödeyen bendim. Myron sadece parayı teslim etti. Gerçeği kesinlikle bilmiyor. Karım kazada bayılmıştı. O da gerçeği asla öğ-

renmedi ve hâlâ da bilmiyor.

Paranın hepsi burada. Ne isterseniz yapın. Bonnie'ye üzgün olduğumu ve her şeyi anladığımı söyleyin. Çocuklarım da babalarının onları daima sevdiğini bilsin. Onlar, hayatımda gerçekten saf ve iyi olan yegâne şeyler. Bunu en iyi sizin anlayacağınızdan eminim.

Clu Haid

Myron mektubu tekrar okudu. Clu'yu onu yazarken, mektubu kenara koyarken, silahı alıp başına dayarken hayal etti. Gözlerini kapamış mıydı? Tetiği çekmeden önce çocuklarını, o iki güler yüzlü çocuğu düşünmüş müydü? Hiç tereddüt etmiş miydi?

Bakışlarını mektuptan ayırmadı. "Ona inanmadın," dedi.

"Diğerlerinin suçlarıyla ilgili mi? Hayır. Yalan söylediğini biliyordum. Örneğin sen. Bir kuryeden fazlasıydın. O memurlara sen rüşvet verdin."

"Clu bizi korumak için yalan söylemiş," dedi Myron. "Sonuçta sevdikleri için kendini feda etmiş."

Sophie kaşlarını çattı. "Onu şehitleştirme."

"Şehitleştirmiyorum. Ama yaptığın şey yanına kalamaz."

"Ben bir şey yapmadım."

"Bir adamın –iki çocuk babası birinin– kendini öldürmesini sağladın."

"Kendisi bir seçim yaptı, hepsi bu."

"Bunu hak etmemişti."

"Kızım da öldürülüp isimsiz bir çukura gömülmeyi hak etmemişti," dedi Sophie.

Myron bakışlarını stadyum spotlarına dikerek gözlerini kamaştırmalarına izin verdi.

"Clu uyuşturucuyu bırakmıştı," dedi Myron. "Maaşının geri

kalanını ödeyeceksin."

"Hayır."

"Clu'nun uyuşturucu kullanmadığını dünyanın –ve çocuklarının– bilmesini de sağlayacaksın."

"Hayır," diye tekrarladı Sophie. "Dünya bunu bilmeyecek. Clu'nun bir katil olduğunu da bilmeyecekler. Bence bu gayet iyi bir anlaşma, sen ne dersin?"

Myron mektubu tekrar okurken gözlerinin yaşlarla yandığını hissetti.

"Sonunda yaptığı tek bir kahramanlık onu kurtarmaz," dedi Sophie.

"Ama bir şey anlatır."

"Evine dön, Myron. Bittiğine şükret. Eğer gerçek öğrenilirse, bundan zarar görecek sadece tek kişi var."

Myron başıyla onayladı. "Ben."

"Evet."

Birbirlerine baktılar.

"Benim kızından haberim yoktu," dedi Myron.

"Bunu artık biliyorum."

"Ama Clu'nun örtbas etmesine yardımcı olduğumu sanıyordun."

"Hayır, Clu'nun örtbas etmesine yardımcı olduğunu *biliyorum*. Emin olmadığım şey, ne yaptığını bilip bilmediğindi. Bu yüzden senden Lucy'yi aramanı istedim; böylece ne kadar işin içinde olduğunu anlayacaktım."

"Boşluk," dedi Myron.

"Ne?"

"Böylece doldu mu?"

Sophie bunu düşündü. "Tuhaf ama sanırım cevap evet. Lucy'yi geri getirmeyeceği doğru. Yine de artık olması gerektiği

şekilde gömülmüş gibi hissediyorum. Sanırım artık iyileşmeye başlayabiliriz."

"Yani hepimiz hayatlarımıza devam mı edeceğiz?"

Sophie gülümsedi. "Başka ne yapabiliriz ki?"

Sophie, Jared'e dönerek başıyla onayladı. Jared annesinin elini tuttu ve birlikte kapıya yöneldiler.

"Çok üzgünüm," dedi Myron.

Sophie durdu. Oğlunun elini bırakarak bir an için Myron'ı inceledi. Bakışları yüzünde dolaştı. "O polis memurlarına rüşvet vererek bir suç işledin. Aileme ve bana yıllarca acı çektirdin. Muhtemelen kocamın erken ölümüne katkıda bulundun. Clu Haid ve Billy Lee Palms'ın ölümlerinde parmağın oldu. Sonunda, asla itiraf edemeyeceğimi düşündüğüm korkunç şeyleri itiraf etmemi sağladın." Sophie oğluna doğru bir adım atarken, bakışları suçlayıcı olmaktan çok yorgundu. "Seni daha fazla incitmeyeceğim. Ama sakıncası yoksa, özrün sende kalsın."

Myron'a bakarak son kez başıyla onayladı. Myron karşılık vermedi. Birlikte basamaklardan inip gözden kaybolurken, Myron'ı çimenlerin ve toprağın üzerinde, spot ışıklarının altında tek başına bıraktılar.

39. BÖLÜM

Win otoparkta kaşlarını çatarak .44'lüğünü kılıfına soktu. "Kimse silah bile çekmedi."

Myron bir şey söylemedi. Arabasına bindi. Win de kendininkine. Daha beş dakika geçmeden Myron'ın cep telefonu çaldı. Arayan Hester Crimstein'dı.

"Suçlamaları düşürüyorlar," dedi. "Esperanza yarın sabah çıkıyor. Dava açmamaya söz verirsek, tam bir muafiyet ve özür öneriyorlar."

"Kabul edecek misin?"

"Esperanza'ya bağlı. Ama sanırım o kabul edecek."

Myron, Bonnie'nin evine gitti. Kapıyı annesi açtı ve öfkeli gözlerle baktı. Myron kadının yanından geçip içeri girerek Bonnie'yi buldu. Ona mektubu gösterdi. Bonnie ağladı. Myron ona sarıldı. Uyuyan iki çocuğa baktı ve Bonnie'nin annesi omzuna dokunup gitmesini işaret edene kadar kapıdan kıpırdamadı. Myron oradan ayrıldı.

Win'in dairesine geri döndü. Kapıyı açtığında, Terese' nin bavulu kapıda duruyordu. Terese antreye geldi.

"Toplanmışsın," dedi Myron.

Terese gülümsedi. "Hiçbir şeyi kaçırmayan erkeklere bayılırım."

Myron bekledi.

"Bir saat sonra Atlanta'ya yola çıkıyorum," dedi Terese.

"Oh."

"CNN'deki patronumla konuştum. Reytingler düşmüş. Beni yarın yayında geri istiyor."

"Oh," diye tekrarladı Myron.

Terese parmağındaki bir yüzüğü çekiştirdi. "Hiç uzun mesafe ilişkisi denemiş miydin?" diye sordu.

"Hayır."

"Denemeye değebilir."

"Olabilir," dedi Myron.

"Seksin harika olduğunu duydum."

"Bu konuda asla zorlanmadık, Terese."

"Hayır," dedi Terese. "Zorlanmadık."

Myron saatine baktı. "Sadece bir saat mi demiştin?"

Terese gülümsedi. "Aslında bir saat, on dakika."

"Vay canına," dedi, Terese'yi kendine çekerek.

Gece Myron ve Win oturma odasında televizyon izliyorlardı.

"Onu özleyeceksin," dedi Win.

"Bu hafta sonu Atlanta'ya uçuyorum."

Win başıyla onayladı. "En iyi olasılıkla."

"Yani?"

"Yani sürekli bir kız arkadaşı olmadan kendini acınası hisseden sefil bir tipsin. Bin mil uzakta yaşayan kariyer sahibi bir kadından daha iyisi olabilir mi?"

Yine sessizlik. 11. Kanal'da *Frasier*'ın bir tekrarını izlediler.

Program ikisini de sarmaya başlamıştı.

"Bir menajer müşterisini temsil eder," dedi Win, bir reklam sırasında. "Sen onun temsilcisisin. Yankılar için endişelenemezsin."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Tabii, neden olmasın?"

Myron omuz silkti. "Evet, neden olmasın?" Başka bir reklama baktı. "Esperanza, kuralları bozmakta giderek daha rahat davrandığını söyledi."

Win bir şey söylemedi.

"Gerçek şu ki," dedi Myron, "bir süredir bunu yapıyorum. Bir suçu örtbas etmek için polis memurlarına rüşvet verdim."

"Ciddiyetini bilmiyordun."

"Fark eder mi?"

"Elbette fark eder."

Myron başını iki yana salladı. "Faul çizgisini daha fazla göremez oluncaya kadar üstüne basıp duruyoruz," dedi, kısık sesle.

"Neden söz ediyorsun sen?"

"Bizden söz ediyorum. Sophie Mayor, senin ve benim onunla aynı şeyi yaptığımızı söyledi. Kanunu kendi ellerimize alıyormuşuz. Kuralları çiğniyormuşuz."

"Eee?"

"Bu doğru değil."

Win kaşlarını çattı. "Ah, lütfen."

"Masumlar zarar görüyor."

"Polis de masumları incitiyor."

"Böyle değil. Esperanza, konuyla hiç ilgisi olmamasına rağmen zarar gördü. Clu cezalandırılmayı hak ediyordu ama Lucy Mayor'a olanlar yine de bir kazaydı."

Win iki parmağını çenesine vurdu. "Sarhoş araba kullanmanın görece ciddiyetini bir kenara bırakırsak," dedi, "sonuçta sıradan bir

kaza değildi. Clu cesedi gömmüş. Bu gerçekle yaşayamaması bir mazeret olamaz."

"Bunu yapmaya devam edemeyiz, Win."

"Neyi?"

"Kuralları çiğnemeyi."

"Sana bir soru sorayım, Myron." Myron çenesine vurmaya devam etti. "Diyelim ki sen Sophie Mayor'sın ve Lucy Mayor senin kızındı. Sen olsan ne yapardın?"

"Belki aynı şeyi," dedi Myron. "Bu doğru olduğu anlamına gelir mi?"

"Duruma bağlı," dedi Win.

"Nasıl yani?"

"Clu Haid faktörü: Sen bunu kabullenebilir misin?"

"Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu. Sen bunu kabullenebilir misin? Ben kabullenebileceğimi biliyorum."

"Hiç rahatsız olmuyor musun?"

"Neyden?"

"İnsanların kanunu kendi ellerine alabildikleri bir dünyadan," dedi Myron.

"Ulu Tanrım, hayır. Ben bu çözümü başkalarına önermiyorum."

"Sadece kendine."

Win omuz silkti. "Ben kendi yargıma güveniyorum. Seninkine de güveniyorum. Ama sen şimdi zamanda geri dönüp, farklı bir yol izlemiş olmayı istiyorsun. Hayat öyle değildir. Bir karar verdin. Bildiklerine dayanarak da iyi bir karardı. Zor bir işti ama hepsi öyle değil mi? Başka türlü de olabilirdi. Clu bu deneyimden ders alıp akıllanabilirdi. Demek istediğim şu ki, görmesi imkânsız uzak sonuçlar yüzünden kendini hırpalayamazsın."

"Sadece buraya ve ana odaklanmalısın."

"Aynen."

"Ve kabullenebileceklerine."

"Evet."

"Yani bir dahaki sefere," dedi Myron, "doğru şeyi yapmaya çalışmalıyım."

Win başını iki yana salladı. "Doğru olanı, yasal veya görünüşte ahlaki olanla karıştırıyorsun. Ama gerçek dünya böyle değildir. Bazen iyi insanlar daha iyisini bildikleri için kuralları çiğner."

Myron gülümsedi. "Faul çizgisini geçerler. Sadece bir saniye için. Sadece doğru olanı yapmak için. Sonra da adil bölgeye geri dönerler. Ama bunu sık sık yaparsan, çizgiyi silmeye başlarsın."

"Belki de çizginin silinmesi gerekiyordur," dedi Win.

"Belki."

"Sonuçta sen ve ben iyi insanlarız."

"Çizgiyi bu kadar sık aşmak zorunda kalmasak o denge daha sağlam olurdu; birkaç haksızlığın, haksızlık olarak kalmasına izin vermek anlamına gelse bile."

Win omuz silkti. "Karar senin."

Myron arkasına yaslandı. "Bu sohbetle ilgili beni neyin rahatsız ettiğini biliyor musun?"

"Ne?"

"Herhangi bir şeyi değiştireceğini sanmamam. Muhtemelen haklı olduğunu düşünmem."

"Emin değilsin," dedi Win.

"Hayır, emin değilim."

"Hâlâ hoşlanmıyorsun."

"Kesinlikle hoşlanmıyorum," dedi Myron.

Win başıyla onayladı. "Duymak istediğim de buydu."

40. BÖLÜM

Dev Cindy baştan aşağı turuncuydu. Turuncu bir bluz. MC Hammer'ın 1989 gardırobundan çalınmış gibi görünen turuncu paraşütçü pantolonu. Turuncuya boyanmış saçlar. Turuncu ojeler. Turuncu –nasıl olduğunu sormayın– bir ten. Mutasyon geçirmiş ergenlik çağında bir havuca benziyordu.

"Turuncu, Esperanza'nın en sevdiği renktir," dedi, Myron'a.

"Hayır, değil."

"Değil mi?"

Myron başını iki yana salladı. "En sevdiği renk mavi." Bir an için aklına dev bir Şirin geldi.

Dev Cindy bunu düşündü. "Turuncu en sevdiği ikinci renk olabilir mi?"

"Elbette, sanırım."

Dev Cindy tatmin olarak gülümsedi ve resepsiyon bölümüne üzerinde EVİNE HOŞ GELDİN, ESPERANZA! yazılı bir pankart astı.

Myron ofisine girdi. Birkaç arama yaptı, hatta biraz çalıştı ve asansörü dinleyip durdu.

Sonunda saat 10.00'da asansörün zili duyuldu. Kapılar ka-

yarak açıldı. Myron dikkat kesildi. Dev Cindy'nin neşeli çığlığını duydu; altlarındaki katlar bu sesten sonra boşaltılıyor olmalıydı. Dev Cindy ayağa fırlarken zeminin titrediğini hissetti. Myron ayağa kalkarak bekledi. Çığlıklar, iç çekişler, teselliler duyuyordu.

Esperanza iki dakika sonra Myron'ın ofisine girdi. Kapıyı vurmadı; her zamanki gibi.

Kucaklaşmaları biraz mahcuptu. Myron geri çekilerek ellerini ceplerine soktu. "Hoş geldin."

Esperanza gülümsemeye çalıştı. "Teşekkürler."

Sessizlik.

"Benim bu olaya kişisel olarak dahil olduğumu başından beri biliyordun, değil mi?"

Esperanza bir şey söylemedi.

"Asla çözemediğim kısmı da bu," dedi Myron.

"Myron, yapma..."

"Sen benim en iyi arkadaşımsın," diye devam etti Myron. "Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun. Bu yüzden, benimle neden konuşmadığını bir türlü anlayamıyordum. Hiç mantıklı gelmiyordu. Önce ortadan kaybolduğum için bana kızgın olduğunu sandım. Ama bu sana uymuyordu. Sonra Clu'yla bir ilişkin olduğunu ve bunu öğrenmemi istemediğini düşündüm. Ama bu da değildi. Bonnie'yle ilişkin olduğu için sandım..."

"Yargıların ne kadar kötüymüş," dedi Esperanza.

"Evet. Ama sana nutuk çekecek durumda değilim. Üstelik bana bunu söylemekten de korkmazdın. Özellikle de risk bu kadar büyükken. Bu yüzden hep merak ettim; benimle konuşmamak istemeyeceğin kadar kötü bir şey ne olabilirdi? Win, tek açıklamanın senin gerçekten Clu'yu öldürmüş olabileceğin olduğunu düşündü."

"Ah şu Win," dedi Esperanza. "Her zaman iyi tarafından bakar."

"Ama bu da işe yaramadı. Ben yine senin yanında kalırdım. Bunu biliyordun. Bana gerçeği söylememenin sadece bir nedeni olabilirdi..."

Esperanza iç çekti. "Duşa ihtiyacım var."

"Beni koruyordun."

Esperanza ona baktı. "Şimdi ağlayıp sızlanma, tamam mı? Bundan nefret ediyorum."

"Bonnie sana araba kazasından söz etti. Polislere rüşvet verişimden."

"Yatak muhabbeti," dedi Esperanza, omuz silkerek.

"Tutuklandığında, ona çenesini kapalı tutması için yemin ettirdin. Kendi iyiliğin ya da onun iyiliği için değil. Beni korumak için. Rüşvetler öğrenilirse mahvolacağımı biliyordun. Ciddi bir suç işlemiştim. Barodan atılabilirdim veya daha kötüsü olabilirdi. Eğer öğrenirsem, senin salıverilmeni sağlayacağı için savcıya anlatmamı engelleyemeyeceğini de biliyordun."

Esperanza ellerini beline koydu. "Bütün bunların bir anlamı var mı, Myron?"

"Teşekkür ederim," dedi Myron.

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Brenda'dan sonra çok zayıf düşmüştün. Aptalca bir şey yapmandan korkuyordum. Böyle bir alışkanlığın var."

Myron yine arkadaşına sarıldı. Esperanza da karşılık verdi. Bu kez hiçbir mahcubiyet yoktu. Ayrıldıklarında Myron bir adım geri çekildi. "Teşekkür ederim."

"Şunu söylemeyi kes."

"Sen benim en iyi arkadaşımsın."

"Kendim için de yaptım, Myron. İş için. Kendi işim için."

"Biliyorum."

"Eh, elimizde kalan müşterimiz var mı bari?" diye sordu Esperanza.

"Birkaç tane."

"O halde işe koyulsak iyi olur sanırım."

"Belki," dedi Myron. "Seni seviyorum, Esperanza."

"Beni kusturmadan çeneni kapa."

"Sen de beni seviyorsun."

"Şimdi '*Barney*'yi söylemeye başlarsan seni vururum. İçeride yeterince kaldım. Daha fazlasını yapmaktan korkmam."

Dev Cindy başını içeri uzattı. Gülümsüyordu. O turuncu teniyle, hayal edilebilecek en korkunç balkabağına benziyordu. "Marty Towey ikinci hatta."

"Ben alırım," dedi Esperanza.

"Enos Cabral da üçüncü hatta."

"Onunla da ben ilgileneyim," dedi Myron.

Harika ve uzun bir iş gününün sonunda, Win ofise geldi. "Esperanza'yla konuştum," dedi. "Hepimiz benim evde pizza yiyip, "CBS Sunday" izliyoruz."

"Yapamam."

Win bir kaşını kaldırdı. "*Her Şey Aile İçin, M*A*S*H, Mary Tyler Moore, Bob Newhart, Carol Burnett?*"

"Üzgünüm."

"*Her Şey Aile İçin*'in Sammy Davis bölümü?"

"Bu gece olmaz, Win."

Win endişeli gözlerle baktı. "Kendini cezalandırmak istediğini biliyorum," dedi, "ama bu kendinden nefret etme işini fazla ileri götürüyorsun."

Myron gülümsedi. "Mesele bu değil."

"Bana yalnız kalmak istediğini söyleme."

"Affedersin ama başka planlarım var," dedi Myron.

Win bir kaşını kaldırdı, döndü ve tek kelime daha etmeden çıktı.

Myron telefona uzandı ve tanıdık bir numarayı tuşladı. "Yoldayım," dedi.

"Güzel," dedi annesi. "Fong'u aradım bile. Istakoz soslu iki karides siparişi verdim bile."

"Anne?"

"Efendim?"

"Aslında artık ıstakoz soslu karideslerini sevmiyorum."

"Ne? Her zaman sevmiştin. En sevdiğin oydu."

"On dört yaşımdan beri değil."

"Bunu bana nasıl oldu da hiç söylemedin ki?"

"Söyledim. Birçok kez."

"Ne, her küçük şeyi hatırlamamı mı bekliyorsun yani? Bana ne anlatmaya çalışıyorsun, Myron, lezzet zevkinin Fong'un ıstakoz soslu karideslerini geride bırakacak kadar olgunlaştığını mı? Kendini ne sanıyorsun, gurme filan mı?"

Myron babasının arka taraftan bağırdığını duydu. "Çocuğu sıkıştırmayı kes."

"Onu kim sıkıştırıyor? Myron, seni sıkıştırıyor muyum?"

"Ve ona acele etmesini söyle," diye bağırdı babası. "Maç neredeyse başladı."

"Aman ne önemli, Al. Umurunda değil ki."

"Babama yolda olduğumu söyle," dedi Myron.

"Yavaş sür, Myron. Aceleye gerek yok. Maç kaçmıyor."

"Peki, anne."

"Emniyet kemerini tak."

"Elbette."

"Babanın da sana bir sürprizi var."

"Ellen!" Yine babasıydı.

"Bu kadar büyütecek ne var, Al?"

"Ona kendim söyl..."

"Ah, gülünç olma, Al. Myron?"

"Evet, anne?"

"Baban bir Mets maçına bilet almış. Pazar günü için. Sadece ikiniz."

Myron zorlukla yutkundu ama bir şey söylemedi.

"Tonlarla oynuyorlar," dedi annesi.

"Kılıçbalıkları!" diye bağırdı babası.

"Tonlar, kılıçbalıkları, ne fark eder? Şimdi de deniz biyoloğu mu olacaksın, Al? Boş zamanlarında yapacağın şey bu mu; balıkları incelemek?"

Myron gülümsedi.

"Myron, orada mısın?"

"Yoldayım, anne."

Myron telefonu kapadı. Bacaklarına vurarak ayağa kalktı. Esperanza ve Dev Cindy'ye iyi geceler diledi. Asansöre bindi ve gülümsemeyi başardı. *Arkadaşlar ve sevgililer harika,* diye düşündü, *ama bazen bir çocuk sadece anne ve babasıyla birlikte olmak ister.*

HARLAN COBEN

SON DETAY

En kirli oyun intikamdır...

Ünlü beyzbol takımı Yankee'lerin önemli bir oyuncusunun cinayete kurban gitmesiyle, Myron Bolitar kendini zorlu bir soruşturmanın içinde bulur. Çünkü bütün oklar en yakın dostu ve ortağı Esperanza'yı suçlu göstermektedir.

Soruşturma derinleştikçe Myron tuhaf şekilde adım adım geçmişine doğru yol aldığını fark eder. İsimsiz bir CD'nin işaret ettiği ipucu onu bir ailenin yürek parçalayan acısına ve parlak bir kariyerin altında gömülü olan sarsıcı bir sırra götürür. Şimdi geçmişteki bir hatanın yol açtığı olaylarla yüzleşme vaktidir.

Vicdanla hareket edip intikamla savaşanların bir araya geldiği *Son Detay*, bu iki duygunun törpülediği hayatları çarpıcı bir şekilde ele alıyor.

MARTI
/martiyayinlari
ISBN 978-605-348-164-5
9 786053 481645
internetten sipariş: kitapsepeti.com